

Vie Împărăția Ta

De Fratele Gregory HHC

Publicată de
His Church at Summer Lake

*Dedicat tuturor sufletelor
care și-au dat viața pentru ca
alții să poată fi liberi,
și tuturor celor care și-au oferit
timpul și energia pentru ca
această carte să poată fi publicată.*

Publicată de:
His Church
Summer Lake, Oregon
97640-0010
[Http://www.hisholychurch.org/](http://www.hisholychurch.org/)

Drepturi de autor:
15 martie 2002
31 august 2005
15 octombrie 2007
15 noiembrie 2011
15 martie 2018

Alte publicații:
The Covenants of the gods
The Free Church Report
The Higher Liberty
Contracts, Covenants, and Constitutions

Cuprins

Prolog	1
Capitolul 1 Împărăția lui Dumnezeu	6
Capitolul 2 Avraam Necivilizat	11
Capitolul 3 Altarul lui Avraam	24
Capitolul 4 Moise, Moise.....	35
Capitolul 5 Altarul lui Iosua	47
Capitolul 6 Lumea.....	57
Capitolul 7 Facțiuni la Altar	67
Capitolul 8 Un Rege s-a Născut	81
Capitolul 9 Temple și Biserici	89
Capitolul 10 Două Căi	106
Capitolul 11 Unde este Împărăția	116
Capitolul 12 Apostazia.....	127
Capitolul 13 Împărăția Cerurilor	136
Anexă 1. Împărăția Cerurilor și Împărăția lui Dumnezeu sunt una și aceeași	147
Anexa 2. Lucrurile pe care le spune El	148
Anexa 3. Ce este închinarea?	152
Anexa 4. Cine sunt nicolaïții?	154
Anexa 5. Cine este un dumnezeu?	156
Anexa 6. Jurămintele și a Jura	158
Anexa 7. Romani 13	160
Despre His Holy Church.....	165
Despre Autor	166
Despre coperta cărții Vie Impărăția Ta	167

Prolog

Pacea să fie în această casă,

„La început Dumnezeu a făcut cerul și pământul.” Geneza 1:1

Copiii mei au fost și sunt educați acasă. Nu eram perfecți și nici profesori de specialitate; metodele noastre erau în permanentă modificare, pe măsură ce învățam să ne depășim propriile slăbiciuni, eșecuri și greșeli, atât ca părinți, cât și ca educatori pentru copiii noștri. Noi învățam de la copiii noștri, iar ei învățau de la noi. Am crescut împreună de-a lungul anilor.

Am realizat că educația copiilor este un drept și, prin urmare, o responsabilitate. Motivul pentru care educația este atât de importantă în creșterea copiilor este că, „Dacă o națiune se așteaptă să fie ignorată și liberă într-o stare civilizată, ea așteaptă ceea ce n-a fost și nu va fi niciodată.”¹

„Să ai grijă doar de tine și să-ți păstrezi sufletul cu sânguință, ca să nu uiți lucrurile pe care ochii tăi le-au văzut și să nu se stingă din inima ta, toată viața ta; ci să le înveți pe fiii tăi, și pe fiii fiilor tăi.” Deuteronom 4:9

Educația la domiciliu poate fi considerată o libertate pe care am avut-o noi, dar nu neapărat și pentru copiii noștri, pentru că mulți cred, așa cum susține Peter Hoagland, senatorul de stat Nebraska, că: „Oamenii fundamentali, care cred în Biblie, nu au dreptul să-și îndoctrineze copiii în credințele lor religioase, deoarece statul îi pregătește pentru anul 2000, când America va face parte dintr-o societate globală unită și copiii lor nu se vor putea adapta.”²

Această societate globală menționată deja există, datorită tratatelor, alianțelor, acordurilor comerciale, împrumuturilor și datoriilor – ca să nu mai vorbim de contractele și angajamentele făcute de oameni. Practic, în zilele noastre aproape că nu mai există națiuni cu suveranitate deplină.

Pentru că ne-am educat copiii și am dedicat timp acestui demers, putem vedea lumea diferit față de mulți dintre colegii noștri educați public. Da, am modelat mințile copiilor noștri, la fel cum le-am modelat și corpurile, dar experiența ne-a schimbat clar și pe noi. Am descoperit multe despre noi înșine, despre natura libertății și despre responsabilitatea care vine odată cu libertatea. De asemenea, ieșind din sfera educației mainstream din America, am aflat multe despre lume, istoria ei, despre sofismele [argumente sau raționamente aparent plauzibile, dar în realitate înșelătoare sau eronate] sale și schimbările conștiinței.

Unii cred că, prin educarea copiilor acasă, le îngustezi gândirea. Acest lucru poate fi adevărat în unele cazuri. Totuși, predarea unei curriculum modern, produs în masă, într-un sistem educațional național poate avea, de asemenea, un efect constrictiv evident.

În eforturile noastre de a-i educa pe copii, am devenit colecționari de manuale școlare, vechi și noi. Am început să observăm o diferență clară între cărțile folosite astăzi și manualele vechi pe care le găseam în magazinele de carte second-hand.

Pe lângă o „întunecare” evidentă, părea să existe o distorsionare intenționată a istoriei, atât prin omiterea progresivă a anumitor fapte, cât și prin reprezentări greșite și neadevărate foarte frecvente. Am observat cum istoria s-a schimbat constant în ultimii 100 de ani în manualele moderne publicate.

¹ Thomas Jefferson

² Peter Hoagland, senator de stat din Nebraska și umanist, a spus-o în 1983

„Să spui minciuni deliberate în timp ce crezi sincer în ele, să uiți orice fapt care a devenit incomod, și apoi, când devine necesar, să-l readuci din uitare doar cât timp e nevoie, să negi existența unei realități obiective și, totodată, să iei în calcul realitatea pe care o negi... Acest lucru subminează sistematic solidaritatea familiei...”³

Mențiunea acestei subminări orwelliene a *solidarității familiale*, realizată de neadevărurile educației contemporane, a subminat națiunile – chiar întreaga lume – și percepția lor asupra realității și adevărului.

„Cine deține tinerii, deține viitorul.”⁴

Se poate spune că „...școlile noastre au fost proiectate științific pentru a preveni supraeducarea?”⁵ Cu siguranță am observa schimbările. Și dacă le-am observa, am găsi energia și metodele necesare pentru a acționa împotriva malformației mentale maligne a tinerilor noștri în societatea publică, sau am înghiți, comod, o plângere în cafeaua de dimineață și am continua să ne scufundăm copiii într-o mediocritate arzătoare, plină de prevaricații abil orchestrate?

„De-a lungul istoriei, conducătorii și intelectuali curții și-au propus să folosească sistemul educațional pentru a modela națiunile... Se poate observa cât de irezistibil vehiculul școlilor ar fi pentru a modela cetățenii viitori încă de la o vârstă fragedă, pentru a insufla în ei reverența cuvenită față de cultura dominantă și pentru a-i pregăti să devină contribuabili și soldați ascultători și supuși.”⁶

În „*Republica*” lui Plato, Socrate a sfătuit regii: „Luați toți copiii de la părinții lor și eliberați orașul de adulți.” Școlile moderne au devenit orașe închise unde numai cei „calificați” au voie să predea. Opiniile divergente sau cele considerate inacceptabile din punct de vedere social sunt fie respinse la ușă, fie complet suprimate.

„Cred că există mai multe cazuri de restrângere a libertății poporului prin încetarea și invadarea silențioasă a acelor puteri, decât prin uzurpare violentă și bruscă.”⁷

Socrate avertiza din nou elita conducătoare: „Tinerii nu pot distinge ce este alegoric de ce nu este, iar opiniile pe care le absoarbă la acea vârstă sunt greu de șters și predispuse să devină imuabile.”

„Învață un copil calea pe care trebuie să o urmeze, și când va fi bătrân, nu se va abate de la ea.” Proverbe 22:6

Au circulat multe alte idei transmise de filozofi, chiar dacă uneori părea fatuoase, dar lăudate. Plato a descris, de asemenea, o politică economică simplă, conform căreia nici aurul, nici argintul nu ar trebui deținute de niciun cetățean. Aceasta nu era diferită de sistemul de muncă forțată (corvee) folosit în Egipt, unde toată averea reală era reținută în tezaurul statului, sau ca israelienii care și-au construit vișelul de aur din substanța poporului. Astfel de sisteme au fost concepute pentru a controla, a lega și a supune oamenii.

Socrate pleda pentru o formă de egalitate între sexe. Femeile trebuiau să participe la armată, îndeplinind sarcinile potrivite pentru ele. Alte idei „eliberatoare” includeau ca soțiile și copiii să fie deținute în comun, iar femeilor să li se permită să aibă relații cu oricine doresc – și invers. Bărbații nu vor avea „femei, copii sau servitori privați.” Pământul și proprietatea trebuiau comunalizate, iar parcelele individuale de teren ale cetățenilor vor fi lucrate în beneficiul statului. Statul ar deveni noua ta familie și tată.

Cetățeanul nu deține „utilizarea benefică” a proprietății sale. Dacă taxa de utilizare (tributul) nu este plătită anual, cel care deține „titlul legal” poate fi pedepsit cu impunitate de acea putere civilă.

³ Despre „Doublethink” în Cartea a Doua, Secțiunea IX din 1984 de George Orwell

⁴ Liderii naștiți au folosit sloganul mișcării Wandervögel (o mișcare de tineret din secolul al XIX-lea în Germania)

⁵ William Harris, 1899, Comisar pentru Educație al SUA (1889–1906)

⁶ Sheldon Richman, în cartea sa *Separating School and State* (Separarea Școlii de Stat)

⁷ James Madison

Proprietatea îi poate fi luată și oferită cuiva care va plăti. Legiuitorii trebuie să desemneze magistrați și să adopte legi adecvate pentru a governa și controla *polis*-ul consacrat.

În societatea americană timpurie, oamenii își asuma pericole și riscuri letale pentru a obține pământ neîngrădit, liber de sub dominația tributelor, cu titlu adevărat și autentic:

„Cetățeanul obișnuit, trăind pe ferma sa, deținea pământul absolut, neafectat de relicvele feudalismului, neimpozitat decât de el însuși, exprimându-și opinia în adunările publice, câștigând o nouă autosuficiență. Luptându-se cu suflul și plugul în zilele de lucru și ascultând nenumăratele puncte din predica slujitorului în zilele de duminică și întrunirile publice, devenea rezistent în fața oricărui sistem imperial.”⁸

Astăzi, planurile lui Socrate și Platon conduc lumea. Din cauza confortului lanțurilor lor și din mândria personală și națională, multe națiuni se agață cu tenacitate de ideea că trăiesc într-o țară liberă. Nimic nu este mai departe de adevăr.

Libertatea nu este sinonimă cu aparența bogăției sau a confortului. Bogăția este o iluzie atunci când datoria este omniprezentă. Cu cât oamenii se îndepărtează mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult confortul devine zeul lor. Astăzi, o nouă idee de proprietate este dictată mai degrabă de filozofii greci decât de pionierii timpurii sau de profeții antici ai lui Dumnezeu. Pământul unde se găsește laptele și mierea nu mai este al nostru propriu.

„Proprietatea supremă asupra tuturor bunurilor aparține Statului: ceea ce numim individual ‘proprietate’ există numai în virtutea Guvernului, adică lege, care reduce dreptul de proprietate la simpla utilizare; iar utilizarea trebuie să fie în conformitate cu legea și subordonată nevoilor Statului.” Documentul Senatului, Congresul 73, Sesiunea 1 (Brown v. Welch supra)

Republica lui Plato era decisiv diferită de celelalte republici. O republică pură reprezintă o amenințare pentru elitele conducătoare ale lumii. Funcționând în cadrul legii perfecte a libertății, nu poate fi predată în școli.

În timpurile antice, dar și în prezent, a existat întotdeauna un alt grup de filozofi inspirați care predicau un alt tip de guvernare. Spre deosebire de *Republica* lui Plato, exista un sistem predicat în care oamenii erau „liberi de lucrurile publice,” *Libera Res Publica*.

În astfel de sisteme, nu exista un guvern central care să conducă oamenii, să le facă legi și să-i forțeze să plătească tribute sau să muncească pentru o administrație care governa mai degrabă decât servea. Existau lideri care serveau, însă nu exista o elită conducătoare. Acești bărbați nobili erau doar simbolici în funcțiile lor.

Republică. „Un stat sau o națiune în care puterea supremă revine tuturor cetățenilor... Un stat sau o națiune care are un președinte ca șef simbolic; diferențiat de monarhie.”⁹

„Titular” înseamnă „existent doar ca titlu; nominal...” Într-o republică pură, liderii nu exercită autoritatea prin crearea de legi și extragerea de tribute și nu trebuie confundați cu o democrație indirectă, în care majoritatea liderilor pot să îndepărteze drepturile oamenilor prin exercitarea autorității.

Într-o astfel de republică pură, unde oamenii rămâneau liberi, își instruiau și copiii în propriile metode, astfel încât, odată ce deveneau adulți, să nu se abată de la acestea. În schimb, conducătorii lumii instruiau copiii statului în scopuri proprii.

„Ai grijă numai de tine și păstrează-ți sufletul cu sârguință, ca să nu uiți lucrurile pe care ochii tăi le-au văzut și ca ele să nu se stingă din inima ta toată viața ta; ci învață-le pe fiii tăi și pe fiii fiilor tăi.” Deuteronom 4:9

⁸ History of the U.S., Vol. 1, de James Truslow Adams, p. 176

⁹ Webster's New Dictionary, ediția neprescurtată, ed. a 2-a, 1965

Ei predau, de asemenea, că „fiecare om trebuie să posede pământul”¹⁰ și să trăiască sub „legea perfectă a libertății.”¹¹ În acea națiune, „nu exista rege”¹² sau o elită conducătoare. Căsătoria și familia erau atât de sacre încât încălcarea lor era considerată una dintre cele mai grave abateri de la lege.

În loc de o elită conducătoare care reglementa poporul, exista un grup ministerial care nu deținea proprietăți personale. Nu li se garanta un salariu, ci puteau doar spera să primească compensații sub forma zeciuiei, *conform serviciului lor*.¹³

Un scop al acestor slujitori ai poporului era să *proclame libertatea în toată țara tuturor locuitorilor și să aducă înapoi fiecare om la moștenirea lui și la familia lui*.¹⁴

Cei care presupun că filozofi precum Socrate și Plato erau bărbați luminați pot de asemenea presupune că: „Este dreptul incontestat și datoriat imperativă a oricărui guvern luminat, în calitatea sa de *parens patriae*, să protejeze și să asigure confortul și bunăstarea cetățenilor săi... Execuția acestei datorii este considerată pe deplin una dintre cele mai importante funcții guvernamentale, iar toate limitările constituționale trebuie înțelese și interpretate astfel încât să nu împiedice exercitarea sa corectă și legitimă.”¹⁵ Dar o astfel de presupunere deschide o altă paradigmă grecească, o cutie a Pandorei plină cu putere și confuzie.

Guvernele nu au nimic de dat sau de oferit poporului decât dacă întâi primesc de la acesta. Modul în care guvernul obține contribuțiile poporului este diferența dintre un stat liber, în condiții de libertate, și unul dominat de tiranie, fie prin hoți de masă, fie de despoți.

Puterea de a impune un tribut sau o taxă de exciză asupra poporului este un drept *patrimonial* al guvernului, exercitat în calitate de *parens patriae*. „*Parens patriae*” înseamnă, literal, „părintele țării” și se referă la rolul tradițional al statului ca suveran și gardian al persoanelor aflate sub dezabilități legale.¹⁶ Statul și liderii săi devin Tatăl poporului pe măsură ce oamenii renunță la drepturile și responsabilitățile ce odinioară aparțineau fiecărui om liber. „*Parens patriae*” își are originea în dreptul comun englezesc, unde regele avea prerogativa regală de a acționa ca gardian pentru persoanele aflate în dezabilitate legală, cum ar fi copiii și cei cu probleme mentale. În Statele Unite, funcția *parens patriae* aparține statelor.¹⁷

În esență, o *dezabilitate legală* reprezintă situația în care individul, ca persoană, nu mai se află într-o stare sau statut complet și natural. Odată ce drepturile și responsabilitățile sunt renunțate sau transferate, individul devine o persoană sub „dezabilități legale,” cu obligații și limitări aferente. Nu mai este întreg. O examinare detaliată a acestui aspect este tratată extensiv în cartea *The Covenants of the gods*.

Termenii „*parens patriae*” sunt termeni latini care ne conduc înapoi până în vremea lui Hristos, când Împăratul era denumit *Patronus* sau „*Tatăl Nostru*,” senatorii fiind adresați ca *Patri* sau Tată, iar noua ordine a Pax Romana își dorea să conducă lumea. Odată cu influența tot mai mare a grecilor, puterea lumii romane a intrat în conflict cu învățăturile profeților din Vechiul Testament și cu guvernarea lor. Era o perioadă în care toți știau că tributul, taxa de exciză și impozitul pe venit se bazau pe dreptul *patrimonial* al regelui sau al guvernului, ca binefăcător ce ocupa poziția de *Tată*.

¹⁰ Judecători 2:6 „Și după ce Iosua a lăsat poporul să plece, fiii lui Israel s-au dus fiecare la moștenirea sa, ca să stăpânească țara.”

[*moștenirea* este deținea unei proprietăți ca patrimoniu.]

¹¹ Iacov 1:25 „... se uită cu băgare de seamă în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și stăruie în ea... făcător...”

¹² Judecători 17:6 „În zilele acelea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.”

¹³ Numeri 7:5 „Să le iei de la ei, ca să fie pentru slujba cortului întâlnirii, și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

¹⁴ Levitic 25:10 „Și să sfințiți al cincizecilea an și să vestiți libertatea în toată țara, pentru toți locuitorii ei; va fi un jubileu pentru voi; fiecare să se întoarcă la moștenirea sa și fiecare să se întoarcă la familia sa.”

¹⁵ Curtea Supremă din Illinois, 1882

¹⁶ Dicționarul Juridic Black's, p. 1114, ediția a 6-a, 1990

¹⁷ Dicționarul Juridic Black's, p. 1114, ediția a 6-a, 1990

Aceștia și-au extins puterea prin oferirea de beneficii și au păstrat-o prin sabie. Apoi a venit un om numit Isus, care a spus: „*Și să nu numiți niciun om pe pământ 'tată,' căci un singur este Tatăl vostru, cel din cer.*” Matei 23:9

Acest Isus, acest Hristos, acest Mesia sau Rege Uns, avea un alt plan, diferit de cel al lui Socrate și Plato. Guvernarea Israelului, care fusese împărăția lui Dumnezeu de secole, se schimbase și corupea calea străveche. Iudaismul devenise elenizat de influența grecilor și romanilor.

Ioan Botezătorul, Isus și apostolii Săi predicau o împărăție aproape care era decis diferită ca formă și politică de cele dominante în acea vreme. Oamenii aplicau la Roma, iar cetățenii din Iudeea începeau să solicite beneficii de la Irod. Multe guverne, inclusiv Statele Unite (*U.S.C. 15, Capitolul 1, Secțiunea 15*), se bazează puternic pe autoritatea *parens patriae*.

„De fapt, distrugătorii adevărați ai libertăților poporului sunt aceia care răspândesc printre ei daruri, donații și beneficii.”¹⁸ Oamenii au uitat că „cel ce primește beneficiul ar trebui să suporte și dezavantajul.”¹⁹ Ei au uitat semnificația din Exod 20:17, 23:32, Psalm 69:22, 119:36, Proverbe 23, 28:16, Matei 5:34, Matei 19:17, Ioan 14:15, Iacov 5:12, Romani 11:9, Evrei 13:5, 2 Petru 2:3 ... și multe altele, fiind înșelați.

Ioan a predicat o împărăție în care beneficiile proveneau de la membri prin caritate și alegere, nu prin drepturi dobândite sau coerență. El le-a spus oamenilor: dacă ai două haine și aproapele tău nu are niciuna, atunci împarte cu el haina în plus. El a predicat un alt tip de guvernare.

Când oamenii L-au întrebat pe Isus cum să solicite beneficii în împărăția Sa, El a zis că trebuie să se roage la „Tatăl Nostru, Care e în Ceruri,”²⁰ nu la Tatăl din Roma sau la Irod din Ierusalim.

Israel a fost o împărăție, o formă de guvernare instituită de Dumnezeu. Nu trebuia să aibă un conducător central ales de către vocea poporului și a funcționat foarte eficient secole întregi, până când oamenii L-au respins pe Dumnezeu și s-au abătut de la poruncile Sale.

Fariseii și sadduceii din vremea lui Hristos au respins căile împărăției originale. Potrivit unor grupuri numeroase din acea vreme, slujitorii împărăției au tradus greșit, au înțeles sau au interpretat eronat textul antic. Misterele acelei împărății au fost ascunse, răstălmăcite și chiar șterse din mintea și memoria oamenilor de-a lungul veacurilor.

Isus a predicat acea împărăție care era diferită de alte guverne. Era o împărăție a credinței, nu a forței; a carității, nu a controlului; a speranței, nu a drepturilor dobândite. Aceasta funcționa în libertate, pentru și de către oameni, sub autoritatea lui Dumnezeu.

De la căderea omenirii până astăzi, pe pământ au existat două tipuri de guvernare. Unul este stabilit prin tentație și forță, iar celălalt prin dragoste și caritate.

Trebuie să fim de acord cu un lucru afirmat de Plato: „Și omul care îndrăznește să spună adevărul este de îndată numit nebun și prost.”

Astăzi, ne confruntăm cu problema educării sau reeducării copiilor în școli publice și private. Această practică nu a început cu copiii voștri, ci cu părinții și bunicii voștri. Dacă se predau secole de denaturări, atunci însăși temelia înțelegerii noastre este subminată. Fiecare generație devine tot mai îndepărtată de adevăr până când toți se pierd într-un labirint de minciuni și într-un cazan de înșelăciune. Întreaga lume trăiește sub norii unei mari iluzii. Există bariere care trebuie înlăturate și lumină care trebuie revelată pentru ca adevărul să se trezească în noi pe toți.

Trebuie să privim toate lucrurile cu ochi noi.

¹⁸ Plutarh, acum 2000 de ani.

¹⁹ „Cujus est commodum ejus debet esse incommodum.” De asemenea, „Que sentit commodum, sentire debet et onus.” Cel ce derivă un beneficiu dintr-un lucru trebuie să simtă și dezavantajele care decurg din acesta.

²⁰ „Voi deci așa să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău.” (Matei 6:9)

Capitolul 1 Împărăția lui Dumnezeu

Este Neprihănire

„Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.” Romani 14:17

Expresiile „Împărăția lui Dumnezeu” și „Împărăția Cerurilor” sunt menționate de peste o sută de ori în Noul Testament. Ele nu apar deloc în Vechiul Testament.

Pavel ne spune că *Împărăția lui Dumnezeu este neprihănire*. „Neprihănirea” este tradusă din grecescul *dikaiosune*, care este definit ca fiind „într-un sens larg: starea celui care este așa cum trebuie să fie...

doctrina referitoare la modul în care omul poate atinge o stare aprobată de Dumnezeu... într-un sens mai restrâns, dreptate sau virtutea care oferă fiecăruia ceea ce i se cuvine.”

Ideea despre stăpânirea lui Dumnezeu apare încă din primele cărți ale Vechiului Testament. În Geneza 1:26, vedem cum Dumnezeu îi încredințează lui Adam stăpânirea asupra creației Sale și, mai târziu, îi poruncește să „o lucreze și să o păzească.”²¹

Această poruncă, „să o lucreze și să o păzească,” ne spune că omul numit Adam este însărcinat cu îngrijirea stăpânirii sau împărăției lui Dumnezeu pe pământ. A doua parte a poruncii, „să o păzească,” implică posibilitatea ca omul să poată pierde acea stăpânire, care i-a fost acordată de Dumnezeu, în favoarea altuia care dorește acea putere și acel drept.

Stăpânirea dată lui Adam a fost numită *radah* [רָדַח] în limba ebraică. Este un cuvânt-rădăcină care într-adevăr înseamnă „domnie” sau „stăpânire,” dar poate însemna și „a răzui” sau „a călca în picioare.”

Există peste cincisprezece alte cuvinte ebraice în Biblie care sunt traduse sau definite ca „stăpânire.” Niciunul dintre ele nu are exact același sens. Engleza, ca multe alte limbi, poate avea mai multe definiții pentru același cuvânt.

„Traducătorii sunt trădători”²²

În Vechiul Testament sunt menționate multe împărății. Una dintre primele a fost orașul-stat al lui Cain, numit după fiul său, Enoh. Această instituție a fărădelegii a fost urmată de altele, inclusiv împărăția civilă a beneficiilor lui Nimrod, cetatea păcatului Sodoma, robia lui Faraon asupra Israelului și multe altele.

Întreaga temă a Bibliei se învâрте în jurul oamenilor care îi slujesc și umblă cu Dumnezeu sau oamenilor care își stabilesc propriile guverne, cu un lider central care exercită autoritate asupra altor oameni, autoritate acordată de sau luată de la oamenii care devin slujitorii sau supușii săi.

„Căci Domnul este judecătorul nostru, Domnul este legiuitorul nostru, Domnul este împăratul nostru; El ne va mântui.” Isaia 33:22

În greacă, Împărăția lui Dumnezeu se traduce prin *Basileia*, care înseamnă „putere regală, regalitate, dominație, conducere.” În timp ce cuvântul „Theos,” tradus ca „Dumnezeu” sau „dumnezei,” era folosit în mod obișnuit pentru a desemna un *judecător conducător* sau orice *judecător* sau *magistrat* care *exercită autoritate*, același lucru este valabil și pentru cuvântul ebraic „*elohiym*,” de obicei tradus ca „Dumnezeu” sau „dumnezei.”

²¹ Geneza 2:15 „Și a luat Domnul Dumnezeu pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.”

²² „Il traduttore è traditore” – Proverb roman antic (traducătorul este un trădător).

Ambii termeni erau utilizați în fiecare zi pentru a se adresa magistraților și judecătorilor în instanțele comune din țări precum Grecia, Roma și Israel.

Atunci când aceste cuvinte sunt scrise cu majuscule în traducerile Bibliei, trebuie să presupunem că se referă la Dumnezeu, Creatorul universului, sau la Dumnezeul naturii, YaHWeH sau Iehova. Dumnezeu, Creatorul, deține stăpânirea supremă asupra universului și asupra întregii Sale creații. Stăpânirea Sa este numită Împărăția lui Dumnezeu. Oamenii creează adesea împărății care au mulți „zei” care se interpun între Dumnezeu și oameni.

Împărăția lui Dumnezeu ar putea fi considerată vastitatea universului atât într-un sens spiritual, cât și fizic, dar împărăția Sa pe acest pământ a fost încredințată omului. Atât timp cât unii oameni *umblă cu Dumnezeu*, în loc să se plece în fața zeilor acestei *lumi*, Împărăția lui Dumnezeu va fi reprezentată de copiii Săi credincioși.

Proprietatea este, de fapt, poziția piciorului.²³

Isus ne oferă o perspectivă asupra Împărăției lui Dumnezeu în Matei 20–25:

„[Împărăția cerurilor] este ca un om care pleacă într-o țară îndepărtată, cheamă slujitorii săi și le încredințează bunurile sale.” Matei 25:14

Unii oameni, asemenea lui Enos, au strigat numele lui Dumnezeu, alții, asemenea lui Enoh, „au umblat cu Dumnezeu,” iar unii s-au abătut și nu l-au ascultat, devenind *asemenea dumnezeilor* omului. Oameni precum Cain și Lemeh, care și-au instaurat propria dominație pentru a opresa pe ceilalți,²⁴ nu au strigat numele lui Dumnezeu, ci au sedus oamenii să cadă sub autoritatea pe care și-o exercitau.

Toți oamenii au păcătuit, însă un om a fost „perfect în generația sa; Noe a umblat cu Dumnezeu.”²⁵

„Toate lucrările tale să Te laude, Doamne, iar sfinții Tăi să Te binecuvânteze. Ei vor vorbi despre slava împărăției Tale și vor vorbi despre puterea Ta; ca să facă cunoscute faptele Tale puternice și măreția strălucitoare a împărăției Tale. Împărăția Ta este o împărăție veșnică, iar dominația Ta dăinuie în toate generațiile.” Psalm 145:10–15

Acești câțiva oameni și cei care le-au urmat exemplul au fost generațiile poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Ei au reprezentat Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Dumnezeu a triumfat în viețile lor și au umblat în căile Domnului Dumnezeu. Aceeași idee o putem observa din nou în cuvintele unui rege al oamenilor, Nebucadnețar:

„Și la sfârșitul zilelor, eu, Nebucadnețar, îmi ridicam ochii spre cer și înțelegerea mi-a revenit; și am binecuvântat pe Preaînalt, și l-am laudat și cinstit pe Cel ce domnește în veci, a cărui dominație este o dominație veșnică și împărăția Lui dăinuie din generație în generație.” Daniel 4:34

Împărăția lui Dumnezeu a fost din *generație în generație*, de la Adam până la Hristos. În cadrul legăturilor de sânge ale împărăției, Israelul a ajuns să fie cunoscut drept împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Nu era o împărăție sau un guvern ca cele pe care le vedem în mod obișnuit astăzi în majoritatea națiunilor, ci era o națiune unde fiecare om era prinț în propria sa casă. Fiecare familie participa la stăpânirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, bucurându-se de laptele și mierea acelei stăpâniri domestice, căutând fericirea „sub legea perfectă a libertății.” Împărăția Lui nu avea rege sau un corp conducător, ci doar Dumnezeu Tatăl care locuia în cortul fiecărui suflet și minte a omului. Aceasta era Israelul, stăpânirea „Unde Domnul triumfă.”

²³ Possessio est quasi pedis positio. – „Posesiunea este ca și cum ai pune piciorul pe ea.” (5 Coke, 42)

²⁴ Geneza 4:23 „Și Lameh a zis nevestelor sale: Ada și Ţila, ascultați glasul meu, nevestele lui Lameh, luați aminte la cuvântul meu: căci am omorât un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea.”

²⁵ Geneza 6:9 „Iată spița neamului lui Noe: Noe era un om drept și fără prihană între cei din vremea lui; Noe umbla cu Dumnezeu.”

Un Om ca Rege

„În zilele acelea, nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce i se părea că este drept.” Judecători 17:6

Locuitorii lui Israel erau liberi să asculte sau să nu asculte de Dumnezeu. Oamenii au cerut ca alți oameni să domnească peste ei și au ales să Îl respingă pe Dumnezeu, așa cum au făcut-o din ziua în care El i-a scos din Egipt.²⁶ În 1 Samuel 8, vedem că această decizie L-a nemulțumit pe Dumnezeu și El i-a avertizat că dorința lor pentru un guvern centralizat, cu *autoritate exercitată* asupra lor, va duce la oprimare, tiranie și robie. Nu s-au pocăit de acest păcat. Astfel, Samuel, profetul lui Dumnezeu, l-a uns pe omul popular al poporului, Saul, ca rege peste Israel, Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Aceasta nu era voia lui Dumnezeu. Lucrurile au mers din rău în mai rău, așa cum fusese profețit, până când a venit un rege care să elibereze oamenii și să restaureze Împărăția lui Dumnezeu – dreptul de a fi conduși de Dumnezeu pe pământ.

„Oamenii sunt proprietatea statului sau sunt suflete libere sub Dumnezeu?
Această luptă continuă în întreaga lume.”²⁷

Saul a fost însărcinat cu o funcție care a preluat imperiul pe care fiecare patriarh îl deținea odinioară ca oameni liberi în Împărăția lui Dumnezeu. „Saul a luat (din *lawkad'*, care înseamnă „a captura, a lua, a apuca”) împărăția (din *maluwkah*, care înseamnă „regalitate, domnie, funcție regală”) peste Israel (poporul în care Dumnezeu urma să domnească) și a luptat împotriva tuturor dușmanilor săi de pretutindeni...”²⁸ Adevăratul dușman era chiar în mijlocul lor. Saul deținea acum regalitatea, care ar fi trebuit să rămână în popor.

Domnia sa a fost numită „*mântuire*,”²⁹ dar Saul, în această funcție centralizată de putere, a făcut multe lucruri *nechibzuite*. Cu o mare putere vine și o mare ispită. Puterea de a cere loialitate și ascultare este puterea de a diviza credința și slujirea, iar cu o asemenea putere vine și o mare corupție, atât pentru conducător, cât și pentru cei conduși. Puțini oameni de pe acest pământ ar putea rămâne puri sub ispita dominației și a puterii.

Înaltul său oficiu guvernamental nu a trecut automat la fiii săi. În cele din urmă, înainte ca Saul să moară, David a fost uns ca rege. Cuvântul „uns” este tradus din cuvântul ebraic *mashiyach*, care, în engleză, este scris „Mesia.” Ori de câte ori Saul, David sau orice alt rege al Israelului este numit „unsul Domnului,” în ebraică este numit „Mesia.” Mesia era pur și simplu Regele uns al Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. El a fost administratorul stăpânirii lui Dumnezeu pe acest pământ încă de la fiul lui Set, numit Enos, când „oamenii au început să cheme Numele Domnului” în loc să-și facă un nume pentru ei înșiși.

Când Isus a spus: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape,”³⁰ mulți oameni s-au mâniat, pentru că nu voiau să creadă în El sau să-L recunoască drept Rege. Politicile și doctrinele Lui erau contrare a ceea ce devenise împărăția lor. Cu toate acestea, mulți L-au numit *Mesia*, care, în greacă, este scris *Christos*. De aici vine cuvântul „Hristos.” *Christos* înseamnă „uns” și este un mod de a spune că Yeshua era *Mashiyach*, adică Isus Cel Uns. Aceasta înseamnă că El era Regele Israelului, Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Acest Isus Hristos a fost și este Regele Uns al Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. El este *judecătorul suprem* al ludeii, care era rămășița Israelului, împărăția în care Dumnezeu domnește.

²⁶ „După toate faptele pe care le-au făcut de când i-am scos din Egipt și până în ziua de azi, M-au părăsit și au slujit altor dumnezei; așa fac și cu tine.” (1 Samuel 8:8)

²⁷ Cecil B. DeMille în filmul *Cele Zece Porunci*.

²⁸ 1 Samuel 14:47 „După ce a luat domnia peste Israel, Saul a făcut război împotriva tuturor vrăjmașilor lui de jur împrejur...”

²⁹ 1 Samuel 11:13 „Dar Saul a zis: ‘Astăzi nu va fi omorât niciun om, căci astăzi Domnul a adus izbăvire în Israel.’”

³⁰ Marcu 1:15 „...și zicând: S-a împlinit vremea, și s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu; pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.”

Spre deosebire de conducătorii altor națiuni, Iisus nu a căzut în ispita de a stăpâni peste oameni. El a venit doar să slujească și a instruit slujitori să facă același lucru. Ei nu trebuiau să *exercite autoritate* precum celelalte națiuni, ci să fie cu adevărat slujitori într-un guvern bazat pe *legea perfectă a libertății*, în care fiecare om trebuia să învețe să umble cu Dumnezeu, conform voii Sale. Aceasta era Împărăția despre care predica Iisus și în care și-a numit *apostolii*, trimișii Săi.

Împărăția lui Dumnezeu pe pământ a existat din generație în generație. Iisus a devenit Regele ei în duh și în adevăr prin nașterea și ungerea Sa, și a pecetluit acea Împărăție cu sângele nevinovat al jertfei Sale. Există o concepție greșită frecvent întâlnită și susținută religios cu privire la expresia „Împărăția Cerurilor.” Împărăția lui Dumnezeu poate fi numită Împărăția lui Dumnezeu sau Împărăția Cerurilor. Aceste două expresii sunt doar rezultatul traducerii dintr-o limbă în alta.

Singurul autor al Bibliei care a folosit expresia „Împărăția Cerurilor” a fost Matei și, dacă comparăm Evangheliile, putem vedea că expresiile sunt folosite interschimbabil pentru a se referi la exact aceeași situație.³¹

Matei cel mai probabil a scris în ebraică. În traducerea în greacă, cuvântul *malkut hashamayim* devine *basileia ouranos*, adică Împărăția Cerurilor. De fapt, înseamnă „un tărâm” pe pământ. Cuvântul *ouranos* din **Dialogurile lui Plato** este tradus „lume,” nu un tărâm mistic, etereal sau spiritual numit „ceruri.”³² *Împărăția Cerurilor* poate însemna *Împărăția lumii*, deoarece același cuvânt este adesea tradus ca „lume” de către cărturarii greci.

Ouranos provine dintr-un cuvânt rădăcină care înseamnă „a acoperi, a cuprinde.” Sensul lui *ouranos* include „întinderea boltită a cerului,” de la marginea exterioară a atmosferei până la centrul pământului. Multe alte culturi credeau că, dacă un om deținea efectiv pământul ca o *adevărată și reală* stăpânire acordată de Creatorul nostru, atunci el îl posedă de la *cerul de deasupra până la centrul pământului*. Aceasta este exprimată clar într-un principiu de drept roman:

„El deține pământul de la ceruri și până în centrul pământului.”³³

Când cineva deține efectiv un teren, având mai mult decât un simplu titlu legal, principiul din instanțele americane afirmă: „Un om deține pământul până în centrul pământului sub suprafață și până la ceruri deasupra, având un drept absolut asupra proprietății sale.”³⁴ Un teren deținut cu un titlu autentic și real de către un individ era domeniul său, împărăția sa. Un teren deținut doar printr-un titlu legal nu include nici măcar *interesul benefic* asupra proprietății respective.³⁵

Deși împărăția lui Dumnezeu poate include dominația pământească într-un mod pioșnic, este cu mult mai mult decât atât. Pentru a înțelege Împărăția lui Dumnezeu, adică, Împărăția Cerurilor, această *Dominație Neprihănită* a lui Dumnezeu, acordată lui Adam, căutată de Avraam, învățată de Moise și predicată de Iisus, trebuie să îi examinăm istoria așa cum este prezentată în Biblie și în documentele istorice.

Dumnezeu a făcut oamenii liberi să aleagă. Ei pot să se supună lui Dumnezeu din *ceruri* sau pot să iasă din prezența Lui, permițându-ne astfel să-L *respingem* pe Dumnezeu și să ne închinăm altor oameni, făcându-i dumnezei peste noi. Această libertate de alegere are un preț.

³¹ Vezi Anexa A-1

³² „Nu avem cuvânt potrivit pentru ceea ce grecii numeau la început «*ouranos*». Va fi convenabil să folosim termenul «lume» pentru aceasta.” – Dialogurile lui Platon, *Filosofia greacă timpurie*, introducere de John Burnet.

³³ „Cuius est solum, ejus est usque ad caelum et ad inferos.” – „Al cui este pământul, al lui este până la cer și până în adâncuri.”

³⁴ „Unui om i se recunoaște că terenul său se extinde până în centrul pământului sub suprafață și până în cer deasupra, și este proprietar absolut.” Taylor v. Fickas, 64 Ind. 167, 172 (1878)

³⁵ Vezi „*Lege vs Legal*” în cartea *The Covenants of the gods*

Biblia ne spune despre această luptă a oamenilor de a l se închina pe Dumnezeu din ceruri, de a rămâne credincioși instituțiilor și principiilor de lege sau de a-L abandona pe Dumnezeu în schimbul beneficiilor și protecției oferite de cei care se transformă în dumnezei. Când creăm instituții de putere și autoritate cu mâinile noastre pentru beneficiul propriu, pe seama aproapelui, diminuăm libertatea pe care Dumnezeu a dat-o tuturor oamenilor.

Patrick Henry, care a fost adesea la fel de mult profet cât și patriot, a fost martor la un predicator biciuit până la moarte în Culpepper, Virginia, pentru că refuza să-și obțină o licență de a predica Evanghelia. Astăzi, majoritatea bisericilor și slujitorilor participă într-o formă de aplicație sau proces de înregistrare cu guvernele, presupunând un drept de *determinare* care ar trebui să fie conferit doar de Dumnezeu. Patrick a fost mișcat de credința acelor oameni care au îndurat agonie și moarte pentru a păstra un drept fundamental. El a scris un discurs care este încă amintit de unii studenți ai istoriei Americii, în care a spus:

„... este firesc ca omul să se lase pradă iluziilor speranței. Suntem înclinați să ne închidem ochii în fața unui adevăr dureros și să ascultăm cântecul acelei sirene până când ea ne transformă în fiare. Este acesta rolul oamenilor înțelepți, angajați într-o luptă mare și anevoioasă pentru libertate? Suntem noi dispuși să fim dintre aceia care, având ochi, nu văd, și având urechi, nu aud lucrurile care privesc atât de profund mântuirea lor vremelnică? Din partea mea, oricâtă suferință a sufletului ar costa, sunt dispus să cunosc întregul adevăr; să cunosc ce e mai rău și să mă pregătesc pentru asta.”³⁶

Pentru a examina în mod complet și sincer calea lui Dumnezeu, trebuie să fim dispuși să privim fiecare aspect al acelei căi cu o minte și o inimă deschise și cercetătoare. Trebuie să fim pregătiți să suportăm durerea de a afla că poate am fost înșelați. Fiecare idee pe care am acceptat-o ca fiind adevărată trebuie reexaminată cu speranța de a înțelege întregul adevăr, oricât ar costa această suferință sufletească.

„Problema cu oamenii nu este ignoranța lor – ci numărul de lucruri pe care cred că le știu, dar care pur și simplu nu sunt adevărate.” Atribuit lui Mark Twain

³⁶ „Dați-mi libertate sau dați-mi moarte!” – discursul lui Patrick Henry, 23 martie 1775

Capitolul 2 Avraam Necivilizat

Orașul-Stat

„Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.” Romani 4:3

Pe măsură ce omul a devenit *civilizat* prin crearea orașelor-state, a intrat în contracte sociale care au utilizat cel puțin două concepte sau structuri juridice. Una poate fi numită *trust*, iar cealaltă este o *corporație*.

În ceea ce privește *corporațiile*, în cel mai general sens, *acestea apar atunci când două sau mai multe persoane se adună pentru un anumit scop, acționând ca o singură persoană sau un singur corp, sub o autoritate preexistentă*.

Acest principiu este fundamental în toate orașele-state timpurii. Cele mai importante aspecte care ar trebui analizate sunt scopul și sub ce *autoritate* este stabilit corpul orașului-stat.

Primul exemplu al conceptului de corporație apare, fără îndoială, în Geneza 2:24, când Adam și Eva s-au unit ca o singură ființă sub autoritatea lui Dumnezeu. Căsătoria a fost uniunea dintre Bărbat și Femeie ca un singur trup, pentru scopurile lui Dumnezeu, sub autoritatea Sa originară. Principiul de încorporare s-a extins la întreaga Familie, sub autoritatea soțului și a soției. Ei nu mai sunt doi, ci un singur trup, un singur corp, un corpus sub Dumnezeu.

Dacă Sfânta Căsătorie este încorporarea unui Bărbat și a unei Femei în prima moștenire, primul Stat sau prima stăpânire sub Dumnezeu, atunci fiecare căsătorie ulterioară sub aceeași autoritate originară este doar o continuare a acelei încorporări divine de-a lungul generațiilor. Familia putea crește prin generarea de noi membri, fie prin naștere, fie prin adopție. Oricine se opune acestei uniuni se opune lui Dumnezeu. Aceasta însemna a fii neprihănit în generațiile lor.

„Uniunea dintre un bărbat și o femeie este legea naturii.”³⁷

Oamenii au format primul oraș-stat prin extinderea conceptului de familie la o scară nefiresc de mare. Primii cetățeni ai acestor orașe-state erau asemenea unor copii adoptați sau slujitori domestici într-o *familie civilă*, condusă de patriarhul unei noi familii nenaturale.

„Omul este un termen al naturii; persoana este un termen al legii civile.”³⁸

Căsătoria sub autoritatea Statului Civil, care acordă Statului jurisdicție și autoritate asupra acelei uniuni, poate avea un scop complet diferit de scopul sau planul lui Dumnezeu. *Copacul* viu al familiei este înlocuit de *turnul* civil al familiei. Conducătorul și binefăcătorul turnului Babel a devenit Tatăl unei națiuni.

Orașul-stat este o gospodărie națională, cu liderii așezați în poziția de Tată. Orașul-stat adoptă oamenii prin cererea și certificarea lor într-o familie civilă. Statul devine Tatăl poporului, preluând drepturile *patrimoniale* care au fost inițial investite de Dumnezeu în familiile fiecărui om, din generație în generație. Împărații, regii și președinții primesc toată puterea lor legitimă, numită *imperium*,³⁹ de la oameni prin consimțământul lor, fie prin aplicare, participare, fie prin acceptare tacită.

„Accizele (tributurile), la origine, sunt dreptul patrimonial al împăraților și regilor.”⁴⁰

³⁷ „Conjunctio mariti et femina est de jure naturæ.” Maxime de Drept din Dicționarul de Drept al lui Bouvier, ediția 1856

³⁸ „Homo vocabulum est; persona juris civilitis.” Calvinus, Lex

³⁹ Imperium-ul era împărțit în *merum* – care se ocupa de agresiuni externe – și *mixtum*, care trata „răul” din jurisdicția statului civil. Aceste puteri aparțin în mod originar fiecărui om în cadrul Familiei sale.

⁴⁰ Vectigal, origina ipsa, jus Cæsarum et regum patrimoniale est.

Sub această nouă administrație, care imita instituția Familiei stabilită de Dumnezeu, puterea și autoritatea (numită *potestas*) odată inerente fiecărui individ sau fiecărei Familii sunt acum centralizate într-un sistem mai mare. Pe măsură ce alegerea individuală este diminuată, puterea guvernamentală crește. Când responsabilitatea este abandonată, drepturile devin privilegii. Datoriile sociale sunt dictate de conducători, în loc de conștiința dată de Dumnezeu. Dragostea este neglijată, iar virtutea este înlăturată.

Trupul (*corpus*) Statului organizat funcționează precum o familie uriașă, cu *Patronus*⁴¹ în poziția de *Tatăl nostru civil*, care poate cere supunere prin doctrina *Parens Patria* (Statul ca Părinte).⁴² Acești Părinți Conscripti (senatorii sau conducătorii statului)⁴³ erau investiți cu jurisdicția Statului-corporație. Statul putea încorpora alte instituții, aducând totul sub autoritatea sa corporativă, convertind oamenii în „copii” ai Statului, „*persoane*” sau „membri ai Statului.” Howard Scott definea un criminal ca fiind „O persoană cu instincte prădătoare care nu are suficient capital pentru a înființa o corporație.”

Primul Oraș-stat sau Stat Civil nu a fost o instituție a lui Dumnezeu, ci corporația lui Cain. Dumnezeu a dat omului stăpânire asupra pământului. Omul are un drept și o responsabilitate inalienabilă, date de Dumnezeu, „să-l lucreze și să-l păzească” sau poate alege să-și cedeze acest drept altcuiva. Prin urmare, drepturile și responsabilitățile asupra stăpânirii pot fi încorporate în corpul Statului,⁴⁴ contrar voii lui Dumnezeu.

Drepturile sunt responsabilități, iar responsabilitățile sunt drepturi. Ele sunt inseparabile. Pe măsură ce neglijezi una, vei pierde accesul la cealaltă. Un *drept inalienabil* este acela care „nu poate fi separat, cedat sau luat; inalienabil.”⁴⁵ Dar știm că, deoarece Dumnezeu ne-a spus să-l păstrăm, putem pierde accesul la acest drept prin crearea de obligații față de o terță parte, fie prin consimțământ, eroare sau păcat.

Dacă te angajezi într-un acord contractual sau aduci atingere dreptului altui individ, fie accidental, fie intenționat, creezi o obligație care te poate împiedica să-ți exerciți drepturile înnăscute către fericire. Poți deveni prins și legat prin obligații și datorii.

Un Oraș-Stat este atât un trust, cât și o corporație. Pentru a îndeplini elementele acestor concepte, este nevoie de mai mult decât o simplă promisiune sau un angajament de donație viitoare. Este necesar ca o substanță cu valoare prezentă să fie inclusă ca un depozit în corpusul sau corpul entității corporative sau al Statului. Un jurământ de loialitate implică înțelegerea unui schimb real de substanță sau proprietate. Acea substanță sunt adesea chiar membrii. Însă, „Trupul unui om liber nu poate fi evaluat.”⁴⁶

„Contractul social, acordul sau legământul prin care se spune că oamenii au abandonat ‘starea naturală’ pentru a forma societatea în care trăiesc astăzi... presupune că oamenii au trăit inițial într-o stare de anarhie, fără societate, fără guvernare și fără coerciție organizată a individului de către grup... prin contractul social, oamenii și-au abandonat libertățile naturale pentru a se bucura de ordinea și siguranța oferită de statul organizat.”⁴⁷ Acest lucru este realizat cu prețul libertății.

⁴¹ „**Patronus**, drept roman civil. Acest cuvânt este o modificare a cuvântului latin *pater*, tată; o denumire aplicată de Romulus primilor senatori ai Romei, denumire pe care au purtat-o de atunci înainte. Romulus a numit la început o sută dintre ei.” Bouvier’s Law Dictionary, ediția 1856

⁴² Vezi USC TITLUL 15, Secțiunea 15h, privind aplicabilitatea acțiunilor *Parens Patriae*.

⁴³ „*Conscripti Patria*” — Congresul Romei era format din părinții conscripti sau aleși ai familiei naționale, în care puterea și autoritatea fiecărei familii libere era în cele din urmă investită.

⁴⁴ „Incorporare... formarea unui corp legal sau politic... În dreptul civil, unirea unui domeniu cu altul.” Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 946

⁴⁵ The American Heritage® Dictionary, ediția a 4-a

⁴⁶ *Liberum corpus aestimationem non recipit*.

⁴⁷ The Columbia Encyclopedia, Columbia University Press, 1968, p. 1983

„Puritanii din Massachusetts au jurat ‘să zidească un oraș al lui Dumnezeu pe pământ.’ ‘Orașul’ pe care l-au construit, însă, cerea conformitate cu standardele temporale și religioase dictate de ei. Deși persecutați în Anglia, puritanii din Massachusetts i-au persecutat pe cei care nu se conformau credințelor lor stricte.”⁴⁸

Un contract social apare atunci când un om își aruncă soarta împreună cu alți oameni, abandonându-și Starea Naturală originară sub Dumnezeu, în schimbul securității sociale oferite de un Stat corporatist organizat. Odată cu renunțarea la „libertățile naturale,” el devine parte a unui întreg mai mare, cu anumite avantaje și dezavantaje. Prin încrederea sa în acest corp politic mai larg, el devine părtaș la întregul corp sau națiune. A creat acest nou Stat cu propriile mâini. Strângând mâna Statului corporativ, omul intră sub o nouă autoritate, abandonându-și libertatea naturală, pentru a fi prins în pânza propriei creații, adesea în speranța câștigului.

În 1620, Pelerinii au încercat să stabilească „Orașul lui Dumnezeu,” ironic, bazându-se pe un contract social – Compactul Mayflower. Deși acest Compact a avut o durată scurtă și nu acorda autoritate centralizată reală, au urmat alte acorduri care i-au adus pe oameni sub supunere.

Odată ce oamenii au oferit puterea de a exercita autoritate prin contract, cei care nu se încadrau în acest model artificial erau uneori pedepsiți. Pentru că nu puteau ierta persecuția regelui și a bisericii, au început să-i persecute pe alții într-o ipocrizie auto-îndreptățită.

Ceea ce credeau că le va garanta libertatea a devenit, de fapt, capcana lor. Biblia avertizează în Proverbe:

„Fiule, dacă păcătoșii te momesc, nu te lăsa atras de ei... Dacă îți spun: Vino cu noi, să ne unim toți, să avem o singură pungă... Fiule, nu umbla pe calea lor! Reține-ți piciorul de pe calea lor, căci picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge. Degeaba se întinde plasa în fața păsărilor! Ei își sapă propria groapă, pândesc viața lor. Așa este soarta tuturor celor lacomi de câștig necinstit; acesta le ia viața.” Proverbe 1:10-19

În Webster’s Revised Unabridged Dictionary (1913), cuvântul „allegiance” („loialitate” sau „supunere”) este definit ca: „Legătura sau obligația, exprimată sau implicată, pe care un supus o datorează suveranului său sau guvernului; datoria de fidelitate față de rege, guvern sau stat.” Sensul acestui cuvânt a fost influențat de cuvântul latin *ligare*, care înseamnă „a lega,” și chiar de *lex, legis*, adesea tradus ca „lege.”⁴⁹

Încredințarea substanței personale prin jurământ sau angajament exprimă o credință sau încredere reciprocă în *Patronus* – puterea conducătoare – și o subordonare corespunzătoare față de Statul sau *Statutul* creat. O corporație este o ficțiune. Nu are viață proprie. Ea depinde în totalitate de viața *corpusului* său. *Corpusul* este carnea și oasele, viața și suflarea celor care sunt legați ca membri ai acesteia.

„Care zic: [Nu este] aproape; haidem să zidim case: aceasta [cetate este] cazanul și noi [suntem] carnea.” Ezechiel 11:3

În Orașul-Stat, unul dintre cele mai comune lucruri cu valoare actuală ce era contribuit pentru beneficiul Statului corporativ, ca un activ convertit echitabil, era chiar *corpusul* individual al oamenilor; cetățenii subiecți. Această fuziune a drepturilor *corpusului* individual în corporația Statului era stabilită sau construită prin contracte sau alte acte de loialitate. O parte din munca lor, *averea* familiei, chiar și aurul și argintul din pungile lor, toate erau păstrate în depozitul legal al Statului.

Toți deveneau un singur trup, o singură carne, cu, în cele din urmă, un singur cap central care era un „dumnezeu” și care numea alți mulți „dumnezei.” Dar Dumnezeu din cer nu a dorit și nu a aprobat această cale pentru oameni.

⁴⁸ United States History for High School (*Istoria Statelor Unite pentru Liceu*), editura Laidlaw Brothers, 1969, p. 23

⁴⁹ Vezi capitolul *Lege vs Legal* din cartea *The Covenants of the gods*

„Și tot poporul și-a scos cerceii de aur pe care-i aveau în urechi și i-au adus lui Aaron... Acestea sunt dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului.” Exod 32:3

Într-un Oraș-Stat, securitatea socială, apărarea națională, bunăstarea comună și beneficiile aduceau o stare de repaus, lăcomie și apatie în virtutea generală a populației. Se înregistra o pierdere tot mai mare a alegerii personale, libertății, independenței și a averii reale, iar în paralel, o creștere a corupției, a abuzurilor birocratice și a risipei pe măsură ce puterea era centralizată. Poporul era devorat de propria-i poftă bestială.

„Ei mănâncă și carnea poporului Meu, îi jupoaie pielea de pe ei, le sfărâmă oasele și le fac bucăți, ca pentru cazan, ca o carne în oală.” Mica 3:3

Biblia vorbește despre canibalism? Despre tortură brutală și mutilare? Declarația a fost făcută „căpeteniilor lui Iacov” și „prinților casei lui Israel,” adică oficialilor guvernamentali ai acelei vremi. Textul continuă vorbind despre „profeții care fac poporul Meu să răătăcească, care mușcă cu dinții lor și strigă: Pace; iar cel care nu pune în gura lor, ei pregătesc război împotriva lui.”⁵⁰ Cuvântul „profet” înseamnă pur și simplu cei care vorbesc în numele prințului sau guvernului lui Israel. Cumva, guvernul lui Israel a făcut ca poporul să „rătăcească.” Cuvântul „pace” provine din ebraicul *shalom* și este tradus și ca „bunăstare” și „prosperitate.” Oamenii ascultaseră cuvintele conducătorilor lui Israel, care acum erau stăpâni ce luau bucăți din popor, asemenea unei fiare care smulge bucăți din corpul unei victime și devora oamenii, așa cum se întâmpla în oalele cu carne din Egipt.

Vedem aceeași metaforă a unui cazan într-o carte despre formarea programelor de bunăstare socială din Statele Unite, unde guvernul oferă securitate socială poporului în schimbul unei părți din munca acestuia: „Se putea privi într-un cazan în care Guvernul și poporul Statelor Unite se mișcau, răspunzând unei idei noi...”⁵¹

„Și copiii lui Israel le-au zis... în țara Egiptului, când stăteam lângă oalele cu carne și mâncam pâine pe sature...” Exod 16:3

Expresia „stăteam lângă oalele cu carne” poate fi tradusă literal ca „locuiam în trupul cazanului Egiptului” și înseamnă *corpus*-ul sau statul corporativ al Egiptului, unde stăpânirea fiecărui om era *unită* cu cea a întregului stat. Statul își obține puterea și dominația de la oameni, care, prin aplicarea lor voluntară, se contopesc cu statul.

Crearea orașelor-state a generat și nevoia de a aparține unui astfel de oraș-stat. Așa cum astăzi tinerii din zonele urbane se simt obligați să se alătore unor bande pentru protecție, la fel, oamenii simțeau nevoia de a fi parte dintr-un oraș-stat pentru a fi protejați de alte orașe-state.

Toate aceste sisteme încep cu o anumită formă de voluntariat, dar includ și o contribuție forțată. Drepturile și beneficiile sunt reciproce. Un *beneficiu primit* implică o *contribuție impusă*. Repausul care vine din cedarea stăpânirii și responsabilității date de Dumnezeu creează o dependență care cere din ce în ce mai mult. O parte a societății este adesea epuizată pentru a satisface cererile în creștere ale altele.

Deși la început aceste sisteme civile de bunăstare socială par prospere, întotdeauna apare un deficit între venituri și cheltuieli. Pe măsură ce apatia și lăcomia cresc, acest deficit se adâncește, ceea ce sporește dependența și frica.

⁵⁰ Exod 16:3; 20:17; 23:32; 34:12; Judecători 10:14; 1 Samuel 8:18; Psalm 69:22; 91:3; 106:36; 119:110; 124:7; Proverbe 1:10–33; 23:1; Ezechiel 11:1–11; Ieremia 11:12; Zaharia 14:21; Mica 3:1–5; Romani 13:9; Marcu 7:22; Matei 5:34; Iacov 5:12; Galateni 5:15

⁵¹ Prefața IX de Frances Perkins, Secretar al Muncii (1933–1945), din Dezvoltarea Legii privind Securitatea Socială de Edwin E. Witte [Vezi „Employ vs. Enslave” în *The Covenants of the gods*]

Statul începe să se destrame pe măsură ce este prădat, jefuit și risipit, atât de popor, cât și de conducătorii săi. Acest deficit duce la crearea unor metode inovatoare pentru a menține iluzia de prosperitate și securitate, indiferent de costuri.

Astfel, cetățeanul dependent al orașului-stat își pierde capacitatea de a vedea o altă cale, devenind prins într-un ciclu nesfârșit de corupție, secătuire și speranță zadarnică de reformă. Să te trezești din această iluzie poate însemna prăbușire totală și haos.

„Și Cain a cunoscut pe nevasta sa; și ea a zămislit și a născut pe Enoh; și el a zidit o cetate și a numit cetatea după numele fiului său, Enoh.” Geneza 4:17

Primul oraș-stat menționat în Biblie este Enoh, fondat de Cain, care s-a împotrivit lui Dumnezeu construindu-l. Cain fusese avertizat să *rătăcescă* după ce a comis crima supremă împotriva fratelui său, Abel. Aceasta nu era o pedeapsă, ci o cale de întoarcere și o măsură împotriva naturii sale egoiste, opresive și abuzive.

„Când vei lucra pământul, acesta nu-ți va mai da rodul său; vei fi un fugar și un pribeg pe pământ.” Geneza 4:12

În loc să urmeze această cale de pocăință, Cain a păcătuit din nou împotriva voii Creatorului și a creat o putere civilă care a subjugat oamenii voinței și controlului său. Prin oferirea unui sistem social de siguranță, el și-a asigurat propria poziție de putere și autoritate. Astfel, Cain a devenit părintele primului Stat-corporație și Tatăl civil nenatural al poporului din el.

A existat o ramură diferită a familiei omenirii care a continuat pe pământ. De la Set până la Noe, aceștia au fost credincioși planului lui Dumnezeu și nu au intrat în familia Orașului-Stat, rămânând *neprihăniți în generațiile lor*. Ei nu au intrat într-un contract social umblând cu părinții civili ai Statului corporativ făcut de mâini omenești, ci au locuit într-o stare naturală, umblând cu Dumnezeu, Tatăl lor din ceruri.

„Iată spița neamului lui Noe: Noe era un om drept și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu.” Geneza 6:9

Nepoții lui Noe au creat multe Orașe-State, iar puterea lor civilă a redus oamenii la simple posesiuni, *resurse umane* și cetățeni supuși, deținuți de statul organizat. Familia omenirii a devenit familia statului civil. Legea civilă⁵² a înlocuit căile lui Dumnezeu. Conducătorii acestor *puteri civile* își dețineau funcțiile ca administratori, protectori sau binefăcători ai regatelor lor corporative. Aceste funcții și poziții de *autoritate executivă* au transformat oamenii. Legea Tatălui a devenit centrul despotice al tiraniei și terorii civile.

Cuvântul pentru „cetate” în ebraică, *‘iyir* [עיר], înseamnă de fapt „excitare, neliniște, teroare.” Orașul-Stat oferea protecție, dar adesea devenea o amenințare pentru cei din jur, deoarece oamenii din interior deveneau leneși, rapace și lacomi. Chiar și locuitorii deveneau victime ale propriei lor poftă de câștig.

Două împărății

Generațiile lui Cain și generațiile de la Set până la Noe au urmat căi diferite până la potop. După acel mare cataclism, prima dată când auzim din nou despre o cetate-stat este în cazul cetății numite Babel, construită de Nimrod.

„El a fost un vânător puternic înaintea Domnului; de aceea se zice: «Ca Nimrod, vânător puternic înaintea Domnului.»” Geneza 10:9

⁵² Dreptul civil este ceea ce un popor își stabilește pentru sine. — Jus civile est quod sibi populus constituit. (1 Johns. N.Y. 424, 426)

Cuvântul „vânător” provine din *tsayid*, care este tradus mai des ca „hrană, provizii, mâncare.” Acest verset ar fi mai bine tradus astfel încât să reiasă că Nimrod a fost un mare „furnizor” în loc de vânător pentru Domnul.

„Și au zis: Haideți să ne zidim o cetate și un turn,⁵³ al cărui vârf⁵⁴ să ajungă până la cer, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.” Geneza 11:4

Cuvântul „turn” din referința de mai sus ar trebui să fie subiect de interes și controversă. El este tradus din *migdal*, care este același cuvânt ca *Magdala*, așa cum apare în Maria Magdalena din Noul Testament. Deși *migdal* înseamnă literalmente „un turn,” termenul are și o conotație elitistă sau de înălțare în sensul său și în uzul său. El poate fi folosit asemănător cu modul în care noi folosim cuvântul „arbore” în expresia „*arbore* genealogic.” O asociere similară se regăsește în cuvântul „vârf,” tradus din *rosh*, care apare sub multe forme în alte versete biblice, cum ar fi: „cap,” „șef,” „început,” „grup,” „căpitan,” „suma,” „primul,” „principal” și „conducători.” Nimic din acestea nu sugerează că un turn nu a fost într-adevăr construit, dar accentul ar trebui să cadă pe infrastructura care a furnizat organizarea, finanțarea și planificarea pentru a construi acel turn. Acesta este un aspect mai semnificativ decât construcția în sine.

Nimrod a pus laolaltă o birocrație politică uriașă pentru a duce la capăt astfel de lucrări publice. A adunat oameni pentru a munci și a investi bogății vaste într-un guvern centralizat. Odată cu aceste instituții monumentale au venit și politicieni, birocrați, funcționari și juriști. Este clar din experiența noastră actuală cu astfel de clase elitiste că poporul aflat sub guvernarea lui Nimrod a fost introdus, fără îndoială, în vorbărie dublă, hârțogărie și limbaj juridic sofisticat. Doar aceste elemente pot zăpăci societăți întregi astfel încât nimeni să nu mai înțeleagă ce spune celălalt.

Poporul căuta să obțină beneficiile Orașului-Stat, iar Orașul-Stat căuta să obțină controlul asupra oamenilor sau cel puțin asupra unei părți din *drepturile* lor. Oamenii deveneau activul muncitor al Statului, așa cum Israel a fost pentru Egipt. În vremuri mai moderne, această *muncă statutară* era numită „corvoadă” (*corvée*), ceea ce nu era altceva decât contribuția forțată sau servitutea poporului.

Sistemul era întemeiat pe dorința fiecărei persoane, prin intermediul agenților lor guvernamentali, de a-i forța pe vecinii lor să contribuie. Când povara și cerințele contribuțiilor politice au adus amenințarea unei rebeliuni, Orașul-Stat îi potolea adesea pe oameni cu promisiuni de daruri, gratificații și beneficii, finanțate prin datorii sau cuceriri. Statul imperial întindea mâna pentru a jefui cetățenii de viitorul lor și chiar își lega copiii de datorii. Lua de la aproapele ceea ce nu mai putea extrage în siguranță din sângele și carnea membrilor săi înrolați. Astfel de state deveneau adesea fiare urlătoare, mărindu-și granițele printr-o expansiune sângeroasă, colonială și imperială.

„Să nu poțfești casa aproapelui tău, să nu poțfești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.” Exod 20:17

Negustorii de oameni

Cuvântul *Kana'aniy* [כנעני] poate însemna „descendent sau locuitor al Canaanului,” dar mai specific înseamnă „negustor, comerciant sau traficant.” Erau ei numiți „negustori” în ebraică pentru că erau buni oameni de afaceri? Sau exista un alt aspect al caracterului și metodelor lor, care i-a făcut atât de detestabili pentru Israel?

Sodoma era o cetate asemenea Canaanului și, în ea, oamenii erau o posesiune a Statului, considerați „*persoane*.”

⁵³ migdal – 1) turn; 1a) turn de veghe; 1b) platformă înălțată, amvon; 1c) pat înălțat

⁵⁴ 07218 ro'sh – cap, vârf, culme, partea de sus, șef, total, sumă, înălțime, față, început

„Atunci regele Sodomei a zis către Avram: Dă-mi mie sufletele, iar averile ia-le pentru tine.” Geneza 14:21

Cuvântul ebraic tradus prin „persoane” aici este *nephesh*. Există numeroase alte cuvinte ebraice care sunt ocazional traduse prin „persoană,” însă *nephesh* este tradus de 475 de ori⁵⁵ prin „suflet” și doar de câteva ori prin „persoană.” Folosirea cuvântului „persoană” interschimbabil cu „suflet” nu este necunoscută în Biblie, în istorie sau în drept (lege).

„Și negustorii pământului o vor plânge și se vor tângui pentru ea, pentru că nimeni nu le mai cumpără mărfurile: mărfuri de aur, și de argint, ... vite, oi, cai, care și robi și suflete de oameni.” Apocalipsa 18:11-13

Faptul că Statul consideră că deține oamenii ca „*persoane*,” ceea ce poate include chiar ideea de a deține *sufletul omului*, poate da un nou înțeles multor versete biblice.

Pentru a înțelege istoria, este esențial să înțelegem conceptele istorice ale legii. Aceasta include atât legile făcute de oameni pentru ei înșiși, cât și legea prin care ei sunt autorizați să creeze alte legi. Ce anume face ca o lege să fie „lege?” Principiile pe care sunt construite legile au rămas neschimbate de-a lungul epocilor.

Această construcție juridică este discutată pe larg în cartea *The Covenants of the gods*, dar câteva aspecte merită subliniate pentru a înțelege modul în care dominația omului este integrată în Statele-Cetăți ca Babilon, Sodoma și Egipt. Distincția între cuvintele „om” și „persoană” poate părea banală, dar puține concepte sunt mai importante pentru a înțelege aceste chestiuni.

Statul organizat este compus din ceea ce legea numește „persoane.” Aceste „persoane” sunt, mai precis, membri. Când citim formulare legale și reglementări, ar trebui să înțelegem că există o diferență între un „om” și o „persoană”⁵⁶ potrivit legii.

„Cuvântul «persoană» și domeniul său de aplicare în drept – implicând, așa cum face, ficțiuni juridice și, aparent, ființe naturale – este greu de înțeles; dar este absolut necesar să înțelegem, cu orice preț, sensul său corect în toate formele utilizării adecvate... Cuvintele *persona* și *personae* nu aveau în limba latină sensul cuvântului *homo*, adică omul în carne și oase; ele se refereau în mod special la ființe artificiale și la condiția sau statutul indivizilor... O «persoană» aici nu este un om fizic sau individual, ci statutul sau condiția cu care acesta este investit... Legea persoanelor este, astfel, legea statutului sau a condiției.”

„O scurtă reflecție permite oricui să vadă că omul și persoana nu pot fi sinonime, căci nu poate exista un om artificial, deși pot exista persoane artificiale. Astfel, concluzia este ușor de tras: legea însăși creează adesea o entitate sau o ființă numită persoană; legea nu poate crea un om artificial, dar poate — și adesea o face — să îl investească pe acesta cu atribute artificiale; aceasta este personalitatea sa... adică omul-persoană; iar persoanele abstracte sunt ficțiuni care nu există decât în drept, adică acelea care sunt concepții sau creații pur legale.”⁵⁷

Aceste „persoane” au un statut care include obligații, datorii și loialitate ca parte a apartenenței lor la Stat - un statut care nu este identic cu libertatea de care se bucură omul natural. Ca persoană, o parte din ființa naturală sau sufletul omului este încorporată în structura juridică.

„Apartenența la o societate politică implică o datorie de loialitate din partea membrului și o datorie de protecție din partea societății.”⁵⁸

Apartenența la stat nu se bazează pe *omul* natural, ci pe *persoana* creată prin relația sa cu statul. Persoana nu este evaluată prin relația ei cu Natura sau cu Dumnezeuul Naturii, ci prin legămintele pe care le face cu Statul, fie ele explicite sau implicite. Deși toți oamenii sunt creați egali, ei nu rămân egali din cauza jurămintelor, cererilor și participării lor la instituțiile pe care le creează.

⁵⁵ *nephesh* [נפש] – tradus în Biblie: suflet de 475 ori, viață 117, persoană 29, minte 15, inimă 15, creatură 9, trup 8, el însuși 8, voi înșivă 6, morți 5, voință 4, dorință 4, om 3, ei înșiși 3, oricine 3, apetit 2, diverse 47

⁵⁶ „Omul (*homo*) este un termen al naturii; persoana (*persona*) este un termen din dreptul civil.” Calvinus, *Lex*

⁵⁷ *American Law and Procedure*, Vol. 13, paginile 137–162, anul 1910

⁵⁸ *Luria v. U.S.*, 231 U.S. 9, 34 S. Ct. 10, 13, 58 L.Ed. 101 (Vezi *Black's Law Dictionary*, ediția a 3-a)

Omul, în forma sa pură, trăiește într-o Stare Naturală, însă există și o altă Stare care reprezintă o calitate care aparține omului în calitate de persoană:

Statul: „Acea calitate care aparține unei persoane în societate și care îi conferă și îi impune drepturi și obligații diferite în funcție de diferențele acelei calități.”

„Deși toți oamenii ies din mâna naturii pe picior de egalitate, între ei apar totuși diferențe marcante...”

„Se pot distinge trei tipuri de calități care formează starea sau condiția omului: cele pur naturale, cele pur civile și cele compuse din drept natural și drept civil sau municipal.”⁵⁹

Așa cum se menționa anterior în cartea lui Mica, unii nu participau la rătăcirea poporului și nu mâncau din carnea cazanului. Cei care nu participau erau considerați inamici și erau persecutați:

„Așa zice Domnul împotriva prorocilor care duc pe poporul Meu în rătăcire, care, dacă au ce mânca, vestesc pacea; dar celui ce nu le pune nimic în gură, îi vestesc războiul.” Mica 3:5

Primii creștini au suferit din același motiv. Ei refuzau să mănânce ceea ce era jertfit idolilor, așa cum făceau nicolaiții. Neimplicarea lor a stârnit suspiciune și invidie, ceea ce a dus la cea mai mare parte a persecuției din partea Imperiului Roman și a puterilor civile ale lumii.

„Dacă nu vă veți întoarce, veți fi nimiciti.”⁶⁰

Acești *negustori de oameni* nu erau exclusivi Canaanului. În nordul Indiei existau oameni numiți *Asura*, identificați ca și *casta negustorilor*. Ei au construit un sistem uriaș de lacuri și canale de irigație. Aceste monumente ale ingineriei au fost realizate printr-o forță de muncă numeroasă și bine reglementată, disponibilă oricând. Acest sistem a adus prosperitate, dar și oprinare asupra poporului.

Întrucât controlau utilitatea acestor proiecte publice, ei controlau totodată și oamenii care depindeau de roadele muncii lor comune. Cei care stăpâneau producția acestui efort colectiv și-au extins averea și puterea personală, în timp ce populația generală devenea tot mai sărăcită.

Astfel, a apărut o clasă conducătoare elitistă, în paralel cu subjugarea maselor. Nu doar condițiile sistemului economic îi țineau pe oameni în servitute, ci și mentalitatea pe care o dezvoltaseră. Clasa conducătoare exersa o autoritate tot mai mare în cadrul legal creat, iar acest lucru era însoțit în mod constant de nedreptate și opresiune.

Existau însă și alți oameni care se opuneau dorinței de dominație a Asurașilor. Această rasă de oameni cu spirit liber și independent rezista și, uneori, ducea război împotriva acestor *traficanti* ai robiei. În căutarea totalitară a sângelui și sudoarei oamenilor, apetitul pentru putere crește. Dorința unora pentru autonomie individuală și dragoste pentru libertate devine un spin în coasta acestor *negustori ambițioși de oameni*, acest „Canaan” globalizat al lumii.

Conexiunea hindusă

Dintre acești oameni a trăit un om înțelept și influent, pe nume Brahma. Acesta avea o soră vitregă pe nume Sarai-Svati, Prințesa Templului sau a *Turnului*, pe care a luat-o de soție, împreună cu o prințesă egipteană numită Ghaggar. El a fost și autorul uneia dintre cărțile revelate din scripturile sacre hinduse, *Atharva Veda*.

Brahma a fost un reformator social, plin de compasiune, cu adevărată grijă și preocupare pentru libertate și cu o credință profundă în ascultarea față de Creatorul vieții. Este evident, potrivit acestor perspective, că *Brahma* este Avraam, Abraham din Vechiul Testament, împreună cu Sarai, sora sa vitregă, și Hagar, concubina sa egipteană.

⁵⁹ Statul în societate. Dicționarul de Drept al lui Bouvier

⁶⁰ Împăratul Palpatine (referință ficțională – Star Wars)

Cei doi fii ai săi, Isaac și Ismael, au nume derivate din sanscrită. Numele Ishaak provine din echivalentul sanscrit *Ishakhu*, care înseamnă „Prieten al lui Shiva.” Cât despre Ismael, cuvântul ebraic are un echivalent sanscrit *Ish-Mahal*, care înseamnă „Marele Shiva.”

Cele patru cărți sacre hinduse sunt *Vedele*, *Upanișadele*, *Puranas* și *Brahmanas Granth*. Aceasta din urmă este un comentariu asupra *Vedelor*, dar este considerată tot o *carte revelată*. Este împărțită în patru cărți, printre care și *Atharva Veda*.

Atharva Veda mai este cunoscută ca *Brahma Veda*, sau, în sensul său definit, **Cunoașterea Divină**. Este un comentariu reformator asupra *Vedelor* sacre ale hindușilor. Autorul său, Brahma, este de fapt *Brahma*, unde litera „A” este mutată la început, rezultând Abram.

Conform multor istorici, acești Arieni au părăsit brusc peste douăzeci de mii de sate și s-au mutat. Mulți dintre ei au călătorit spre vest, unde au recolonizat orașul antic Ur. În urma lor au lăsat un imperiu agricol distrus, afectat de inundații și cutremure devastatoare.

Biblia menționează două inundații. Prima a avut loc cu mult înainte ca Abram și Terah, tatăl său, să se fi născut — și este cunoscută ca Marele Potop, sau potopul lui Noe. A doua a avut loc câteva generații mai târziu, când Abram era tânăr și oamenii slujeau altor dumnezei:

„Și Iosua a zis întregului popor: Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: Părinții voștri au locuit de cealaltă parte a râului din vremuri străvechi, Terah, tatăl lui Avraam și tatăl lui Nahor, și au slujit altor dumnezei.” Iosua 24:2

Geograful clasic Strabo ne arată cât de completă a fost părăsirea Indiei de Nord-Vest: „Aristobul spune că, în timpul unei misiuni în India, a văzut o țară cu peste o mie de orașe, alături de sate, care fuseseră părăsite pentru că râul Indus își părăsise albia.”⁶¹

Istoricul indian Kuttikhat Purushothama Chon crede că *Avraam a fost izgonit din India*. El afirmă că arienii erau în *competiție constantă* și chiar au dus *războaie* cu Asurașii (*casta negustorilor* care domina Valea Indusului). Arienii *au mărșăluit spre Asia de Vest* după ce sistemul uriaș de irigații și lacuri al Asurașilor a fost distrus, *provocând inundații catastrofale*.

Avraam și legenda, Fiul risipitor

În lucrarea *Legendele Evreilor*, se spune că strămoșul lui Avraam, Reu, a profețit la nașterea fiului său Serug, spunând: „Din acest copil se va naște, în a patra generație, cel care își va așeza locuința peste cele mai înalte locuri, și va fi numit desăvârșit și fără pată, și va fi părintele multor neamuri, iar legământul său nu va fi desființat, iar sămânța lui se va înmulți pentru totdeauna.”

Circulau povești despre încercările lui Nimrod de a împiedica nașterea lui Avraam, determinând moașele să avorteze copiii de parte bărbătească sau chiar să-i omoare după naștere. Cu toate acestea, Avraam a supraviețuit în mod miraculos. Mai târziu, sfetnicii și principii îi vorbesc lui Nimrod despre copilul Avraam, spunând:

„O, rege al nostru și dumnezeul nostru! De ce te temi de un simplu copil? Regatul tău are zeci de mii de prinți, conducători peste mii, conducători peste sute, peste cincizeci și peste zece, și supraveghetori fără număr. Lasă-l pe cel mai de jos dintre prinți să-l prindă pe băiat și să-l arunce în închisoare.”⁶²

⁶¹ Strabo's Geography, cartea XV, secțiunea I.19

⁶² Legends of the Jews, Volumul 1, Capitolul V

Regele nostru și Dumnezeuul nostru?

Regii erau considerați dumnezei. Cuvântul „dumnezeu” reprezenta o funcție, nu neapărat ființa divină. Un *dumnezeu* era pur și simplu cineva cu *puterea de a judeca*. Avraam știa acest lucru, la fel și Moise, Isus și Pavel.⁶³ De aceea se spune că ei au slujit altor dumnezei dinainte de potop (Iosua 24:2).

Oamenii adorau alți oameni ca dumnezei atunci când le aduceau omagiu și le ofereau autoritate. Această idee nu este atât de străină nici în gândirea modernă, odată ce înțelegem că „închinare” înseamnă pur și simplu *omagiu și loialitate*.⁶⁴

Această putere sau autoritate i-a corupt pe conducători, care în cele din urmă au slăbit și au asuprit poporul. Idolii erau obiecte care reprezentau acea autoritate. Prin simbolul dumnezeului afișat, oamenii știau sub ce casă sau autoritate se aflau, adică cine era *patronul* lor.

Dacă afișai idolii sau simbolurile unei anumite funcții guvernamentale, erai protejat de autoritatea acelei funcții. Asemenea unui pașaport sau drapel, ele erau semne vizibile ale autorității sub care te aflai. Nimrod era un *numitor de dumnezei*, un *Apotheos*, al puterilor civile ale Statului. Ca unul care stătea în fața dumnezeilor, el era un dumnezeu care conducea și judeca poporul în locul DOMNULUI. Avraam nu s-a închinat, nu a adus omagiu și nu a jurat loialitate lui Nimrod, nici nu a arătat respect pentru simbolurile funcției acestuia sau pentru autoritatea prinților sau dumnezeilor lui mai mici.

Aceasta nu este cu nimic diferită de guvernele moderne, care se stabilesc de sus în jos. Guvernele oamenilor au folosit mereu un lanț ierarhic de comandă pentru a-și exercita autoritatea asupra altora. Regii sau președinții se consideră *sursa supremă a dreptății* pentru *cetățenii lor supuși*, înlocuindu-L pe Dumnezeu ca dumnezei. Ei se numesc pe ei înșiși „legislatori” și „suverani.” Avraam, Moise și Isus au propus un alt tip de guvernare. Guvernul lui Dumnezeu nu era o autoritate centralizată de sus în jos, ci un sistem bazat pe libertate, drepturi individuale și libertate personală. Dumnezeu i-a avertizat întotdeauna pe oameni cu privire la efectele autorităților centrale de guvernare:

„...Iată care va fi dreptul împăratului care va domni peste voi: Va lua pe fiii voștri și-i va pune la carele lui... și pe fiicele voastre... va lua țarinile voastre, și cei mai buni tineri ai voștri... și-i va pune să lucreze... Și în ziua aceea veți striga din pricina împăratului pe care vi-l veți fi ales, dar Domnul nu vă va răspunde în ziua aceea.” 1 Samuel 8:11–18

Moise, Samuel și Isus au exprimat aceleași precepte ca și Avraam. Când Isus le-a poruncit apostolilor *să nu fie ca prinții neamurilor care își exercită autoritatea unii peste alții*,⁶⁵ El repeta un principiu valabil de la început până astăzi. Se pare că oamenii s-au întors iarăși la propria lor mocirlă, ignorând cuvintele lui Isus și ale profeților, pretinzând în același timp că sunt creștini și credincioși.

Există multe povești despre Avraam care nu sunt incluse în Biblia creștină. Se spune că Avraam i-a spus tatălui și mamei lui în Babilon: „Voi slujiți unui om de-al vostru și vă închinați unei imagini a lui Nimrod.”⁶⁶

⁶³ Vezi “There are gods many,” publicat de His Church și Anexa 7

⁶⁴ Vezi Anexa 3: Ce este închinarea

⁶⁵ Matei 20:25–27, Marcu 10:42, Luca 22:25

⁶⁶ Legends of the Jews de Louis Ginzberg, Volumul I – Prima apariție publică a lui Avraam

Codul lui Avraam

Avraam a fost capabil să adune 300 de bărbați înarmați din propria sa gospodărie și adesea călătorea cu o mare mulțime de oameni. Care era sistemul său de guvernare? Fără îndoială, faima și respectul său erau cunoscute în întreaga lume, iar chiar și slujitorii săi erau onorați și respectați. Cum reușea el să mențină ordinea și să gestioneze slujirea zilnică pentru acești oameni? Ce sistem de lege și ordine învăța el?

Codificarea legii în Ur a înlocuit *Ana Ittishu*, care era echivalentul antic al expresiei moderne „*cuvinte și expresii*,” și făcea parte dintr-un sistem vechi ce păstra „Legile Familiale Sumeriene.”

Aceste coduri includeau prevederi care reglementau obiceiurile privind căsătoria, adopția, răspunderea, proprietatea, precum și obligațiile față de vecini, pedepsele pentru acuzații false și regulile pentru angajarea lucrătorilor ca sclavi pe perioade determinate (muncă remunerată). Importanța unui cod era că legea nu mai era o chestiune de *înțelepciune orală* sau *maxime interpretate* de un consiliu de semeni, ci devenea o poruncă terestră de conformare emisă de o autoritate centrală. Astfel de sisteme centrale de autoritate erau însoțite de pedepse și sancțiuni și de puterea de a le impune prin intermediul unui legiutor și al dumnezeilor sau judecătorilor desemnați de el. Legea nu mai era în mâinile lui Dumnezeu sau ale poporului Său, ci în mâinile *elitei conducătoare*.

Când a apărut Codul lui Hammurabi, „regele devenise deja sursa justiției; judecătorii erau strict supravegheați, iar apelul la rege era permis.”⁶⁷

Cu peste patru mii de ani în urmă, în regatul Ur, existau metode sistematice și reguli specifice în instanțele cu registre publice. Acolo se soluționau „*dispute privind vânzări, moșteniri, daruri sau divorțuri*.” Existau diferite tipuri de instanțe, fiecare cu autoritate jurisdicțională specifică. „*Când o pretenție era făcută în numele regelui și era respinsă, cazul se soluționa printr-un jurământ depus fie de una dintre părți, fie de un martor*.”⁶⁸

Puteai fi executat pentru că ai pus la îndoială autoritatea prinților și a dumnezeilor desemnați de rege.

„Și Haran a murit înaintea tatălui său Terah, în țara nașterii sale, în Ur din Caldeea.” Geneza 11:28

Haran nu doar că a murit, ci a fost executat ca urmare a unei presupuse încălcări a legilor codificate. Cuvântul „a murit” este redat din ebraicul [מֵוַת] *muwth*, care înseamnă: „a muri, a ucide, a fi executat... a muri prematur... a omorî, a da la moarte, a elimina.”

„Și Terah a luat pe Avram, fiul său, și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai, nora sa, soția lui Avram, fiul său; și au plecat cu ei din Urul Caldeii, ca să meargă în țara Canaanului; și au venit până la Haran și au locuit acolo.” Geneza 11:31

Cuvântul „a luat” este un cuvânt puternic. Provine din ebraicul *laqach*, care înseamnă „a lua în stăpânire” sau „a lua în posesie.” Relatările antice spun că Haran a fost executat pentru crima de a fi sfidat autoritatea zeilor cetății. Avraam făcuse același lucru, însă el a fost cruțat.

Terah a luat în stăpânire familia sa și a ieșit din jurisdicția Urului. A făcut aceasta pentru că nici tatăl și nici membrii familiei nu aveau *posesia* de sine înainte de plecare. Ei erau „persoane” sau „suflete” ale statului.

Terah, Haran, Nahor și Avram erau persoane aflate sub jurisdicția zidurilor cetății și sub autoritatea acesteia. Terah învățase o parte din lecție, care l-a costat viața fiului său Haran. Deși detesta tirania

⁶⁷ En Brit (Enciclopedia Britanică), Volumul II, p. 862, ediția '57

⁶⁸ En Brit (Enciclopedia Britanică), Volumul II, p. 862, ediția '57

Urului, nu era pregătit să renunțe la puterea asupra altor oameni și să se încreadă pe deplin în Dumnezeu, în libertatea și domnia Lui deplină.

Avram s-a separat de Asurașii din India, apoi a părăsit Urul și, în cele din urmă, a părăsit și cetatea-stat Haran și propria sa familie. Acea cetate-stat fusese întemeiată de propriul său tată, Terah, și fusese numită după fratele său executat, Haran. Chiar dacă s-a expatriat de la familia sa și de la autoritatea civilă a poporului său, Avraam a continuat să aducă zeciuială neprihănitului Rege al păcii. Conform *Ana Ittishu*, sau „Legile Familiei,” regele neprihănit era cel mai în vârstă generator al familiei.

Avraam a rămas neprihănit în cinstea adusă generatorului său, adică a fost neprihănit în generația lui. A devenit „Avraam” după ce a refuzat să ia chiar și o *curea de încălțăminte* din prada cetății-stat Sodoma, și a fost binecuvântat de acel Rege al păcii pentru credințioșia sa față de căile lui Dumnezeu-Tatăl:

„Jur că nu voi lua nimic de la tine, nici un fir de ață, nici o curea de încălțăminte, ca să nu zici: «Eu l-am îmbogățit pe Avram.»” Geneza 14:23

Generațiile lui Avraam au fost: Sem, care a născut pe Arpahșad, apoi pe Șelah, Eber, Peleg, Reu, Serug, Nahor, Terah, și apoi Avram, care a devenit Avraam. Dintre toți descendenții lui Sem, mulți nu erau de acord și chiar s-au luptat pentru a stabili cine trebuia să fie adevăratul moștenitor al binecuvântărilor lui Sem. Sem era *regele legitim*, ca cel mai în vârstă membru al familiei omenirii, iar conform cronologilor biblici, Sem trăia încă atunci când Avraam s-a expatriat din casa tatălui său și din matricea cetății-stat. Deoarece Noe și soția sa muriseră, Sem era *regele neprihănit al păcii*, fără tată și fără mamă, și posedea toate drepturile sale. Sem era *sui juris*, adică „în dreptul său propriu,” conform *legilor familiei* care precedau codificările regale. Deși avusese mulți urmași, nimeni nu fusese încă ales. Nu era nimeni vrednic de onoarea și binecuvântarea acelui oficiu regal al neprihănitului Rege al Păcii.

„Iar Melhisedec, Regele Salemului [Păcii], a adus pâine și vin; și el era preot al Dumnezeului Cel Preaînalt. Și l-a binecuvântat și a zis: «Binecuvântat să fii, Avram, de Dumnezeul Cel Preaînalt, Stăpânul cerului și al pământului.»” Geneza 14:18–19

Avraam și Familia

„Domnul zisese lui Avram: Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și du-te în țara pe care ți-o voi arăta.” Geneza 12:1

Avraam înțelegea importanța familiei, dar tatăl său continua să dilueze poziția familiei căutând protecția unui *Patronus* al unui Oraș-Stat. Acea protecție avea atât avantaje, cât și dezavantaje. Ea aducea protecție, dar pierdea libertatea; oferea caritate, dar condamna discernământul; concentra puterea oamenilor, dar nu și înțelepciunea lui Dumnezeu în inimile lor.

Dacă Avraam s-ar fi separat și ar fi trăit așa cum intenționa Dumnezeu, El i-a promis că îl va binecuvânta și îl va face o binecuvântare pentru alții. Această ofertă este extinsă tuturor oamenilor prin credința în Dumnezeu și, în cele din urmă, prin Fiul Său.

„Voi face din tine un neam mare, te voi binecuvânta și îți voi face un nume mare; și vei fi o binecuvântare.” Geneza 12:2

Mai mult decât o binecuvântare, Avraam avea să devină un punct de cotitură în istoria relației omului cu Dumnezeu Atotputernicul și cu legile Sale, față de legile și conducătorii omenești. El avea să fie o binecuvântare sau un blestem, în funcție de legătura noastră cu Dumnezeul lui Avraam sau cu instituțiile oamenilor.

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” Geneza 12:3

Multe dintre credințele religioase ale omenirii îl revendică pe Avraam ca fiind inițiatorul credinței lor. Totuși, umblă oamenii pe căile lui Avraam? Hindușii, budiștii, musulmanii, evreii și chiar creștinii își pot urmări originile în influența, cuvintele sau faptele sale.

Ce au uitat?

Oare oamenii au pierdut din vedere mesajul profetului Avraam? Au uitat ei căile Dumnezeului lui Avraam? Au părăsit casa lui Adam și au intrat în cetatea lui Cain? S-au rătăcit în labirintul minciunilor construit de adversarii Tatălui Ceresc?

„Și Isus i-a zis: Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este un fiu al lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” Luca 19:9-10

Care casă au ales oamenii? Care stăpânire, care cale au îmbrățișat? Sunt oare temeliile societăților moderne întemeiate pe preceptele lui Dumnezeu sau pe metodele lui Cain, ale lui Nimrod, Faraon sau ale împăraților aleși ai Romei?

„Dacă vrem oameni mai buni pentru a face o lume mai bună, atunci va trebui să începem de acolo de unde se formează oamenii – din familie.”⁶⁹

Oare și-a pierdut omul drumul și s-a depărtat de harul stăpânirii lui Dumnezeu, al Împărăției Sale?

⁶⁹ Enciclopedia a 2-a a lui Braud, de J.M. Braud

Capitolul 3 Altarul lui Avraam

„Ei i-au răspuns: Tatăl nostru este Avraam. Isus le-a zis: Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.” Ioan 8:39

Ce a făcut Avraam ca să fie socotit neprihănit și cum a fost aceasta atât de diferit de starea coruptă pe care Hristos a găsit-o la venirea Sa în împărăția Iudeii? Unde găsim tăria caracterului lui Avraam? Cum putem deveni parte din binecuvântarea lui Dumnezeu pentru el și pentru sămânța lui? I-a cerut Dumnezeu lui Avraam să facă ceva unic și aparent diferit de natura lui Isus Hristos?

„Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: ‘Sămânței tale voi da țara aceasta.’ Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase.” Geneza 12:7

De ce i-a cerut Dumnezeu lui Avraam să zidească un altar? Era oare pentru a ucide animale și a arde trupurile lor fără viață pe un morman de piatră și pământ? Găsește Dumnezeu plăcere în sângele vitelor? Care este scopul altarului?

„La ce bun Îmi sunt mulțimea jertfelor voastre? – zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vitelor îngrășate; nu-Mi place sângele taurilor, al micilor și al țapilor.” Isaia 1:11

Isus a dezvăluit absurditatea ideii că sângele animalelor îi face plăcere lui Dumnezeu atunci când a vorbit cu cărturarul care înțelesese natura Împărăției lui Dumnezeu pe pământ:

„Să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot cugetul tău, din tot sufletul tău și din toată puterea ta și să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși – este mai mult decât toate arderile de tot și jertfele.” Iar Isus, văzând că a răspuns cu pricepere, i-a zis: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu...” Marcu 12:33-34

Dacă Dumnezeu nu găsește plăcere în jertfele sângeroase, de ce i-a cerut atunci lui Avraam să zidească un altar? Ce funcție îndeplinea acesta? Am pierdut oare adevăratul scop al acestor altare?

„Aruncă-ți pâinea pe ape și după multă vreme o vei găsi iarăși.” Eclesiastul 11:1

Dacă Biblia ar fi luată întotdeauna în mod literal, atunci ar trebui să ieșim în fiecare dimineață și să aruncăm pâine în iazuri, râuri și oceane. Înțelesul metaforic este adesea clar, deși uneori se pierde în confuzia istoricilor nepractici sau a religioșilor ritualici. Aruncarea pâinii pe ape are puțin de-a face cu pâinea propriu-zisă sau cu apa. Iar „arderile de tot pentru Domnul” nu sunt în realitate despre arderea unor cadavre pentru a-l face plăcere lui Dumnezeu prin „mirosul plăcut.”

Când Avram a părăsit casa tatălui său, a luat cu el mulți oameni care probabil credeau în lucrurile pe care el începuse să le vadă. Avram nu era un simplu păstor sărac, ci un om învățat, bogat și respectat, cu un număr mare de adepti.

„Avram a luat pe Sarai, nevasta lui, pe Lot, fiul fratelui său, toate averile pe care le strânseseră și toate sufletele pe care le câștigaseră în Haran; și au plecat spre țara Canaanului...” Geneza 12:5

Pe măsură ce Avram călătorea, el continua să își răspândească ideologia, credința și învățăturile. Ca om cu o misiune, el își întindea „cortul” și își construia „altarele” în mijlocul poporului, oriunde se găseau cei dispuși să asculte și să urmeze căile lui Dumnezeu. Acolo unde oamenii ascultau și trăiau după voia lui Dumnezeu, acolo era altarul Său.

„Apoi s-a mutat de acolo pe un munte la răsărit de Betel și și-a întins cortul, având Betelul la apus și Aiul la răsărit. A zidit acolo un altar Domnului și a chemat Numele Domnului.” Geneza 12:8

Moise și altarele din lut și piatră

Mizbeach, sau altarele, sunt considerate a fi de două tipuri:

„Să-Mi faci un altar de pământ pe care să-ți aduci arderile-de-tot, jertfele de mulțumire, oile și boii. În orice loc în care voi face să fie pomenit Numele Meu, voi veni la tine și te voi binecuvânta.” Exod 20:24

Moise a făcut un altar de pământ. A fost îndemnat să facă așa. Nu i s-a cerut să folosească orice fel de pământ, ci în mod particular „lut roșu.”⁷⁰ Dumnezeu l-a făcut pe Adam din acest „lut roșu.” A fost oare altarul făcut din praf sau pământ, sau este vorba despre o metaforă? Era acest altar făcut dintr-un anume tip de *lut*, sau era mai degrabă făcut dintr-un tip special de *om*?

Acest altar era folosit pentru a transmite jertfele poporului. Caracteristica esențială a unei jertfe nu este atât faptul că ceva este distrus prin foc, cât faptul că acel lucru este pierdut de către cel care îl oferă. Cel ce oferă trebuie să fie cu adevărat dispus să cedeze, să „renunțe la ceva de dragul a altceva... un lucru oferit sau pierdut.”

Un asemenea tip de dăruire era esențial într-o societate liberă, unde niciun guvern nu colecta fonduri prin impozitare pentru a redistribui bogăția. Societatea avea nevoie de un mod de a avea grijă de nevoile comunității. O asemenea asistență voluntară este o extensie a ceea ce ar trebui deja să existe în cadrul familiei, dar în Israel a devenit parte a comunității congregaționale la nivel național. Nimic nu este mai binevoitor decât jertfa părinților pentru copiii lor și a copiilor pentru părinții lor. Același principiu poate fi aplicat și în cazul națiunilor, prin rețele de congregații caritabile și intime.

Arderea de tot este dedicată sau *sfințită* pe altarul viu al fiecărei familii de către cei care oferă. Ca pâinea pe ape sau ca tributul dat regilor, ea este pierdută de către cel ce oferă. Dacă ai altceva decât o speranță și o credință intangibilă pentru a-ți asigura întoarcerea darului, atunci nu este întru totul dăruit, iar caritatea pură nu este cu adevărat exercitată.

În Cetatea-Stat, contribuția este pentru binele populației și pentru bunăstarea generală a *corpului* Statului. Diferența între aceste contribuții legiferate și acele jertfe puse pe altarele lui Avraam și Moise constă în faptul că primele sunt extrase prin autoritate, odată cu intrarea în jurisdicția Statului, în calitate de membru; în timp ce cele din urmă erau ofrande de bunăvoie, cu alegere personală zilnică în libertate. Statul garantează securitate socială în limitele autorității sale închise, sub formă de *drepturi și beneficii*; în timp ce altarele lui Dumnezeu oferă doar speranță și credință.

Avraam și oamenii care și-au exercitat libera voință de a se susține unii pe alții au format un altar de pământ și frăție. Pe măsură ce și-a întins cortul, cortul său de întâlnire, calea libertății a devenit puternică în țară. Când regi precum Chedorlaomer devorau o cetate-stat după alta, Avram și cei care credeau în legea libertății și alegerii au fost salvatorii acelei epoci. Acest principiu profetic poate fi încă valabil și în vremea noastră.

A mai fost menționat un alt altar de către Dumnezeu, dar nu cu expresia „să faci,” ci cu „dacă vei face.” Acest altar era diferit și avea restricții specifice.

„Iar dacă-Mi vei face un altar de piatră, să nu-l zidești din piatră cioplită, căci, dacă-ți vei ridica dalta asupra lui, îl vei pângări. Să nu te sui la altarul Meu pe trepte, ca să nu îți se descopere goliciunea pe el.” Exod 20:25-26

Acest altar era făcut din piatră, dar nu piatră cioplită de mâna omului, nu atinsă de unelte de fier sau de putere. Ești de asemenea avertizat să nu faci altarul *în trepte*, unde să urci spre locuri mai înalte prin trepte sau niveluri. Dacă faci asta, îți vei descoperi goliciunea sau lipsa de acoperire și autoritate.

⁷⁰ [אָדָם] ‘adamah – din „adam,” pământul roșu din care a fost făcut Adam.

Cuvântul ebraic *rigmah* [רִגְמָה] este tradus ca „sfat” sau „consiliu,” dar înseamnă literal „o adunare de pietre.” Provine din cuvântul ebraic *Regem* [רֶגֶם], tradus „prieten” și este același cu *ragam*, însemnând „piatră.” Ambele cuvinte au la origine termenul *regeb* [רֶגֶב], care înseamnă „un bulgăre” (de pământ). Literele ebraice au înțelesuri care definesc cuvintele.

Dumnezeu a scris Cele Zece Porunci pe piatră moartă. Nu acesta era mediul preferat de El, ci a fost o alegere secundară, deoarece inimile poporului erau prea împietrite. Erau încăpățânați și împietriți la inimă. A fost mai ușor să scrie legile Sale pe piatră decât în inimile israeliților. Dar va veni o zi când acest lucru nu va mai fi adevărat:

„Pentru că acesta este legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” Evrei 8:10

Dumnezeu dorește să-Și scrie legile pe „pietre vii” și să-Și construiască altarele și templul cu aceleași pietre de carne vie.

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, pentru a aduce jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.” 1 Petru 2:5

Pietrele altarului lui Dumnezeu erau oameni. Folosirea cuvântului „pietre” este o metaforă, așa cum și expresia „ardere de tot” este o metaforă pentru ideea de a dăruți ceva în întregime. Aceste altare erau compuse din oameni în care comunitatea avea încredere ca *prieteni*, nu ca stăpâni.

Una dintre trăsăturile cheie ale acestor altare de oameni este că nu trebuie să fie cioplite cu unelte de fier. Din nou, este vorba despre o metaforă din limbajul obișnuit al lui Avraam. Aceasta se referă la regulamentele și restricțiile impuse acestor oameni în ceea ce privește modul în care își fac lucrarea.

De ce n-ar fi bine să reglementăm acești oameni ai Altarului? Mai întâi ar trebui să ne întrebăm: „Cine face reglementarea și cine i-a făcut judecători peste oamenii altarului?”

Oamenii care oferă de bunăvoie jertfe guvernează prin puterea lor de a alege dacă să ofere sau nu. Dacă nu aveau încredere sau nu doreau să ofere, puteau înceta donațiile, iar acel altar viu nu ar mai fi primit nimic. Poporul era guvernatorul sistemului și modera înțelepciunea altarului prin propria lor caritate liberă.

Interdicția de a avea „trepte care urcă” este o altă limitare a acestor altare vii din carne. Urcarea în trepte ar însemna crearea unei *ierarhii* a puterii și controlului. Ar însemna centralizarea bogăției altarului. Acest lucru ar conduce la putere și autoritate între cei care îngrijesc altarul. Un alt tip de suflet ar fi atras către serviciul altarului – unul însetat de poziție, prestigiu și putere. Aceștia ar prelua atribuțiile și responsabilitățile poporului, unii față de alții, iar în relaxarea poporului, ar apărea apatia și corupția. Oamenii trebuie să participe la alegerea zilnică a carității. O asemenea activitate zidește virtute și caracter, precum și părtășie și comunitate. Orice centralizare a autorității duce la o elită conducătoare, iar deposedarea leneșă a omului de domnia sa individuală sau de libertatea acordată de harul lui Dumnezeu este diminuată.

„Ce este libertatea? Libertatea este dreptul de a alege; dreptul de a-ți crea singur alternativa alegerii. Fără responsabilitatea și exercițiul alegerii, omul nu este om, ci un membru, un instrument, un lucru.”⁷¹

Aceste sisteme de altare caritabile au permis comunităților și națiunilor să rămână libere de *autoritatea coercitivă* instituită de oameni precum Cain, Nimrod și alții. Ele încurajau tăria în mijlocul adunării poporului prin virtute, frăție și jertfă. Nu diminuau rolul individului sau al familiei. Lăsau *onoarea* în cadrul familiei și constrângeau oamenii doar prin practicarea iubirii lui Dumnezeu.

⁷¹ Archibald MacLeish (1882–1982), Secretar de Stat sub administrația F.D. Roosevelt.

În centrul acestui sistem era familia. Familia era cea care oferea siguranță bărbaților prin binecuvântările căilor lui Dumnezeu Tatăl. Fiecare familie, ca membru al comunității, avea grijă una de cealaltă, formând întreaga națiune printr-o rețea de sprijin și grijă.

În această viață fragilă pe care o trăim, familiile pot da greș sau pot suferi calamități ori pot ajunge la lipsuri. Când grupuri mai mari se adunau pentru a proteja întreaga comunitate, concepeau metode prin care toți puteau fi în siguranță. Întotdeauna exista pericolul pierderii libertății: oamenii căutau securitate socială. Altarele lui Avraam ofereau o soluție pentru această dilemă.

În Cetatea-Stat, securitatea era asigurată prin control, forță și reglementarea oamenilor, de către oameni. Aceste edicte ciopleau din voința liberă a omului, oferind putere altor oameni în schimb. Oamenii care căutau putere și control au modelat acest nou sistem după chipul lor. Exercițarea autorității i-a corupt pe oameni și, odată cu acea putere, a venit și pericolul tiraniei.

„Protecția atrage după sine supunerea; supunerea aduce protecție.”⁷²

Acestor conducători li s-a acordat puterea de a impune securitatea Statului. Lipsiți de prezența și planul lui Dumnezeu, acești oameni și-au dezvăluit goliciunea, acceptând poziția de zei sau judecători conducători ai orașului sau ai puterilor civile. Stăpânirea dăruită de Dumnezeu individului a fost acum încorporată în Cetate sau Statul Civil. Elita conducătoare era permanent ispășită de acea putere oferită de demagogia poporului.

Din înălțimile funcțiilor lor peste alți oameni, acești prinți și autorități exercitau o putere care devenea totalitară. Ispita de a deveni o fiară care devorează poporul și bunurile lor era prea mare, cu excepția unor oameni precum Moise și Avraam. Nimeni nu era mai divin potrivit pentru a fi conducătorul unui stat liber decât Isus, Cel care a venit ca slujitor.

„Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: mândrie, belșug de pâine și belșug de lenevie era în ea și în fiicele ei, și n-a sprijinit mâna celui nenorocit și lipsit.” Ezechiel 16:49

Conducătorii sunt corupți de slăbiciunea lor pentru putere și de slăbiciunea unui popor leneș. La fel de importantă în degradarea omenirii este apatia cultivată a populațiilor generale. Oamenii nu mai trebuiau să aleagă sacrificiul trupei în caritate. Credința în Creator și iubirea față de aproapele nu mai erau principiile esențiale ale securității sociale.

Era voia Statului organizat ca oamenii să se conformeze voii statului și nu voii Tatălui din ceruri. Statul promitea să ofere protecție împotriva foametei, catastrofelor și altor „acte ale lui Dumnezeu” sau împotriva tiraniei și atacurilor altor zei civili ai puterii.

O nouă formă de credință a fost îndreptată către Stat și zeii săi. Această credință era numită *loialitate*. Pentru a asigura fidelitatea și loialitatea oamenilor, se cereau jurăminte. Acești binefăcători conducători cereau de asemenea tribut de la toți, pentru a garanta beneficiile acestei societăți controlate. În cele din urmă, o clasă de cetățeni era lipsită pentru a plăti poftele celeilalte. A pofti bunurile aproapelui a devenit politică de stat, cu licență acordată de *vocea poporului*. Iubirea față de Stat a devenit mai incontestabilă decât iubirea față de aproapele. Averea privată a devenit un dușman al statului, iar în curând am văzut politica economică simplă a lui Plato – prin care niciun cetățean nu trebuie să dețină aur sau argint – devenind realitate, chiar înainte de a o preda el.

„Aurul în mâinile publicului este un dușman al statului.” Adolf Hitler

⁷² Protectio trahit subjectionem, subjectio protectionem. Coke, Littl. 65

Copiii erau educați de Stat sau abandonați în grija străinilor. Sacralitatea căsătoriei s-a diminuat, iar întrebuintarea naturală a trupului a devenit desfrânată. Frica de Stat era mai reală decât frica de Dumnezeu, căci în ciuda laudelor din templele și bisericile lor, omagiul lor real, rugăciunile (cererile) și închinarea se îndreptau către Stat.

„Prefăcându-se în înțelepți, au ajuns nebuni... au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii [instituțiilor]... Din această cauză Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi rușinoase...” Romani 1:22-26

Sub legea desăvârșită a libertății și la altarele lui Avraam și Moise, fiecare individ sau familie exercita credință, speranță și caritate. Pe când la altarele și templele Cetății-Stat, supunerea și conformarea erau creaturile dominante. Duhul care mișca acele altare ale forței era cel al lăcomiei, controlului și cupidității.

Oamenii pot alege să aplice, sau să se *roage*, la un altar guvernamental al autorității și forței sau la altarul libertății dăruite de Dumnezeu. Dumnezeu a creat o lege care interzice a pofti sau a fura de la aproapele. Omul a creat instituții bazate pe luarea de la aproapele.

„Pentru că făptura [instituțiile]⁷³ însăși va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.” Romani 8:21

Omenirea este schimbată prin alegerea sa. Omul alege instituțiile create de oameni ca să conducă asupra oamenilor sau alege să caute Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea ei.

„Și din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.” Matei 11:12

Altarul Păcatului

În vremea foametei din zilele lui Iosif, poporul și-a dat aurul, animalele, pământurile și chiar pe ei înșiși în schimbul proviziilor. Dar ce foloseau ca monedă în tranzacțiile zilnice? Foloseau mici scarabei din piatră sau lut, emise de Trezoreria Cetății. Preoții Egiptului administrau acest sistem financiar, supraviețuind foametei printr-o donație de la Faraon. Ei s-au îmbogățit, în timp ce ceilalți trudiseră. Aveau depozite uriașe de grâne pe care le controlau ca pe un bun utilitar, împrumutându-le cu dobândă.

În templele lor „grânarele... preoții deveneau bancheri prin împrumutul de grâne pentru sămânță. În multe societăți, templul principal și clădirile dependente erau cele mai importante construcții, deși existau și multe temple mai mici, adesea izolate.”⁷⁴ Aceste temple erau centrele comerțului și controlului și depozitările înregistrărilor și contractelor.

„Dă-mi controlul asupra monedei unei națiuni și nu-mi pasă cine face legile.”⁷⁵

Marii Preoți cunoșteau artele templului, care era, cel puțin, o bancă centrală. Ei controlau fluxul monedei, care putea fi răscumpărată de comercianții străini prin porțile cetății, dar era o monedă fiduciară reglementată pentru cetățenii supuși.

Lăcomia și invidia fraților lui Iosif au fost cele care au adus tot Israelul sub puterea Faraonilor și la mila preoților Egiptului. Ei trebuiau să fie Altarul lui Dumnezeu ca slujitori în Împărăția Sa pe pământ, dar au devenit în schimb cărămizile și pietrele unei elite conducătoare.

⁷³ Ktisis, din ktizo, care înseamnă a întemeia o cetate, colonie, stat; și care, ca substantiv, înseamnă: actul de întemeiere, stabilire, construire etc... totalitatea lucrurilor create; 1c) instituție, rânduială.

⁷⁴ Templu – Microsoft® Encarta, © 1994, Microsoft Corp. & F&W's Corp.

⁷⁵ Baronul M.A. Rothschild (1744–1812)

În Egipt, două luni și jumătate de muncă pe an mergeau către guvern. Tot aurul și argintul se aflau în vistierie, iar poporul deținea doar un *titlu legal* asupra pământurilor și bunurilor lor.

Moise a devenit fiul fiicei lui Faraon prin adopție, dar și-a dat seama că risca să devină un tiran și un ucigaș precum Cain și Lamech. A fugit de această ispită și a căutat căile lui Dumnezeu.

Dumnezeu a văzut că și poporul era corupt de această robie și L-a trimis pe Moise înapoi pentru a-i conduce afară din Egipt, dorind ca ei să nu se mai întoarcă niciodată la un asemenea sistem:

„Dar el să nu... întoarcă poporul în Egipt... Să nu vă mai întoarceți niciodată pe drumul acela.” Deuteronom 17:16

Dumnezeu și-a ales poporul din *sămânța credinței* lui Avraam și i-a scos din puterile civile ale Egiptului. El dorea să fie Dumnezeul și Conducătorul lor prin inimile și mințile lor, dar ei nu aveau credința strămoșului lor și nici a lui Moise. Le era frică pentru viața lor și căutau tărie în numărul lor, legându-se unii de alții prin garanții și sacrificii, punând bogățiile familiilor lor pe altarul vițelului de aur al lui Aaron:

„... Și tot poporul și-a scos cerceii de aur care erau în urechile lor și i-a adus lui Aaron. Și el i-a primit⁷⁶ din mâna lor și i-a modelat cu dalta, după ce făcuse un vițel turnat; și ei au zis: Aceștia sunt dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului.” Exod 32:2, 4

Ce i-a determinat să facă acel vițel de aur? Nu a fost doar superstiția, ci o practicitate și o lipsă de credință. Poporul și-a depus literalmente aurul, precum și alte bunuri, și și-a sacrificat drepturile pe altarul vițelului de aur. În schimb, au primit niște jetoane de schimb și promisiunea securității sociale.

„Aruncă-ți sorțul cu noi; să avem toți o pungă comună: Fiule, nu umbla pe calea lor, ferește-te de cărarea lor: Căci picioarele lor aleargă spre rău și se grăbesc să verse sânge. Zadarnic se întinde lațul înaintea oricărei păsări. Dar ei stau la pândă pentru sângele lor; își întind curse pentru viața lor. Așa sunt căile tuturor celor lacomi de câștig; el ia viața celor ce-l posedă.” Proverbe 1:14-19

Aurul a fost depus într-o statuie mare, pentru ca toți să o vadă. Bogăția și comunitatea au fost fuzionate într-o pungă comună. Nicio persoană nu putea pleca în fața unui dușman fără să-și lase în urmă comoara de aur. Moise putea scoate poporul din Egipt, dar doar Dumnezeu, timpul și pocăința puteau scoate Egiptul din oameni.

„... Voi lovi păstorul și oile turmei se vor risipi.” Zaharia 13:7

Fără oameni ai credinței precum Moise, David sau Isus Hristos, poporul devine înspăimântat. În frica lor, caută sprijin în altceva decât în Dumnezeu pentru a-și asigura siguranța.

În sistemul bancar central egiptean, templul emitea *scarabei* de lut și piatră ca înlocuitor pentru moneda mărfii precum aurul și argintul. Acei scarabei, sau jetoane de schimb, nu aveau nicio valoare în afara acelei comunități legate monetar. Preoții templului din Egipt țineau evidența tuturor complexităților aceluși sistem monetar centralizat și, desigur, profitau de pe urma gestionării acestuia. Loialitatea era asigurată fără ca oamenii să dețină bogății reale.

„Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” Luca 12:34

A fost păcatul *statuia de aur* sau lipsa de credință pe care o reprezenta? Oamenii și-au dat de bunăvoie drepturile și libertatea oferite de Dumnezeu în schimbul promisiunilor oamenilor. Altarul pe care acum sacrificau era cioplit de mâinile oamenilor și reglementat de o elită conducătoare a aceluși depozit central sau bancă națională. Se întorseseră în Egipt cu un nou dumnezeu:

⁷⁶ Cuvântul „*a primi*” vine din ebraicul *laqach*, care include ideea de „a achiziționa, a cumpăra” și este tradus uneori ca „*a cumpăra*” în Vechiul Testament.

„S-au abătut repede din calea pe care le-o poruncisem: și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat înaintea lui și i-au adus jertfe, și au zis: Aceștia sunt dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului.” Exod 32:8

Meșteșugul Sofismului

De ce s-au abătut oamenii atât de repede de la cale și care este acea cale? Cum putem găsi acea cale și cum o deosebim de căile lumii? Dumnezeu este același și astăzi, iar omul nu s-a schimbat prea mult nici el; astfel că e probabil ca aceeași eroare și aceeași soluție să fi rămas constante de-a lungul istoriei. Putem presupune, de asemenea, că adversarul a rămas același și încă folosește, sau folosește greșit, cuvintele și sensurile lor pentru a conduce omenirea pe căi greșite.

„Dar grăsimea și rinichii și prapurul de deasupra ficatului jertfei pentru păcat le-a ars pe altar, cum poruncise lui Moise Domnul.” Levitic 9:10

„Și grăsimea vițelului și a berbecului, coada și grăsimea care acoperă măruntaiele, rinichii și prapurul ficatului.” Levitic 9:19

Dacă examinăm aceste versete, vom descoperi că aceleași cuvinte pot avea mai multe sensuri. Cuvântul „grăsime” provine din termenul ebraic *cheleb*, חלב [Chet, Lamed, Beit], care are numărul Strong 2459 și este tradus ca „grăsime, cea mai bună parte, bogăție, măduvă, abundență (a produselor pământului).”

În urmă cu aproximativ o mie de ani, aceleași trei litere, חלב, au fost separate, modificate sau interpretate diferit de către unii traducători, primind astfel numărul Strong 2460 și apărând ca numele propriu *Heleb*. Acesta a devenit și cuvântul cu numărul 2461, tradus ca „lapte, brânzeturi și alăptare.”

Vechiul Testament Masoretic nu a existat decât după 600-1000 de ani după ce Isus fusese proclamat Rege în Iudeea. Punctele vocalice și semnele cantilative au fost adăugate la text mult mai târziu. Oamenii care au făcut acest lucru au fost influențați clar de ceea ce ei considerau a fi tropi⁷⁷ și scheme retorice.⁷⁸ Simțul lor religios și interpretarea personală a mesajului biblic i-au ghidat spre aceste concluzii creative.

Această separare a sensurilor pare oarecum inofensivă în primul exemplu, însă dacă privim la cuvântul „vițel” (bullock în engleză), descoperim că provine din cuvântul ebraic *showr*, שור [Shin, Vav, Reish], căruia i-a fost atribuit numărul Strong 7794. Se spune că provine din cuvântul *shuwr*, care are numărul Strong 7788. Ambele cuvinte sunt alcătuite din aceleași trei litere ebraice שור și sunt traduse „a merge” și „a cânta,” dar se spune că înseamnă „a călători, a porni la drum, a merge.”

De fapt, aceleași trei litere ebraice sunt atribuite mai multor alte numere Strong, de la 7786 până la 7794. Aceste cuvinte sunt traduse prin „bou, vițel, vacă, taur” și chiar cuvinte precum „dușman,” „a tăia” și „zid.” Iar când sunt declarate a fi verbe, sunt traduse prin „iată,” „vezi,” „privește,” „observă,” „pândește,” „a lua seama” și „a percepe.” Numărul Strong 7786, având aceleași litere ebraice שור, se spune că înseamnă „a fi sau a acționa ca prinț, a domni, a avea putere, a prevala asupra,” fiind tradus „a domni, a avea putere” și „făcut prinț.” Poate oare același cuvânt care înseamnă „vițel” să însemne și „a primi puterea de a domni?”

De fapt, cuvântul uzual pentru „vițel” este *par*, פר [Pei, Reish], numerotat cu 6499, fiind tradus astfel de 127 ori și niciodată nu apare sub forma *showr*, שור [Shin, Vav, Reish].

Ce autoritate extraordinară au exercitat traducătorii și clericii evrei din trecut asupra gândirii noastre de astăzi, făcând ca un singur cuvânt să aibă atât de multe semnificații diferite! Alegerea lor devine fundamentul credinței și înțelegerii noastre, dar nu neapărat intenția originală a autorilor.

⁷⁷ Trop. Figură retorică de stil care constă într-un joc de cuvinte, adică folosirea unui cuvânt într-un sens diferit de cel literal sau obișnuit.

⁷⁸ Scheme sau elocuțiuni – atunci când un cuvânt sau o expresie se abate de la limbajul literal, direct.

„Când folosesc un cuvânt,” a spus Humpty Dumpty, cu un ton oarecum disprețuitor, „înseamnă exact ceea ce aleg eu să însemne — nici mai mult, nici mai puțin.”

„Întrebarea este,” a spus Alice, „dacă poți face ca un cuvânt să însemne atât de multe lucruri diferite.”

„Întrebarea este: cine e stăpânul – doar asta contează.” Din Alice în Țara Minunilor.

Această putere de a modifica sau chiar a altera limbajul este puterea de a controla mințile oamenilor. Ia, de exemplu, cuvântul ebraic tradus prin „berbec,” *ayil*, איל [Alef, Yod, Lamed], care are numărul Strong 352. Acesta este tradus „berbec” de 156 de ori, dar și „stâlp” de 21 de ori, „oameni puternici” de 4 ori, „copaci” de două ori, și câte o dată „prag” și „stejari.” Este, de asemenea, identic cu numerele Strong 353 și 354, care sunt traduse ca „putere” și „cerb,” ca în „cerb puternic.” Acest cuvânt *ayil* este considerat același cu numărul 193, *awl* אול [Alef, Vav, Lamed] și definit ca „proeminență... nobili, oameni bogați,” tradus ca „puternic” și „forță.”

Unul dintre cele mai interesante cuvinte din textul scurt menționat anterior este „coadă” (rump, în engleză), din cuvântul ebraic 'alyah אַלְיָה [Alef, Lamed, Yod, Hei], numerotat cu Strong 451. Termenul 'alyah este tradus constant ca și „coadă,” dar este identic cu numărul Strong 452, care reprezintă numele „Ilie” (Elijah), nume care înseamnă „Yah este Dumnezeu” sau „Dumnezeu este tăria mea.”

Astfel, acum putem să înțelegem că termenul „vițel” (bullock) poate să însemne „a avea putere, a prevala asupra” ofrandei sau „puterea de decizie,” iar termenul „berbec” poate să însemne că cineva primește autoritate asupra unei jertfe care este oferită în întregime (complet arsă sau renunțată integral de către cel ce oferă). Atunci, cuvântul pe care îl vedem ca „coadă” ar putea, de fapt, să indice că ne încredem în Dumnezeu și în căile Sale ale sacrificiului voluntar sub legea perfectă a libertății?

Biblia ar trebui să fie interpretată precept peste precept. Dumnezeu nu Și-a schimbat decizia atât de des precum și-au schimbat oamenii părerile despre Dumnezeu. Fariseii nu au înțeles Vechiul Testament și s-au aflat în conflict cu Hristos. De fapt, Moise și Hristos erau în deplin acord, dar fariseii deja alteraseră sensul textului sacru. Existau oameni care cunoșteau adevărul și predicau împotriva sacrificării animalelor pe acele altare păgâne din templul lui Irod. Aceștia se aflau în armonie cu Evanghelia lui Hristos.

În Levitic 9:19, expresia „și grăsimea care acoperă (măruntaiele)” provine dintr-un singur cuvânt, *mkacceh*, מְכַסֵּה, numerotat cu Strong 4374, tradus „ceea ce acoperă” sau „îmbrăcămintă.” Se spune că provine din cuvântul *kacah*, כָּסָה, numărul 3680, care înseamnă „a acoperi, a ascunde” și este identic cu numerele 4372 și 4373, care semnifică „acoperire” sau „evaluare” ori „valoare.”

Încă din Grădina Edenului am avut o problemă cu acoperirea. Chiar și leviții, care slujeau la jertfe, erau îndemnați să poarte veșminte care acopereau trupul, iar poporul trebuia să le facă hainele de dedesubt. Li se cerea, de asemenea, să nu urce pe trepte, pentru ca poporul să nu le vadă goliciunea. Goliciunea se referă la lipsa autorității. Confeccionarea hainelor de dedesubt nu avea legătură cu hainele, iar urcatul pe trepte nu avea legătură cu scările.

La ce se referă aceste texte sacre, oare chiar la lenjerie sau la exercitarea autorității?

Cuvântul *kilyah*, כִּלְיָה [Kaf, Lamed, Yod, Hei], număr Strong 3629, este tradus de 18 ori ca „rinichi,” dar este tradus și ca „rărunchi” (reins în engleză) de 13 ori. În Biblie, „rărunchi” și „inimă” sunt adesea menționate împreună, reprezentând întreaga constituție morală a omului. Dacă spunem că cineva are „multă inimă,” știm că ne referim la capacitatea lui de a iubi și nu la abilitatea lui fizică de a pompa sânge.

Cuvântul *kilyah*, de exemplu, provine de la *kily*, כִּלְיָ, tradus „vas” de 166 ori, „instrument” de 39 ori, și „armă” de 21 ori, dar și „bijuterie” de 21 ori, „lucruri” de 14 ori, „obiect” de 11 ori, „armură” de 10 ori, „mobilier” de 7 ori, „căruță” de 3 ori, „geantă” de două ori și alte 13 traduceri diverse.

De asemenea, provine din *kalah*, כָּלָה, tradus „a consuma” de 57 ori, „sfârșit” de 44 ori, dar și „termina” de 20 ori, „eșua” de 18 ori, „realiza” de 12 ori, „făcut” de 9 ori, „cheltui” de 8 ori, „încheiat” de 7 ori, „hotărât” de 4 ori, „îndepărta” de 3 ori, „împlini” de 3 ori și alte traduceri.

Alte cuvinte formate din aceste litere sunt *kol*, כּוֹל, care înseamnă „tot;” și *koll*, כּוֹלֵל, definit ca „perfect.” Literele ebraice au propriile lor semnificații, iar cuvintele erau compuse pe baza acestor concepte originale într-o limbă creată pentru a fi scrisă, nu vorbită. Dacă înlocuiești litera Hei din cuvântul pentru „rărunchi” cu litera Alef, cuvântul devine „a închide, a întemnița.” Deci, cuvântul *kilyah*, כִּלְיָה, are legătură cu „rărunchii,” adică puterea de alegere sau control.

Expresia „și prapurul” este tradusă din cuvântul ebraic *yatharth*, יתרת [Yod, Tav, Reish, Tav], numerotat în concordanța Strong cu 3508, având semnificația de „apendice,” „ceea ce atârână peste” sau „proeminență.” Acesta provine din cuvântul *yathar*, יתר numerotat cu 3498, 3499 și 3500, tradus ca „a lăsa,” „a rămâne,” „odihnă,” „rest,” „rămășiță,” „rezervat,” „reziduu,” dar și „abundant,” „în urmă,” „a excela,” „mult,” „a conserva,” „excelență,” „cu,” „funie,” „depășind,” „excellent,” „mai mult,” „din belșug” și „coardă.” Este, de asemenea, identic cu numele „Ietro” (Jethro), despre care se spune că înseamnă „abundență.”

Cuvântul tradus prin „prapur” pare să însemne „rămășițele” sau surplusul care provine de la ficat, care urmează să fie discutat, și ar putea dezvălui cheia înțelegerii intenției reale a textului.

Cuvântul tradus ca „deasupra” apare în câteva forme diferite: מִן, מִנִּי [Mem, Nun sau Mem, Nun, Yod]. Aceste combinații de litere sunt traduse ca „între,” „cu,” „din,” „că,” „nu,” „din moment ce,” „după,” „la,” „prin,” „dacă,” „din,” „parte,” chiar „eu,” „mine,” „înainte,” „după,” „pentru că,” „de aceea,” „afară,” „pentru,” „decât,” și „parțial.” De fapt, aceste cuvinte apar și ca „instrument cu coarde,” „prin care” și alte 19 traduceri diferite. Această flexibilitate în interpretare ar trebui să trezească îngrijorare, dacă nu chiar alarmă. Cât de multă influență au avut traducătorii asupra interpretării moderne a textului? A avut Dumnezeu vreodată intenția ca noi să ardem animale moarte, să scoatem ficatul și rinichii acestora? În ce scop și cu ce finalitate? Sau oare această practică reprezintă o distorsiune a ritualurilor și superstițiilor fariseilor care încă afectează gândirea noastră astăzi?

Cuvântul „ficat” provine din *kabed*, כָּבֵד [Kaf, Beit, Dalet] și este identificat cu numărul Strong 3516, tradus „ficat” de 14 ori. Același cuvânt cu trei litere, *kabad*, כָּבֵד, numerotat cu Strong 3513, este tradus „cinstește” de 34 de ori, „a glorifica” și „onorat” de câte 14 ori fiecare, „greu” de 13 ori, „a împietri” de 7 ori, „glorios” de 5 ori, „durere” de 3 ori, „îngreunat” de 3 ori, „încărcat,” „mare,” „mult,” „mai greu,” „a promova” de câte 2 ori fiecare, împreună cu alte 10 traduceri diferite. Semnificația atribuită este „a fi greu, apăsător, grav, dificil, bogat, onorabil, glorios, împovărat, onorat.”

Acest cuvânt *kabad*, כָּבֵד, este exact același pe care îl vedem în Exod 20:12 pentru „cinstește:”

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău.”

Toate aceste cuvinte sunt compuse exact din aceleași litere ebraice, כָּבֵד [Kaf Beit Dalet].⁷⁹ Kaf înseamnă „Puterea de a actualiza potențialul.” Literei Beit i se atribuie sensul de „Locuința lui Dumnezeu,” iar litera Dalet desemnează „altruismul sau caritatea.” Astfel, cuvântul sugerează ideea dăruirii, a abundenței, a îmbogățirii, a sporirii bogăției prin caritate. Este legat de recunoștință și mulțumire.

⁷⁹ Același cuvânt de trei litere כָּבֵד are în Strong's Concordance numărul 3514 și este tradus de două ori ca *greu* și o dată ca *povară* sau *mare număr*. Este definit ca: *greutate, masă, abundență, importanță*.

Același cuvânt de trei litere tradus ca „ficat,” כבד (*kabad*), care apare ca numerele Strong 3514 și 3515 este tradus de asemenea „greu,” „mare,” „durere,” „întărit,” „mult,” „încărcat,” „gros,” „lent,” și „gravitate” sau „număr mare.” Semnificațiile sunt definite ca „greutate, masă, măreț, abundent, numeros, plictisitor, dur, dificil, împovăraător, foarte opresiv, numeros, bogat.”

Cum se poate ca același cuvânt cu trei litere să fie tradus în atât de multe moduri diferite? Cum este posibil ca același termen care înseamnă „ficat” să însemne și „greu, împietrit, cinste, glorios, taxabil, dureros, grav, lent sau gros,” etc.? Să continuăm să parcurgem acest labirint al sofismului și să ne eliberăm mințile de orice iluzie puternică ce ne-ar putea ține captivi.

Expresia „din jertfa pentru păcat” provine din cuvântul ebraic identificat cu numărul Strong 2403 și apare sub două forme: חטא [chet, tet, alef, hei] și חטאת [chet, tet, alef, tav]. Acesta este tradus „păcat” de 182 de ori, dar și „jertfă pentru păcat” de 116 ori, „pedeapsă” de 3 ori, „purificare pentru păcat” de două ori, și „purificând,” „păcătos” și „cel care păcătuiește” o dată fiecare. Aceste cuvinte derivă din cuvântul חטא (*chata*), Strong 2398, care este tradus „păcat” de 188 de ori, dar și „a purifica” de 11 ori, „a curăța” de 8 ori, „păcătos” de 8 ori, „a comis” de 6 ori, „a ofensat” de 4 ori, „vină” și „făcut” de câte două ori fiecare, iar o dată fiecare apar traduceri „greșală,” „vătămare,” „pierdere,” „a rata,” „delincvent,” „a curăța,” „reconciliere,” „păcătos” și „fărădelege.”

Această carte nu își propune să fie o lecție de limbă ebraică, dar un tipar ar trebui să fie evident, având în vedere multiplele sensuri utilizate pentru cuvintele originale în ebraică. Posibilitățile de înșelare și alterare a intenției originale sunt largi, iar implicațiile sunt cu adevărat amețitoare.

Chiar și cuvântul „ars” sau „ardere” provine din cuvântul ebraic *qatar* קטר [kuf, tet, reish], identificat cu numărul Strong 6999, și este tradus „tămâie” de 59 de ori, „a arde” de 49 de ori, dar și „a oferi” de 3 ori, „a aprinde” și „ofrandă” câte o dată fiecare, plus alte patru traduceri diferite. Este considerat rădăcină primitivă, dar este identic cu Strong 7000 *qatar*, קטר, și cu numerele Strong 7001 și 7002, care sunt traduse „îndoieli,” „articulații,” „tămâie” și „unit,” cu definițiile „a închide înăuntru,” „a îngrădi,” „a uni,” „nod,” „încheietură” și chiar „problem.”

Un alt cuvânt pentru „ardere de tot” este *olah*, עלה, numărul Strong 5930, care este tradus „ardere de tot,” „jertfă arsă,” dar și „ascensiune” și „a urca.” Aceleași trei litere, עלה, apar sub numerele Strong 5927 și 5929, traduse „sus” de 676 de ori, „a oferi” de 67 de ori și de mai mult de o sută de alte ori drept „a veni,” „a aduce,” „a urca,” „a merge,” „a mesteca,” „ofrandă,” „lumină,” „a crește,” „a arde,” „a pleca,” „a pune,” „a izvorî,” „înălțat,” „ridicat,” „a izbucni,” „a fi exaltat” și în alte 33 traduceri diferite. Ultimele forme sunt traduse ca „frunză” și „ramură.” Este justificată întrebarea dacă acest cuvânt original are realmente ceva de-a face cu focul și arderea propriu-zisă.

Chiar și cuvântul ebraic *mizbeach*, מזבח [mem, zayin, beit, chet], având numărul Strong 4196, este mereu tradus „altar.” Acesta provine din *zabach*, זבח [zayin, beit, chet], numărul Strong 2076, tradus „a sacrifica” de 85 de ori, „a oferi” de 39 de ori, „a ucide” și „a măcelări” de câte 5 ori fiecare, iar sub forma Strong 2077 זבח, este tradus „sacrificiu” de 155 ori, „jertfe” de 6 ori și „ofrandă” o dată. Apare și sub forma numelui propriu „*Zebah*,” despre care se spune că înseamnă „privat de protecție.”

Care este Adevărul? Fiecare dintre noi trebuie să-și dezvolte ochi noi pentru a vedea și urechi noi pentru a auzi, lucrându-ne propria mântuire cu frică și cutremur, căutând să cunoaștem și să împlinim voia lui Dumnezeu. Există un etalon; acesta este Duhul Sfânt. El este mângâietorul și ghidul nostru prin care putem vedea și auzi adevărul Scripturilor și al cuvintelor lui Dumnezeu Tatăl, așa cum sunt scrise pe inimile și mințile noastre.

Multe grupuri mari de oameni au știut, în diferite epoci ale istoriei, că Dumnezeu nu cere arderea animalelor moarte și că altarele și templul trebuie construite din pământ viu și pietre vii.

Ei știau că dreptatea și mila, dăruite liber cu caritate și speranță, sunt lucrurile la care Dumnezeu a chemat omenirea încă de la început. Știau că oamenii nu trebuie să râvnească bunurile vecinului lor, nici bogăția familiilor lor, nici fiii și fiicele lor, prin agenții și instituții create de ei înșiși.

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” 1 Petru 2:5

Sofismele limbajului au dus oamenii în rătăcire, departe de adevărurile simple ale căilor lui Dumnezeu. Autorii ar fi putut fi inspirați, dar traducătorilor le lipsește adesea acea inspirație, nu însă și imaginația proprie. Cuvântul „inimă” poate reprezenta un organ fizic sau „capacitatea pentru virtute.” „Rinichiul” poate fi un organ sau „puterea de alegere,” iar „ficatul” poate fi un organ sau „onorariul acordat unui slujitor.”

O „piatră” poate fi un prieten ales care să administreze această jertfă voluntară, iar „adunarea pietrelor” poate reprezenta un sfat sau o rețea formată din astfel de prieteni care să ajute în caz de necesitate națională, prin caritate și speranță. O „jertfă arsă” poate fi pur și simplu ceva oferit integral de către donator.

Instrucțiunile simple ale Împărăției și modul în care oamenii își aduc contribuțiile voluntare au fost probabil denaturate într-un ritual superstițios, păgân și fără sens de traumă și vărsare de sânge, prin alterarea sensului cuvintelor.

Oare aceste versete străvechi încercau să spună:

„Puterea de alegere asupra distribuirii onorariului este dată liber slujitorilor vii ai altarului lui Dumnezeu, iar surplusul acelei ofrande este acoperământul lor pentru a se îngriji de nevoile lor după propria lor alegere, așa cum a poruncit Domnul lui Moise. Aceasta este tăria căii lui Dumnezeu?”

Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu. Slujitorii acestui guvern sunt servitori aleși de popor prin acordarea contribuțiilor lor. Ei primesc zeciuială numai după slujirea lor. Este un guvern în care puterea de alegere a contribuțiilor rămâne în mâinile poporului, aparținând poporului și fiind pentru popor, iar râvnirea bunurilor aproapelui tău prin intermediul instituțiilor create de oameni este împotriva Legii. Oamenii sunt legați prin credință, nădejde și dragoste, iar fiecare trăiește sub și prin legea desăvârșită a libertății.

Capitolul 4 Moise, Moise

Statul Civil

„Și Moise a zis poporului: Aduceți-vă aminte de ziua aceasta, în care ați ieșit din Egipt, din casa robiei, căci cu mână tare v-a scos Domnul de acolo: să nu mâncați pâine dospită.” Exod 13:3

Moise a fost conducătorul unei națiuni. El a scos poporul dintr-un anumit tip de sistem guvernamental și apoi l-a învățat un sistem bazat pe credință, în care loialitatea omului era față de propria conștiință dată de Dumnezeu, nu față de autoritatea altor oameni.

Cele Zece Porunci nu a fost un document religios, ci, asemenea celor 12 table ale Romei, au reprezentat legile fundamentale ale unei națiuni întregi și ale guvernării ei.

Timp de patru sute de ani, oamenii s-au guvernat singuri într-o Republică liberă sub autoritatea lui Dumnezeu, nu ca proprietate sau resurse ale statului central sau ale economiei, ci ca suflete libere sub Dumnezeu. Cum era acest guvern numit „Israel?” Cum fusese el conceput să funcționeze și de ce i-au spus Israel, adică „acolo unde Dumnezeu a biruit?” Cum au ajuns israeliții în Egipt?

„Dacă vrem oameni mai buni pentru a face o lume mai bună, atunci va trebui să începem acolo unde se formează oamenii — în familie.”⁸⁰

Frații lui Iosif l-au vândut în robie din pricina egoismului, invidiei și inimii lor lacome. Dacă nu ar fi făcut acest lucru, relația lui Iosif cu Dumnezeu le-ar fi revelat evenimentele ce urmau. Ar fi fost Israel, nu Egipt, cel care s-ar fi pregătit pentru foametea care avea să vină. Fiii lui Iacov ar fi devenit bogați între națiuni. În schimb, ei au trădat Legea Familiei și au aruncat sursa propriei lor salvări într-o groapă a geloziei, invidiei și mândriei. Familia s-a destrămat și, fără ea, *zilele lor nu aveau să fie îndelungate pe pământ*.

Individul contribuia la familie și se baza pe aceasta, iar familia contribuia și, uneori, se baza pe comunitate. Au existat mii de sisteme oferite de comunități pentru a construi această rețea de siguranță socială, dar două forme distincte au prevalat. Una dintre aceste forme are, prin natura sa, speranța de a întări familia – temelia –, iar cealaltă, prin natura sa decăzută, slăbește familia și individul din cadrul ei, centralizând totodată controlul în mâinile altora. Aceasta din urmă ar putea fi numită „civilă.”

„Legea civilă îl reduce pe omul eliberat fără voia lui la sclavia sa de odinioară; însă legile angloilor judecă că, odată eliberat, omul rămâne liber pentru totdeauna.”⁸¹

De ce se crede că legea civilă îl reduce pe om la sclavie și ce este atât de diferit în legile angloilor? Ce înseamnă mai exact „lege civilă?” Din nou, „civil” conține conceptul de supunere și datorie față de voința unui corp conducător căruia individul îi este subordonat. Deși structurile civile tind să creeze un guvern central puternic, ele au tendința de a slăbi individul, pe măsură ce acesta devine mai dependent de structurile civile decât de propria sa putere, cunoaștere și abilitate.

Cuvântul „civil” este definit în mai multe moduri:

„1. Care ține de un oraș sau de un stat, sau de un cetățean în relațiile sale cu ceilalți cetățeni sau cu statul; în cadrul orașului sau statului.”

⁸⁰ Enciclopedia a 2-a a lui Braud, de J.M. Braud

⁸¹ *Libertinum ingratum leges civiles in pristinam servitutem redigunt; sed leges angliae semel manumissum semper liberum judicant.* Coke, Litt. 137

Un individ poate fi considerat cetățean ca locuitor, dar nu neapărat în jurisdicția statului civil. Este definit și astfel:

„2. Supus guvernării; adus la ordine; civilizată; nu barbar; – spus despre comunitate.”

A fi „barbar” nu însemna a fi crud sau lipsit de control, ci pur și simplu că nu fuseseră reduși la condiția de subiect sub o autoritate conducătoare a statului civil. Erau încă oameni liberi, sub legea naturală și sub autoritatea lui Dumnezeu, al naturii.

„3. Care îndeplinește datoriile unui cetățean; ascultător față de guvernare...”

Legea civilă nu se creează singură. Este o lege în cadrul unor maxime preexistente de drept, uneori numită Legea Naturii sau Voia Divină. Fără a intra în societăți civile într-o poziție de subiectivitate, un locuitor poate avea drepturi independente de jurisdicția puterilor civile. Totuși, într-un sens mai larg, acele drepturi inerente pot fi tot numite „drepturi civile,” cu referire la acel regat sau domeniu fundamental și originar al lui Dumnezeu.

„Drepturile civile sunt cele care aparțin fiecărui cetățean al statului sau țării, sau, într-un sens mai larg, tuturor locuitorilor acestora și nu sunt legate de organizarea sau administrarea guvernării. Ele includ dreptul la proprietate, căsătorie, protecție prin lege, libertatea de a încheia contracte, dreptul la proces cu jurați etc... În altă definiție, drepturile civile sunt drepturi ce revin unei persoane în virtutea cetățeniei sale într-un stat sau o comunitate. Drepturi care pot fi aplicate sau revendicate prin acțiuni civile. Este de asemenea un termen aplicat anumitor drepturi garantate cetățenilor Statelor Unite prin amendamentele treisprezece și paisprezece ale Constituției, și prin diferite acte ale Congresului emise în conformitate cu acestea.”⁸²

În această simplă definiție juridică, există un drept divin care *nu este conectat la organizarea sau administrația* guvernului civil și drepturi civile care sunt subordonate statului și puterii sale conducătoare, cum ar fi Cain, Nimrod, Egiptul sau Roma.

„Legea civilă, Dreptul roman și Dreptul civil roman sunt expresii interschimbabile, însemnând același sistem de jurisprudență.”⁸³

Inițial, dreptul penal nu era statutar, ci se baza pe Dreptul Cutumiar care decurgea din Legea Rațiunii sau Legea Naturii și a lui Dumnezeu, uneori numită Voia Divină. Această lege era exprimată în documente guvernamentale precum Cele Zece Porunci. Uneori era numită și „legea comună,” care nu este supusă statutelor, ci rezultă din concepte îndelung înțelese ale binelui și răului. Astfel de sisteme erau regula, nu excepția, și depindeau de virtutea, înțelepciunea și dreptatea fiecărui om din societate.

Zeii cei mulți

Cine exercită autoritatea guvernelor civilizate ale oamenilor, pe care ei înșiși le creează? Cei care aveau dreptul de a judeca poporul și de a impune acea judecată erau numiți judecători conducători sau „zei.”⁸⁴

„Căci chiar dacă sunt numiți ‘dumnezei,’ fie în cer, fie pe pământ – după cum sunt mulți dumnezei și mulți domni” 1 Corinteni 8:5

Despre ce vorbește Pavel? Cine sunt cei „numiți dumnezei” în cer și pe pământ? Și de ce sunt „mulți dumnezei?”

„Iosif le-a zis: Nu vă temeți; oare sunt eu în locul lui Dumnezeu?” Geneza 50:19

⁸² Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1559

⁸³ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 332

⁸⁴ Vezi Anexa 5

Cum era Iosif în locul lui Dumnezeu? Nu este aceasta o blasfemie? Avea puterea de a judeca poporul. El administra efectiv stăpânirea, deținând *titlul echitabil* asupra pământului, bunurilor și muncii lor.

Se repetă deseori faptul că, în Vechiul și Noul Testament, cuvintele „dumnezei” și „Dumnezeu” sunt traduse din termeni definiți ca și „conducători, judecători,” care includ dreptul de a *exercita autoritate*, putere și jurisdicție asupra altor oameni. Cuvintele „Dumnezeu” sau „dumnezei” erau „aplicate din respect față de magistrați”⁸⁵ și „*figurativ, unui magistrat*”⁸⁶ atât în Israel, cât și în Roma antică.

A ști că, la vremea lui Hristos, în instanțele ebraice, romane sau grecești, un judecător era adresat ca „dumnezeu” ar trebui să ne schimbe complet modul în care citim Biblia. Acesta este motivul pentru care sunt „mulți dumnezei.”

Un alt exemplu se găsește în Faptele Apostolilor 7:19-21: „În vremea aceea s-a născut Moise, care era deosebit de frumos, și a fost crescut trei luni în casa tatălui său. Și când a fost lepădat, fiica lui Faraon l-a luat și l-a crescut ca fiu al ei.”

Ce înseamnă „deosebit de frumos?” Expresia este tradusă din cuvântul *asteios*, care vine din *astu* („oraș”) – adică „al orașului,” „al puterii civile.” Este un termen folosit în Biblie doar în referință la Moise.

Cuvântul „deosebit” este tradus astfel doar o singură dată din peste 1300 de apariții în Noul Testament, în rest fiind tradus prin „Dumnezeu” sau „dumnezei.”

Într-adevăr, Moise era un „dumnezeu” al autorității civile și avea puterea de a judeca și conduce frații săi cu autoritate executivă, ca un „dumnezeu.” El devenise fiul fiicei lui Faraon la vârsta de trei luni. Prin acea adopție în casa lui Faraon, el devenise *moștenitor* al funcției de *judecător conducător* (sau *magistrat suprem*) în sistemul de guvernare egiptean.

Moise avea dreptul de a judeca și de a conduce poporul în această funcție înaltă din guvernul egiptean. Puterea exercitată de persoane aflate în jurisdicții civile arbitrare poate ispiti și schimba oamenii. Moise s-a temut de ceea ce devenea sufletul său și a fugit din fața acelei ispite străvechi, părăsind Egiptul.

Moise a demonstrat această reținerere sfântă de mai multe ori, ca în cazul lui Datan și Abiram, pe care i-ar fi putut judeca în calitate de dumnezeu al lui Israel. În schimb, el a lăsat judecata în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, căci Moise știa că: „răzbunarea este a Mea, zice Domnul.” (Romani 12:19)

Dumnezeul cerului a rânduit ca Moise să poată răscumpăra poporul și să-l scoată din acest corvée (muncă forțată), sau *robie civilă*, a Egiptului. Li s-a dat aurul și argintul (un sistem monetar cinstit), înlocuind *scarabeii* nominali emiși de guvern prin intermediul templelor bancare egiptene cu caracter de cămătărie. Potrivit lui Filon, când poporul a fost condus în afara acestui sistem de către Moise, și-au primit înapoi *dreptul* de proprietate asupra animalelor, bunurilor și familiilor lor. Aceasta a fost o paralelă cu momentul în care Avraam a părăsit Haranul.

Dumnezeu a scos *sufletele* lui Israel din Egipt, unde poporul slujise unor dumnezei străini. Apoi le-a dat o poruncă specifică pentru a-i călăuzi în noua lor formă de guvernare:

„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.” Exod 20:2-3

Poporul știa ce înseamnă „dumnezei.” Ei știau că dumnezeii nu erau statuile, ci oamenii și jurisdicțiile pe care acele statui le reprezentau. Se închină oare cineva steagului sau domului Capitoliului sau statuii aflate în vârf? Acestea sunt doar simboluri ale supunerii și slujirii oamenilor.

„Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai jos decât pământul.” Exod 20:4

⁸⁵ Din Strong's Concordance pentru *Elohim* – aplicat uneori, prin deferență, magistraților...

⁸⁶ Din Strong's pentru *theos* – de origine incertă; un zeu... figurativ, un magistrat; prin ebraism, foarte...

În zilele lui Avraam, Nimrod, Daniel și în Roma, aceste imagini ale leilor, elefanților și vulturilor erau pur și simplu simboluri ale jurisdicțiilor. Dumnezeu continuă să clarifice acest simplu adevăr:

„Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.” Exod 20:5-6

Nu putem sluji unei statui, cum este cea de pe cupola Capitolului sau vulturului de deasupra steagului american, dar putem sluji jurisdicției aceluia guvern și oamenilor care fac legile lui. În calitatea lor de legiuitori, aceștia au puterea de a numi judecători peste cetățenii societății civile pe care au creat-o și de a executa judecată asupra celor care îndrăznesc să nu se supună voinței lor.

„Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.” Exod 20:7

A treia funcție creată de Senatul roman, la cererea lui Augustus Caesar ca *Emperator*,⁸⁷ era oficiul de *Apo Theos*, adică „numitor de dumnezei.” Rolul acestuia era să numească magistrați sau judecători în întreg Imperiul, care erau numiți „*theos*” sau „dumnezei.” Așadar, existau mulți „dumnezei” care exercitau judecată asupra poporului prin miile de legi votate de Senatul roman sau *Conscripti Patres* (părinți conscripți) și ratificate de președintele ales al Romei, Augustus.

Nu ar trebui să fie de mirare să gândim că împărații Romei erau considerați „dumnezei,” dacă ne amintim că însuși George Washington este „zeificat” în pictura de pe tavanul cupolei Capitolului. „Deasupra ochiului cupolei, la 55 de metri de podea, se întinde o pictură alegorică imensă realizată de artistul italian Constantino Brumidi. Lucrarea descrie ‘Apoteoza’ sau glorificarea lui George Washington.”⁸⁸ Pictorul Vaticanului „l-a înfățișat pe George Washington înălțându-se la cer în glorie... Cuvântul ‘apoteoză’ înseamnă literal ridicarea unei persoane la rangul de zeu.”⁸⁹

„Isus le-a răspuns: Nu este scris în Legea voastră: Eu am zis: Sunteți dumnezei?” Ioan 10:34

De ce ar spune Isus „sunteți dumnezei?” Pentru că, dacă omul își exercită liberul arbitru, el rămâne judecătorul suprem al propriilor acțiuni. El este „dumnezeu,” dar numai asupra lui însuși, nu asupra aproapelui său. Bineînțeles, este răspunzător față de Legea lui Dumnezeu, dar niciun om și niciun sistem civil nu stă între el și Tatăl său Creator. Cum a fost evitat haosul într-o asemenea libertate?

Moise a înțeles că puterea autoritară centralizată a Statului civil se opune planului lui Dumnezeu. Puterea centrală decide ce este bine și ce este rău. Astfel de sisteme își arogă și dreptul de a defini caritatea, speranța și credința. O elită conducătoare decide ce se oferă, ce se primește și când. Aceasta nimicește speranța și răpește individului dreptul divin de alegere și de milostenie. Promisiunea unor „drepturi garantate” ademenește pe oameni să se încreadă în guvernele omenești și îi depărtează de credința în Dumnezeu.

Ce formă de guvernare putea Moise să folosească pentru a conduce milioanele de suflete care l-au urmat din Egipt în pustie?

„Mâna celui harnic va stăpâni, iar cel leneș va fi biruit cu tribut.” Proverbe 12:24

⁸⁷ „*Emperator, imperatoris m.* comandant supreme.” (Collins Latin-English Dictionary, 1962). Acesta era capul armatei romane. Funcție de 10 ani, aleasă de colegiul electoral al Senatului.

⁸⁸ „Noi, Poporul” — „Povestea Capitolului SUA” de către US Capitol Historical Society, Washington D.C., nr. catalog Library of Congress: 65-20721

⁸⁹ Guvernul SUA — www.aoc.gov/cc/art/rotunda/apotheosis/apoth_center.cfm

Fără regi

„În zilele acelea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce îi plăcea.” Judecători 17:6

Moise a condus o societate de aproximativ trei milioane de oameni prin stabilirea unor *căpetenii* peste zece familii. Cine erau aceste căpetenii, cum erau alese și ce autoritate aveau?

Căpeteniile erau alese de către popor. Ele nu erau numite de sus în jos până când oamenii nu au păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Nu aveau putere de a conduce, dar erau lideri respectați prin consens. Nu făceau legi și nu exercitau autoritate, ci *slujeau poporului și Legii lui Dumnezeu*. Poporul era suveran asupra sa sub autoritatea lui Dumnezeu, nu suveran asupra aproapelui său. Individual, fiecare era *izvorul dreptății*.

Există cel puțin două responsabilități sau datorii ale guvernării. Prima este datoria de a proteja împotriva furtului, vătămării sau invaziei. A doua responsabilitate a guvernului este bunăstarea comună, adică ajutorul binevoitor în caz de foamete, eșec sau dezastru.

Apar adesea nevoi ale familiei și comunității în care familiile trebuie să colaboreze pentru binele comun. Există de asemenea situații în care familia se destramă, iar văduvele și orfanii ajung să depindă de caritatea comunității pentru sprijin.

În Israel, aceste puteri, drepturi și responsabilități erau în mâinile omului liber individual. Omul liber individual era cel care trebuia să asigure apărarea comună împotriva criminalității, fie ea internă sau externă. Tot omul liber era responsabil de finanțarea bunăstării generale și a administrației zilnice.

Poporul alegea slujitorul public care să se ocupe de aceste atribuții ale guvernării. Ei alegeau căpeteniile dintre prinții lui Israel, care erau capii fiecărui grup familial, și alegeau preoții dintre leviți ca popor — aceia dintre ei care ieșeau primii la slujire și care nu aveau nicio altă moștenire în țară.

Acest sistem nu era perfect pentru că poporul nu era perfect, dar era conceput să întărească poporul și familia sub autoritatea lui Dumnezeu Tatăl, nu sub zeii oamenilor. Existau principii fundamentale ale legii lui Dumnezeu care erau comune în funcționarea unei societăți libere. Dreptatea și mila erau responsabilitatea fiecărui om și, prin urmare, rămâneau dreptul său.

„Dacă veți aduce Domnului o jertfă de mulțumire, s-o aduceți de bunăvoie.” Levitic 19:5

Un principiu de bază al acestui sistem de autoguvernare era că jertfele sau contribuțiile la guvernul lui Israel trebuiau să fie întotdeauna „jertfe de bunăvoie.”

„Să nu furați, să nu vă înșelați și să nu mințiți unii pe alții.” Levitic 19:11

Nimeni nu putea forța poporul să contribuie. Există o regulă fundamentală împotriva furtului.

„Să nu înșeli pe aproapele tău și să nu-l jefuiești; să nu îți plata lucrătorului peste noapte până dimineața.” Levitic 19:13

Vedem din nou reguli de bază privind fraudă, furtul și extorcarea. Dar aici este una dintre cele mai fundamentale legi atât în Vechiul, cât și în Noul Testament:

„Să nu te răzbuni și să nu porți ură fiilor poporului tău, ci să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.” Levitic 19:18

Isus a subliniat acest concept esențial al legii în Marcu 12:31. Nu doar că ești responsabil de apărarea propriilor tale drepturi, a familiei și a proprietății tale, dar ești și responsabil de apărarea drepturilor aproapelui tău în aceeași măsură ca ale tale. Fiecare om din împărăție era făcut conștient de acest fapt. A fost nevoie de ani pentru ca această abilitate să fie dezvoltată la nivel național, dar aceasta a făcut din Israel o națiune mai puternică și mai prosperă decât aproape toate celelalte.

Cum gestiona Israelul administrarea zilnică, care includea bunăstarea comună a poporului? Nu doar vădulele și orfanii, ci și ciumele, inundațiile, furtunile și cutremurele puteau provoca haos în comunitate. Cum se proteja întreaga națiune de astfel de calamități printr-un guvern dumnezeiesc, fără a pierde drepturile omului?

„Și unele lucruri care nu trebuiau uitate, s-au pierdut.”⁹⁰

Iudeea, pe vremea lui Hristos, se afla în mod clar într-o stare de apostazie. Cum arăta Israelul antic la început? Dacă evreii din zilele lui Irod nu puteau vedea greșeala căilor lor, atunci dificultatea este agravată de încă 2000 de ani de istorie obscură prin care trebuie să privim. Pentru a vedea un exemplu mai modern, putem face un salt spre o eră la aproximativ 500 de ani după ce Împărăția lui Dumnezeu a fost propovăduită în Europa de către slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu.

În primul mileniu după ce apostolii au propovăduit Împărăția Cerurilor, forma de guvernare anglo-saxonă avea ceva numit **Decarh** (Tithingman, dregător al zecimii familiale), care supraveghea zece familii formate din oameni liberi. Un **Sutaș** (Hundredman sau *gerefa* – în limba saxonă, devenind „reeve”... Căpetenie peste o sută de familii) supraveghea zece Decarhi, iar un **Eoldorman** era supraveghetor peste o mie de familii, cunoscut sub numele de *Shire*. O zecime (tithing), în dreptul englez, era format inițial din zece familii. Cheia succesului lor era consensul intim al fiecărui grup.

Decarhii erau adesea centrul de rezolvare a disputelor. Acestea erau funcții de încredere care includeau uneori donații de proprietăți limitate pentru a putea îndeplini funcțiile și îndatoririle acestui oficiu. Același lucru era valabil pentru Sutași și Eoldormeni.

Zece Decarhii, un Sutaș și un funcționar al împărăției, un cleric, se întâlneau adesea la lună plină, *la timpul umplerii țintarului*. Umplerea țintarului se referea la exerciții de tragere cu arcul. Luna plină, marcând timpul întâlnirii, îi ajuta pe toți să se întoarcă acasă atunci când adunările se prelungeau până târziu. Acest grup intim de doisprezece era temelia guvernului național.

Majoritatea administrării dreptății se făcea prin acești oameni, prin consimțământ mutual și ajutor comun. Responsabilitatea principală pentru aducerea făptașilor în fața dreptății rămânea totuși în grija victimei și a familiei sale, dar prin acești oameni și prin legea cutumiară (un sistem de norme juridice nescrise), se stabilea o structură organizată pentru a sprijini *Hue and Cry* (chemarea la ajutor a comunității). În caz de calamități naționale sau nevoi majore, această rețea putea să mobilizeze imediat o armată națională bine organizată. Ei erau oamenii de reacție rapidă ai miliției naționale.

Dreptul de a purta arme era o responsabilitate, la fel cum era și administrarea dreptății. Un juriu de doisprezece persoane era, de asemenea, parte a legii cutumiare și, din nou, ales cu consimțământul părților în dispută, prin procesul de *Voir Dire*.⁹¹ Zecimea, legată prin virtute, iubire și caritate, putea soluționa cele mai multe dispute cu rațiune și fraternitate, fără a ajunge la proces.

Aceste sisteme antice de lege și justiție erau bine înțelese timp de generații. Dacă erau întreținute de oameni decenti, formau un zid de protecție pentru libertatea individuală și securitatea națională. Prin natura lor, cultivau virtuțile sacrificiului și curajului, atât de necesare pentru menținerea unei societăți libere. Pentru a păstra drepturile într-o astfel de asociere liberă, era esențial ca indivizii să manifeste responsabilitate și grijă față de drepturile aproapelui lor, în egală măsură cu ale lor.

În anul 176 d.Hr. trăiau în Europa la fel de mulți oameni ca în anul 1776. Diferența era că primii trăiau în mare parte pe propriile lor pământuri, ca oameni liberi, iar cei din urmă trăiau ca supuși și iobagi.

⁹⁰ Galadriel, Stăpânul Inelelor

⁹¹ *Voir dire* – „a spune adevărul” – procesul de interogare prin care părțile acceptau sau respingeau jurații pentru o dispută. Era metoda de alegere a juraților care urmau să judece faptele și legea.

Există o poveste antică despre unii *barbari necivilizați* din Germania care au stat împreună atunci când au fost confrunțați cu invazia a trei legiuni romane.⁹²

Germanii sau teutonii migraseră cu propriile lor obiceiuri și cultură. Erau un popor iubitor de libertate, care credea că faptele și acțiunile unui om vorbeau mai mult despre caracterul său decât filozofiile predicate sau dogmele moralizatoare. Rădăcinile lor strămoșești și obiceiurile moștenite, împreună cu onoarea familială personală, sigilau în inimile lor idealul virtuos că „libertatea este mai bună decât sclavia.”⁹³

Ei se adunau în grupuri numite *kindreds* (clanuri).⁹⁴ Rudenia era în centrul societății lor, iar aceste grupuri mici se uneau în grupuri mai mari, formând *Hundertschaften* (sute).⁹⁵ Liderii acestor grupuri deveneau consiliul tribal. Acești prinți ai oamenilor nu erau conducători, ci lideri respectați. În calitate de lideri, erau doar titulari și nu aveau nicio putere asupra familiilor, căci „puterea era exercitată de familie. În timp ce familiile erau principalii executori ai legii...”⁹⁶ Liderii puteau fi chemați pentru a gestiona rezolvarea disputelor sau pentru a coordona activități de anvergură,⁹⁷ dar nu puteau crea legi și nici impune taxe poporului. Familiile rămâneau unități sacre care nu trebuiau niciodată violate.

„Comunitățile obișnuiesc, din proprie inițiativă și om cu om, să le ofere Prinților un anumit număr de vite sau o anumită porție de grâne; o contribuție care este într-adevăr o marcă de reverență și onoare, dar care servește și pentru a le acoperi nevoile.”⁹⁸

Expresia „din proprie inițiativă” este tradusă din latină și înseamnă „voluntar.”

Aceste triburi germanice purtaseră multe bătălii, dar nu se confruntaseră niciodată cu o armată atât de organizată precum cea romană. Când Publius Quinctilius Varus a mășăluit în Germania pentru a menține pacea și a taxa pe teutoni, poporul avea nevoie de cineva care să conducă întreaga populație dacă voiau să se elibereze de birul impus de Roma. L-au ales pe Hermann din tribul cherusicilor ca *lider suprem* împotriva pacificatorilor ocupaționali. În pădurea Teutoburg, el a condus poporul împotriva celor trei legiuni și i-a distrus pe invadatori până la ultimul om.

Romanii îl cunoșteau sub numele de Arminius, trădătorul și rebelul, dar poporul Germaniei îl cunoștea drept Hermannsdenkmal sau Hermann Eroul. De fapt, Hermann a fost câte puțin din amândouă. Era un ofițer în armata romană și se afla în serviciul lor când a început să se pregătească pentru a-i răsturna. Romanii veniseră deoarece unii dintre teutoni prădau vecinii lor de dincolo de Rin, în Galia. Galia căzuse sub „protecția” romană în timpul campaniilor lui Iulius Cezar, care venise în Galia dintr-un motiv foarte asemănător. Deși cei mai mulți dintre teutoni nu își prădau vecinii, ei beneficiau de prăzile cheltuite și schimbate acasă de către jefuitori și închideau ochii la tâlhărie. O astfel de lenevie din partea unei cetățenii libere aduce inevitabil tribut și tiranie.

„Mâna celor harnici va stăpâni, dar cei leneși vor fi supuși birului.” Proverbe 12:24

⁹² Legiunile 17, 18 și 19. Numerele acestora nu au mai fost folosite niciodată după înfrângerea lor.

⁹³ Una dintre Cele Nouă Virtuți ale credinței Asatru. Asatru poate fi tradus ca „Cei credincioși”

⁹⁴ Rudele (Kindred) – alcătuite din două până la zece grupuri familiale, de obicei legate prin sânge sau căsătorie. *Kindred* [unitate familială extinsă, responsabilă pentru bunăstarea, apărarea și dreptatea membrilor săi.], *hearths* [familii sau gospodării unite prin loialitate și sprijin reciproc], *godhords* [grup religios sau spiritual în cadrul comunității, păstrător al unei învățături sau responsabil de rânduieii sacre], *garths* [spațiu închis, adesea folosit pentru sacrificii, adunări religioase sau evenimente sociale importante], *harrows* [loc sacru de sacrificiu sau adunare spirituală], *hofs* [templul păgân unde se aduceau jertfe și se țineau adunări religioase] sau *fellowships* [comunitate de indivizi uniți prin valori, credință sau scop comun] erau denumiri atribuite de-a lungul secolelor acestor mici grupuri de familii care constituiau baza triburilor și națiunilor.

⁹⁵ Cuvântul german pentru „sută,” comparabil cu sistemul vechilor „*Hundreds courts*” anglo-saxone și israelite.

⁹⁶ Good, Evil and Wholeness: Enclosures and The World de Swain Wodening Canote.

⁹⁷ Bărbații aleși să reprezinte rudele (*Kindred*) puteau alege un conducător care să coordoneze o miliție împotriva invadatorilor sau pentru prinderea hoților. Acești conducători alegeau apoi liderii triburilor sau formau curți pentru a rezolva disputele.

⁹⁸ Tacitus, despre vechii germani, în Germania, capitolul 15

Din cauza propriului lor război civil și a costurilor ridicate ale opresiunii în alte țări, romanii au fost nevoiți să ridice taxele în Germania. Această ignorare a drepturilor vecinilor și dorința de putere și control continuu l-au determinat pe Hermann, cu ajutorul celor mai loiali susținători ai săi și folosind metode învățate de la romani, să-i constrângă pe oameni să rămână sub conducerea și autoritatea lui. Practic, el a căutat să se încoroneze peste popor. Deși poporul i-a fost recunoscător pentru serviciile aduse, propria sa familie l-a judecat ca pe un dictator și l-a executat ca trădător și tiran.

Poporul german este greu de înțeles pentru istorici dintr-o perspectivă modernă sau romană. În calitate de oameni liberi, ei se opuneau tuturor formelor de tiranie, fie ea străină sau internă. Opoziția lor față de orice fel de conducător central era atât de absolută, încât, atunci când romanii s-au întors pentru a se răzbuna, Tacitus a relatat: „Germanicus, care și-a smuls casca pentru a fi recunoscut, le-a poruncit oamenilor săi să omoare și să omoare. Nu se doreau prizonieri. Doar distrugerea totală a tribului putea pune capăt războiului.”

Cine erau acești oameni care prețuiau libertatea și familia, puterea și curajul, rudenia și onoarea și realitățile esențiale ale unei vieți viguroase?⁹⁹ Adulterul era aspru pedepsit, orașele erau disprețuite, camăta era de neconceput și exista o pasiune profundă pentru dreptate și libertate. Ei știau că libertatea nu vine fără o veghe constantă, în timp de război sau pace.

Obiceiurile lor, ospăturile sacre (*sumbels*) și sacrificiile ritualice (*blóts*),¹⁰⁰ nu au fost concepute inițial pentru a liniști zei păgâni imaginari prin sacrificii superstițioase. Prin intermediul slujitorilor sau preoților aleși, aceste *blót*-uri erau instituții practice ale carității, menite să lege vecinii și comunitățile într-o părtășie a iubirii.

Tacitus spune despre vechii teutoni, în *Germania*, capitolul 15: „Comunitățile obișnuiesc, din proprie inițiativă¹⁰¹ și fiecare om în parte, să ofere conducătorilor lor un anumit număr de vite sau o anumită porție de grâne; o contribuție care trece, într-adevăr, drept un semn de reverență și onoare, dar care servește și pentru a le acoperi necesitățile.”

Când au început să piardă din vedere nevoia de a proteja proprietatea și drepturile vecinilor lor – fie apropiați, fie îndepărtați – zilele libertății lor erau numărate, pe măsură ce lumea se închidea asupra lor.

Originea cuvântului „german” este incertă. Unii spun că înseamnă „cel care strigă ca un războinic” sau, poate, „vecini care strigă.”¹⁰² Dacă aceștia, ca popor, și-ar fi amintit mai deplin înțelepciunea și practica profeților și ar fi iubit libertatea aproape la fel de mult ca pe a lor, soarta lor ar fi fost cu totul diferită.

„Să nu te răzbuni și să nu păstrezi ură împotriva copiilor poporului tău, ci să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși: Eu sunt Domnul.” Levitic 19:18, Matei 5:43

În anul 600 d.Hr., un moșier bogat din Europa centrală a început să exercite autoritate prin oprirea unor vecini. Vestea s-a răspândit rapid și, în scurt timp, o mulțime de oameni a mărșăluit spre castelul acestui tiran. Mai mulți voluntari s-au alăturat rândurilor lor până când o adevărată armată s-a apropiat de fortăreața despotului în devenire. Acesta a trimis un ambasador pentru a încheia pace cu regele lor, sperând să-l mituiască pentru a ceda.

⁹⁹ Cele Nouă Virtuți ale Asatru, parte a credinței teutonilor și sașilor

¹⁰⁰ *Sumbles* – adunări unde bărbații lăsau deoparte diferențele și laudau calitățile fiecăruia. *Blóts* erau jertfe aduse pentru nevoile comunității. Era un sistem voluntar de securitate socială comunitară. În prezent, multe *blots* și *sumbles* au devenit doar cluburi sociale ca reacție la creștinismul modern.

¹⁰¹ „De bunăvoie” este tradus din latinescul ‘*ultra*,’ care înseamnă ‘*voluntar*.’

¹⁰² The Schakes of La Charette

După un timp, solul s-a întors complet nedumerit, fără nicio înțelegere. Când conducătorul, nervos, l-a întrebat de ce nu a putut obține un tratat, ambasadorul frustrat a răspuns că nu a putut încheia nicio învoială pentru că: „Ei spun că toți sunt regi.”

Aceasta era mâna dreaptă a guvernării, care stătea pentru dreptate în fața criminalului sau a tiranului, dar era legată în timp de pace prin practica zilnică a carității. Acesta era rezultatul Testamentelor. Nu există „Rege” în Împărăția lui Dumnezeu, căci fiecare om este înzestrat cu drepturi și responsabilități date de Dumnezeu. Oamenii înțelepți știau că nu-și pot neglija datoria sau pofti bunurile aproapelui fără a-și pune în pericol propriile drepturi. Piatra de temelie a acestei împărății cerești era familia autonomă, care era independentă și suverană în cadrul fiecărei gospodării, dar unită prin iubire și caritate, cu credință și speranță.

„Să sfințiți anul al cincizecilea și să vestiți libertate în toată țara pentru toți locuitorii ei: să fie pentru voi un jubileu; și fiecare să se întoarcă la moșia lui și fiecare să se întoarcă la familia lui.” Levitic 25:10

Preoți slujitori ai unei Națiuni

Leviții i-au înlocuit pe întâii-născuți ai națiunii ca slujitori publici pentru a împiedica poporul să cadă în păcatul vițelului de aur — punga comună a sistemului bancar național. Ei trebuiau să slujească în *corturile adunării* [unitățile familiale organizate în grupe de zece], întărindu-le ca indivizi și unificându-le ca o singură națiune. În acest proces, ei aveau sarcina, ca alternativă la sistemele babiloniene, egiptene sau romane, de a ajuta poporul să fie roditor și prosper.

Menținerea fiecărei familii puternice și prospere era datoria practică a slujitorilor poporului, care urmau să împărtășească prosperitatea acestora. Îngrijirea săracilor¹⁰³ într-un mod care îi

întărea era o datorie esențială a slujitorilor din Împărăție. Cum funcționa această slujire preoțească pentru a face poporul mai puternic?

Hristos a predicat o împărăție sub legea perfectă a libertății. Era o împărăție sub Dumnezeu, în care fiecare om era rege în propria sa casă. Astfel de sisteme nu pot rămâne unite și pregătite pentru invazii sau dezastre neașteptate dacă nu sunt legate între ele și în timp de pace și prosperitate.

Slujitorii care erau chemați să slujească în împărăție și care au fost desemnați de Isus erau numiți în greacă „*ekklesia*,” adică „cei chemați afară,” dar în limba engleză au devenit cunoscuți drept „Biserica.” Aceasta a fost concepută pentru a menține o intrare către Împărăția Cerurilor pe Pământ, unde fiecare om putea fi întors la posesiunea sa și restaurat în familia sa.

Acești oameni „chemați afară” nu formau mâna dreaptă a guvernului, ci mâna stângă. *Statul* era în mâinile poporului, așa cum fusese în zilele lui Moise. Prin căpeteniile peste zece, poporul își alegea pe cine să urmeze în lupta cu încercările vieții. Acea alegere se baza pe cunoaștere personală și consimțământ mutual. Acea rețea voluntară formată din oameni care alegeau slujitori, iar slujitorii alegeau slujitori forma o națiune de oameni liberi.

¹⁰³ Levitic 25:35 „Dacă fratele tău sărăcește și se veștejește lângă tine, să-l sprijini, chiar dacă este străin sau venetic, ca să poată trăi cu tine.” Deuteronom 15:11 „Căci săracii nu vor lipsi niciodată din țară; de aceea îți poruncesc să-ți deschizi mâna către fratele tău, către săracul și nevoiașul din țara ta.”

Leviții au fost, de asemenea, „chemați afară” de Moise, întocmai cum Isus a chemat afară Biserica. Ei erau slujitorii binelui comun al poporului din Împărăția lui Dumnezeu, nu brațul puternic al dreptății. Ei învățau căile Împărăției lui Dumnezeu și țineau poporul unit și puternic printr-un sistem de caritate și speranță.

Aceste activități separate dar complementare mențineau împărăția ca o frăție funcțională atât în timp de pace, cât și în vreme de război. Ele puteau aduce oamenii împreună în fața jafului personal, a dezastrelor și a bolilor, sau în fața foametei, catastrofei sau invaziei naționale. Atât timp cât oamenii își aminteau cu dragoste caracterul și poruncile lui Dumnezeu-Tatăl și, în al doilea rând, își iubeau aproapele ca pe ei înșiși, împărăția înflorea și rodea sub principiile lui Dumnezeu.

„...să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși: Eu sunt Domnul.” Levitic 19:18

Nu există nicio diferență între canoanele împărăției lui Hristos „care este aproape” și Împărăția lui Dumnezeu pe care Moise a încercat să o învețe poporului. Leviții erau slujitorii adunărilor de oameni. Ei aparțineau lui Dumnezeu ca robi ai Săi, fără moștenire. Fiecare sluja la zece familii, care îi alegeau ca slujitori, și cărora li se ofereau zeciuieli **în funcție de slujirea lor**.¹⁰⁴

Biserica chemată de Hristos făcea același lucru ca acea *Biserică din pustie* mai veche, chemată de Moise. Ei învățau o împărăție a lui Dumnezeu organizată pe baza adunărilor de zece.

„Și în zilele acelea, Petru s-a ridicat în mijlocul ucenicilor și a zis (numărul numelor împreună era de aproximativ o sută douăzeci)” Fapte 1:15

Aici, cei 12 apostoli și cele 120 de familii au constituit temelia Bisericii creștine. Apostolii erau robi legați, rânduiți de Hristos să slujească adunării poporului. Pentru a înțelege cum funcționa cu adevărat acest sistem înspre binele tuturor, trebuie să explorăm acele vremuri străvechi.

Chiar și în secolele IX și X, printre regii lombarzi exista o funcție numită *Decani* (adică, Deani), asociată cu câte zece familii. Cuvântul provine din latinescul “*decanus*,” un termen militar roman. *Decurion* era, de asemenea, folosit de autorii timpurii și derivă din grecescul *deka* și *dekate*, însemnând „zece” sau „zeciuală.”

Termenul era folosit pentru a desemna acei oameni care îndeplineau funcții ale clerului secular. Acest cler era foarte diferit, în ceea ce privește poziția față de autoritate și funcția în sine, față de ceea ce am ajuns astăzi să numim „Biserică.” Ei dețineau o funcție care includea un rol în *sistemul lor judiciar*, ales de jos în sus. Unii au încercat să afirme că un *Decan* avea autoritate asupra celor zece familii, însă termenii folosiți pentru a descrie această funcție o stabilesc clar ca fiind una subordonată, de respect și slujire față de popor. Făcea parte din sistemul lor de guvernare, dar conducătorii erau *titulari* (onorifici).

Termeni precum *decurioni* desemnau pe cei care slujeau zece *Decani*. Pe măsură ce rețeaua de zeci, cincizeci și sute creștea, apărea nevoia de ajutoare, asemenea crainicilor regilor și cântăreților¹⁰⁵ sau *netineii*¹⁰⁶ dintre leviți (adică slujitorii ajutători ai leviților), care îndeplineau funcții importante de informare a poporului și slujitorilor. *Chorepiscopus*-ul era un asistent al supraveghetorului sau episcopului care menținea comuniunea dintre adunare și slujire. De-a lungul secolelor, acest oficiu special de comunicare în guvernarea poporului a fost degradat la funcția de *dirijor al corului*.

¹⁰⁴ Numeri 7:5 „Ia-le de la ei, ca să slujească la cortul întâlnirii și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

¹⁰⁵ Existau mai multe forme diferite ale acestui cuvânt tradus ca și „cântăreț,” „trubadur” sau „shuwr.” Acestea erau identice cu „shoor,” care însemna a *călători*, a *merge*, a *face un drum* [prin ideea de *minstreli itineranți*]; Trubadurii (minstreliei) cântau și recitau în mod poetic pentru că era mai ușor să memoreze mesajele și comunicările oficiale cu acuratețe. Ei erau purtătorii de cuvânt sau crainicii afacerilor oficiale. Cântăreții erau călători pentru că trebuiau să răspândească vestea și mesajele în toată Împărăția lui Dumnezeu, pentru ca poporul să fie bine informat.

¹⁰⁶ Nethinimii erau slujitori ai leviților, însărcinați oficial (cu funcție ex officio).

Comuniunea Bisericii din primul secol era substanțială, împlinind nevoile fizice și spirituale reale ale oamenilor. Cei care primeau botezul lui Hristos erau excluși¹⁰⁷ dintr-un sistem de guvernare autoritar al fariseilor și intrau într-o guvernare a credinței, speranței și carității sub legea perfectă a libertății. Creștinii se bazau pe caritatea voluntară unii față de alții, nu pe drepturile oferite de Roma sau de sinagoga Satanei.¹⁰⁸

„Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți fi părtași la masa Domnului și la masa dracilor.” 1 Corinteni 10:21

Comunitatea creștină era bine disciplinată și organizată de jos în sus, printr-un sistem de caritate și nu prin forță. În timp ce sistemul politic roman se prăbușea, cei care îl urmau pe Hristos erau excluși de la deliciile acelor mese civice. În jurul anului 150 d.Hr., Iustin Martirul, încercând să clarifice concepțiile greșite și prejudecățile legate de creștinism, i-a scris împăratului Antoninus Pius în apărarea credinței creștine și a supunerii față de Hristos:

„Cei bogați dintre noi îi ajută pe cei nevoiași... și dau de bunăvoie cât consideră de cuviință; iar ceea ce se colectează este depus la președinte, care se îngrijește de orfani și văduve și de cei care, din boală sau din alte cauze, sunt în lipsă, și de cei în lanțuri și de străinii care locuiesc printre noi, și, pe scurt, are grijă de toți cei care sunt în nevoie.” (Cap. 65-67)

După cum am văzut la slujitori precum Ștefan, vedem și în *Didahia* următorul îndemn:¹⁰⁹

„Așadar, alegeți-vă episcopi și diaconi vrednici de Domnul, oameni blânzi și neiuibitori de bani, adevărați și aprobați, căci ei îndeplinesc pentru voi slujirea profeților și învățătorilor.” 15:1

Natura acestor rânduieli a rămas neschimbată timp de secole. În secolul al X-lea, reforme drastice au fost impuse pentru a „unifica liturghia” Bisericii. Această chemare autoritară la unitate sub o Biserică centralizată pătrunsese în gândirea unora din Biserică încă de la început și acum devenise o revoltă împotriva Evangheliei.

Liturghie este definită ca „o formă prescrisă sau un set de forme pentru închinarea religioasă public.”¹¹⁰ Provine din grecescul *leitourgia* și *leitourgos*, însemnând „slujire publică” și „slujitor public.” Liturghia nu era despre cântări, veșminte sau ritualuri iluzorii ale creștinismului modern. Era despre slujitorii publici ai Împărăției lui Dumnezeu care lucrau sub legea perfectă a libertății, într-o adevărată închinare adusă lui Dumnezeu¹¹¹ prin slujirea față de oameni. Liturghia era procedura comună a slujitorilor lui Dumnezeu în adunările alcătuite din, prin și pentru popor. Aceste „reforme” au fost impuse celor nevinovați și credincioși de către regi uzurpatori, încoronați de o Biserică desfrânată, în speranța de a-și asigura poziții de bogăție și putere, întorcând din nou lumea cu susul în jos.

Există cuvântul grecesc *epitasso* (*epetaxen*), care apare de 10 ori și înseamnă „a porunci, a ordona, a însărcina, a impune.” Isus „a poruncit” duhurilor necurate în Marcu 1:27, Luca 4:36, Marcu 9:25 și Luca 8:31. Îl vedem de asemenea poruncind vântului în Luca 8:25.

Isus folosește acest cuvânt în Luca 14:22 într-o pildă despre un stăpân care poruncește slujitorilor să adune oameni pentru ospățul de nuntă. Însă singura dată când Isus poruncește direct oamenilor este față de ucenicii Săi, în Marcu 6:39:

¹⁰⁷ Ioan 9:22 „Părinții lui au spus aceste lucruri pentru că se temeau de iudei; căci iudeii hotărâseră deja că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă.”

¹⁰⁸ Apocalipsa 2:9 „Știu faptele tale, necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și hula celor ce zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.”

¹⁰⁹ *Didahia* este menționată de Eusebiu (c. 324) ca *Învățăturile Apostolilor*, în succesiune după cărțile canonice (Istoria Bisericii III, 25)

¹¹⁰ Dicționarul limbii engleze American Heritage®, ediția a patra

¹¹¹ Vezi Anexa 3: Ce este închinarea

„Și le-a poruncit să-i așeze pe toți, în cete. Și s-au așezat în cete de câte o sută și de câte cincizeci. Și, luând cele cinci pâini și cei doi pești, și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor ca să le pună înaintea oamenilor; și cei doi pești i-a împărțit la toți.” Marcu 6:39

Isus le-a „poruncit” slujitorilor Săi să-i așeze pe oameni în cete, în grupuri de câte o sută și de câte cincizeci.

Este foarte clar că *epitasso* nu este o invitație, o sugestie, un sfat sau o simplă afirmație, ci o poruncă. Vedem același model al zecimilor atunci când ucenicilor li se spune să-i așeze pe oameni în grupuri de câte cincizeci într-o ceată, în Luca 9:14. Această rețea istorică și modelul zecimilor aveau să devină esențiale la Cincizecime, când mii și mii de cetățeni evrei L-au acceptat pe Isus ca fiind Hristosul lor, Regele lor. La botezul lor, ei au fost *dați afară*¹¹² din sistemul Corban care făcea cuvântul lui Dumnezeu fără putere.

Această organizare în rețele de Zeci avea rolul de a uni poporul în dragoste, prin implementarea unui sistem neprihănit de ocrotire și sprijin social prin Congregația poporului, în folosul poporului, prin caritatea fierbinte și liber oferită de către popor prin Biserica primară. Acest Corban al lui Hristos avea să dea din nou efect cuvântului lui Dumnezeu.

Sistemele libere de zeci, cincizeci, sute și mii, legate doar prin frăție și dragoste, au fost forma predominantă de guvernare voluntară de succes de-a lungul istoriei omenirii. Modele celulare similare erau evidente în Biserica persecutată și în alte națiuni de mai târziu, cum ar fi tătarii.

Ingredientul crucial al succesului lor este punerea în practică a celor Zece Porunci ale Legii lui Dumnezeu, rezumate în aplicarea virtuoasă a celor două porunci ale lui Hristos: Să-L iubești pe Dumnezeu și căile Sale cu tot ce gândești și faci, și să-ți iubești în mod activ aproapele – dreptul lui la proprietate și familie, la viață și libertate – cel puțin la fel de mult, dacă nu mai mult, decât îți iubești propriile drepturi.

Biserica care se adună conform acestor modele străvechi și a neprihănirii lui Dumnezeu poate birui toți tiranii, despoții și dușmanii libertății. Ea poate înfrunța cele mai mari furtuni și cataclisme ale istoriei, fie trecute, fie viitoare. Ea poate și va moșteni pământul.

¹¹² Ioan 9:22, 34 „...pentru că se temeau de iudei; căci iudeii se învoiseră deja ca, dacă cineva va mărturisi că El este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă... Și ei i-au răspuns: Tu te-ai născut cu totul în păcat și ne învești pe noi? Și l-au alungat afară.”

Capitolul 5 Altarul lui Iosua

Altarele albe ale lui Iosua

„Să zidești altarul Domnului Dumnezeului tău din pietre întregi; și să aduci arderi de tot pe altar Domnului Dumnezeului tău.” Deuteronom 27:6

Problemele cu care s-au confruntat guvernele de-a lungul veacurilor au fost întotdeauna aceleași. Soluțiile alese fie au atenuat problema, fie au agravat-o. Aceleași precepte care s-au aplicat între Dumnezeu și om acum mii de ani se aplică și astăzi. Alegerea zilnică ne aparține. Soluția este la îndemâna

noastră.

Moise a ales să fie slujitorul poporului, nu conducătorul lor. Iosua a fost slujitorul lui. Iosua a fost însărcinat să zidească un altar când a trecut Iordanul. Au fost stabilite condiții pentru altarul de piatră al lui Iosua.

„Și va fi că în ziua când veți trece Iordanul, în țara pe care Domnul Dumnezeul tău ți-o dă, să ridici pietre mari și să le tencuiești cu tencuială.” Deuteronom 27:2

Pietrele trebuiau să fie tencuite în alb. Această albire se făcea prin arderea oaselor pentru a produce var. Era un simbol al *îmbrăcării în in alb* sau al *pietrelor albe* menționate în Apocalipsa 2:17. Aceste pietre albe reprezentau oameni de caracter bun, testați prin foc și curați la inimă.

„Și să scrii pe ele toate cuvintele legii acesteia, când vei trece, ca să intri în țara pe care Domnul Dumnezeul tău ți-o dă, o țară în care curge lapte și miere, cum a promis Domnul Dumnezeul părinților tăi.” Deuteronom 27:3

Legea trebuia să fie scrisă pe ele înainte ca poporul să treacă Iordanul. Își imaginează cineva cu adevărat că Dumnezeu universului este preocupat dacă acoperi pietre cu var sau scrii cuvinte pe ele? Sau există un mesaj mai profund în aceste ritualuri?

Dumnezeu afirmă clar în toată Scriptura că El dorește să facă un legământ cu oamenii scriind legile Sale în inimile și mințile lor, nu pe pietre moarte. Aceste pietre și altare erau un memento extern al *preceptelor* lui Dumnezeu. Într-un anumit sens, ele reflectau o înțelegere mai profundă a nevoilor practice ale vremii decât cea pe care o au astăzi mulți învățați și teologi.

Altarele erau instrumente ale jertfei și făceau parte dintr-un sistem de încredere și libertate folosit de guvernarea lui Israel, în acord cu caracterul sau *cu numele* lui Dumnezeu Tatăl. Cuvântul ebraic pentru „a oferi” este *korban* [qorban קרבן]. Savanții dezbat dacă ideea de „dar” se află în centrul semnificației cuvântului *korban*. Concluziile lor se bazează pe faptul că acest cuvânt *korban* provine din cuvântul *qarab* [karav קרב], care este de asemenea tradus prin „a aduce” sau „a se apropia,” însă are sensul de „a veni” sau „a se apropia.” Adevărata dăruire în dragoste (caritate) ne apropie, într-adevăr, de caracterul sau numele lui Dumnezeu. Mai presus de orice, caritatea include în manifestarea sa dragostea și speranța, iar rodul acesteia este credința – care este, la rândul ei, un dar de la Dumnezeu.

„Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea.” 1 Corinteni 13:13

Nu forma sau dimensiunea altarului sau inscripțiile de pe el sunt cele care îl sfințesc, ci actul dăruirii libere, voluntare. Altarele de piatră ale lui Dumnezeu sunt făcute din carne vie – din oameni care au Legea Lui scrisă în inimile și în mințile lor.

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, pentru a aduce jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.” 1 Petru 2:5

Dacă trebuie să zidești un altar din pietre vii, el trebuie construit după modelul stabilit de la început, precept peste precept. Pietrele nu trebuie cioplite după reglementările oamenilor, ci lăsate libere să dăruiască și să fie dăruite prin credință, speranță și caritate; alegând zilnic, sub legea libertății, fie să-și consume pâinea, fie să o arunce cu dragoste pe apele omenirii. Aceasta este hrănitore pentru sufletul omului și permite Duhului lui Dumnezeu – Duhul iubirii – să lucreze simultan în noi.

„V-am arătat în toate că, ostentindu-vă astfel, trebuie să sprijiniți pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care a zis: Mai fericite este a da decât a primi.” Fapte 20:35

Iosua nu a dorit să domnească peste popor și a declarat clar că el și casa lui vor sluji Domnului. Aceasta a fost o formă de conducere, nu de *domnie* sau de *exercitare a autorității*. Altarele construite nu erau reglementate de o autoritate ierarhică, ci de alegerea liberă a poporului. Aceste altare acționau ca mâna stângă a guvernării lui Dumnezeu – o guvernare a libertății. Poporul decidea cui și cum să-și aducă darurile, în conformitate cu rânduielele legii lui Moise, care însuma doar câteva sute de statute.

Națiunea rămânea puternică și unită atât timp cât poporul rămânea tare în caracterul lui Dumnezeu, fiind refăcut zilnic după chipul lui Dumnezeu prin sacrificiul voluntar. Ei erau legați prin acest sistem al iubirii și frățietății, spre deosebire de celelalte națiuni care erau unite prin constrângere, intimidare, control, putere și reglementări subjugatoare impuse de alți oameni. Atât timp cât poporul își asuma responsabilitățile și își iubea aproapele ca pe sine însuși, în credință, speranță și caritate, după numele lui Dumnezeu, națiunea rămânea indivizibilă și de neînving.

Dacă poporul chema un guvern central și își constrângea aproapele să contribuie la proiectele sau caritatea sa preferată, atunci mergea împotriva preceptelor lui Dumnezeu și ale Împărăției Sale și în curând avea să slujească dumnezeilor cărora le ceruse ajutorul.

„Și dacă vi se pare rău să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: dumnezeilor cărora le-au slujit părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.” Iosua 24:15

Moise, Iosua și chiar Ghedeon au repetat această temă comună a poporului lui Dumnezeu, care este opusă tiranilor, despoților și democrațiilor sociale. Ei nu doreau să poftescă bunurile aproapelui și nici să domnească peste popor.

„Și Ghedeon le-a zis: Eu nu voi domni peste voi și nici fiul meu nu va domni peste voi. Domnul va domni peste voi.” Judecători 8:23

Un Rege peste noi

Înainte ca John Wycliffe să fie întemnițat de către guvern și trupul său ars pe rug de către Biserica ortodoxă, el tradusese Biblia în limba engleză. El a identificat cărțile lui „Samuel” și „Împărați” drept Împărați I până la IV. „Împărați,” spre deosebire de „Judecători,” desemnează perioada din istorie în care Israelul a fost sub conducerea unor regi, în locul națiunii libere a lui Dumnezeu, unde fiecare om era prinț în propria sa casă și *nu exista niciun rege în Israel*.

Moise cunoștea slăbiciunea poporului. El a profețit că, în cele din urmă, poporul va dori un rege central. Avertizându-i cu înțelepciune, Moise a stabilit limite constituționale¹¹³ pentru orice autoritate de guvernământ aleasă.

¹¹³ Deuteronom 17:14-20

Regele trebuia să fie „*dintre frații tăi.*” Nu trebuiau să *pună peste ei un străin* ca autoritate. „Frați” avea de-a face cu același Tată, adică cu Dumnezeu Tatăl. Știm că cei care sunt ai Tatălui îl cunosc pe Tatăl și fac voia Lui.

Regele nu trebuia să-și *înmulțească caii*. Dumnezeu nu era preocupat de deținerea cailor, ci preciza că înmulțirea cailor avea legătură cu întoarcerea în Egipt, lucru absolut interzis:

„Dar să nu-și înmulțească cai pentru sine și să nu întoarcă poporul în Egipt ca să aibă mai mulți cai; căci Domnul v-a zis: «Să nu vă mai întoarceți niciodată pe drumul acela.»” Deuteronom 17:16

Interdicția de a reveni în Egipt nu era despre locația geografică, ci despre revenirea la acel tip de guvernare, în care o parte din munca omului putea fi extrasă de către stat. Dumnezeu scosese poporul *din Egipt, din „casa robiei.”*

„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.” Exod 20:2-3

Această idee de a nu reveni în acea „casă a robiei” era reflectată și în interdicția asupra regelui de a acumula aurul și argintul națiunii, așa cum se întâmpla în Egipt:

„Să nu-și înmulțească neveste, ca inima lui să nu se abată, și să nu strângă mari cantități de argint și aur.” Deuteronom 17:17

Babilonul, Egiptul, Roma și alte imperii de-a lungul istoriei au reglementat adesea deținerea aurului și argintului și folosirea acestora ca bani. În multe cazuri, au trecut la sisteme monetare artificiale impuse de stat, fără valoare reală. Eliminarea acestor „greutăți și măsuri drepte” era o măsură disperată într-o economie care se prăbușea din cauza cametei.

„Să aveți balanțe drepte, greutăți drepte, un efa drept și un hin drept. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, care v-am scos din țara Egiptului.” Levitic 19:36 [cf. Deuteronom 25:13]

Interdicția privind înmulțirea soțiilor era încă una dintre numeroasele limitări impuse regelui. Pe atunci, era obișnuit ca tratatele să fie pecetluite prin căsătorii politice. David și alți regi au urmat acest obicei.

Deși poligamia aducea cu sine propriile necazuri, interdicția avea legătură mai ales cu tratatele. Deoarece poporul era legat de rege, tratatele încheiate de acesta puteau lega întreaga națiune. Într-o republică pură, în care conducătorii sunt doar titulari, ei nu pot lega poporul. Întregul corp trebuie să semneze, pentru că fiecare individ rămâne liber.

„Și nu veți face legământ cu locuitorii țării acesteia, ci veți dărâma altarele lor; dar voi n-ați ascultat glasul Meu. De ce ați făcut aceasta?” Judecători 2:2

Dumnezeu a interzis regelui să facă legăminte sau tratate cu alte națiuni. Aceasta era o poruncă generală adresată și poporului, în Exod 23:32: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” Cuvântul „legământ” și „alianță” este același în ebraică – *beriyth* – și este tradus ca „legământ, alianță, confederație.” Însemna că oamenii puneau alți oameni ca autoritate peste ei în locul lui Dumnezeu Tatăl.

Moise a poruncit regelui nu doar să-și amintească aceste reguli fundamentale, ci să le scrie și să le citească zilnic. De asemenea, el era încă legat de Cele Zece Porunci, care îi interziceau să poftască bunurile aproapelui, săucidă, să comită adulter sau să mărturisească strâmb...

„Și când se va așeza pe tronul domniei sale, să scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei legi, luată din cea aflată înaintea preoților leviți. Aceasta va fi cu el și o va citi în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeuul său, să păzească toate cuvintele acestei legi și aceste porunci și să le împlinească; pentru ca inima lui să nu se înalțe peste frații săi și să nu se abată de la poruncă, nici la dreapta, nici la stânga, ca să-și lungească zilele în domnia sa, el și copiii lui, în mijlocul lui Israel.” Deuteronom 17:18-20

Moise știa despre ce vorbea, și, deși au trecut secole, poporul a ajuns în cele din urmă să ceară un rege. Dumnezeu a arătat clar, prin Samuel, că vocea poporului dovedea că inimile lor, de fapt, îl respinseseră pe Dumnezeu și Împărăția Sa pe pământ, „după toate faptele pe care le-au făcut din ziua când i-am scos din Egipt până în ziua de azi, părăsindu-Mă și slujind altor dumnezei.” Dumnezeu i-a avertizat ce fel de conducător ar ajunge să fie acest rege.

„Și a zis: «Acesta va fi felul împăratului care va domni peste voi: va lua pe fiii voștri și-i va pune la carele lui de război și între călăreții lui, ca să alerge înaintea carului lui; îi va pune căpetenii peste o mie și căpetenii peste cincizeci, îi va pune să-i are pământurile, să-i strângă secerișul, să-i facă arme de război și unelte pentru carele lui. Va lua pe fiicele voastre să-i facă mireme, să-i gătească mâncarea și pâinea. Va lua cele mai bune ogoare ale voastre, viile voastre și măslinii voștri și le va da slujitorilor săi. Va lua a zecea parte din sămânța voastră și din viile voastre și o va da dregătorilor și slujitorilor săi. Va lua cei mai buni slujitori ai voștri, cele mai bune slujitoare ale voastre, tinerii voștri cei mai buni și măgarii voștri și-i va întrebuița la muncile lui. Va lua a zecea parte din turmele voastre, iar voi veți fi robii lui. Atunci veți striga împotriva împăratului pe care vi l-ați ales, dar Domnul nu vă va răspunde în ziua aceea.» Dar poporul n-a vrut să asculte glasul lui Samuel și a zis: «Nu! Ci să fie un împărat peste noi!» 1 Samuel 8:11-19

Legea și dreptatea, precum și siguranța națională, fuseseră în mâinile poporului, care se organiza singur în miliții sau armate voluntare bazate pe o structură de zeci, cincizeci, sute și mii.¹¹⁴ Conducătorii acestor grupuri aveau autoritate doar titulară și își ocupau poziția prin respect reciproc și consensul celor pe care îi serveau. Fiecare căpitan era ales de cei zece oameni pe care îi slujea. Aceasta era o republică pură, proiectată de Dumnezeu, în care oamenii erau *liberi de lucrurile publice*, trăind sub legea desăvârșită a libertății.

Saul a fost ales deoarece era un om mare, care apăra dreptatea și lupta pentru drepturile poporului. Dar, odată ce i s-a dat puterea de rege, a fost ispitit de acea putere. La primul semn de tulburare, a impus un impozit asupra poporului.

Libertatea a fost pierdută treptat, atunci când poporul a păcătuit împotriva lui Dumnezeu și i-a cerut lui Samuel¹¹⁵ să stabilească un guvern centralizat, care, ca „binefăcător” al națiunii, impunea taxe sau „jertfe” și numea dregători peste oameni. Oamenii au respins Împărăția lui Dumnezeu; *vocea poporului* a ales oameni care să facă legi, să conducă cu autoritate, să colecteze contribuțiile ca taxe, nu ca *daruri de bunăvoie*, și, în general, să conducă peste om și aproapele său.

Odată, când exista amenințarea unei invazii și Samuel întârziase, Saul a luat lucrurile în propriile mâini:

„Și Samuel a zis: «Ce ai făcut?»... «Atunci am zis: „Filistenii se vor coborî împotriva mea la Ghilgal, și eu nu m-am rugat Domnului.” M-am silit, dar, și am adus arderea-de-tot.» 1 Samuel 13:11

Cuvântul „am adus” este din ebraicul *alah*, care poate însemna „a lua,” „a ridica,” „a fi dus.” Este tradus și prin „a crește,” „a pune,” „a ridica.” Cuvântul „și” nu apare în textul original. Ce se afirmă este că Saul a impus aducerea unei jertfe arse. O jertfă arsă este pur și simplu ceva pe care nu îl primești înapoi, așa cum am văzut anterior.

¹¹⁴ Exod 18:25 „Și Moise a ales bărbați destoinici din tot Israelul și i-a pus căpetenii peste popor: mai-mari peste mii, mai-mari peste sute, mai-mari peste cincizeci și mai-mari peste zeci.”

¹¹⁵ 1 Samuel 8, 1 Samuel 10:18-19, 1 Samuel 12:1-25

Pentru că se temea că poporul nu va veni, Saul a impus o jertfă, o taxă. A poftit bunurile poporului și a cerut să contribuie. Aceasta a fost o încălcare clară a Poruncilor. Deși scopul părea nobil, a fost totuși un păcat.

Răspunsul lui Samuel pentru Saul a fost direct. L-a numit nebun:

„Și Samuel a zis lui Saul: «Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca Domnului Dumnezeuului tău, pe care ți-o dăduse. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel, dar acum domnia ta nu va dăinui. Domnul Și-a ales un om după inima Lui și l-a rânduit să fie cârmuitor peste poporul Său, pentru că n-ai păzit ce-ți poruncise Domnul.»”
1 Samuel 13:13-14

Dumnezeu nu doar i-a scos pe oameni din Egipt și din *casa robiei*, ci i-a scos din toate împărățiile de felul acela, astfel încât niciun conducător să nu mai poată lua de la ei, nici să domnească peste ei sau să-i asuprească vreodată. Oamenii nu au avut încredere în calea lui Dumnezeu, ci au dorit să-și constrângă aproapele să fie supus unui conducător unic, pentru a le asigura securitatea. Samuel i-a chemat să se înfățișeze potrivit unităților adunate ale congregației și semințiilor lor:

„Și a zis copiilor lui Israel: Așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel: «Eu am scos pe Israel din Egipt și v-am izbăvit din mâna Egiptenilor și din mâna tuturor împărățiilor care vă asupreau. Dar astăzi v-ați lepădat de Dumnezeul vostru, care vă scapă din toate relele și din toate necazurile voastre; și ați zis: ‘Nu, ci pune un împărat peste noi!’ Întrucât este așa, înfățișați-vă acum înaintea Domnului, după semințiile voastre și după miile voastre.” 1 Samuel 10:18-19

Fostele contribuții de bunăvoie au devenit obligații, iar națiunea nu mai era susținută prin *dragostea față de aproapele*, ci prin cerințele agenților de guvernare. Această putere a corupt conducătorii, deși trebuia să fie limitată conform constituției trasate de Moise.¹¹⁶ Acest sistem rău, contrar firii lui Dumnezeu, s-a răspândit și în templu, unde preoții au început curând să ceară un impozit al templului cu ajutorul mâinii drepte a regelui.

Nimeni nu putea destitui Portarii decât regele. Înaintea regilor, Portarii – ofițerii vistieriei publice – erau aleși de popor, în modelul congregațiilor lor.

Prima zeciuială era doar pentru susținerea Leviților și a familiilor lor. Fiecare dintre cele zece familii împărțea o parte din prosperitatea lor cu familia slujitorului lor, *în funcție de serviciul acestuia*.¹¹⁷ Acest serviciu era lucrarea guvernului național al Împărăției lui Dumnezeu.

Familia nu era doar tatăl, mama și copiii, ci cuprindea tatăl cel mai în vârstă în viață și toți copiii săi, inclusiv fiii căsătoriți. În Israel, nimeni nu era *Sui Juris*¹¹⁸ cât timp trăiau tatăl și mama lui. Dreptul suprem de proprietate revenea întotdeauna bătrânului familiei până la moartea sa. Odată cu apariția regilor sau a guvernului central, o parte din acea autoritate patriarhală a trecut asupra statului.

Impozitul pe venit (sau birul) era un drept patrimonial, iar darurile care trebuiau să fie dedicate lui Dumnezeu au devenit sfințite patronului națiunii. A fost un proces treptat.

Saul și-a pierdut împărăția în favoarea lui David, iar David, la fel ca Solomon, a încălcat multe dintre legile stabilite de la început. Fiul lui Solomon a dus această corupție și mai departe.

Când poporul i-a cerut lui Samuel un rege, au păcătuțit împotriva lui Dumnezeu. Când i-au cerut lui Roboam să-i elibereze și să-i întoarcă la căile lui Dumnezeu și ale Împărăției Sale, *el a respins sfatul bătrânilor* și a refuzat:

„Și le-a vorbit după sfatul tinerilor și a zis: ‘Tatăl meu a îngreuiat jugul vostru, dar eu îl voi face și mai greu; tatăl meu v-a pedepsit cu bice, dar eu vă voi pedepsi cu scorpioni.’” 1 Împărați 12:14

¹¹⁶ Deuteronom 17:16-20

¹¹⁷ Numeri 7:5 „Să le iei de la ei, ca să slujească la cortul întâlnirii; și să le dai leviților, fiecăruia după slujba lui.”

¹¹⁸ În posesia drepturilor sale. Ceea ce aparținea fiului, aparținea Tatălui.

Poporul nu trebuia să se răzvrătească împotriva regelui, dar a făcut-o. Templul trebuia să rămână mobil, dar n-a mai fost. Oamenii nu trebuiau să fie impozitați, dar au fost. Regii nu trebuiau să întoarcă poporul în Egipt, dar au făcut-o.

Aceste abuzuri au divizat Împărăția lui Dumnezeu și cea mai mare parte a poporului. Când nu au mai suportat, au plecat. Au încercat pur și simplu să-și retragă contractul cu regele. Nu a funcționat nici în Egipt, nici sub Roboam. Când regele nu a fost de acord:

„Atunci poporul a răspuns regelui și a zis: ‘Ce parte avem noi cu David? Noi n-avem moștenire în fiul lui Isai! La corturile tale, Israele! Acum vezi-ți de casa ta, Davide!’ Și Israel a plecat la corturile lui.” 1 Împărați 12:16; 2 Cronici 10:16

Poporul nu a vrut să mai fie coada regelui și a părăsit casa lui David, care, fără consimțământ, a pierdut moștenirea Împărăției făgăduită lui Avraam și adusă prin Moise. Ei nu s-au întors la puterile civile ale lui Roboam, ci la corturile lor. Au devenit oile pierdute. Împărăția a căzut și mai adânc în apostazie și a părăsit căile lui Dumnezeu și *precept peste precept*, dar era totuși împărăția.

Adulterul unei Națiuni

Împărăția lui Dumnezeu nu este ca împărățiile și guvernele lumii. Pentru *lume*, împărăția lui Dumnezeu pare cu susul în jos. Aceasta pentru că împărăția lui Dumnezeu se bazează pe voință liberă și alegere de jos în sus. Acest tip de guvernare, prin natura sa, capătă o formă specifică. Vedem această formă descrisă în vremea lui Moise și implementată în Biserica din primul secol. Vedem, de asemenea, cum poporul se abate de la Dumnezeu când alege să pună oameni ca stăpâni peste ei sau când alege să stăpânească asupra aproapelui prin agențiile guvernelor pe care și le-au instituit.

Este foarte important, chiar esențial, ca oamenii care sunt spălați sau botezați în Împărăția lui Dumnezeu să acționeze, în fiecare aspect al vieții lor, potrivit cu Poruncile și preceptele lui Dumnezeu. Când nu fac asta, îl trădează pe Dumnezeu.

„Am văzut că, cu toate pricinile pentru care Israel, cea necredincioasă, a săvârșit adulter, am dat-o la o parte și i-am dat carte de despărțire; dar sora ei viclană, Iuda, nu s-a temut și s-a dus să curvească și ea.” Ieremia 3:8

Întreaga națiune a lui Israel, în cele din urmă, a comis adulter. Cum poate o națiune să comită adulter?

„Și din pricina ușurinței curviei ei, a spurcat țara și a preacurvit cu piatra și cu lemnul.” Ieremia 3:9

Este clar că adulterul nu înseamnă doar relații extraconjugale, ci și relații naționale în afara celor prescrise de Dumnezeu pentru poporul Său. Nimeni în națiune nu a avut relații cu pietre și lemne — aceste obiecte reprezentau altarele civile ale altor națiuni și acordurile care aduceau poporul sub alte jurisdicții, instituții și, prin urmare, sub judecătoria acelor alte națiuni.

Acești oameni care fac și aplică reguli și legi cu autoritate sunt dumnezeii pe care oamenii și i-au ales, și despre care se vorbește în Judecători:

„Mergeți și strigați către dumnezeii pe care vi i-ați ales! Să vă scape ei în vremea necazului vostru.” Judecători 10:14

Oamenii intră sub jurisdicții prin jurăminte și cereri pentru beneficii, iar dacă intră sub un conducător sau un organism de conducere, acel organism poate, la rândul lui, să intre în jurisdicții pentru ei. Ei nu mai sunt copiii lui Dumnezeu, ci devin copiii acelor oameni pe care i-au ales în locul Tatălui Ceresc. Acesta este adulterul despre care vorbește Ieremia:

„Cum să te iert pentru aceasta? Copiii tăi M-au părăsit și au jurat pe cei ce nu sunt dumnezei. Eu i-am săturat, și ei au preacurvit, și s-au dus cete, cete în casa curvei.” Ieremia 5:7

În vremea regilor lui Israel, conducătorii numeau funcționari și scribi ai regatului de sus în jos. Ei luau din casele poporului ceea ce odinioară era proprietatea lor și domneau peste ei în locul lui Dumnezeu. Au devenit coada și alți oameni au devenit *izvorul dreptății*. Aceștia sunt dumnezeii pe care vi i-ați ales. Ei sunt slujitorii voștri care stăpânesc cu autoritate peste voi.

Isus a spus că nu trebuie doar să păzim poruncile cu privire la furt, adulter și poftire, ci trebuie să ne iubim activ unii pe alții. Casa fratelui tău era la fel de importantă ca a ta. Bărbații și femeile s-au abătut adesea de la preceptele de bază ale lui Dumnezeu și ale lui Isus și au devenit coada instituțiilor pe care și le-au făcut singuri. Poate că au o alegere colectivă, dar folosirea ei tot jefuiește și exercită autoritate asupra aproapelui lor. Iar conducătorii lor acum au puterea să încheie *tratate* în numele lor.

Ei au ajuns coadă și și-au ales slujitori asemenea păgânilor, pentru că inimile lor au fost asemenea acelor conducători care stăpânesc cu autoritate. Au făcut așa cum au făcut de la început, neglijând preceptele lui Dumnezeu și căile Lui și, asemenea lui Cain, au ales să domnească peste frații lor într-o pungă comună a drepturilor.

„El le-a zis: Împărații Neamurilor domnesc peste ele; și celor ce le stăpânesc li se dă numele de binefăcători. Voi însă să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește.” Luca 22:25-26

Frică, credință și nebunie

„Mândria merge înaintea pieirii, și un duh trufaș merge înaintea căderii.” Proverbe 16:18

Cain nu a umblat prin credință, după îndrumarea lui Dumnezeu, ci a căutat cetatea-stat care să-i ofere securitatea socială pe care nu o avea sub Dumnezeu. Pentru a-i seduce și pe alții să se alăture guvernării sale de oameni peste oameni, a apelat la spiritul lui Cain prezent în inima fiecărui om. După ce au părăsit credința în Dumnezeu și în căile Lui, oamenii au ales binele și răul după bunul lor plac și au continuat pe calea corupției și a păcatului.

Avraam a ezitat în timpul unei foamete și s-a abătut de la calea credinței, întorcându-se în Egipt. Refugiații din Egipt, în frica lor necredincioasă, și-au făcut un vițel de aur pentru a-i uni într-o schemă a pungii comune, ceea ce a fost o abandonare a căii lui Dumnezeu. În zilele lui Samuel, națiunea lui Israel a cerut un rege și, în cele din urmă, s-a întors la robia Egiptului sub o succesiune a elitei conducătoare. Când a venit Hristos, El a predicat din nou Împărăția. Unii oameni au urmat evanghelia Sa a libertății de păcatul care bântuia omenirea din generație în generație, iar alții au continuat să păcătuiască.

„... când au zis: Dă-ne un împărat ca să ne judece... Domnul a zis... ei M-au lepădat, ca să nu domnesc peste ei.” 1 Samuel 8:7

Oamenii s-au mândrit cu noua lor formă de guvernare. Avraam, Moise, Isus și Dumnezeu au găsit căile poporului, sau ale lui Israel, corupte. Dumnezeu nu voia ca oamenii să fie legați unii de alții prin sărăcie, lipsă sau frică, ci prin lanțurile ușoare ale credinței, speranței și carității — adevăratul legământ al Legii Sale de Dragoste.

„S-au abătut curând din calea pe care le-o poruncisem: și-au făcut un vițel turnat, s-au închinat înaintea lui, i-au adus jertfe, și au zis: Acesta este dumnezeul tău, Israele, care te-a scos din țara Egiptului.” Exod 32:8

Nu aparența bunăstării și nici instituțiile dominante create de mâinile oamenilor nu fac pe om mare. „Nu evaluăm oamenii ca fiind mari prin averea lor, ci prin virtutea lor.”¹¹⁹ Este duhul care mișcă oamenii cel care îi conduce la păcat sau la mântuire. Natura mașinațiunilor, schemelor și instituțiilor omenești este dovada a ceea ce este deja scris în inimile și în mințile lor, dovada credinței lor.

¹¹⁹ Magnos homines virtute metimur, non fortuna. – Nepos

Dacă oamenii se îndepărtează de virtutea și înțelepciunea lui Dumnezeu, se îndepărtează și de căile Sale și, astfel, de Dumnezeu însuși. Ei resping legile Lui și își fac altele noi pentru aproapele lor.

„Au lepădat așezămintele Lui, legământul pe care-l făcuse cu părinții lor și învățăturile pe care le dăduse. S-au dus după lucruri deșarte, și au ajuns ei înșiși deșerți; au urmat neamurile dimprejurul lor, despre care Domnul le poruncise să nu facă ca ele.” 2 Împărați 17:15

Istoria continuă să fie plină de povestiri și exemple de oameni care s-au abătut de la căile lui Dumnezeu către căile și beneficiile sistemelor create de oameni. Oamenii se leagă în multe feluri, în tot felul de religii seculare, orașe-stat, regate, democrații, sisteme monetare, entități corporative și instituții. Prin tot felul de contracte, pacte, constituții și legăminte, oamenii caută confortul și iluzia păcii și a promisiunilor.

„Și mulți vor urma căile lor pierzătoare; din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău.” 2 Petru 2:2

În loc să caute Adevărul Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, oamenii nu iau în seamă avertismentele profetice și urmează propriile lor căi pierzătoare.

„Când stai să mănânci cu un conducător, ia bine seama ce este dinaintea ta; și pune-ți un cuțit la gât, dacă ești un om lacom. Nu pofți bunătățile lui, căci sunt o hrană înșelătoare.” Proverbe 23

De la început, mulți s-au împiedicat pe calea neprihănirii și, prin *vocea poporului*, au strigat pentru cineva care să stea în locul lui Dumnezeu ca judecător conducător. S-au uitat la sisteme de constrângere și s-au rugat pentru beneficiile pe care acestea le oferă, în loc să-L urmeze pur și simplu pe Dumnezeu prin credință, speranță și dragoste.

„...vocea poporului... Nu! Ci un împărat să fie peste noi;” 1 Samuel 8

Avertismentele profeților și cuvintele înțelepților umplu volume de cărți, adesea necitite sau neînțelese în societatea modernă. Țara, viețile, aurul și argintul, averea sau moștenirea fiecărui bărbat și femeie și a copiilor lor au fost încredințate altora. Oamenii nu mai dețin interesul benefic al pământurilor și muncii lor. Ei trebuie să plătească *tribut* anual pentru „folosință.” Bărbații și femeile sunt în slujba guvernelor care exercită autoritate și constrâng luarea unei părți din munca lor în fiecare an, așa cum era în zilele robiei din Egipt. Oamenii doresc beneficiile aparente ale acestui câștig și ale dobânzii. Ei aplică și imploră punga comună a modernului Oraș-Stat pentru siguranța civilă și socială asigurată prin contribuțiile forțate ale aproapelui lor.

Potrivit raportului „Cine plătește ce și când?”¹²⁰ din 1995 al Biroului Bugetului Congresional, a existat o creștere constantă a ratei nete estimate de impozitare pe durata vieții în secolul al XX-lea.¹²¹ Ratele reale de impozitare sunt chiar mai mari, întrucât rata netă este rata reală minus „plățile guvernamentale, cum ar fi cele pentru asigurările sociale sau asistența socială.”

Rata netă de impozitare era de 24% în anul 1900, cu o rată reală de 28%, dar la acea vreme nu existau asigurări sociale și multe alte drepturi publice, și, prin urmare, nu fuseseră încă scăzute. De asemenea, în prima parte a secolului, nu exista un impozit pe „salarii și venituri.” Salariile și veniturile nu erau considerate venit, ci compensație.¹²²

¹²⁰ „Cine plătește ce și când?” Evaluare a Contabilității Generale, noiembrie 1995, realizată de Biroul Bugetului Congresului SUA

¹²¹ „a. Rata netă de impozitare pe viață reprezintă valoarea actualizată la naștere a impozitelor nete pe durata vieții, exprimată ca procent din valoarea actualizată a veniturilor din muncă pe viață. Impozitele nete reprezintă totalul impozitelor minus transferurile guvernamentale.” „Cifrele includ impozite nete la toate nivelurile guvernării — federal, statal și local.” „Ratele efective de impozitare sunt în general mai mari, deoarece impozitele nete se calculează minus plățile guvernamentale (ex: Securitate Socială, ajutoare sociale etc.)”

¹²² „Compensația pentru muncă nu poate fi considerată profit în sensul legii. Cuvântul profit, așa cum este folosit de obicei, înseamnă câștigul obținut din afaceri sau investiții. Este un lucru cu totul diferit față de compensația pentru muncă.” Commercial League Association of America v. People ex rel. Needles Auditor, 90 Ill. 166

Impozitarea muncii unei persoane era neconstituțională fără consimțământul acesteia, dar, odată cu oferta de asigurări sociale și alte beneficii profitabile finanțate din taxe, totul a început să se schimbe.¹²³

Când transferurile guvernamentale sub formă de beneficii plătite au început să crească,¹²⁴ rata netă de impozitare a continuat să crească. În 1980, chiar și cu scăderea plăților de beneficii, care se aflau la un nivel record, rata netă de impozitare atinsese 37%. Rata reală de impozitare a venitului din muncă era una fără precedent: 51%. „Dar pentru a se bucura de rata actuală de cumpărare în raport cu venitul, generațiile viitoare ar trebui să plătească taxe nete pe durata vieții la o rată de 78%. Aceasta este mai mult decât dublul ratei pentru nou-născuții de azi.”¹²⁵

Dacă plățile de beneficii rămân la același nivel de 13% și cheltuielile guvernamentale nu cresc, ratele reale de impozitare ar depăși 90% de-a lungul vieții unui contribuabil. Dar raportul continuă să spună: „Biroul General de Contabilitate estimează că, în lipsa unei schimbări de politică, deficitul federal ar depăși 20% din produsul intern brut în 2025, iar datoria federală ar depăși 200% (cifrele corespunzătoare în 1994 erau de 2% și 53%). În mod similar, administrațiile pentru Securitate Socială și Finanțarea Asistenței Medicale prognozează că politica actuală va epuiza fondurile fiduciare pentru Securitate Socială și Medicare.”¹²⁶

Expresii precum „schimbări de politică,” „alegeri dificile” și „responsabilitate fiscală” au fost auzite de-a lungul secolelor. Biroul Bugetului sugerează că „cei mai mulți oameni se așteaptă ca factorii de decizie să ia deciziile dificile necesare pentru a pune în ordine casa fiscală a națiunii.” Această retorică nu este nouă. Milenii de istorie repetitivă au arătat că aceasta este o speranță falsă și un vis deșert. Când oferi oamenilor funcții de putere, atunci oamenii care doresc puterea caută acele funcții. Când păstrezi responsabilitatea domniei și oferi doar funcții de slujire, locurile de guvernare rămân ocupate de slujitori.

Casele pe care oamenii și le construiesc depind fie de dragostea de caritate a contribuitorilor lor, fie de natura lacomă a propriilor inimi. Fiecare om își face o alegere și apoi își joacă sau își plătește partea. Fiecare om își iubește aproapele ca pe sine însuși sau pofteste bunurile aproapelui prin aplicare și participare. Ceea ce este necesar pentru a împlini speranțele și dorințele cetățenilor este dat liber sau luat de agenții poporului. Deși mulți strigă „DOAMNE, DOAMNE” în pridvorul instituțiilor lor religioase, faptele lor trădează depozitarul adevăratei lor credințe și supuneri.¹²⁷ Oamenii nu își iubesc aproapele, ci poftesc bunurile casei lui. Numele Domnului este doar o deșertăciune în gura lor.

„Vai de cel ce pofteste o poftă rea pentru casa lui, ca să-și așeze cuibul sus, ca să se scape din mâna nenorocirii! Tu ai urzit rușinea casei tale, nimicind un mare număr de oameni și ai păcătuit împotriva sufletului tău. Căci piatra va striga din zid și grinda din lemn îi va răspunde. Vai de cel ce zidește o cetate cu sânge și întemeiază o cetate pe nelegiuire! Iată, nu vine lucrul acesta de la Domnul oștirilor: că popoarele se ostensesc pentru foc și neamurile se trudes în zadar?” Habacuc 2:9–13

Oamenii caută peste tot, dar nu la Dumnezeu. Cele mai puternice guverne din lume sunt cele care oferă oamenilor nesiguri și lipsiți de credință o „securitate socială” la un preț deșert și uzurar. Oamenii nu mai au încredere în Dumnezeu, ci în guvernele pe care și le fac singuri.

„Pentru că poporul Meu M-a uitat, au ars tămâie deșertăciunii și i-au făcut să se poticnească în căile lor, în cărări neumblate, ca să meargă pe drumuri, pe un drum netezit.” Ieremia 18:15

¹²³ Vezi „Employ vs. Enslave” în cartea *The Covenants of the gods*

¹²⁴ Acestea au crescut cu peste 330% în 90 de ani – de la 3% în anul 1900 la 13% în 1990.

¹²⁵ Sursa: Biroul Bugetului Congresului SUA, folosind un program de calculator și date furnizate de autori, așa cum sunt descrise în Alan J. Auerbach, Jagadeesh Gokhale și Laurence J. Kotlikoff, „Generational Accounts: A Meaningful Alternative to Deficit Accounting,” în David Bradford, ed., *Tax Policy and the Economy*, vol. 5 (Cambridge, Mass.: MIT Press, 1991), pp. 55–110.

¹²⁶ Ibidem. – Rezultatele Conturilor Generaționale

¹²⁷ Anexa 3: Închinare și omagiu

Din nou și din nou, este deșertăciunea, mândria și aroganța care întorc oamenii de la calea Tatălui nostru ceresc. Ei spun că se roagă lui Dumnezeu din ceruri, dar cer de la dumnezeii pe care și i-au ales singuri. Dumnezeii neamurilor distribuie harul beneficiilor lor între oameni mândri, dar acei binefăcători își garantează abundența tezaurului prin forță, contrar cuvintelor lui Isus.

„Iată ce vă spun și vă mărturisesc în Domnul: să nu mai umblați cum umblă ceilalți neamuri, în deșertăciunea minții lor, având mintea întunecată, fiind înstrăinați de viața lui Dumnezeu din pricina neștiinței care este în ei, din pricina împietririi inimii lor. Aceștia, fiind lipsiți de simțire, s-au dedat la desfrânare, săvârșind cu lăcomie orice fel de necurăție.” Efeseni 4:17–19

Efeseni afirmă că trebuie să fim *„tot trupul, bine încheșat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, își primește creșterea, spre zidirea de sine în dragoste.”* Însă elita conducătoare și puterile din umbră fac ca sufletul omenesc, plin de lăcomie, să fie compactat prin contracte ca resurse ale unui Stat, Patronus-ul, tatăl nostru substituit pe pământ, care ia fiii oamenilor ca să-i trimită la război în numele patriotismului. Vocea poporului a ales oameni care se numesc pe ei înșiși binefăcători,¹²⁸ noi tați,¹²⁹ și noi dumnezei¹³⁰ în fața cărora să se plece și să-i slujească.¹³¹ Poporul devine tot mai slab, iar puterile lumii devin tot mai înfometate de autoritate și control. Maselor li se induce teamă și li se spune că nu își pot permite libertatea și că libertatea este un pericol. Li se spune că au nevoie de guverne tot mai puternice pentru a le asigura siguranța și confortul.

„Cei care pot renunța la libertatea esențială pentru a obține o siguranță temporară nu merită nici libertatea, nici siguranța.”¹³²

Aceste instituții care au înlocuit altarele caritabile ale lui Dumnezeu înșală și liniștesc poporul până când greutatea propriilor lanțuri îi consumă în datorii, despotism și moarte.

Avraam a ieșit din sistemele de putere civilă și a văzut că era potrivit să stabilească un alt sistem. În acea ordine dumnezeiască, oamenii se bazau pe exercitarea zilnică a carității, speranței și credinței.

Moise a scos poporul din robie și i-a învățat aceleași căi dumnezeiești pe slujitorii chemați să slujească poporului.

Isus a răscumpărat poporul din Corbanul constrângător al lui Irod și din altarele ordinii *lumii* mondiale romane. Ce era această lume romană în care Isus a umblat pe pământ și a predicat Împărăția lui Dumnezeu care era aproape?

„Căci chiar dacă sunt numiți dumnezei, fie în cer, fie pe pământ – (așa cum sunt mulți dumnezei și mulți domni)” 1 Corinteni 8:5

¹²⁸ „Și le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele, și cei ce le stăpânesc sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa.” Luca 22:25–26

¹²⁹ Matei 23:9 „Și să nu numiți pe nimeni 'tată' al vostru pe pământ, căci Unul este Tatăl vostru, cel din ceruri.”

¹³⁰ *Elohiym* și *theos* erau titluri comune folosite pentru „magistrați și judecători.”

¹³¹ „Să nu te închini lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație a celor ce Mă urăsc.” Exod 20:5

¹³² 17 februarie 1775 – Notele lui Benjamin Franklin la Adunarea din Pennsylvania. Publicate în *Memoirs of the life and writings of Benjamin Franklin*, 1818.

Capitolul 6 Lumea

Romei și Iudeii

O tempora! O mores!
Oh, vremurile! Oh, moravurile!¹³³

Pentru romani și restul lumii, creștinii erau încă considerați membri ai împărăției Iudeii. Pentru a înțelege relația dintre Roma și creștini, este important să înțelegem mai întâi relația dintre Roma și evrei sau chiar dintre Roma și celorlalte *neamuri*, sau *națiuni*. Creștinii erau cei care credeau în Yeshua, cunoscut și ca Isus, Unsul, Hristosul, Mesia lui Israel, Regele Iudeii.

Roma nu și-a extins întotdeauna influența prin cucerire militară. Speranța de viață a unui soldat roman era mai mare decât în orice altă profesie. Soldații erau mai degrabă constructori decât distrugători. Ei aduceau ordine prin puterea militară și un sistem de legi, dar era mult mai profitabil să mențină această ordine printr-un sistem prosper de construcții și comerț.

„Filosofia, ajutată de experiență, a izgonit în cele din urmă studiul alchimiei; iar epoca actuală, oricât de dornică ar fi de bogății, este mulțumită să le caute prin mijloacele mai umile ale comerțului și industriei.”¹³⁴

Așa cum se întâmplă adesea cu omenirea, bogăția și belșugul aduc cu ele apatia, corupția și opresiunea. Decăderea morală care survine atunci când o societate pierde din vedere înțelepciunea propriei creații nu este, de regulă, însoțită de o scădere a apetitului pentru plăcere. De cele mai multe ori este exact opusul. Cei care „au” *doresc și mai mult*, iar această dorință este adesea satisfăcută pe seama celor „săraci.” Înainte ca durerea săracilor să se transforme în furie, aceasta este adesea potolită cu promisiunea unor ajutoare și privilegii. Într-o societate ierarhizată, atât bogății, cât și săracii ajung să consume clasa muncitoare. Va deveni important, chiar necesar, să se extindă prin luarea de la vecinul străin.

Cel mai mare atu al cuceririi romane era încurcătura legală a diplomației, comerțului și legislației lor. Complexitatea ingenioasă a sistemului comercial și eficiența armatelor și inginerilor erau componente esențiale ale mașinăriei romane care înainta constant către o nouă ordine mondială. Cu cât înaintau mai mult pe acest drum, cu atât se îndepărtau mai mult de înțelepciunea începuturilor lor.

Roma fusese o influență dominantă în lume de mulți ani; în timp ce sub regii ei greșiți, Israelul decăzuse. Comerțul roman era prețuit, iar ingeniozitatea lor în construcția de drumuri, apeducte, porturi și nave nu avea egal. Romanii construiau corăbii mai mari decât arca lui Noe încă din anul 400 î.Hr. Una dintre aceste corăbii transporta tone de marfă și mii de pasageri, inclusiv „4000 de vâslași, 400 de membri ai echipajului și 2850 de soldați marini.”¹³⁵

Romanii au construit un vast sistem de drumuri și au turnat structuri din beton care sunt încă folosite astăzi. Au căptușit chiar și lacuri întregi cu plumb, au construit baraje și au excavat munți întregi prin metode hidraulice. Erau maeștri ai comerțului și industriei. *Știința elaborată a monedei*, învățată de la greci, a devenit o pasiune consumatoare. Au conceput chiar și un sistem de taxare care nu a fost egalat până în zilele noastre.

Puține națiuni nu onorau și respectau realizările, achizițiile și bogăția Romei. De cele mai multe ori, era mai profitabil să fii de acord cu Roma decât să te împotrivesți politicii și simțului lor de justiție și lege.

¹³³ (In Catilinam I) – Discursul împotriva lui Catilina I de Cicero, un apel clasic la apărarea Republicii Romane

¹³⁴ The Decline and Fall of the Roman Empire, Capitolul 13

¹³⁵ Year-book of Facts in Science and Art, secțiunea Ocean Steamers, de John Timbs

Erau mai mult admirați decât detestați, mai iubiți decât urâți. Doar cei mai fervenți iubitori ai independenței și libertății, sau cei mai naivi, îndrăzneau să le reziste influenței.

Roma fusese într-un proces de declin moral timp de secole. Acea decădere inevitabilă s-a accelerat pe măsură ce puterea s-a centralizat, iar apatia, lenea și lăcomia au înflorit. „Toate au contribuit la decăderea generală...” Relațiile sociale, precum căsătoria și familia, fuseseră nucleul succesului roman, dar acum „respectul față de mamă și soție, care fusese atât de puternic în menținerea standardului moral roman, era grav diminuat.”¹³⁶

„Sacralitatea căsătoriei încetase... Avortul, expunerea și uciderea copiilor nou-născuți erau comune și tolerate; viciile împotriva naturii, practicate – dacă nu chiar susținute – de chiar cei mai mari filosofi, atinseseră proporții care sfidează orice descriere. În ceea ce privește guvernarea romană, lucrurile se înrăutățiseră semnificativ față de domnia blândă a lui Augustus, sub care, în limbajul lui Philo, nimeni din tot Imperiul nu îndrăznea să tulbure pe evrei.”¹³⁷

Ceva se schimbase. Era oare o evoluție sau o involuție a societății prin abdicarea de la drepturi și responsabilități? Roma se îndepărtase de principiile independenței individuale, auto-susținerii și ale drepturilor familiale patriarhale ale unei republici și alunecase într-o democrație socială indirectă. Guvernul central, cu o agendă de control, a sedus poporul în apatie și ignoranță. Oscilațiile economice și oportunismul politic au adus puterile imperiale ale lui Augustus, care s-au extins cu fiecare nou lider ales.

Astăzi, în Statele Unite, conviețuirea în afara căsătoriei, divorțul, tineretul rebel, avortul la cerere și stilurile de viață promiscue ale celor bogați, puternici și celebri sunt tolerate, proclamate, promovate și chiar invidiate. Puterea banilor guvernează o conducere slăbită, iar independența este batjocorită de prinții mercenari ai guvernării – birocrății. Suprapunerea condițiilor morale ale Romei cu cele prezente în SUA și în lume, în general, este o amintire istorică – dacă nu chiar un avertisment profetic – pentru viitor. Din păcate, asemănarea continuă.

Istoria remarcabilă a lui Israel

Istoria remarcabilă a lui Israel ca republică teocratică era bine cunoscută. Prinții țării erau bătrânii fiecărei familii. Puterea de guvernare era în mâinile poporului, iar administrarea guvernului era plătită prin caritate. Leviții, fără moștenire, slujeau poporului în speranța de a primi o zeciuială „după slujirea lor,” și nu prin taxe obligatorii. Era un sistem bazat pe credință, speranță și caritate – un sistem al libertății.

Celelalte națiuni au privit cum națiunea, odinioară invincibilă, a lui Israel – Împărăția lui Dumnezeu pe Pământ – a decăzut în guvernare centralizată, război civil și captivitate sub conducerea unor regi opresivi și corupți.

Poporul Israel trebuia să restituie *fiecărui om familia sa și posesiunile sale*, pentru ca ei să poată trăi în libertate sub Dumnezeu în Împărăția Sa, prin credință în libertate și iubire – ca exemplu preoțesc pentru lume și toate celelalte națiuni:

„Și voi veți fi pentru Mine o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.” Exod 19:6

Israel era o națiune aleasă să slujească tuturor oamenilor ca preoți. Ce fel de *preoți*? Cuvântul ebraic *kohen* este tradus prin „preot” de 744 de ori. Este tradus, de asemenea, de două ori ca „propriu,” de două ori ca „conducător principal,” și câte o dată ca „ofițer” și „prinț.”

¹³⁶ Encyclopedia Britannica, ediția '57, Vol. 19, p. 490

¹³⁷ „Life and Times of Jesus the Messiah,” Capitolul XI, de Alfred Edersheim, publicat de Longmans, Green, 1883

Este definit ca „preot, ofițer principal sau conducător suprem” și putea desemna un preot păgân, un preot levitic sau chiar un *rege-preot*. Isus a fost un astfel de preot, după rânduiala lui Melhisedec, dar El a condus, nu cu un toiag de fier ca Roma, ci cu dragoste, slujire și smerenie. El a fost Prințul Păcii.

Rolul original al preotului provenea din fiul întâi-născut al *familiei*, care administra fondurile comune ale familiei pentru binele tuturor membrilor ei. Preoții unei națiuni funcționau într-un mod foarte asemănător. Israel era un regat, nu o religie. Era un sistem de credință, dar toate guvernele sunt sisteme de credință sau fidelitate, întemeiate pentru binele poporului, care acceptă, în schimb, o parte din loialitatea sau supunerea acestuia. Un guvern dumnezeiesc este întemeiat pe principiile unei frății a dragostei și carității, și nu pe cerințe și constrângere.

Timp de aproape 400 de ani, Israel fusese o națiune puternică fără un guvern central, fără un impozit obligatoriu, și fără o forță de poliție sau armată permanentă, în afară de o frăție organizată a cetățenilor liberi. Stăpânirea și puterea civilă se aflau în mâinile familiilor individuale. Patriarhii își conduceau propriile familii. Cu legea în mâinile lor, ei se adunau într-o uniune de consens comunitar și frăție națională.

Întâii-născuți ai acestor familii erau preoții în cadrul familiei, dar preoții și slujitorii națiunii erau aleși dintre întâii-născuți ai națiunii, care, ca popor, erau numiți leviți. Dumnezeu spusese că ei trebuiau să deschidă *matricea națiunii*. Ei aparțineau lui Dumnezeu Tatăl,¹³⁸ având comunități sau *cetăți* civile separate.

Poporul se guverna singur. Dar oamenii se adunau de bunăvoie în grupuri mici sau *congregații*.¹³⁹ Zece bătrâni de familie se adunau pentru a alege un *reprezentant* care urma să slujească public acelor familii. Zece dintre acești administratori, la rândul lor, alegeau un conducător sau administrator. Aceștia erau bătrânii sau prinții *tribului* și, în cele din urmă, ai *națiunii*. Același model era repetat și pentru bărbații numiți leviți, care furnizau o rețea de slujire caritabilă către *corturile*, adică familiile, congregației.

„... leviții... vor intra ca să facă slujba la cortul întâlnirii.” Numeri 8:24

Atât bătrânii națiunii, cât și oamenii care îi urmau erau mâna dreaptă a guvernului. Acei leviți bătrâni, aleși de congregație și apoi de alți leviți în congregație, nu aveau proprietăți personale. Ei nu puteau deține proprietate imobiliară în nume propriu. Ei formau o jurisdicție civilă separată. Aceasta era mâna stângă a sistemului de guvernare al Împărăției lui Dumnezeu, Israel. Nici unii, nici ceilalți nu aveau autoritate asupra poporului. Erau oameni respectați în slujba lor. Dețineau *funcții titularizate*.¹⁴⁰

„Să-i iei de la ei, ca să facă slujba la cortul întâlnirii; și să-i dai leviților, fiecărui om după slujba lui.” Numeri 7:5

Aceasta era o concepție uimitoare despre guvernare, în care niciun slujitor angajat nu primea plată decât dacă cetățenii săi considerau că el își face datoria, menținând o societate sigură. Acei slujitori răspundeau direct la cel puțin 10 cetățeni, dar erau totodată reprezentanți autonomi ai națiunii.

Era un sistem de responsabilitate, caritate, credință și speranță. Oamenii erau legați, așa cum intenționa Dumnezeu, prin dragoste unii față de alții. Nu era un guvern al lenei autoindulgente, mândriei și aroganței. De ce ar fi cerut poporul un guvern central, știind că drepturile garantate prin statute dau în schimb drepturi echivalente conducătorului aceluși sistem?

¹³⁸ Numeri 8:14 „Așa vei despărți pe leviți dintre copiii lui Israel; și leviții vor fi ai Mei.” Numeri 3:12

¹³⁹ 'edah, de la rădăcina *ed* care înseamnă *martor*. Este tradus ca și „congregație” de 124 ori, „adunare” de 9 ori, „mulțime,” „popor” și „roi” o dată fiecare. Semnifică o *adunare*, o *comunitate de mărturisitori*.

¹⁴⁰ Webster's Dictionary: „Republică: 3. Un stat sau o națiune cu un președinte ca *șef titular*.” [O persoană care deține un titlu, dar fără obligațiile unei funcții executive active.] Vezi Republică vs Democrație în *The Covenants of the gods*.

Știind că slujitorii lor vor fi numiți de sus în jos? Știind că bunurile lor și *primele roade* ale muncii lor vor fi luate pentru scopurile aceluia guvern? Știind că fiii și fiicele lor vor deveni *resurse umane* în slujba aceluia guvern?¹⁴¹

Delegarea puterii unei autorități centrale și lăsarea acelei autorități să numească slujitorii guvernului înseamnă renunțarea la o responsabilitate cerută poporului într-o societate cu adevărat liberă. Această putere acordată corupe liderii cu putere și poporul cu apatie. În ciuda avertismentelor lui Dumnezeu, oamenii continuă, în mândria și lăcomia lor, să-și închipuie că pot controla astfel de guverne *constituite*. De la Saul la Roboam, toți conducătorii Împărăției lui Dumnezeu au încălcat constituția Israelului și a rămășiței lui, Iuda.¹⁴²

Poporul uitase despotismul Egiptului și obosise de responsabilitatea individuală impusă de o *stare liberă*. După doar câțiva regi, Israel s-a divizat ca regat sub conducerea lui Roboam. Cei mai mulți dintre oameni au părăsit linia regală a lui David și au abandonat puterile civile centralizate. Poporul era divizat și tânjea după „acele zile când nu era niciun rege sau guvern central în Israel, iar fiecare făcea ce era drept în ochii lui.”¹⁴³

Poporul a cerut o întoarcere la domnia liberă a propriilor lor corturi, adică gospodării sau case:

„Când a văzut tot Israelul că împăratul nu-i ascultase, poporul a răspuns împăratului: Ce parte avem noi cu David? Noi n-avem moștenire cu fiul lui Isai. La corturile tale, Israele! Vezi-ți acum de casă, Davide! Și Israel s-a dus în corturile lui.” 1 Împărați 12:16

Poporul era divizat din pricina propriului păcat. A urmat un șir de regi corupți și robii succesive, cu scurte perioade de pocăință. În cele din urmă, Dumnezeu a retras promisiunea ca *sămânța* lui David să mai prospere vreodată pe tronul Împărăției lui Dumnezeu:

„... căci niciun om din sămânța lui nu va propăși, șezând pe tronul lui David și domnind în Iuda.” Ieremia 22:30

Roma, Credincioasa

Etruscii cunoșteau istoria și destinul lui Israel. Regii mărilor străbăteau de secole vânturile comerciale ale Mării Mediterane. Când Roma a alungat ultimii regi tarquinieni (*monarhia etruscă*) din țară, cu 500 de ani înainte ca primul Cezar să devină împărat, ei au întemeiat, de asemenea, o societate patriarhală sub forma unei republici (*La libera res publica*). Bogăția și prosperitatea lor au crescut sub această societate patriarhală, atrăgând meșteșugari, slujitori și sclavi care imigraseră în Roma pentru *muncă*. Odată cu creșterea populației și a avuției, și birocrația guvernului a crescut.

Cuvântul „republică” provine din latinescul *Res Publica*, tradus adesea prin „bunul comun” sau „lucrurile publice.” Originea termenului se găsește în expresia „*La libera res publica*,” folosită după alungarea regilor, o expresie idiomatice latină care înseamnă „liber de lucrurile publice,” adică bunul comun al poporului era propria lor libertate individuală. Era un guvern al poporului, pentru popor și prin popor.

Republica originală era una în care omul liber era liber de *autoritatea publică*, dar era sub autoritatea naturală a tatălui liber, sau *Sui Juris Patronus*, al familiei sale. Fiecare cap de familie era rege sau prinț. Slujitorii guvernului național erau „*titulari*” în autoritate, adică aveau autoritate „*doar cu numele*.” Aceasta nu însemna că nu aveau nicio putere, ci că puterea lor era restrânsă la îndatoririle și persoana lor. Patriarhii erau liberi de servitorii publici.

¹⁴¹ 1 Samuel 8

¹⁴² Deuteronom 17:14 ...

¹⁴³ Judecători 17:6

Într-o *democrație indirectă*, mulțimea alege pe cei care guvernează întreaga societate, în timp ce într-o *republică* sunt aleși doar reprezentanți – servitori publici – cu autoritate limitată sau chiar inexistentă. O republică constituțională acordă guvernului o anumită autoritate comună, dar încearcă să limiteze acea putere printr-un contract sau constituție. Însă, într-o astfel de constituție unde poporul păstrează dreptul de a contracta, ei pot continua să-și vândă individual restul libertăților.

Cei mai mulți dintre liderii Romei erau *patricieni*, capi ai grupurilor de familie. Ei erau aleși de triburi dintre bătrânii conducători pentru a-i reprezenta în *Senat*, care înseamnă „bătrâni.” Puterea lor era limitată și împărțită. Mai existau și *ecvestrii*, nobili cavaleri care ofereau protecție societății. Aceste funcții modeste au crescut în număr și putere sub influența lenei și lăcomiei poporului.

Comandanții supremi

În cele din urmă, puterea Consulilor și Tribunilor, restricțiile impuse de cele Douăsprezece Table ale Legii și o multitudine de funcții au fost adăugate pentru a răspunde nevoilor poporului. Numărul și influența statutelor, în locul dreptului comun și al obiceiului, s-au extins pe măsură ce poporul a devenit confortabil și pervers. La început, această birocrație de slujitori urma să se ocupe de nevoile și dorințele poporului și, în cele din urmă, avea să le consume întreaga substanță în slujba fiarei Romei.

Puterea naște putere. Puterea, prestigiul și popularitatea lui Iulius Cezar au adus mari bogății Romei — și lui Cezar. Dacă un singur om avea întreaga responsabilitate și putere, atunci libertatea era moartă. *Libera Res Publica* se transformase treptat dintr-o societate liberă de proprietari de pământ netaxați, condusă prin responsabilitate individuală și bătrânii familiilor, într-o cultură a răsfățului înstărit, apatiei, lăcomiei și a *vanității îngâmfate*.¹⁴⁴

Idolatria a înlocuit idealismul. Primul personaj carismatic care le-a spus oamenilor ceea ce voiau să audă a devenit și călău și victimă. Cezar era un maestru al opiniei populare, dar nu și al propriei sale poftă de putere.

Senatorii conservatori l-au asasinat pe Cezar în Idele lui Marte pentru a restabili vechea *libera res publica*, adică republica romană, în care oamenii erau „liberi de lucrurile publice.” Cezar a murit, dar și republica a oftat ultima dată. A fost pierdută prin apatia poporului și înlocuită cu domnia lui Augustus. Acesta a fost ales de colegiul electoral al Senatului în trei funcții ale acestei noi democrații sociale: Președintele Romei, cunoscut și ca *Princeps Civitatis* sau *Princeps* (ales anual), comandantul suprem, numit *Emperator* sau Împărat (funcție pe zece ani), și Numitorul de zei, *Apo Theos*, a cărui sarcină era să numească judecători și magistrați, numiți „zei,” în toate instanțele Imperiului.

„Obişnuit să calci în picioare drepturile altora, ți-ai pierdut geniul propriei tale independențe și ai devenit subiectul potrivit pentru primul tiran vicelan care se va ridica printre voi.”¹⁴⁵

Caracterul Romei se schimbase în urma decăderii morale. Acum se transformase, prin lăcomie, indiferență și război civil. Victoria lui Octavianus, „Salvatorul”¹⁴⁶ Romei, numit acum Caesar Augustus, a marcat începutul unei coborâri în spirală a poporului roman în robie.

Cezar domnea asupra puterilor civile ale unei națiuni odinioară compusă din indivizi robuști, uniți printr-o fraternitate comună. Generozitatea lui abundentă, oferind pâine gratuită printr-un masiv sistem de asistență socială și privilegii, a transformat în cele din urmă romanii în pâinea mesei proprii a lui Cezar, la care se hrănea vasta lui birocrație.

¹⁴⁴ *Amour-propre* sau *dragostea de sine* este un termen francez. Înseamnă o considerație exagerată față de propria persoană.

¹⁴⁵ Abraham Lincoln, 11 septembrie 1858

¹⁴⁶ Augustus a fost aclamat ca Mântuitorul Romei și ales imediat de colegiul electoral al Senatului pentru un mandat de 10 ani ca și comandant suprem (imperator).

Oferta unui Tată

„Augustus era conștient că omenirea este condusă prin nume; și nu s-a înșelat în așteptarea sa, că Senatul și poporul s-ar supune sclaviei, cu condiția să li se asigure cu respect că încă se bucură de vechea lor libertate.”¹⁴⁷ El a propus o serie de schimbări care au înfipt un țărui în inima ultimelor rămășițe ale Republicii Libere Romane. În timp ce proclama mereu dorința și intenția de a reforma calea spre siguranță, prosperitate și libertate, a înaintat neabătut către tiranie.

Această cale către ruină a deschis un drum glorios al unor conducători succesivi care au crescut constant în putere. În timpul domniei lui Marcus Aurelius, libertatea și independența adevărate au fost disprețuite. Acest președinte stoic a condus ceea ce istoricii au numit Epoca de Aur a Romei.

„Cred că cel mai bun mod de a face bine celor săraci este nu să-i faci confortabili în sărăcie, ci să-i conduci sau să-i împingi să iasă din ea.”¹⁴⁸ „Lenea și mândria impun un tribut mai greu decât regii și parlamentele.”¹⁴⁹

Dacă dorești să cucerești un popor, înrobește-i inimile cu iubirea față de beneficii și mințile cu cunoaștere deșartă, iar ei vor lupta pentru a-și păstra sclavia împotriva oricui ar încerca să-i elibereze. Îi înveți doar să numească binele „rău” și răul „bine.” Poporul slăbit și amăgit al unei republici odinioară puternice va fi gata să acorde noi puteri unor oameni precum Augustus în schimbul păcii și al siguranței. Odată cu abandonarea responsabilității, libertății și independenței, drepturile sunt în curând schimbate pe condițiile și „proviziile statului.”

„Căci, rostind cuvinte trufașe și deșarte, ei momesc, prin poftele firii pământești, prin destrăbălările lor, pe aceia care tocmai scăpaseră de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc libertatea, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; căci fiecare este robul lucrului de care este biruit.” 2 Petru 2:18-19

Cu funcția de *Emperator* (tradusă „Comandant suprem”), Augustus controla armata. Cu funcția de *Principas Civitas* („Prim Cetățean”), era directorul executiv principal, Președinte al Romei, Prinț al Poporului, semnând în lege statutele Senatului. Iar cu funcția de *Apo Theos* („Numitor de zei”), el numea *magistrații și judecătorii* în întregul Imperiu pentru a aplica acele legi și propria sa putere suverană.

Nu aceste trei funcții alese ale guvernului roman au subjugat atât de tare poporul, cât sistemele ingenioase de *încorporare civică* a cetățenilor.¹⁵⁰ Printre acestea se numărau cele trei forme de renunțare individuală: *Novatio*,¹⁵¹ *Tutor*,¹⁵² și *Corban*.¹⁵³

Tatăii și patriarhii fiecărei gospodării au renunțat treptat la drepturile lor de custodie asupra fiilor și fiicelor, cedându-le în mâinile Statului — „Tatăii Conscripti” (*Conscripti Patres*).¹⁵⁴ Conform legii naturale și al lui Dumnezeu, Tatăl casei deține autoritatea asupra copiilor săi. *Copiii erau, inițial, proprietatea capului de familie*. Romanii numeau această autoritate și drept *patria potestas*.

„Patria potestas nu putea fi dizolvată imediat prin *manumissio* (eliberare), deoarece patria potestas trebuia privită ca un imperium, nu ca un drept de proprietate, așa cum este puterea unui stăpân asupra sclavului său.”¹⁵⁵

¹⁴⁷ Capitolul 3 din *Decline and Fall of the Roman Empire*, de Edward Gibbon

¹⁴⁸ *On the Price of Corn and Management of the Poor*, Benjamin Franklin, 29 noiembrie 1766

¹⁴⁹ *Letter on the Stamp Act*, Benjamin Franklin, 1 iulie 1765

¹⁵⁰ *Enfranchisement (emancipare)*: 1. Eliberarea din sclavie sau detenție. 2. Admiterea la libertatea unei corporații sau a unui corp politic; investirea cu privilegiile cetățenilor liberi. (*Dicționarul Webster*)

¹⁵¹ „reformularea unei obligații vechi.” *Dicționarul Webster*

¹⁵² *tutor -ari* (verb deponent latin); și *tuto -are*: a proteja, a veghea, a păzi, a se feri

¹⁵³ A te apropia de originator sau de tatăl real; un tată substituit onorat.

¹⁵⁴ *Conscripti Patres*. Părinții aleși ai Senatului. Toți senatorii erau adresați cu titlul de Patri sau Tată.

¹⁵⁵ Unterholzner, *Zeitschrift*, vol. II, p. 139; *Von den formen der Manumissio per Vindictam und der Emancipatio*.

Prin această evoluție istorică, Cezar devenise *Pater Patriae*, „Tatăl Patriei.” Cu acest *imperium* acordat, capii familiilor — tații — au fost tăiați de la drepturile lor date de Dumnezeu: libertatea și independența. Comandantul suprem era proclamat *Patronul poporului* Romei Mari, numită și „lumea.” Pentru această nouă ordine mondială, el era *Patronus, Tatăl Nostru*, către care toți trebuiau să se adreseze pentru siguranță și mântuire.

Înregistrarea străinilor, precum și a cetățenilor rezidenți, a dus la înregistrarea copiilor fiecărei familii printr-un proces de *Novatio*, prin care un tată își manumitea copiii în grija și *tutelajul* Tatălui Statului. Această practică avea să aducă în cele din urmă Roma și Împărăția lui Dumnezeu într-un conflict periculos.

Ca „Tată al Statului,” Cezarii au început o serie de reforme care au accelerat avansul spre robie, început cu ani în urmă. Însă „este mai ușor să arăți dezordinea care însoțește reforma, decât ordinea care ar trebui să-i urmeze.”¹⁵⁶ Până în anul 200 d.Hr., numele *Cezar* devenise titlu pentru un subordonat al Împăratului, care era numit *Augustus* în latină sau *Basileus* în greacă.

Cezar Augustus nu a fost singur în dorința sa de putere și control. Ascensiunea sa la autoritatea asupra oamenilor a fost relativ ușoară. Tot ce a trebuit să facă a fost să apeleze la tirania din inimile fiecărui om. Promițându-le un drept la puterea și profiturile guvernării sale, și-a asigurat propria jurisdicție. Oamenii se temeau să stea pentru ceea ce este drept, își doreau bunurile aproapelui și se iubeau pe ei înșiși mai mult decât își iubeau aproapele sau drepturile. Libertatea moare curând într-o națiune de tirani.

Apelul Hasmoneilor

În timp ce Roma creștea în succes și putere fără rege în *Libera Res Publica*, Împărăția lui Dumnezeu continua să lupte sub povara sa regală. După revolta Macabeilor împotriva Sirienilor în 166 î.Hr., Iudeea a început să se bucure de o anumită independență ca stat politic. Această independență față de controlul străin s-a consolidat în 141 î.Hr., odată cu instaurarea dinastiei Hasmoneene, cu un secol înainte de primul Cezar.

Hasmoneii au introdus un „nou contract” în structura guvernării iudaice. Ei au redefinit puterea politică și civilă a regilor și serviciul caritabil al leviților, în favoarea ambelor părți, dar în detrimentul poporului. Prosperitatea a înflorit, dar această nouă putere centrală avea să umbrească curând poporul.

Puterea civilă ar fi trebuit să rămână la popor, dar nu a fost așa. Slujirea poporului ar fi trebuit să rămână în mâinile preoției leviților fără moștenire, dar n-a rămas. Contribuțiile caritabile ale poporului către guvernarea Israelului ar fi trebuit să fie voluntare, dar n-au mai fost. Hasmoneii au amestecat unirea dintre Biserică și Stat și au diminuat puterea poporului până la corupția tuturor.

Israelul, de-a lungul secolelor, se întorcea la aceeași robie și mocirlă care l-au bântuit pe om de la început. Ei au căutat o succesiune de regi care au împlinit cuvintele profetice din 1 Samuel capitolul 8. Regii Hasmoneeni, pe mâna dreaptă a guvernării, conspirau cu slujitorii preoțești de pe stânga. Au permis leviților să dețină proprietăți funciare. Aceasta le-a permis să se îmbogățească, în timp ce poporul era pus sub tribut, așa cum se întâmplase în Egipt. Funcția de slujitor în împărăție devenise ispititoare pentru cei care căutau câștig în loc de dăruire și mândrie în loc de curăție.

În anul 78 î.Hr., fariseii, o partidă politică, au făcut să treacă o ordonanță¹⁵⁷ care impunea plata taxei templului, altfel cazul era predat *magistraților civili numiți* ai Iudeii pentru aplicare de către mâna dreaptă a guvernării.

¹⁵⁶ Frédéric Bastiat

¹⁵⁷ În vremea Salomeei Alexandra (aprox. 78 î.Hr.), partidul fariseic, aflat la putere, a adoptat o lege prin care tributul templului era impus prin lege. Alfred Edersheim, cartea *The Temple*.

Fondurile curgeau către templul guvernamental, indiferent dacă slujea sau nu poporului. Odată cu numirea de sus în jos a curților, cu noile statute legiferate și cu desfrâul preoților, guvernarea slujea tot mai puțin poporului, iar poporul slujea tot mai mult guvernării.

În 66 î.Hr., doi frați, Hyrcanus II și Aristobulus II, au început să lupte pentru aceste funcții create de putere. Aristobulus, numit *Preotul Rău*, a apelat la ordinea mondială romană și la legiunile lui Pompei, care fuseseră ocupate cu alungarea piraților libieni din Golful Sidra.¹⁵⁸

Pompei l-a trimis pe Marcus Scaurus pentru a rezolva disputa dintre Hyrcanus și Aretas. Aristobulus a fost securizat, dar ulterior s-a plâns lui Pompei că generalul Scaurus era corupt și a însoțit plângerea cu un impresionant dar în aur.

În anul 63 î.Hr., Pompei a venit personal să vadă situația. După ce a examinat detaliile legii iudaice și a ascultat ambele părți, a decis că Hyrcanus, Învățătorul Neprihănirii, avea o revendicare mai legitimă.

Fariseii au cerut asistența lui Pompei și a trupelor sale pentru îndepărtarea lui Aristobul și a susținătorilor săi saducheii, care se baricadaseră în Templu. Pompei era un om al legii, cu mare respect pentru obiceiurile națiunilor și ale templelor lor. Pentru a evita *sacrilegiul*,¹⁵⁹ le-a cerut soldaților să intre cu grijă în templu și să-i înlăture doar pe uzurpatori. A tratat cu onoare plata primită anterior de la Aristobul, considerând-o mita de aur care era, și a oferit-o în întregime unuia dintre templele caritabile ale Romei. Pompei a restabilit chiar și o parte din statutul original al preoției, anulând unele dintre cele mai flagrante abateri ale Hasmoneilor.

Roma se afla în propriul declin. După o lungă istorie de abandon al drepturilor și responsabilităților de către popor și de corupție lacomă în interiorul funcțiilor publice ale Romei și chiar în Împărăția lui Dumnezeu, niciun om nu a fost în stare să răscumpere Israelul sau lumea din decăderea sa în robia guvernamentală și economică și în apostazie.

Socializarea Romei

Roma, ca putere mondială, a continuat să joace rolul unei *forțe de menținere a păcii* și să intervină în cazul unor noi dispute cu privire la *cine avea să fie rege* în Țara Israelului, numită acum Iudeea. Roma dorea, de asemenea, să își protejeze propriile interese comerciale în domeniul bancar și al comerțului, care creșteau de la an la an, pe măsură ce cetățenii Iudeii deveneau tot mai elenizați și romanizați sub influența acestor noi și seducătoare obiceiuri.

Odată cu centralizarea puterii în mâinile *Comandantului Suprem* al Romei, imperiul devenise victima propriei sale binevoiențe viclene. Întreaga cetățenie se contractase și se supunea benevol sub Arcul de Triumf. La un moment dat, aproape jumătate din Roma era hrănită direct din trezoreria privată a Împăratului, ceea ce genera un anumit grad de loialitate.

Mulți dintre „cetățenii liberi” erau inactivi, decăzuți și neproductivi. Egoismul înlocuise slujirea, lăcomia înlocuise dărnicia, iar apatia înlocuise implicarea. Puterea civilă s-a mutat din mâinile oamenilor și ale familiilor lor în mâinile Statului organizat, unde o vastă birocrație a devenit rege și tiran, potrivit succesiunii inevitabile a istoriei.¹⁶⁰

¹⁵⁸ Istoria se repetă. Aceeași prăpastie a fost sursă de conflict de la Pompeius la Thomas Jefferson și de la Teddy Roosevelt la Ronald Reagan. Pentru a cunoaște viitorul, studiază trecutul.

¹⁵⁹ „... bani sacri în valoare de 2.000 de talanți – nu s-a atins de niciunul dintre aceștia din pietate, și astfel a acționat într-un mod demn de caracterul său virtuos. A doua zi, a poruncit slujitorilor templului să curețe Templul și să aducă jertfele obișnuite lui Dumnezeu...” Iosif Flavius (Josephus), *Antichități*, 14.72–73

¹⁶⁰ „Trebuie să înțelegem că establishmentul de azi este noul George al III-lea. Dacă va continua cu aceleași tactici, nu știm. Dar dacă da, remediul, onorat de tradiție, este și el revoluția... Adevărul este că vasta birocrație conduce această țară, indiferent de partidul aflat la putere.” William O. Douglas, (pag. 95, pag. 54)

Nu mai era nevoie de caritate personală, căci exista *ajutorul de stat*, care aducea zilnic alimente de bază, 500.000.000 de măsuri de grâu doar din Egipt. Acest grâu era stocat și redistribuit zilnic din depozite de-a lungul docului lui Traian, întinzându-se pe mai mult de 160 de acri. Odată cu aceste programe masive de redistribuire, fermierii locali au trebuit să fie subvenționați.

O birocrație masivă administra aceste lucrări publice. Funcții publice pentru a suplimenta standardele de viață ale romanului mediu erau distribuite ca niște contracte guvernamentale. Statul, ca un Tată, îngrijea și oferea cetățenilor săi, dar în schimbul libertății și al libertății personale și a virtuților pe care acestea le produc.

Oamenii, care aveau nevoie de alegerea personală a carității pentru a menține o comunitate sănătoasă și puternică, au fost manumiși din responsabilitatea lor dată de Dumnezeu și înrolați într-o cetățenie cu drepturi obținute prin contract. Nu toți simțeau biciul direct, având în vedere beneficiile. Săracii profitau de sistem, bogații erau taxați suficient cât să se plângă, dar nu atât de mult încât să nu mai fie „bogați inactivi.” Cei foarte bogați ocoleau taxele mari prin mită și lobby pentru noi reglementări și porțițe. În cele din urmă, săracii au devenit detestați, fiind văzuți ca sursa urâților colectori de taxe.

Cei mai afectați erau oamenii muncitori, cinstiți din clasa mijlocie, presați din ambele părți — sau uneori chiar cucerțiți de un vecin mai slab. Aceste sisteme nu încep niciodată așa. La început, bogații sau cei învinși plătesc factura, sau prosperitatea este pur și simplu împrumutată din viitor la dobânzi uzurare. Inevitabil, aceleași rezultate nefaste apar, *precum porcul se întoarce în mocirlă și câinele la vărsătura lui*.

Iubirea regilor

Înainte fiecărei alegeri romane, „Valorile Familiei” erau un subiect principal de retorică politică, alături de promisiuni de reformă a sistemului de asistență socială, majorări ale costului vieții pentru pensionari și chiar sugestii de rescriere a Constituției. Iudeea iubea și dorea protecția romană, generozitatea și securitatea socială; în plus, erau bune pentru afaceri. Existau rebeli, ca întotdeauna. Există corupție, ca întotdeauna. Cezarii erau protectorii păcii lor, binefăcătorii bunăstării lor și executanții propriei lor forme de justiție.

„Tributul anual pentru Templu era permis să fie transportat la Ierusalim, iar deturnarea acestor fonduri de către magistrații civili era tratată ca sacrilegiu. Deoarece evreii refuzau să poarte arme sau să mășăluiască în ziua de Sabat, ei erau scutiți de serviciul militar. Din aceleași motive, nu erau obligați să se prezinte în instanțe în zilele de sfinte. Augustus a ordonat chiar ca, atunci când distribuția publică de grâne sau bani către cetățeni cădea într-o zi de Sabat, evreii să-și primească partea a doua zi... Nu este de mirare că, la moartea lui Cezar (44 î.Hr.), evreii din Roma s-au adunat multe nopți la rând, stârnind sentimente ciudate de venerație în oraș, cântând în melodii tânguitoare Psalmii lor în jurul rugului pe care fusese ars trupul binefăcătorului lor și înălțându-și jelaniile lor sfâșietoare.”¹⁶¹

Irod a devenit conducătorul Israelului sub protecția internațională a Romei. Îl susținuse anterior pe Pompei în timpul unui incident rebel al Romei, dar reușise să-l convingă pe noul Cezar de loialitatea sa. Și-a consolidat popularitatea prin binefaceri controlate și proiecte publice.

Proiectele sale ample de construcții s-au extins nu doar în țară, ci și la Atena și Rodos. Era nemilos, dar Roma considera aceasta o trăsătură admirabilă, atât timp cât era destul de nemilos încât să suprimă orice revoltă fără a provoca mai multe. Asasinarea opozanților, inclusiv a membrilor propriei familii, era o practică obișnuită. Oricine era popular printre oameni putea fi de regulă cumpărat cu contracte guvernamentale profitabile sau mituit — altfel devenea victima unor acuzații scandaloase sau a unor asasinate nerezolvate. Aceasta, desigur, menținea costul mitei scăzut.

¹⁶¹ *Life and Times of Jesus the Messiah*, cap. V, de Alfred Edersheim, publicat de Longmans, Green, 1883

Irod a continuat să întineze separarea dintre puterea politică și lucrarea caritabilă a guvernării. Aceasta era populară printre preoțimea care devenise tot mai bogată și, prin urmare, coruptă. Irod a instituit noi programe de asistență socială pentru a construi o *mare societate* — un „Regat al Cerurilor” pe pământ. Programele sale amestecau puterea guvernului cu caritatea slujitorilor publici levitici. Contribuțiile voluntare au devenit obligații politice impuse. El încălca constituția Israelului prin întoarcerea poporului la un sistem ca cel al Egiptului.

„Să nu pui peste tine un străin, care nu este fratele tău... nici să faci poporul să se întoarcă în Egipt.” Deuteronom 17:14–20

Dar ignoranța și mândria au făcut asta ușor. Lăcomia și pofta au făcut-o inevitabilă. Evreii dezvoltaseră un gust pentru drepturile și avantajele sociale, *prazul și ceapa* socialismului, pe care Dumnezeu și Moise le interzisese. Irod a reușit să-i înșele pe oameni din cauza ignoranței lor și a ignoranței învățătorilor lor, fariseii. Leviții încălcau regulile lucrării lor:

„... Levi să nu aibă parte nici moștenire cu Israel...” Deuteronom 18:1–4

„De la sângele lui Abel până la sângele lui Zaharia, care a pierit între altar și templu: adevărat vă spun că va fi cerut de la acest neam.” Luca 11:51

Crima și asasinatul au fost folosite pentru a asigura puterea acestei *noi înțelegeri* elenistice.¹⁶² Unii cred că respectuoșii romani au întinat templul intrând să-l scoată pe uzurpatorul Aristobul, dar nimic nu se compară cu asasinarea Marelui Preot în funcție, Zaharia, care a fost executat într-un atentat sângeros *între templu și altar*.¹⁶³ Este clar că a avut loc o lovitură de stat violentă, care a dus la moartea lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul.¹⁶⁴

„Pentru ca asupra voastră să vină tot sângele nevinovat vărsat pe pământ, de la sângele lui Abel cel drept până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între templu și altar.” Matei 23:35

Ioan era vărul lui Isus, dar pare că a fost crescut departe de Ierusalim, cel puțin parțial, pentru propria sa protecție.¹⁶⁵ Anihilarea întregilor familii era o practică prea comună pentru menținerea puterii și a averii, un model care s-a repetat de-a lungul veacurilor.

¹⁶² „Elenismul este antiteza iudaismului...” The Secret of the Hanukkiyah, în *Protevangeliium Jacobi*, cap. XXII

¹⁶³ *Cartea lui Iacov*, sau *Protevanghelia lui Iacov*, în The Apocryphal New Testament, de M.R. James, Oxford: Clarendon Press, 1924

¹⁶⁴ Origen (Tract. 26, Mt) menționează că a fost ucis de iudei. (E.W. Brooks, *Patrologia Orientalis* 14; Betz, [HS.UDS, 209])

¹⁶⁵ În *Protevangeliium Jacobi*, cap. XXII, Elisabeta fuge de asasinii trimiși de Irod și strigă: „Munte al lui Dumnezeu, primește o mamă cu copilul ei!” — și deodată muntele s-a despicat și a primit-o.

Capitolul 7 Facțiuni la Altar

Fariseii și Saducheii

Saducheii au apărut în secolul al II-lea î.Hr. ca partid politic și au încetat să mai existe în jurul secolului I d.Hr. Ei pretindeau că sunt urmașii lui Țadok, un mare preot care l-a uns pe Solomon sau Țadok din secolul al III-lea î.Hr., care s-a răzvrătit împotriva învățăturilor lui Antigonus din Soko, un oficial guvernamental.

Fiind primul evreu notabil care a purtat un nume grecesc, teologia lui a fost sintetizată în zicala: „Să nu fiți ca acei robi care își slujesc stăpânul pentru rațiunile zilnice; fiți ca aceia care Îl slujesc pe Stăpân fără a căuta răsplată, și frica de Dumnezeu să fie cu voi.”¹⁶⁶ În textul original, cuvântul „Dumnezeu” era înlocuit cu „Cer.” Este posibil ca el să fi fost primul care a făcut această substituție. Țadok s-a despărțit de învățăturile acestuia deoarece credea că Antigonus respingea ideea unei vieți de apoi. Deși această presupunere ar fi putut fi greșită, este clar că Antigonus nu susținea ideea de a face voia lui Dumnezeu pentru a obține beneficii materiale, nici viziunea „fariseică” specifică, ce pune răsplata virtuții în viața de apoi.

Saducheii înstăriți erau nepopulari printre mase și adesea se aliau cu puterea conducătoare. Ei respingeau tradițiile orale și considerau că religia era opiul poporului. În esență, negau învierea, nemurirea sufletului și existența îngerilor, exercitându-și rolul sacerdotal într-un mod politic și convenabil. Ei interpretau literal porunca „*ochi pentru ochi*” și datând toate documentele civile cu expresia „după marele preot al Celui Preaînalt,” se opuneau fariseilor care, în actele de divorț, foloseau „Conform legii lui Moise și a lui Israel.” Iudeea, ca guvernare, iar administratorii săi publici erau numiți preoți, rabini și cărturari.

Cei 71 de membri ai Sinedriului se întâlneau de două ori pe săptămână în Templul din Ierusalim. Începuseră să dea legi și să reglementeze poporul. Era prezidat de Marele Preot și avea propria poliție a Templului pentru a menține ordinea și a pune în aplicare statutele legislative. Comparabil cu ceea ce avem astăzi: Congres, Curte Supremă și o forță de poliție, împreună cu un amestec de agenții birocratice. Fariseii și Saducheii furnizau partidele politice opuse în cadrul Sinedriului, divizând poporul în conflict politic.

Fariseii erau iudei zeloși, care se numeau *Chasidim*, sau „cei pioși,” și, în istorie, erau cunoscuți ca *Puritanii Evrei*. Erau *patrioți* și deveneau tot mai mult liderii populari ai unei părți din popor. Sub opresiunea lui Irod și sub influența federală crescândă a Romei, strictețea Saducheilor devenea tot mai puțin dorită. Nu că nu s-ar fi bucurat de o oarecare popularitate în contextul creșterii avuției comerciale, dar sub orice mare mecanism economic există întotdeauna o clasă care trăiește acolo unde „*roata atinge pământul.*” Ambele filosofii erau deșarte, egoiste și judecătoare.

Separatiștii farisei au găsit un teren fertil pentru iubirea lor filtrată de tradiții antice într-o constituție elenistă. Vorbeau despre libertate și eliberare conform *interpretării lor asupra legii*. Existau voci care considerau că ei duceau poporul în rătăcire prin impunerea unei conformități rigide cu o doctrină ritualizată și o abordare adesea fundamentalistă, plină de mândrie religioasă.

Datorită istoriei lor eroice în lupta pentru independență, fariseii se bucurau de o anumită influență asupra inimii poporului. În locul preoților, ei deveniseră sursa autorității intelectuale, cu o anumită putere și prestigiu. Dar, în cele din urmă, au devenit aroganți și încrezuți și au trădat propriile idealuri conservatoare în favoarea mândriei, bogăției și beneficiilor oferite de Roma.

¹⁶⁶ Ab. i. 3; vezi Grätz, „Geschichte der Juden,” vol. II, cap. 6, p. 239.

„Zicând: Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci, toate câte vă vor zice vouă, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți, căci ei zic, dar nu fac. Leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu un deget nu vor să le miște.” Matei 23:2-4

Isus avea să-i înlăture de pe scaunul lui Moise, așa cum a afirmat în Matei 21:43. Fariseii reprezentau tendința democratică cu o nuanță spirituală. Le plăcea să predice, să educe și să lucreze în misiuni pentru a converti păgânii sau neamurile la forma lor de Corban impus. Ei căutau atât convertiți, cât și control asupra acestora.

Mulți din Iudeea deveniseră convertiți datorită zelului fariseilor. Asemenea multor forme de creștinism modern, ei „*au dezvoltat o ortodoxie mândră și arogantă și un formalism exagerat, care insistă pe detalii ceremoniale în detrimentul celor mai importante precepte ale Legii.*”¹⁶⁷

Multe dintre aceste grupuri politice erau un amestec ciudat de conservatorism, liberalism, religie și patriotism. *Pax Romana*¹⁶⁸ era dorită datorită securității economice pe care o aducea, însă controlul și reglementările erau respinse atunci când deveneau împovărătoare pentru popor. Aceste grupuri nu aveau, de obicei, o problemă cu autoritatea exercitată de guvern, atât timp cât chiar ele erau cele aflate la putere.

Fariseii suferiseră în trecut înfrângeri amare și persecuții sângeroase, însă poziția lor devenise mai confortabilă sub influența romană. Se opuneau cu conștiinciozitate serviciului militar și se bucurau de alte scutiri și protecții garantate. Se mulțumeau să-și recite rugăciunile și să-și practice ritualurile între zidurile templelor lor luxoase și ale sinagogilor, adică bisericile lor. Deseori justificau abuzurile guvernamentale și condamnau pe cei care puneau sub semnul întrebării *exercitarea* excesivă a *autorității*, susținând că practicile acestuia, ca guvern instituit de Dumnezeu, nu trebuiau contestate.

Zeloții erau extremiști, farisei *oameni de acțiune*. Ei și-au pierdut răbdarea cu corupția, păcatul și prezența romană. Pentru ei, un profet bun era un bun strateg militar care să răstoarne ereticii constituționali din Iudeea, să curețe străzile de desfrânate și homosexuali și să restaureze ordinea constituțională a Legii lui Moise.

Toți atașau o mare importanță descendenței lor din Avraam, dar nu au înțeles cu adevărat scopul acestuia sau dezgustul lui față de însăși scaunele de autoritate pe care ei doreau să le creeze în numele libertății. Așa cum se întâmplă adesea cu cei care aspiră la o libertate bazată pe forță și putere, aceștia subminau libertatea pe care pretindeau că o caută, prin mijloacele urmăririi ei.

Adevărata desfrânare în Iudeea era promovată și practică de acești politicieni înșelători, care părăseau zilnic căile și Împărăția lui Dumnezeu. Preceptele după care funcționau au fost ulterior încorporate în state și religii moderne. Astăzi, dorința lor geloasă de naționalism exclusivist și control *patrimonial* a fost înlocuită de un universalism viclean. O asemenea progresie este firească, venind din același duh de rigiditate, vanitate și control care i-a călăuzit pe ei, pe predecesorii și pe succesorii lor.

Naționalismul patriotic și ortodoxia religioasă ritualică urmau să fie înlocuite de un amestec cu gândire unică de uniune globală și ecumenism. Acest lucru avea să fie curând răsturnat prin venirea lui Isus și prin adevăratele căi ale Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Sistemul predicat de Moise și profeți nu mai era sistemul care funcționa în majoritatea Iudeii la sosirea lui Isus. Saducheeii și Fariseii, inclusiv cărturarii, erau doar câteva dintre grupările politice și filosofice dominante din Iudeea.

Saducheeii promovau filosofia elenizantă a primilor prinți Hasmoneeni, care amestecaseră Biserica cu Statul, permițând leviților să dețină pământ și să profite din taxele colectate de la popor prin statute și prin aplicarea lor pentru beneficii.

¹⁶⁷ Enciclopedia Catolică: Fariseii

¹⁶⁸ Pax Romana — Pacea internă din Imperiul Roman inițiată de Cezar Augustus, aclamat ca „făcător de pace” și „mântuitor” al Romei.

Fariseii sau „separațiștii” pretindeau că detestă toate formele de influență greacă sau străină. Erau fundamentalişti religioși, a căror neprihănire era afixată doar în propriile ceremonii și simboluri, dar nicăieri altundeva. Aristobul și saducheii s-au opus lui Hyrcanus II, care era susținut de farisei. Aristobul a invitat Roma în Iudeea pentru a soluționa această dispută privind cine ar trebui să fie regele Împărăției lui Dumnezeu. Hyrcanus nu a cerut sprijinul romanilor, și nici Isus nu ar fi făcut-o, dar fariseii au făcut-o.

Unii sperau că Hyrcanus era Regele promis și Marele Preot.¹⁶⁹ Dar alții i-au contestat legitimitatea ca moștenitor. Mulți au murit din cauza lipsei lor de credință și loialitate.¹⁷⁰ La un moment dat, erau atât de puțini preoți, încât nu mai avea cine să *spună rugăciunea la masa regelui*.¹⁷¹

Nu a existat un apel formal către Roma din partea lui Hyrcanus, ceea ce făcea prezența lor legală discutabilă, dacă nu chiar pur comercială. Romanii nu se mai puteau baza pe invitația lui Aristobul pentru a-și justifica ocupația, deoarece, prin propriul lor decret, el fusese declarat ilegal.

Saducheii și-au păstrat funcțiile tradiționale de preoți, deși acestea au fost modificate de Pompei, care a retras o parte din puterea acordată în mod nelegitim de regii Hasmonei cu ani în urmă. Mulți dintre farisei au făcut parte, de asemenea, din această corupție și erau numiți „cei ce caută lucruri blânde” de către slujitorii care urmăreau o interpretare mai curată a căilor străvechi.

Acești slujitori originali ai împărăției, lucrând conform structurii stabilite de Moise, se aflau sub ceea ce am putea numi un jurământ de sărăcie. Conform poruncii lui Dumnezeu, nu aveau voie să dețină pământ ca proprietate personală pentru acumularea de bogății. Dinastia Hasmoneană a schimbat natura lui Israel cu binecuvântarea tacită a poporului. În această perioadă, slujitorii guvernului lui Dumnezeu au devenit tot mai asemănători cu guvernele neamurilor. Templul a fost transformat într-o instituție fiscală, iar darea impusă a înlocuit jertfa voluntară. Altarele caritabile ale guvernului s-au contopit cu oficiul regal și cu *politica publică*. Această nouă apostazie a atras un alt tip de slujitor și a schimbat treptat natura și spiritul Împărăției rânduite de Dumnezeu.

„Blestemat să fie omul care va zidi din nou cetatea aceasta! Să-i pună temelii pe întâiul său născut și să-i așeze poarta pe fiul său cel mai mic. Iată un om blestemat, un om al potrivnicului, s-a ridicat să fie ca o cursă pentru poporul său și o pricină de piere pentru toți vecinii lui. Și s-a ridicat să exercite autoritate, fiind și uneltele violenței. Au zidit un zid și turnuri, ca să facă din el o cetate a nelegiurii... Au săvârșit o urâciune în țară și o mare hulă între copii...”¹⁷²

Acest blestem al lui Iosua părea să cadă asupra dinastiei Hasmoneene, în special asupra lui Ioan Hyrcanus. Hula nu era atât în zidirea unei cetăți anume, cât în întoarcerea de la căile lui Dumnezeu — ale carității și libertății — la sistemul civil adversar al lui Belial, cel „fără valoare sau nelegiuit,” o întoarcere în Egipt.

Curând nu mai exista aproape nicio diferență între funcționarea puterilor civile ale celorlalte împărății și a celei a lui Dumnezeu, odată cu implementarea jertfelor forțate (taxe), obligațiilor de muncă forțată (impozitul pe venit) și a taxelor obligatorii pe comerț (TVA), pe teren (impozitul pe proprietate) și pe bunuri (taxe pe bunuri personale).¹⁷³

¹⁶⁹ „...Iuda ben Yediyah i-a spus regelui Hyrcanus: ‘Rege Hyrcanus, îți este de ajuns coroana regală, lasă coroana preoției seminției lui Aaron!’” — Talmud Babilonian, Kiddushin 66a, vezi și Iosif Flavius, Antichități, 13.288–298

¹⁷⁰ „...propriul popor s-a revoltat împotriva lui... I-au lovit cu citrice... în timpul sărbătorii Corturilor... și i-au adus insultă spunând că este descendent din prizonieri și că nu este vrednic să ocupe funcții și să aducă jertfe; furios, a ucis circa 6.000 dintre ei și a ridicat o barieră de lemn în jurul altarului și templului până la marginea curții accesibile doar preoților, blocând astfel accesul poporului.” — Iosif Flavius, Antichități, 13.372–374

¹⁷¹ „...el i-a omorât pe rabini și nu mai era nimeni care să rostească binecuvântarea pentru ei...” Talmud Babilonian, Berakoth 48a

¹⁷² Manuscrisele de la Marea Moartă, textul 4Q175:21–30

¹⁷³ Vezi *The Covenants of the gods*, publicat de His Church

„Pentru că ai jefuit multe neamuri, toți cei rămași dintre popoare te vor jefui pe tine... ultimii preoți ai Ierusalimului, care vor aduna bani și bogății prin jefuirea popoarelor. Dar în zilele de pe urmă, bogățiile și prada lor vor fi date în mâinile armatei Chitiților,¹⁷⁴ căci aceștia vor fi 'rămășița Popoarelor.'"¹⁷⁵

Irod Idumeul, la urcarea sa la putere în anul 37 î.Hr., a atacat saduchei pentru a le diminua influența. Până și procuratorii romani ai Iudeii au considerat necesar să înlăture marii preoți din cauza corupției și a plângerilor poporului. Romanii își doreau pace pentru a-și desfășura comerțul și afacerile. În calitate de păstrători ai păcii, romanii au respins adesea căile lui Dumnezeu.

„Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești. Pentru că lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina oamenilor, spălarea ulcioarelor și a paharelor; și faceți multe alte lucruri de felul acesta. Și le-a zis: Bine stricați voi porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră. Căci Moise a zis: 'Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta'; și 'Cine va vorbi de rău pe tatăl sau pe mama să fie omorât.' Voi însă ziceți: 'Dacă un om zice tatălui său sau mamei sale: Este Corban, adică un dar închinat lui Dumnezeu, ceea ce aș fi putut să-ți dau, să fie scutit.' Și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa, desființând astfel Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră pe care ați dat-o. Și faceți multe lucruri de felul acesta.” Marcu 7:7-9, vezi și Matei 15:9

Aceste cuvinte sunt destul de puternice. Ce porunci, legi sau tradiții ale oamenilor sunt ținute și care porunci ale lui Dumnezeu sunt lăsate la o parte? „Poruncile” din acest verset vin din grecescul *entalma*, derivat din *entellomai*, care înseamnă „a porunci, a da ordin, a rândui,” implicând ideea de precept. „Tradiție” vine din grecescul *paradosis*, care înseamnă „predare, transmitere... actul de a preda... predarea orașelor.” Se supără Isus pentru că își spală vasele? În ce doctrine, tradiții și învățături se complac oamenii, care sunt considerate ca o respingere a poruncilor și preceptelor lui Dumnezeu?

El vă spune că Moise a poruncit să-ți cinstești tatăl și mama pentru ca zilele tale să fie lungi pe pământ. Aceasta era moștenirea divină a unui părinte de la copilul său:

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău.” Exod 20:12

Isus include ideea de *a blestema* pe tată și pe mamă, dar în textul original ebraic vedem cuvântul *qalal*, care înseamnă „a fi de puțină însemnătate, a trata cu ușurință.”

„Cine va blestema pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea.” Exod 21:17

A fi de puțină însemnătate... cu ce anume? Cu tatăl și mama ta? Cum îi disprețuiești prin strigătul „Corban?” Corbanul era o jertfă în *caritate* oferită templului, în speranța că cineva avea să fie ajutat. Era ca o aruncare a *pâinii tale zilnice pe ape*, cu dragoste și caritate, ca să se întoarcă înapoi, în *nădejde și credință*. Dar nu mai era așa în acele vremuri și nici astăzi.

Devenise o contribuție fiscală regulată oferită templului, astfel încât atunci când părinții tăi sau tu ajungeai bătrân sau neputincios, templul să aibă grijă de voi. Era un program de asigurare socială care permitea guvernului să impună o taxă cetățenilor în schimbul unor beneficii sociale.

Aceasta era o abandonare a responsabilității, cu o pierdere reciprocă de drepturi. Oamenii au început să creadă că este responsabilitatea guvernului să aibă grijă de familia lor și au crezut că sunt scutiți de această obligație. Romanii erau de acord cu asta, dar Hristos, adevăratul Rege, nu era.

Cei care practicau acest sistem de securitate socială, numit Corban, sfidau învățăturile lui Moise și sistemul lui Dumnezeu, și în mod evident se întorceau de la Calea prezentată de Isus.

Orice sistem care spune: „Noi vom avea grijă de părinții tăi, și tu ești liber de acea obligație” *lasă la o parte porunca lui Dumnezeu* și, făcând aceasta, ar trebui să știe că „resping porunca lui Dumnezeu” prin acceptarea acelei oferte și încheierea acelu contract nelegiuit.

¹⁷⁴ *Kittim* sunt considerați a fi romanii din acea perioadă. Un motiv este devotamentul lor aproape religios față de drapel.

¹⁷⁵ Manuscrisele de la Marea Moartă, 1QpHabakkuk IX

În cetatea-stat antică și modernă, a fost comună instituirea unor temple sau visterii care să se îngrijească de bătrâni și infirmi, de săraci și de cei nevoiași. Aceste altare sau visterii comune împlineau această datorie spirituală prin contribuțiile poporului. Dumnezeu permite astfel de altare atât timp cât ele se bazează pe caritate, nu pe putere, constrângere sau lăcomie.

Existau, de asemenea, taxe percepute pentru deținerea sau folosirea sclavilor și restricții cu pedepse pentru cei care eliberau sclavi sau ocrotitori deveniți inutili, aruncându-i asupra bunăstării comune — exact cum există astăzi asigurări de șomaj, ajutoare sociale și legi privind securitatea socială.

Inițial, puterea civilă și responsabilitatea în Israel erau centrate în familie și nu într-un guvern central. Avera națiunii era deținută de familii și administrată de tați și mame, fii și fiice și, local, de congregațiile familiilor.

Locuințele familiilor (numite și corturi sau tabernacole) conțineau atât regi, cât și mari preoți. Regele era bătrânul-șef al unui grup familial, iar prinții erau tații fiecărei gospodării. Marele preot era de obicei fiul cel mai mare sau întâiul născut. Însă întâiul născut al națiunii erau leviții, pentru că ei au pășit înainte prin credință, răspunzând chemării lui Moise de a sluji Domnului prin slujirea corturilor congregației.

Poporul se îngrijea de majoritatea nevoilor comunității în cadrul familiilor în Israelul antic, înaintea regilor și a guvernului centralizat. Leviții slujeau tabernacolelor sau corturilor congregației. Ei primeau jertfele oferite de bunăvoie de popor și cele aduse ca ofrandă de pocăință. La rândul lor, aceștia dădeau mai departe aceste daruri în cadrul administrării zilnice către săraci, orfani și nevoiași — aceia care nu aveau familie suficientă pentru a avea grijă de ei sau care aveau nevoie de sprijin suplimentar.

Acesta era sistemul lor de guvernare, nu doar o religie. Se presupunea a fi Împărăția lui Dumnezeu, dar ei s-au abătut de la preceptele lui Dumnezeu și au urmat oameni care nu umblau în căile Lui. Isus era pe punctul de a lua acea împărăție și de a o da altora.

„De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și va fi dată unui neam care va aduce roadele ei.” Matei 21:43

Essenienii, Vindecătorii unei Națiuni

„Vindecăți pe bolnavii care sunt acolo și spuneți-le: Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.” Luca 10:9

Dacă am împărți poporul evreu din vremea lui Isus în trei secte diferite, i-am vedea separați în trei grupări politice cu percepții religioase foarte diferite asupra *Împărăției*.

Primele două le-am menționat deja: fariseii și saducheii. Dar al treilea grup este cel mai puțin menționat sau înțeles în textul biblic, și totuși poate cel mai important. Erau uneori numiți essenieni.

Essenienii, sau „*assaya*”, care înseamnă doctor sau vindecător... nu sunt menționați nicăieri în Noul Testament, deși numărul lor era cel puțin la fel de mare ca al saducheilor și fariseilor.”¹⁷⁶ Essenienii nu se numeau pe sine essenieni.

„Comunitatea de la Marea Moartă, care este cel mai probabil esseniană, era condusă de o conducere sacerdotală superioară, care este considerată a fi descendentă din linia legitimă a marelui preot, pe care hasmoneii o înlăturaseră.”¹⁷⁷ Essenienii erau un grup umil, orientat spre slujire. Potrivit lui Philo, eticheta „essenian” nu le aparținea.

¹⁷⁶ The Jesus Conspiracy: The Turin Shroud & The Truth About the Resurrection de Holger Kersten & Elmar Gruber, 1992

¹⁷⁷ <http://en.wikipedia.org/wiki/Saducees>

Acesta poate fi motivul pentru care cuvântul „essenian” nu este menționat. „Există aproximativ șaiszeci de etimologii propuse, implicând greaca, ebraica, aramaica și/sau siriana, persana avestică, sanscrita, akkadiană și altele.”¹⁷⁸ Eticheta „essenian” provenea posibil dintr-un cuvânt care însemna „sfânt” sau „separat,” sau din cuvinte care însemnau „vindecător.” Ahmed Osman sugerează în cartea sa „Out of Egypt” că „essenian” este tradus ca *Essa*, sau „urmaș al lui Isus.”

Ei doreau să fie în slujba lumii, dar alegeau să nu trăiască din birocrăția autoritară a acesteia, ci doreau să-și purifice viața prin slujire voluntară față de umanitate.

Ei erau numiți *vindecători* și *doctori*. Căutau folosirea plantelor naturale și a uleiurilor în slujire, precum și conținutul mineralelor naturale și dieta folosită în vindecare. Erau devotați slujirii săracilor și bogaților, evreilor și neevreilor deopotrivă, refuzând chiar să dețină sclavi. Erau apreciați pentru onestitatea lor, cumpătarea, rațiunea și dreptatea lor, precum și pentru talentul de vindecători și profeți.

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați,” Luca 4:18

Essenienii locuiau adesea în locuri retrase în timpul formării și pregătirii lor. Orașele și târgurile nu aveau monopol asupra imoralității, dar adesea aveau partea leului din ea. Ei credeau că slujirea și postul permit omului să înfrunte fiara sau răul din inima sa. Cu ajutorul harului, cineva putea căuta și găsi adevărul despre Calea lui Dumnezeu pe pământ prin slujire și sacrificiu.

„Și a stat în pustie patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana; și era cu fiarele sălbatice; și îngerii Îi slujeau.” Marcu 1:13

Urmașii lui Hristos și ai lui Ioan Botezătorul erau familiarizați cu multe dintre lucrurile numite „essene.” Își curățau trupurile, dar și inimile. Vorbeau despre luminare, nu despre drepturi. Căutau sinceritatea în novici prin respectarea preceptelor trecute cu vederea de alții. *Studia* și *meditau* la problemele omului și ale lui Dumnezeu. „*Școlile profeților*” ale lor erau renumite. Iosif Flaviu scrie despre Manahem Essenianul, care a profețit domnia lui Irod când acesta nu avea nicio așteptare regală. Ei credeau că revelația divină este esențială.

„Și Isus, răspunzând, i-a zis: Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” Matei 16:17

Erau aproape o societate secretă, dar se aflau în contact regulat cu oamenii. Dețineau terenuri în toată Iudeea, dar doar ca grup, deținând acel pământ în comun, asemenea leviților. Individual, nu aveau proprietăți personale, dar căutau o Împărăție sfântă pentru toți oamenii.

În aproape fiecare oraș, ospitalitatea și grija blândă a unui vindecător puteau fi găsite în spatele „Ușii essenienilor” și era disponibilă tuturor pentru prețul unei cereri.¹⁷⁹

„Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide.” Matei 7:7

Se îmbrăcau simplu, în veșminte albe, și evitau bogăția și confortul. Folosirea uleiurilor era comună în acele vremuri, dar ei evitau acest lucru pentru ei înșiși ca fiind o extravaganta.

„Pentru ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor?” Ioan 12:5

Philo a scris: „Căci sunt unici între toate rasele de oameni, devenind lipsiți de bani și de pământ (fără avere personală) din alegere, nu din lipsă de noroc. Dar se consideră foarte bogați, socotind mulțumirea cu puțin ca pe o abundență, așa cum și este.”¹⁸⁰

¹⁷⁸ Stephen Goranson – cercetător în domeniul istoriei religiilor

¹⁷⁹ Iosif Flavius, Războiul iudeilor, Cartea II, cap. VIII, §4. De asemenea, se menționează „peste 4.000 de *Essaioi*” trăind în „Palestina siriană” (Philo, Quod Omn. Prob. XII.75), și „în multe orașe ale Iudeii, sate și în mari comunități cu mulți membri” (Hyp. 11.1).

¹⁸⁰ Philo, Fiecare om bun este liber, 12.77

Datorită stilului lor de viață simplu, chiar auster, nu erau ușor de infiltrat de cămătari lacomi și căutători de confort. Țineau toate lucrurile în comun, asemenea cerințelor străvechi adresate leviților. Această alegere, astăzi, ar fi numită „jurământ de sărăcie.” Mulți esenieni erau leviți prin naștere, dar erau credincioși acelor cerințe vechi ale lui Dumnezeu și ale lui Moise.

„Și toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște;” Fapte 2:44

Multe dintre scrierile lui Philo despre esenieni s-au pierdut, dar scriitorii ai Bisericii timpurii afirmă:

„Nimeni nu deține o casă care să-i aparțină doar lui, una care să nu aparțină, în același timp, tuturor; căci, pe lângă faptul că locuiesc împreună în comunități ('haburot'), casele lor sunt deschise și pentru aderenții veniți din alte părți.” „Tot ce primesc pentru salariul lor după ce au lucrat toată ziua nu păstrează ca fiind al lor, ci aduc în vistieria comună pentru folosul tuturor; și nu-i neglijează pe cei bolnavi care nu pot contribui cu partea lor, căci au în vistierie mijloace îndestulătoare pentru a oferi ajutor celor în nevoie.”¹⁸¹

Un termen hasidean pentru a renunța la orice revendicare asupra proprietății este „hefker.” Era un mod de a declara că un lucru deținut de o comunitate sau de un ordin de oameni era ținut în încredințare pentru altcineva, în acest caz, pentru Dumnezeu.

„...Și toți cei care se oferă voluntar pentru Adevărul Său să-și aducă toată cunoștința, puterea și posesiunile în Unitatea lui Dumnezeu: să-și curățească înțelepciunea prin adevărul poruncilor lui Dumnezeu, și – să-și măsoare puterile după desăvârșirea căilor Sale și toate posesiunile lor după sfatul Său drept.”¹⁸²

Această idee cu privire la slujitorii guvernării lui Dumnezeu a fost impusă de Avraam, Moise și Isus, și nicio relatare onestă nu poate omite acest aspect din descrierea celor aflați în slujba națională. Dovezile sunt copleșitoare că instrucțiunile lui Isus și faptele Bisericii timpurii erau comune:

„Prin vânzarea tuturor lucrurilor pe care le aveau și oferindu-le în întregime în mod colectiv, prin cedarea către Ordin a tuturor celor câștigate în ani de muncă asiduă și prin trăirea întotdeauna în cea mai strictă frugalitate, membrii au făcut comunitatea lor prosperă... Societatea putea garanta practic siguranța pe viață față de relele și încercările unei vieți crude și incerte.”¹⁸³

„Ei resping bogăția personală și nu se feresc să împartă ceea ce au cu cei în nevoie; de fapt, niciunul dintre ei nu este mai bogat decât altul; căci legea la ei este că oricine se alătură ordinului trebuie să-și vândă averea și să predea veniturile obținute către stocul comun; iar conducătorul le distribuie tuturor după nevoi. Supraveghetorii care se ocupă de nevoile comune sunt aleși de ei. Nu folosesc uleiuri, căci consideră ungerea o întinare, și se îmbracă întotdeauna în haine albe.”¹⁸⁴

Ideea ca slujitorii împărăției lui Dumnezeu să nu dețină nicio proprietate în nume personal nu este populară astăzi, dar atât Moise, cât și Hristos au fost de acord în această privință. A nu avea o avere personală sau *moštenire*¹⁸⁵ este o condiție esențială înainte de a primi zeciuiala poporului ca guvernare a lui Dumnezeu. Isus nu doar că i-a spus acest lucru omului bogat care voia să se alature slujirii Sale, dar a făcut din aceasta o cerință pentru cei cărora urma să le încredințeze împărăția.¹⁸⁶

„...oricare dintre voi care nu renunță la tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” Luca 14:33

Aici, cuvântul „are” este din *huparchonta*, care înseamnă „bogăție și proprietate.” Găsim același cuvânt din nou în Luca 12:33, când Hristos le-a poruncit ucenicilor să-și vândă proprietățile:

„Vindeți ce aveți (huparchonta) și dați milostenie; faceți-vă pungi care nu se învechesc, o comoară în ceruri care nu se împrușcă, unde nici hoțul nu se apropie, nici molia nu strică.” Luca 12:33

¹⁸¹ Præparatio Evangelica de Eusebius, vol. VIII, cap. XI

¹⁸² Manuscrisele de la Marea Moartă, Regula Comunității (1QS) 1.11–13

¹⁸³ Credința eseniano-creștină: Studiu despre sursele religiei occidentale [The Essene-Christian Faith : A Study in the Sources of Western Religion], de Martin A. Larson, The Noontide Press, Costa Mesa, California, 1989, p. 40

¹⁸⁴ Hippolytus, autorul Refutatio Omnium Hæresium (ix. 18–28), citat și de Iosif Flavius

¹⁸⁵ Numeri 18:23–24, Deuteronom 14:27–29, Iosua 18:7

¹⁸⁶ Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc vouă o împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie.”

Isus știa importanța de a nu centraliza puterea sau bogăția în guvernarea Sa. Ispita corupției și tiraniei este prea mare pentru oamenii care nu sunt dispuși să facă un asemenea angajament.

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură.” Matei 6:19-20

Essenienii apelau la cea mai bună parte a firii omului. Nu erau înrădăcinați în ortodoxie și legalism. Ei îndeplineau adesea sarcinile leviților de odinioară. Eusebiu, scriitor al Bisericii timpurii din secolul al IV-lea, afirmă în *Istoria Bisericii* că acei essenieni antici, pe care îi numește *Therapeuți*, „erau creștini, iar scrierile lor antice erau Evangheliile noastre.” Ei erau practici în trăirea credinței lor și umili și eficienți în slujirea ei. Philo a scris că essenienii credeau: „Este prima noastră datorie să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.”

„... el va arăta evlavie față de Dumnezeu, și apoi va păzi dreptatea față de oameni, și nu va face niciun rău nimănui, nici din propria inițiativă, nici la porunca altora; că va urî întotdeauna pe cei răi și va fi ajutor celor drepți; că va arăta mereu credincioșie față de toți oamenii, și mai ales față de cei aflați în autoritate...”¹⁸⁷

La prima vedere, comunitatea esenienilor ar putea părea să urmeze un model romano-catolic sau chiar comunist, dacă luăm în considerare percepțiile istoricilor precum:

„Trebuie să remarcăm că atunci când esenienii își dădeau averea săracilor, ei înșiși erau acei ‘săraci,’ ale căror hambare erau bine aprovizionate. Ceea ce predau ca indivizi, recâștigau ca membri ai grupului, care putea deține bogății nelimitate. Astfel, comunismul lor era un mijloc de a evita păcatul și contaminarea proprietății private, fără a renunța la binecuvântările și beneficiile ei. Este interesant de remarcat că unul dintre Manuscrisele de la Marea Moartă dovedește că mănăstirea eseniană deținea cantități vaste de aur și argint ascunse.”¹⁸⁸

Existau însă elemente distincte în fraternitatea lor comună, care îi făceau opusul comunismului. Ei își structurau comunitatea în grupuri celulare formate din doisprezece „oameni ai sfințeniei,” care includeau un lider titular numit *mebaqquerim*. Liderii slujeau comunității lor, care consta din aproximativ zece familii sau grupuri de familii. Aceștia erau acceptați în funcție prin *consimțământ unanim* al celor pe care îi slujeau, formând o rețea națională de caritate și mulțumire sau *Euharistie*.

„În consiliul comunității vor fi doisprezece bărbați și trei preoți.”¹⁸⁹

Trei „preoți” erau deseori aleși din grup pentru a îndeplini anumite sarcini. În Biblie, îi vedem pe Petru, Iacov și Ioan luați deoparte de Isus și învățați în mod separat:

„Și după șase zile, Isus l-a luat cu El pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, și i-a dus singuri pe un munte înalt, și S-a schimbat la față înaintea lor.” Marcu 9:2; Marcu 14:33; Luca 8:51

Mebaqquerii, sau „supraveghetorii,” se adunau și ei în grupuri de doisprezece pentru a sluji propriului lor grup imediat de supraveghetori și pentru a lega grupurile mai mari într-o rețea de comunicare și slujire eficientă. Acesta era un sistem identic cu cel folosit de Leviți în zilele timpurii, cu cele douăsprezece seminții, și care apare și în Biserica primului secol. Rămășițe ale acestui model încă erau folosite în Europa¹⁹⁰ la începutul mileniului după moartea și învierea lui Hristos.

Esenienii erau călători notori. Imaginea pe care o avem despre ei trăind vieți solitare în comunități izolate oferă o percepție distorsionată. Ei trebuiau să ajungă la oameni și foloseau comunitățile ca locuri de învățatură și odihnă. Existau unele grupuri mai monastice și chiar celibatate pentru perioadele de pregătire. Unele documente ale comunității au supraviețuit tocmai datorită acestor locații izolate.

¹⁸⁷ Iosif Flavius, Războiul iudeilor, Cartea II, cap. XIII, §7

¹⁸⁸ Religia Occidentului: Originea și dezvoltarea credinței eseniano-creștine, de Martin A. Larson, Littlefield, Adams & Co., Paterson, New Jersey, 1961, p. 341

¹⁸⁹ Manuscrisele de la Marea Moartă, Regula Comunității esenienilor (1QS) 8.1–4

¹⁹⁰ Tithingmen, Hundredsmen și Eoldermen erau liderii titulari originali ai grupurilor de zece, o sută și o mie.

Epifaniu, un scriitor timpuriu al Bisericii, face distincție între *Osseeni* și *esenienii nazarineni*. Ambele grupuri credeau că există mari erori în citirea și traducerea scripturilor:

„Nazarinienii – erau iudei prin naționalitate – originari din Galaad, unde primii urmași ai lui Yeshua s-au refugiat după martiriul lui Iacov, fratele lui Isus, în Basan și Transiordania. Ei îl recunoșteau pe Moise și credeau că el a primit legi – nu această lege însă, ci alta. Așadar, erau iudei care respectau toate rânduielile iudaice, dar nu aduceau jertfe și nu mâncau carne. Considerau nelegiuit a mânca carne sau a aduce jertfe din ea. Ei susțineau că aceste Cărți sunt ficțiuni [așa cum erau prezentate la acea vreme], și că niciuna dintre aceste rânduieli nu fusese instituită de patriarhi. Aceasta era diferența dintre nazarinieni și ceilalți...” (Panarion 1:18)

Preoții lor nu erau preoți în sensul în care ne gândim astăzi, ci administratori sau slujitori ai poporului. Slujirea era cea mai de preț calitate sau virtute. Ei se bazau pe muncă grea, autodependență și caritate între frați, nu pe taxe sau zeciuiele contorizate. Erau răspândiți în fiecare comunitate din lume, trăind în lume, dar nu ca parte a acesteia.

„Dar cel mai mare dintre voi va fi slujitorul vostru.” Matei 23:11

Cuvântul lor era atât de respectat încât chiar și Irod i-a scutit de a depune *jurământul de loialitate*, care era cerut din cauza fricii lui față de popor și din iubirea lui pentru elenism.

„Ei își stăpânesc temperamentul și își controlează mânia. Ei susțin încrederea și promovează pacea. Și tot ce spun ei are mai multă greutate decât un jurământ. Dar ei evită să jure, considerând acest act mai rău decât sperjurul. Căci spun că cel care nu poate fi crezut decât dacă Dumnezeu este împotriva lui este deja condamnat...”¹⁹¹

Unii refuzau să facă jurăminte înaintea oamenilor sau să slujească altor dumnezei decât pe Creatorul.

Îl vedem pe Hristos spunând același lucru:

„Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicidecum... Ci cuvântul vostru să fie: da, da; nu, nu; iar ce este mai mult decât acestea, de la cel rău este.” Matei 5:34-37

„Mai presus de toate, frații mei, să nu jurați, nici pe cer, nici pe pământ, nici cu alt jurământ oarecare; ci da al vostru să fie da, și nu, nu, ca să nu cădeți sub osândă.” Iacov 5:12

Niciun schimb comercial nu se făcea altfel decât prin troc sau bani-marfă, ceea ce înseamnă troc, nu „afaceri.” Unirea fiecărei celule sau ordine era mai degrabă una de tip familial, bazată pe o frăție comună, nu dintr-o mamă comună, ci pentru că aveau un singur Tată, care era în Ceruri.

„...căci este o lege între ei ca cei ce vin în mijlocul lor să lase tot ce au în folosul întregii comunități, astfel încât între ei nu se vede nici urmă de sărăcie sau de bogăție excesivă, ci posesiunile fiecăruia sunt amestecate cu ale celui alt, încât, parcă ar fi un singur patrimoniu pentru toți frații... Și nici nu cumpără sau vând unii altora, ci fiecare dă ceea ce are celui care are nevoie și primește, la rândul lui, ceea ce îi este de folos, fără să se aștepte la vreo răsplată; sunt însă pe deplin îndreptățiți să ia ce au nevoie de la cine vor.”¹⁹²

Schimburile dintre ordinele lor se bazau pe caritate și frăție națională, nu pe comerț, neproducând niciun fel de datorii publice. Ei își plăteau toate datoriile și evitau îndatorarea.

„Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe altul a împlinit Legea.” Romani 13:8

Nu le plăcea să plătească taxe Romei și le evitau chiar dacă trebuiau să ocolească punctele de taxare romane, călătorind pe cărările vechi sau trăind într-un mod mai autosuficient și independent, văzând contribuțiile drept formă de închinare sau omagiu. Contribuiau regulat la bunăstarea comună prin propriul lor sistem de rețele congregaționale caritabile.

¹⁹¹ Iosif Flavius, Războiul iudeilor 2.135

¹⁹² Iosif Flavius, Războiul iudeilor, Cartea II, cap. VIII, §2–13

Evitau aproape orice activitate făcută doar pentru plăcere sau satisfacere personală. Cu puține excepții, aceasta includea și amânarea căsătoriei. Ei considerau căsătoria o relație sacră și o datorie; și, ca instituție divină, era destinată procreării copiilor.¹⁹³ Era obișnuit ca esenienii, dorind să se căsătorească, să aștepte trei ani înainte ca să aibă loc căsătoria, perioadă în care luau jurământul nazireatului. În orice caz, își făceau jurămintele înaintea lui Dumnezeu și le păstrau cu evlavie. Femeile erau acceptate ca parte a frăției, asemenea surorilor, și aveau o abordare aproape androgenă privind drepturile și responsabilitățile între sexe.

„Legiutorul nostru, Moise, a instruit mii de discipoli care, datorită sfințeniei lor, cred că sunt onorați cu numele de Essœi. Ei locuiesc în multe orașe și sate, precum și în cartiere mari și populate ale Iudeii. Instituția lor nu se bazează pe legături de familie, care nu sunt alegeri libere, ci pe zelul pentru virtute și filantropie... sunt toți bărbați maturi, aproape spre bătrânețe, care nu mai sunt conduși de pornirile trupului și nici sub influența patimilor, ci se bucură de o libertate autentică și adevărată.”¹⁹⁴

Rețeaua eseniană forma comunități slujite de acești lideri care se dovediseră fideli de-a lungul vieții pe temeiul serviciului voluntar. Comunitatea eseniană extinsă includea oameni și familiile lor care fuseseră ajutați de acești slujitori în vremuri de nevoie. La rândul lor, slujitorii umili și evlavioși și misiunile lor erau susținute de poporul care căuta căile caritabile ale Împărăției lui Dumnezeu în duh și adevăr. Comunitățile creșteau în virtute, fiind legate împreună prin credință, speranță și dragoste.

A ierta și a cere iertare era la fel de esențial în viața lor precum respirația. Mulțumirea pentru tot ce le venea în cale, fie bine, fie rău, răsărit sau apus, confort sau disconfort – toate erau binecuvântări de la Dumnezeu și puteau fi întoarse spre bine.

„Iar Isus zicea: Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac! Și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorți.” Luca 23:34

Ajungeau la un asemenea echilibru între minte și trup încât tortura romană nu reușea să le provoace frică sau mânie. Se spunea că *întâmpinau moartea cu un zâmbet*.¹⁹⁵

Erau mesageri ai păcii. Le era permis să poarte un toiag pentru apărare, dar, în general, pentru protejarea altora. Deși unii se antrenau în stil militar în așteptarea venirii lui Mesia, erau considerați inofensivi chiar și de romani, care, în general, erau suspicioși față de toți.

Esenienii se considerau un popor cu o misiune. Nu erau doar slujitorii lui Dumnezeu, ci fiii și fiicele Sale. Ei erau depozitarii cunoștinței și înțelepciunii Sale secrete și lucrători pentru Împărăția Cerurilor pe pământ.

„El, răspunzând, le-a zis: Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției Cerurilor, iar lor nu le-a fost dat.” Matei 13:11

Împărăția Cerurilor pe pământ era o realitate prezentă în învățăturile esenienilor. Ea se transmitea din generație în generație prin familiile poporului care trăiau în neprihănire prin credință și nădejde prin caritate. Cei care ieșeau din prezența lui Dumnezeu și din lumina Sa neprihănită și trăiau după legile întunecate ale lui Cain și Lameh, asuprindu-se unii pe alții pentru câștig și siguranță personală, umblau în rătăcire.

„...De la Dumnezeu Cunoașterii este tot ceea ce este și va fi; mai înainte ca ele să fie, El a rânduit toate planurile lor. Și când se împlinesc, ele mărturisesc slava Lui așa cum a fost rânduit, împlinindu-și faptele și neabătându-se. În mâna Lui sunt toate judecățile și El îi va sprijini în toate nevoile lor. Și a creat Omul (Enoș) pentru stăpânire peste pământ; și i-a rânduit două duhuri în care să umble până la vremea cercetării. Acestea sunt Duhurile Adevărului și ale Rătăcirii.

¹⁹³ Iosif Flavius, Războiul iudeilor, 2.160

¹⁹⁴ Compară cu Pliniu cel Bătrân, loc. cit.

¹⁹⁵ Războiul iudeilor de Iosif Flavius

Cei născuți din Adevăr sunt într-un izvor de Lumină; iar cei născuți din Rătăcire sunt dintr-o fântână de întuneric. În mâna Prințului Luminii este stăpânirea peste toți fiii Neprihănirii care umblă în toate căile Luminii. Iar în mâna Îngerului Întunericului este stăpânirea peste toți fiii Rătăcirii care umblă în căile întunericului.”¹⁹⁶

Esenienii aduceau în mod regulat daruri la templu, oferind atât jertfe de bunăvoie cât și de ispășire, dar refuzau categoric să participe la jertfe de sânge, considerându-le o greșită interpretare a textelor vechi. Și aceasta era în acord cu învățăturile lui Isus.

„Doctrina esenienilor este aceasta: că toate lucrurile trebuie atribuite lui Dumnezeu. Ei învață nemurirea sufletelor și socotesc că răsplata dreptății trebuie căutată cu râvnă; iar când trimit cele dedicate lui Dumnezeu la templu, nu oferă jertfe pentru că au spălări mai curate ale lor proprii; din această cauză sunt excluși din curtea comună a templului, dar își aduc singuri jertfele; totuși, viața lor este mai bună decât a altor oameni; și se dedică în întregime agriculturii.”¹⁹⁷

Existau esenieni nazarineni, esenieni farisei, esenieni mandeeni și esenieni saduchei, doar pentru a-i menționa pe câțiva. Influența esenienilor, deși nu era omogenă, era mai aproape de Avraam, Moise și Isus Hristos. Aveau o filozofie politică ce manifesta clar preceptele lui Dumnezeu. Biserica primară era, fără îndoială, plină de esenieni.

„Și acolo vei zidi un altar Domnului Dumnezeului tău, un altar de pietre; să nu ridici fier asupra lor.” Deuteronom 27:5

Mulți dintre esenieni, ca urmași ai lui Hristos, erau oameni ai lui Dumnezeu, căutând căile Sale și împlinind sarcinile celor „întâi-născuți” ai unei națiuni a lui Dumnezeu în credință, nădejde și caritate. Nu era nevoie de asigurări sociale, nici private, nici publice.

„Pentru esenieni, contribuția fostei lor proprietăți private la ‘uniunea lui Dumnezeu’ însemna nimic mai puțin decât redobândirea ei ca dar din partea lui Dumnezeu. Profiturile pe care esenienii le obțineau datorită tipului lor de comunitate de bunuri erau oricum atât de mari încât erau singura organizație evreiască a timpului lor care își permitea să includă ne-membri în sistemul lor caritabil.”¹⁹⁸

Ei erau altarele vii din pietre albe, făcute din carne și oase. Legea era scrisă pe inimile și mințile lor, în slujba poporului lui Dumnezeu și a Împărăției Sale Cerești pe pământ.

„Apropiindu-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu,” 1 Petru 2:4

„Mai mult, dacă vreunul dintre ei se îmbolnăvea, era tratat medical din resursele comune... Și astfel bătrânii, dacă se întâmpla să fie fără copii, își încheiau viața într-o bătrânețe foarte fericită și luminoasă, fiind binecuvântați cu fii mulți și buni.”¹⁹⁹

Unii membri ai ordinelor monahale moderne sunt supuși regulilor liderilor ordinului, în timp ce dragostea esenienilor pentru libertate era temelia unirii lor. „[M]odul lor de viață este dovada libertății lor; nimeni nu îndrăznește să dețină proprietate privată, nici casă, nici sclav, nici vite, nici alte lucruri care aduc sau întrețin bogăția; ci le depozitează pe toate în mod public și se bucură de beneficiile lor în comun.”²⁰⁰

Esenienii nu dețineau nimic în mod individual, dar erau desemnați *ba'al* — „posesor, deținător” — și puteau „chiar să desfășoare comerț... chiar vânzând păgânilor produsele atelierelor lor. Proprietatea lor... era în esență inalienabilă.”

¹⁹⁶ Manuscrisele de la Marea Moartă, Regula Comunității (1QS) 3.15–21

¹⁹⁷ Iosif Flavius, Antichitățile iudeilor, Cartea XVIII, cap. I, §5

¹⁹⁸ Biblioteca de la Qumran: Despre esenieni, Qumran, Ioan Botezătorul și Isus, de Hartmut Stegemann, publicată de Brill Academic Publishers, Leiden, Țările de Jos, 1993/1998

¹⁹⁹ Apologie pentru iudei, în Eusebius, Pregătirea pentru Evanghelie VIII, 8, Philo din Alexandria

²⁰⁰ Philo din Alexandria, Apologie pentru iudei, în Eusebius, Pregătirea pentru Evanghelie VIII, 8

Supraveghetorul putea acuza orice membru în fața membrilor Ordinului. Dacă exista vreo delapidare a „bunurilor comunității” sau dacă prin administrare neglijentă se provoca o pierdere comunității, se putea cere despăgubire sau excludere din serviciile comunității, chiar dacă bunurile erau considerate „ale membrului,” deoarece „proprietarul legal” era Ordinul.²⁰¹

Dintre toți oamenii aceluși timp, nu vei găsi pe nimeni care să fi trăit mai aproape de natura adevăratei Biserici decât unii dintre acești esenieni timpurii. Înțelegerea funcției lor și a statutului lor unic era esențială pentru funcționarea Bisericii primare și se potrivește perfect atât cu Scripturile Vechiului, cât și ale Noului Testament. Creștinii moderni au o viziune foarte diferită asupra Bisericii timpurii, deși trebuie să forțeze textul — așa cum au făcut fariseii — pentru a o susține.

Iudaismul suferise multe schimbări în timpul captivării, sub regi și preoți corupți, și mai apoi sub dinastia Hasmoneană. Irod nu a făcut excepție. Având la dispoziție fonduri vaste, a construit un templu nu doar la Ierusalim, ci multe altele în toată lumea. Constituția biblică din Deuteronom 17:15 afirma clar că „...să nu pui peste tine un străin, care nu este fratele tău.” Cu toate acestea, Irod a ajuns rege.

„Fiind idumeu, (Irod) era disprețuit de iudei; ca uzurpator al Hasmoneilor, era respins de aristocrație. În timpul domniei sale, a reușit să-și creeze propria 'aristocrație' din cei loiali Romei și numiți de el însuși. Dar aparent favoriza acele grupuri religioase tradiționale care nu i se opuneau, cum ar fi fariseii și esenienii.”²⁰²

Marele plan al lui Irod pentru o vastă Împărăție a Cerurilor pe pământ implica trimiterea de evangheliști și misionari în toată lumea. Irod avea susținerea unor esenieni, deși aceștia nu acceptau funcții ce impuneau jurământ. Parțial, această susținere se datora profeției privind venirea lui Mesia în timpul domniei lui Irod și altor motive.

„Esenienii din diaspora împărtășeau calendarul [solar] diferit și multe tradiții ale esenienilor palestinieni, dar nu împărtășeau lipsa lor de lume și vederile stricte asupra moralității. Pentru palestinieni, cei din diaspora erau 'căutători de lucruri ușoare,' alegând calea comodă.”²⁰³

Aceștia nu erau singurii evangheliști și misionari ai timpului. Existau și alții care botezau oameni într-un alt fel de Împărăție a Cerurilor pe pământ. Era un alt Rege, care nu era idumeu și nici parte din lumea Romei. El urma să-și întemeieze Împărăția, nu prin scheme de Corban impus — ofrande silite prin statut — ci prin credință, nădejde și caritate.

„Isus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă Împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici.” Ioan 18:36

Împărăția Sa nu este din „lumea” ordinii constituționale romane. Împărăția Sa este întemeiată pe legea desăvârșită a libertății. *Ekklesia* Sa, „cei chemați afară,” sau slujitorii numiți de Hristos, erau preoți ai slujirii practice față de popor fără a exercita autoritate asupra contribuțiilor libere. Ei trebuiau să manifeste caracterul lui Hristos pentru a primi, păstra și răspândi învățăturile și orânduiri Sale, învățând poporul să-și iubească aproapele, și nu să poftască bunurile și proprietățile acestuia prin binefăcători care exercită autoritate unii asupra altora.

Eliberarea oamenilor din robia păcatului în această lume este o temă constantă în Biblie, uneori numită mântuire; dar, dacă Dumnezeu urmează să ne elibereze din robia spirituală, este de asemenea necesar să ne elibereze de lăcomie, avariție și poftă, care ne duc în robie fizică.

²⁰¹ Citatele din acest paragraf sunt preluate din *The Library of Qumran: On the Essenes, Qumran, John the Baptist, and Jesus*, de Hartmut Stegemann, publicat de Brill, 1998, pp. 186–187

²⁰² *Lumea Vechiului Testament* de John Roberson și Philip Davies, ediția I, publicată în 1989

²⁰³ *Isus și enigma manuscriselor de la Marea Moartă*, de Barbara Thiering, Harper Collins, 1992

Isus a arătat clar că Dumnezeu este Dumnezeul celor vii, așadar mântuirea și libertatea Sa trebuie să includă această lume, nu doar cealaltă. Esenienii vedeau omul în primul rând ca fiindă spirituală trăind într-un trup fizic. Ei știau că, apropiindu-se spiritual de caracterul lui Dumnezeu, omul întreg avea să fie eliberat, așa cum Hristos a fost eliberat la învierea Sa.

„Este o convingere fixă a lor că trupul este stricăcios și materia sa componentă nestatornică, dar că sufletul este nemuritor și nepieritor. Emanând din cel mai fin eter, aceste suflete devin, ca să zicem așa, înlănțuite în închisoarea trupului, atras acolo printr-un fel de vrajă naturală; dar când sunt eliberate din legăturile cărnii, atunci, ca și cum ar fi fost izbăvite dintr-o lungă robie, se bucură și sunt înălțate...”²⁰⁴

Împărăția Cerurilor este mai întâi un loc spiritual care începe cu schimbarea incorporeală a individului. Acea schimbare nu este săvârșită prin voința noastră, ci prin harul lui Dumnezeu în noi. Acea scânteie divină a adevărului ar trebui și va conduce atât către o împărăție spirituală, cât și către o împărăție trupească, fizică, „care este aproape.” *Împărăția Lui vine pe măsură ce se face voia Lui.* Același lucru este valabil pentru toate împărățiile; doar voia regilor diferă.

„Ce spun eu, fraților, este că carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea nu moștenește neputrezirea.” 1 Corinteni 15:50

Leviții au început să ocupe o poziție distinctă ca întâii-născuți spirituali ai unei națiuni, începând cu acea scenă teribilă a păcatului din jurul vițelului de aur. Lor li s-a încredințat slujirea pentru corturile adunării. Au fost aleși pentru această slujire deoarece, ca seminție, au fost dispuși să iasă primii și să-l slujească pe Moise și pe Domnul.

Fiind în întregime consacrați sau separați pentru slujirea Domnului, nu aveau posesiuni teritoriale. Iehova era moștenirea lor²⁰⁵ și, pentru întreținerea lor, fusese rânduit ca ei să primească de la celelalte seminții zeciuiele din roadele pământului și ale poporului — dar numai *în funcție de slujirea lor.* Aceasta nu era automată și nici nu era colectată cu forța.

„Patruzeci și opt de jurisdicții civile le-au fost repartizate, dintre care treisprezece erau numite cetăți preoțești. Alături de locuințele lor, aveau ‘suburbiile’ și ‘terenurile comune’ pentru turmele lor și, de asemenea, câmpuri și vii (Numeri 35:2-5). Nouă dintre aceste cetăți erau în Iuda, trei în Neftali și patru în fiecare dintre celelalte seminții (Iosua 21). Șase dintre cetățile levitice au fost puse deoparte ca ‘cetăți de scăpare.’ Astfel, leviții au fost împărășiați printre seminții pentru a păstra vie în mijlocul lor cunoașterea și slujirea lui Dumnezeu.”²⁰⁶

Până în vremea lui Hristos, restul leviților căzuseră într-o adâncă apostazie. Erau adesea bogați și nu mai slujeau corturilor adunării, ci mai degrabă poporul ajunsese să-i slujească pe ei. Bărbații rânduiți să-i păstreze liberi prin înțelepciunea lui Dumnezeu îi țineau acum în ignoranță, superstiție, distragere, divertisment și robie.

Esenienii au preluat rolul leviților „în duh și în adevăr.” Învățăturile și faptele lor se aliniau cu cele ale lui Moise și ale leviților din secolele anterioare. Mulți dintre esenieni și leviții pocăiți au devenit slujitorii Bisericii. Leviții, precum Ioses, pocăindu-se, și-au vândut pământurile, au pus banii la picioarele ambasadorilor Împărăției și au intrat în slujirea ca primii slujitori ai Împărăției, Sfânta Lui Biserică.

„Și Ioses, care de apostoli era numit și Barnaba (ce se tâlcuiește: Fiul mângâierii), un levit, originar din Cipru, având un ogor, l-a vândut, a adus banii și i-a pus la picioarele apostolilor.” Fapte 4:36-37

Pentru ca Barnaba să devină un slujitor al Bisericii lui Hristos, în slujba Împărăției Lui, i s-a cerut să-și vândă toată averea, așa cum poruncise Isus.²⁰⁷ Anania a eșuat în a-L asculta pe Hristos și a fost lovit de moarte, așa cum vedem în versetele următoare:

²⁰⁴ Iosif Flavius, *Războiul iudeilor*, Cartea II, cap. VIII, §11

²⁰⁵ Numeri 18:20; 26:62; Deuteronom 10:9; 18:1-2

²⁰⁶ Dicționarul biblic Easton's

²⁰⁷ „Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” Luca 14:33

„Dar un oarecare bărbat, Anania, cu Safira, soția lui, a vândut o moșie și a oprit o parte din preț... și a căzut și și-a dat sufletul...” Fapte 5:1-5

Misiunea leviților a fost aceeași pentru esenieni precum și pentru Biserica lui Hristos. Dacă nu ar fi fost așa, birocrăția guvernamentală ar fi devenit în curând ineficientă sau opresivă, asemenea lui Cain, Lameh, Nimrod, Faraon și Cezar. Atunci, poporul se întoarce în robia Egiptului; dar, dacă se întoarce la calea lui Dumnezeu și caută Împărăția Lui cea dreaptă și face voia Tatălui, atunci vor deveni din nou un popor întreg, sub Dumnezeu, cu libertate și dreptate pentru toți.

„Ca să se cunoască pe pământ calea Ta și în toate neamurile mântuirea Ta.” Psalm 67:2

Dacă vrem să înțelegem locul nostru în Împărăția Cerurilor a lui Dumnezeu, trebuie de asemenea să învățăm și să înțelegem ceea ce era de obște pentru leviți, pentru esenieni și pentru Biserica din primul veac, întemeiată de Hristos Isus, Regele.

„Și în mijlocul pieței cetății, și de o parte și de alta a râului, era pomul vieții, care aducea douăsprezece feluri de rod și dădea rod în fiecare lună; și frunzele pomului sunt spre vindecarea neamurilor.” Apocalipsa 22:2

Originea a ceea ce a fost numit *esenian* se întoarce până la Enoh, care *a umblat cu Dumnezeu*. Ei sunt cei care s-au separat de „lume,” trăind în ea, dar nu fiind din ea. Ei trăiesc potrivit și sub autoritatea guvernării lui Dumnezeu, care este străină celorlalte state.

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozirea, și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați.” Luca 4:18

Ei au fost primii slujitori ai lui Dumnezeu și primii copii născuți spiritual ai lui Dumnezeu prin pocăință și acceptarea caracterului Său adevărat, făcând toate lucrurile în „Numele” Său. Ei și-au hrănit oile în slujba Împărăției lui Dumnezeu care era aproape, călăuzind oamenii în libertate sub Dumnezeu.

„Și i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi.” Luca 9:2

Capitolul 8 Un Rege s-a Născut

„Zicând: Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă am văzut steaua Lui în răsărit și am venit să ne închinăm Lui.” Matei 2:2

Toți știau că un rege avea să se nască. Irod știa, magii, îngerii și păstorii știau. La intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim, mii de oameni L-au aclamat ca fiind *cel mai înalt fiu al lui David*, Mesia, Regele, Unsul, Hristosul. Isus a spus că pentru acest scop a venit în lume, iar chiar Procuratorul Romei a recunoscut că Acesta este Regele, proclamând oficial acest lucru pe epitaful pironit pe cruce.

„Și era scrisă deasupra Lui o inscripție în litere grecești, latinești și evreiești: ACESTA ESTE ÎMPĂRATUL IUDEILOR.” Luca 23:38

Isus era Mesia, *Mashiyach*, Unsul. Regele David era și el un *Mashiyach*, adică un *mesia*, și este numit astfel de mai multe ori în textul ebraic al Bibliei. A fi uns însemna că era rege. În Noul Testament, cuvântul grecesc *Christos* înseamnă „Unsul.” Când spunem „Isus Hristos,” spunem de fapt „Isus, Regele uns al Iudeii, rămășița lui Israel.”

Zaharia, marele preot, a fost ucis în timp ce se afla în templu. Aceasta a fost parte a unei lovituri de stat politice. Fiul său ar fi moștenit, probabil, acea funcție, până când un nou mare preot ar fi putut fi ales prin *judcățile și consiliile din sate*, conform organizării poporului. Marele preot era cel mai înalt slujitor public din rețeaua de slujitori ai *Bisericii în pustie*, ales prin consensul congregațiilor de câte zece.

Noii mari preoți fuseseră numiți de sus în jos și puși în funcție, dar aceasta contrazicea preceptele Împărăției. Ioan era marele preot legitim până ce un înlocuitor ar fi fost ales conform legii consensului, prin congregațiile de zeci și sute. El mutase ligheanul de spălare de la templul de piatră al lui Irod, pângărit de sânge, către râul Iordan, lângă pietrele altarului lui Iosua, și boteza, adică spăla, poporul în Împărăția libertății și a carității.

Dumnezeu nu a vrut niciodată un templu din piatră. În vremurile străvechi, templul era o structură cu prelate întinse peste el, asemenea trupului de carne întins peste scheletul unui om. Se deplasa din loc în loc în cadrul Împărăției. La sărbători, oamenii veneau de departe pentru a aduce omagiu Dumnezeului libertății, dăruind caritate în loc de taxe, și pentru a reînnoi legăturile vechi și a forma altele noi în spirit de frățietate. Aceasta ajută la menținerea unității împărăției, ca un singur popor sub Dumnezeu, indivizibil, cu libertate și dreptate pentru toți, conform *legii desăvârșite a libertății*.

Când templul a fost făcut din piatră, a devenit centralizat, rece, autoritar, arogant și opriment. Dumnezeu a fost, de asemenea, împotriva cererii pentru un guvern central, un rege și administratorii săi numiți. El a permis oamenilor să centralizeze puterea funcției lor de patriarhi. *Potestas, Imperium și Auctoritas* aparțineau fiecărei familii, în *Pater Familias*, unde Dumnezeu intenționase. Dumnezeu a avertizat că dorința de putere asupra altora avea să aducă propria lor pedeapsă.

Sistemul de guvernare al Iudeii devenise asemenea sistemelor neamurilor, unde *vocea poporului* alegea elita conducătoare să *facă legi* pentru o cetățenie înrolată, un popor subjugat. Împărăția lui Dumnezeu devenise cu susul în jos. Poporul avea nevoie din nou de răscumpărare din păcatele sale.

Poporul a trădat adevărul iubirii lui Dumnezeu și a crezut minciuna. Ei au făcut din oameni „legislatori” și „judcători,” stăpâni și dumnezei ai vieții lor. Ei nu au umblat cu Dumnezeu, ci cu oameni.

Au poftit bunurile aproapelui și au slujit *instituția* pe care o crease cu mâinile lor. Templul impunea acum zeciuiala și opresa poporul prin taxe. Mai rău, poporul a devenit slab, egoist și dezbinat.

Hristos era păstorul cel bun care și-a adunat turma, slujind unii altora și edificând Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, în inimile lor și în lume.

„Ci, spunând adevărul în dragoste, să creștem în toate privințele în Cel ce este capul, Hristos: Din care tot trupul, bine încheșat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, potrivit lucrării potrivite a fiecărui mădular în parte, își primește creșterea, spre zidirea de sine în dragoste.” Efeseni 4:15-16

Unii speraseră că Hyrcanus ar fi fost preotul și regele așteptat, dar el a devenit atât de nepopular încât, la una dintre sărbătorile din Ierusalim, a fost lovit de oameni cu ramuri de palmier, un act de rebeliune pentru care mulți au fost uciși. Oamenii pierduseră înțelegerea și cunoașterea Împărăției când s-au îndepărtat de căile sale. Ei au continuat să sufere sub o amăgire puternică.

Ce este răscumpărarea?

„Răscumpărarea este eliberarea din puterea unei stăpâniri străine și dobândirea libertății care rezultă din aceasta. Ea implică ideea de restaurare către cel ce deține un drept sau un interes mai fundamental. Cel mai bun exemplu de răscumpărare în Vechiul Testament este eliberarea copiilor lui Israel din robie, din stăpânirea puterii străine din Egipt.”²⁰⁸

Avraam s-a despărțit de cetatea-stat a tatălui său, Haran, cu *mulți oameni*. Moise s-a născut rob, dar a fost adoptat la vârsta de trei luni pentru a deveni moștenitor al casei lui Faraon. Isus a fost adoptat de Iosif încă din pânțelecele logodnicei sale și s-a născut rege al Împărăției lui Dumnezeu. Asemenea israeliților din robia Egiptului, poporul lui Iuda avea din nou nevoie de o răscumpărare — dar una mai veșnică. Pentru această cauză a venit Isus în lumea Romei.

„Ioan a mărturisit despre El, și a strigat, zicând: Acesta este Cel despre care am zis: Cel ce vine după mine este înaintea mea, căci era înainte de mine.” Ioan 1:15

Pentru mulți, Ioan Botezătorul era marele preot și profet al lui Dumnezeu. Isus era sfântul Său văr, pe care Ioan îl desemnase ca succesori al său.²⁰⁹ Mai târziu, când Ioan era în închisoare, avea nevoie de încredințare că Isus era cu adevărat Cel ce trebuia să fie Regele. Fiind uns ca Rege și Mare Preot, El avea puterea și autoritatea lui Moise și, cu aceste două slujbe, putea lua Împărăția și să o dea altora, așa cum chiar El spusese că va face.

„Deci Pilat I-a zis: Așadar ești Tu împărat? Isus a răspuns: Tu zici că Eu sunt împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” Ioan 18:37

Robia poporului era rezultatul privirii către Părinții Romei și se baza pe dorința lor de a decide ei înșiși ce este bine și ce este rău, de a face legi și de a pofti. Ei își întemeiaseră propria formă de guvernare, alegând oameni care să *exercite autoritate* asupra aproapelui și să le fie *binefăcători*. Acum, prinși în robie, aveau nevoie de un Rege care să facă ceea ce Roboam nu a făcut. Aveau nevoie de un Rege care să le ierte trândăvia și lăcomia. Aveau nevoie de un Rege care să-i elibereze.

Iuda rămânea rămășița Împărăției lui Dumnezeu, iar Isus era Regele ei. El era Regele care a venit să slujească și să-i elibereze pe captivi, ca ei să poată umbla în căile lui Dumnezeu. El îi elibera de regi și preoți apostatați ai unei împărății cândva sfinte. Fiind Regele drept și Marele Preot al Iudeii și, prin urmare, al lui Israel, El a luat Împărăția de la uzurpatori și a dat-o ucenicilor Săi credincioși.

²⁰⁸ *Enciclopedia Biblică Ilustrată Zondervan [Zondervan's Pictorial Encyclopedia of the Bible]*

²⁰⁹ Ioan 3:30 „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.”

„De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.” Matei 21:43

Poporul nu mai trăia într-o republică evlavioasă, liberă de tratatele conducătorilor săi. Prin participare lacomă, deveniseră cetățeni înrolați. Guvernul lui Iuda putea acum face tratate, legăminte și alianțe pentru popor cu neamurile. Aceasta era legal, pentru că poporul era acum legat ca resursă umană prin cererea și acceptarea beneficiilor de la masa regelui. Poporul a ajuns sub tribut.²¹⁰ Atât regele, cât și poporul păcătuiseră împotriva cuvintelor lui Moise și ale lui Dumnezeu. Era timpul pentru pocăință.

Isus îi elibera în duh și în adevăr. El nu făcea apel la lumea Romei și nici nu cerea protecția ei. Venise să ne învețe despre libertatea sub preceptele Împărăției lui Dumnezeu și să ne facă cu adevărat liberi.

„Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi... Deci dacă Fiul vă va face liberi, cu adevărat veți fi liberi.”²¹¹
Ioan 8:32-36

Loialitatea față de Hristos te face cu adevărat liber, dar trebuia să te pocăiești și să-ți schimbi căile. Trebuia să trăiești prin credință în El și în Tatăl care L-a trimis. Trebuia să ceri de la Tatăl tău din Împărăția Cerurilor și să nu mai poțestești bunurile aproapei tale și să nu mai stăpânești peste aproapele tău în împărățiile democratice ale neamurilor. Poporul trebuia să învețe să se adune în iubire și caritate voluntară, căutând căile Împărăției lui Dumnezeu.

„Nimeni să nu vă răpească premiul, făcându-se smerit cu voia, și închinându-se la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, trufaș degeaba prin mintea lui firească, și nu ținând capul, din care tot trupul, prin încheieturi și legături, fiind hrănit și încheșat, crește cu creșterea lui Dumnezeu.” Coloseni 2:18-19

Împărăția în Tulburare

Ioan și Isus s-au născut într-un vârtej de intrigi politice și conspirații. Iosif și Maria, amândoi din Casa lui David, au fugit în Egipt pentru a-l proteja pe Isus, deoarece Irod știa că Isus era Regele de drept. După ce și-a început misiunea de a recâștiga Împărăția în Iudeea, Isus a devenit foarte popular în rândul poporului, dar era în continuare în pericol. Familia lui L-a avertizat că era periculos să meargă la Ierusalim, unde dușmanii săi l-ar fi prins la prima ocazie, l-ar fi ucis sau l-ar fi dus în fortăreața secretă de la Hyrcania, fără să se mai întoarcă.

„Atunci ziceau unii din Ierusalim: Nu este El acela pe care caută să-L omoare?” Ioan 7:25

Irod cel Mare fusese nemilos, dar nu atât de nemilos ca alții dinaintea lui. În timp ce Hasmoneii încercaseră să alunge păgânii, Irod a înțeles că păgânii erau buni pentru afaceri, ceea ce, desigur, îi făcea fericiți și bogați pe romani — sau, în unele cazuri, și mai bogați. În stilul adevărat al politicianilor, Irod și-a creat o imagine de conducător moral. Atunci, ca și acum, eforturile lui nu puteau păcăli decât pe cei imorali.

El a încercat să dea impresia unui zel religios prin reconstruirea templului spectaculos care a devenit centrul sistemului de asistență socială al Iudeii. A mai construit și alte clădiri pe care unii evrei le-ar fi considerat ofensatoare, dar a fost atent în ce zone le-a amplasat. A evitat acțiunile ostentative care ar fi putut înfuria poporul. Chiar și banii pe care i-a emis au fost concepuți cu grijă, fără imaginea vreunui chip care i-ar fi putut aduce moartea.

²¹⁰ Tributul este o taxă de acciză pe proprietatea și munca poporului. Vezi Employ vs. Enslave în *The Covenants of the gods* pentru o explicație completă.

²¹¹ Cuvântul grecesc „*ontos*” 1) cu adevărat, în realitate, în fapt, ... 2) ceea ce este cu adevărat...; ceea ce este în mod autentic

Irod era idumeu și, prin urmare, încălca constituția lui Israel. Idumeii erau un trib care trăia în deșertul Negev, la sud de Iudeea. Se convertiseră oportunist la iudaism cu aproximativ 100 de ani mai devreme. Puteau fi cetățeni, dar nu regi.

Dorința evreilor de a rămâne separați ducea adesea la suspiciune și resentimente. Pe lângă tratamentul special primit de la Roma, evreii din Alexandria obținuseră o poziție juridică privilegiată. Aveau propria cetățenie separată, numită *politeuma*, cu proprii bătrâni în consiliu, propriile adunări și, mai ales, propriile curți și magistrați (*elohiym*). Acest tratament special nu venea fără un preț, iar evreii erau adesea victime ale urii și violenței, segregării și expulzării, din cauza invidiei și geloziei.

Romanii se confruntau, de asemenea, cu declinul propriei națiuni. O familie puternică fusese coloana vertebrală a societății și succesului roman. Dar acum, statul ocupa rolul de Tată, lucru interzis de învățăturile lui Isus din Matei 23:9.

La fel ca romanii, evreii elenizați centralizaseră puterea, constrâneau caritatea, naționalizau proprietatea privată, acordau drepturi prin franciză, ademeneau pe cei leneși spre apatie și apelau la lăcomia fiecăruia. Ordinele religioase deveniseră filosofii abstracte amestecate cu divertisment, superstiție și mândrie, în loc să fie un serviciu administrativ în cadrul Împărăției lui Dumnezeu. Statul preluase rolul de binefăcător. Religiile sancționate deveniseră instituții menite să abată, să distragă și să liniștească poporul, în timp ce statul le uzurpa drepturile, le supunea virtuțile și le golea buzunarele prin înșelăciune.

„Modurile variate de închinare care predominau în lumea romană erau considerate de către popor ca fiind la fel de adevărate, de către filozof ca fiind la fel de false și de către magistrat ca fiind la fel de utile.”²¹²

Roma era un stat religios în sine. Crezând în *libertatea religioasă*, nu impunea o formă anume de închinare. Roma știa că închinarea superstițioasă ar trebui lăsată în seama preoților și preoteselor predicatori, pentru ca, dacă ceva ar fi mers prost, să existe un țap ispășitor evlavios de blamat. Saduchei pragmatici rareori se lăsau pradă superstiției.

Ceea ce a făcut Roma a fost să încorporeze templele, mai întâi pe cele comerciale pragmatice, apoi pe cele pietiste. Ambele puteau avea grijă de bolnavi, bătrâni, săraci și nevoiași prin sistemele de Corban și *corvée*. Roma acționa ca protector al încrederii și credinței poporului și devenea judecător moral al acestuia datorită puterii de a proteja, exercitând autoritate asupra poporului atunci când acesta nu își îndeplinea *responsabilitatea caritabilă*, cel puțin după cum vedeau lucrurile legislatorii și magistrații.

Descrierea lui Tacit a creștinilor era aceea de „o clasă urâtă pentru abominațiile lor” și se considera că erau condamnați nu pentru incendierea Romei lui Nero, ci pentru „ură împotriva omenirii.”²¹³ De ce credea Tacit că creștinii urau omenirea? Era poate pentru că nu participau la schemele sociale pe care romanii le considerau justificate, dar despre care Isus spunea că anulează cuvântul lui Dumnezeu?

Altarele religioase ale Romei și ale fariseilor nu mai erau instituții precum cele ale lui Avraam și Moise. Ele nu mai erau menite să păstreze libertatea omului sub Dumnezeu, ci deveniseră opiumul poporului. Guvernarea se mutase constant de la a fi servitoare publică la a deveni stăpână slujită de public. Oamenii erau devorați cu lăcomie în minte, trup și suflet prin participarea desfrânată la aceste instituții omenești. În timp ce fariseii, îmbrăcați în robe, își cântau cântecele de autoîndreptățire, poporul era predat în robie sub masca modernizării vechilor sisteme de asistență caritabilă, prin garantarea îndreptățirii la socialism.

Planul de guvernare al lui Dumnezeu pentru om era conceput pentru a-l face mai puternic ca individ, în cadrul familiei, al comunității și, bineînțeles, la nivel național. Era menit să funcționeze prin legea perfectă a libertății, care cerea virtuți, nu vicii.

²¹² *Decăderea și prăbușirea Imperiului Roman* de Gibbon, Capitolul 2

²¹³ Tacitus, *Analele*, Cartea 15: Anii 62–65 d.Hr.

Aceste idei despre pâinea gratuită și asistența publică garantată i-au slăbit pe oameni, care au devenit teren fertil pentru desfrâu și lene, ceea ce a condus la frică, permițând controlul, aducând suferință și decădere, pe măsură ce puterea s-a centralizat în mâinile elitei.

Poporul Romei trăia în „cea mai mare națiune de pe pământ,” însă, în *belșugul lor, nu întăreau pe cei săraci*, ci îi slăbeau cu beneficii. Erau cea mai liberă țară din lume, dar fiecare om își asuprea aproapele prin taxe, reglementări și domnia democratică a majorității asupra minorității. Erau cea mai bogată țară din lume, dar averea lor era risipită în datorii și camătă. Aveau un sistem de lege, știință și moralitate, dar deveniseră ignoranți față de natura lui Dumnezeu. Erau educați și încrezători, cu puțini egali în istorie în realizările lor, dar erau sortiți distrugerii.

Atât Roma cât și Israelul, numit atunci Iudeea, se abătuseră de la principiile originilor lor. Uitaseră misterul succesului împărățiilor lor și importanța menținerii unei societăți libere. Raționalizau această abatere, negau decăderea și se complăceau în decadență. Odată cuprinși de vanitate, nu mai erau o națiune puternică și viabilă, ci deveniseră rapid o biciuire a libertății, o barieră împotriva eliberării.

Oricine apărea spunând „Pocățiți-vă, căci există o cale mai bună, un sistem mai bun, un guvern mai bun sau o Împărăție la îndemână, rânduită de Dumnezeu” era în pericol să primească toată furia patriotismului deșert și a mândriei lor mânioase. Să le spui acestor progresiști contemporani și elitiști aroganți că vechile căi sunt mai bune decât cele moderne, concepute de oameni pentru ei înșiși, era la fel de periculos ca a intra într-un cuib de vipere.

Atunci a început Ioan Botezătorul și Isus Cel Uns să predice: Pocățiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape. Parafrazat din Matei 3:2, 4:17

Noua Înțelegere

Din manuscrisele de la Marea Moartă aflăm despre planul lui Irod pentru împărăție. El a conceput obținerea a cel puțin șase sute de mii de membri pentru a forma un Nou Israel, *Împărăția Cerurilor* pe pământ. Acest proiect politic necesita o evanghelizare masivă care a durat peste patruzeci de ani.

Irod cel Mare avea un *plan grandios* pentru o apartenență globală vastă. Acesta implica trimiterea de evangheliști în toată lumea. Participanții la acest sistem de securitate socială erau *botezați* ritualic după completarea unei cereri și plata unor taxe către slujitorii lui Irod. Contribuțiile anuale erau colectate și înregistrate de către cărturari.

Calitatea de membru era marcată prin afișarea unei pietre albe – un sigiliu sau simbol – inscripționată cu un nume evreiesc înregistrat, ori de câte ori cineva intra într-o casă pentru adunările săptămânale sau în sinagogi ori temple pentru a solicita beneficii sociale. Colectorii de taxe ai templului colectau acum contribuția anuală care aducea mare bogăție guvernului, lui Irod și administratorilor săi.

„Misionarii... cu portofelele lor din piele pline de pietre albe, se întorceau cu aceleași portofele pline de bani, în valută străină. Odată schimbați în monedă evreiască de către schimbătorii de bani [portarii templului], erau depozitați în seifuri, gata de a fi folosiți de Irod pentru proiectele sale vaste de construcție sau pentru orice alte cauze ulterioare.”

„Schema de inițiere a lui Irod într-o nouă formă de iudaism a avut un succes imens. Evreii de pretutindeni erau dispuși să se alătore societății globale ale cărei întruniri aveau loc seara în case private. Intrarea era permisă doar membrilor; aceștia trebuiau să prezinte la ușă un jeton de admitere sub forma unei pietre albe din râul Iordan, pe care misionarii le-o dădeau la botez. Pe piatră era scris noul lor nume evreiesc.”²¹⁴

Irod trimitea de ceva timp misionarii și învățătorii săi farisei, care susțineau ideea lui despre o vastă împărăție a lui Dumnezeu pe pământ.

²¹⁴ *Jesus and the Riddle of the Dead Sea Scrolls*, de Barbara Thiering, Harper Collins, 1992

Era un sistem de securitate socială (*Corban*) și prosperitate comercială. Acei slujitori predica o evanghelie a prosperității cu o ștampilă religioasă de aprobare și cu aplicare statutară a taxelor necesare pentru susținerea sistemului.

„Ierusalimul era un oraș important într-o cultură cosmopolită. Conținea nu doar Templul, ci și o mare arenă pentru curse de care și cai (hipodrom), un stadion pentru concursuri atletice (gimnaziu) și teatre masive.”²¹⁵

Oamenii trebuiau distrați, adormiți cu promisiunea siguranței, încântați și satisfăcuți pentru a fi pacificați și reduși la apatie.

„...În anii 20–19 î.Hr., Irod cel Mare a pus în mișcare planuri pentru a face Templul din Ierusalim cel mai mare... din lume... întinzându-se pe un sfert de milă lungime și o cincime de milă lățime... Douăzeci de mii de funcționari erau angajați în serviciul acestuia...”²¹⁶

Majoritatea oamenilor trăiau bine sub guvernarea lui Irod, așa cum majoritatea oamenilor se descurcă bine și astăzi sub guvernele lumii. Afacerile prosperau, banii circulau, succesul și prosperitatea erau din belșug sau păreau iminente. Templul, ca instituție guvernamentală, devenise o poartă prin care treceau sume uriașe destinate ajutorului social și proiectelor publice.

Irod a subvenționat jocuri și festivaluri în întreaga lume. Peste tot se desfășurau proiecte civice care generau locuri de muncă. Se construiau drumuri, se ofereau servicii și se aducea apă prin kilometri de apeducte, atât în orașe, cât și în zonele rurale. Cu ajutorul irigațiilor îmbunătățite, regatul a devenit mult mai productiv din punct de vedere agricol. Iar când a izbucnit foametea, Irod a furnizat grâne din propriile rezerve.²¹⁷

Irod avea dușmani, dar aceștia erau rapid eliminați, condamnați ca fiind conspiratori împotriva guvernului sau reduși la tăcere prin teamă. Regatul lui Irod nu fusese cucerit de Roma, ci era doar un regat clientelar în cadrul *Pax Romana*.

„Anul 2 î.Hr. a marcat a 25-a aniversare a domniei lui Cezar Augustus și a 750-a aniversare de la întemeierea Romei. Au fost planificate sărbători uriașe. Întregul imperiu era în pace. Porțile templului lui Ianus au fost închise pentru a treia oară în istoria romană. Pentru a-și onora împăratul, poporul trebuia să se ridice ca unul și să-l numească *pater patriae*, adică Părintele Patriei. Această înscrisoare, descrisă în Cartea lui Luca, care i-a adus pe Iosif și Maria la Betleem, a fost întotdeauna un mister, deoarece nu a avut loc niciun recensământ oficial în acea perioadă. Dar înregistrarea pentru *pater patriae* se potrivește perfect.”²¹⁸

Nu toți evreii îl disprețuiau pe Comandantul suprem al unei forțe militare multinaționale care menținea pacea în lume, dar mulți aveau să ajungă să-l urască. Roma unise națiunile lumii. Augustus Cezar, binefăcătorul generos, era iubit de poporul Iudeii. Lucrurile mergeau bine sau păreau să meargă din ce în ce mai bine. Taxele creșteau, dar și profiturile. Conceptul de inflație începea să pătrundă insidios în viețile lor. În cele din urmă, o serie de recesiuni devastatoare avea să prăbușească economia Romei și pe cei conectați la fluxul ei de putere și generozitate.

Tributul anual adus de Irod Templului era transportat la Ierusalim și trecut prin mâinile portarilor sau schimbătorilor de bani, care lucrau acolo încă dinaintea lui David. Augustus decretase că niciun magistrat civil nu avea voie să atingă aceste fonduri sacre. Deoarece iudaismul nu era doar o religie, ci și un regat cu jurisdicție, evreii erau scutiți și de recrutare. Uneori, erau exceptați și de la prezentarea în fața tribunalelor civile sau aveau propriile instanțe, ferite de controlul roman.

²¹⁵ *Jesus Within Judaism: ...Exciting Archaeological Discoveries*, de James H. Charlesworth, Doubleday, 1988

²¹⁶ *Jesus, The Evidence*, de Ian Wilson, 1 octombrie 2000

²¹⁷ *The Old Testament World*, de John Roberson și Philip Davies, ediția I, publicată în 1989

²¹⁸ *Stea din Betleem*, de Craig Chester, Monterey Institute for Research in Astronomy, Imprimis 1996, Hillsdale College

„Domnia lui le-a oferit evreilor o treime de secol de pace și prosperitate, iar noul port de la Cezareea a crescut comerțul. Dar programele grandioase de construcție ale lui Irod au costat sume imense, iar taxele erau, prin urmare, ridicate. După standardele vremii, nu era un conducător rău. Era brutal, dar mult mai puțin decât Hasmoneii.

Cel mai mare atu al lui Irod era tocmai lucrul pentru care evreii îl criticau cel mai mult – atitudinea lui lipsită de zel față de iudaism. Augustus înțelesese adevărata valoare a lui Irod când i-a oferit Samaria și litoralul; căci, deși Irod era atent să nu-i jignească pe evrei, nu-i opresa nici pe samariteni și nici pe ne-evrei. Un conducător hasmonean i-ar fi persecutat cu siguranță, iar un conducător ne-evreu nu ar fi avut simpatie pentru evrei.”

„Cel mai mare defect al lui Irod era pasiunea sa nestăvilită, atât în dragoste, cât și în ură. Aceasta, împreună cu frica sa constantă de a-și pierde tronul, a dus la cele mai multe dintre ‘crimele’ sale, mai ales cele comise în propria familie.”²¹⁹

Au existat rebeli, nemulțumiți și profeți ai dezastrului, ca întotdeauna. Erau protestatari împotriva taxelor, zeloți religioși și fundamentalști extremi care vorbeau despre decăderea morală, prăbușirea economiei și alte calamități ce urmau să vină.

„Zeloții erau o ramură desprinsă din farisei. Fariseii erau mulțumiți să ignore romanii. Zeloții nu. Ei voiau să-i alunge. Plănuiau să stabilească Împărăția Cerurilor pe pământ – o împărăție condusă de Dumnezeu și nu de oameni. Când Isus a spus: ‘Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu’, zeloții ar fi fost de acord cu el. Pentru că tot ce producea pământul lui Dumnezeu aparținea lui Dumnezeu, inclusiv tributul roman. Principalul centru al zeloților era Galileea. Revolta a început cu adevărat atunci când Galileea a fost anexată provinciei romane în anul 44 d.Hr.”²²⁰

Sistemul roman și cel iudaic erau pregătite pentru astfel de tulburători. Atât timp cât poporul era în general confortabil și divizat, instanțele locale și păzitorii ordinii puteau gestiona guoalele și rebelii care se împotriveau *progresului* societății și moralei sale liberale.

Acești conducători aleși erau protectorii păcii și binefăcătorii autoritari ai binelui comun. Există datorie, corupție și abuz, ca întotdeauna, cu promisiuni constante de reformă și îndreptare – ca întotdeauna. Reîntoarcerea oamenilor, prin lăcomie și lene, la aceleași sisteme antice care corupseseră Babilonul și Sodoma crea o mlaștină de birocrații sufocante care devorau substanța poporului, așa cum câinele își devorează propria vomă. Iar ca orice mlaștină, cu cât se zbăteau mai mult, cu atât se afundau mai tare, în lipsa pocăinței și smereniei.

„Li s-a întâmplat ce spune adevărata zicală: ‘Câinele s-a întors la vărsătura lui;’ și ‘Scroafa spălată s-a tăvălit iarăși în noroi.’” 2 Petru 2:22

Romanii au dezvoltat metode ingenioase de a obține venituri pentru întreprinderile și expedițiile lor. Ei au creat ceva asemănător cu companiile pe acțiuni. Cei care investeau primeau profituri mari din exploatarea miniere și din comerț. Așa au construit acele corăbii uriașe și au finanțat expedițiile miniere în Spania. Tot astfel își finanțau și războaiele, plătind dividende și dobânzi din prăzile de război. Englezii aveau să facă același lucru timp de secole, atât în război, cât și în pace, ceea ce a stat la baza burselor moderne. Romanii se bazau pe ceea ce noi numim temple pentru a gestiona complexitatea acestor investiții, prime și profituri.

Pe măsură ce lucrurile deveneau mai puțin profitabile, din cauza lăcomiei, lenei și corupției în creștere, s-au conceput noi metode. Caritatea era, la început, gestionată de sectorul privat sau de filantropia acestor temple, care funcționau mai degrabă ca niște uriașe case de brokeraj corporative decât ca niște temple păgâne din filmele de categorie B. Există un grad egal de superstiție, dar zeitățile mistice nu ar fi captat singure atenția antreprenorului roman practic.

²¹⁹ *Living in the Time of Jesus of Nazareth* de Peter Connolly, publicat de Steimatzky, 1983

²²⁰ *Ibidem* (aceeași sursă ca punctul anterior)

Creștinii erau considerați evrei de către Roma și își derivau statutul din *Regele Iudeilor*, care fusese recunoscut oficial de Roma prin Pilat. Modul în care creștinii își trăiau credința era o condamnare tăcută a moralității atât a iudeilor, cât și a păgânilor.

La început, nu exista nicio distincție practică între evreu și creștin: „Deoarece evreii provocau constant tulburări la instigarea lui Chrestus, Claudiu i-a expulzat din Roma.”²²¹ Creștinii credincioși nu puteau aplica pentru imunitățile și beneficiile acordate de *Tatăl Romei*, tot așa cum Isus nu putea cere protecția sau judecata lui Pilat. Împărăția lui Isus nu era din lumea aceasta. Aceste protecții și beneficii se acordau în schimbul loialității față de același sistem – exact ca în zilele lui Faraon. Hristos ne-a învățat clar contrariul, interzicându-le ucenicilor Săi să se roage altui tată pe pământ și să numească pe vreun om „Tată” pe acest pământ.²²²

El i-a învățat să se adreseze doar Tatălui din Ceruri²²³ și să se iubească unii pe alții așa cum El i-a iubit pe ei. Ioan le spusese deja oamenilor cum funcționa Împărăția: dacă avem două haine și fratele nostru n-are niciuna, atunci să împărțim în dragoste și în nădejde. Apostolilor li s-a spus clar să nu se adreseze altor „tați” pământești, să nu primească daruri sacrificate idolilor lumești, să nu poftească bunurile aproapelui, să nu încheie înțelegeri și, mai presus de toate, să înceteze să depună jurăminte.

Acești patroni ai altor națiuni își întind mesele pline cu beneficii și delicatese, privilegiu și drepturi, invitând pe toți să mănânce cu ei din sacrificiile așezate pe acele altare civile, dar Biblia ne spune că aceste mese sunt o capcană care legitimează robia noastră față de cei care exercită autoritate. Împărăția lui Dumnezeu este alternativa predată de Avraam, instituită de Moise și rânduită de Hristos. Frații lui Iosif, din invidie și gelozie, s-au trezit în situația de a nu mai avea alternativă decât să ceară ajutorul faraonului. Dacă și-ar fi iubit fratele, ar fi rămas liberi și binecuvântați. Aceași alegere îi revine fiecărui om astăzi. Dacă vrem să fim creștini, avându-L pe Hristos drept Domn, trebuie să dăm deoparte invidia, lenea, gelozia și lăcomia și să învățăm căile iubirii și carității, speranței și credinței. Legile și sistemele omenești nu pot legaliza păcatul în ochii și judecata lui Dumnezeu. Trebuie să învățăm să trăim prin virtute și prin desăvârșita lege a libertății.

²²¹ Suetonius, *De Vita Caesarum-Divus Claudius*, trad. J. C. Rolfe, Internet Ancient History Sourcebook, ed. Paul Halsall, 1999

²²² Matei 23:9 „Și să nu numiți pe nimeni ‘tată’ al vostru pe pământ, căci unul singur este Tatăl vostru, Cel din ceruri.”

²²³ Matei 6:9 „Voi, deci, rugați-vă așa: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău.”

Capitolul 9 Temple și Biserici

Biserica

„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Matei 16:17-18

Când Isus i-a dat lui Simon cheile Împărăției, ni le-a dat tuturor. Simon a devenit Petru, stâncă, deoarece a răspuns lui Hristos prin credință. Simon a ascultat cuvântul revelat al lui Dumnezeu în inima și mintea sa și a acționat conform acelei revelații. Prin acel răspuns, Simon a făcut primul pas în umblarea sa cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu în Împărăția Cerurilor.

Pentru că el a răspuns acelei revelații cu Duhul Credinței, a început să se miște nu doar prin carne și sânge, nu doar prin propria lui cunoaștere a binelui și răului, ci prin înțelepciunea lui Dumnezeu scrisă în inima și mintea lui. Credința este acea stâncă.

„Îți voi da cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” Matei 16:19

Isus ne-a revelat că aceste chei ale Împărăției sunt orice legăm sau dezlegăm pe pământ este legat și dezlegat în ceruri. Dumnezeu ne-a spus să nu facem legăminte, alianțe sau acorduri cu cei care nu sunt frații noștri în El. Suntem avertizați să nu dăm mâna, să nu solicităm beneficii și să nu consumăm *carnea înșelătoare* a conducătorilor. Hristos a făcut la fel prin învățătura Sa despre rugăciune sau cerere, despre beneficiile Corbanului, făcând om pe pământ tatăl nostru, și a interzis jurămintele de orice fel, lucru repetat și de Iacov. Pavel spune că, dacă putem fi liberi, să alegem aceasta și că nu se va lăsa subjugat autorității nimănui. A urma calea și preceptele stabilite de Dumnezeu, Hristos și Apostoli este cheia căutării Împărăției Cerurilor.

Isus a predicat o Împărăție al cărei Rege-Servitor era El însuși și ne-a spus să predicăm la fel. El a desemnat²²⁴ Apostolilor Săi o Împărăție pentru a o sluji, așa cum Tatăl l-a desemnat Lui. Ce este Biserica desemnată de Hristos?

În Biblia King James, vedem cuvântul „Biserică” tradus din termenul grecesc „ekklesia,” definit ca „o adunare chemată afară.” Este compus din două cuvinte care individual înseamnă „chemat” și „afară,” dar împreună capătă un nou sens de *unitate provenită din mai mulți*.

Unii spun că acest cuvânt înseamnă o „adunare,” dar ekklesia, literalmente tradus „chemată afară,” este mai specific. Termenii *agora*,²²⁵ *paneguris*,²²⁶ *trugao*,²²⁷ *sustrepho*,²²⁸ *sullego*,²²⁹ *sunathroizo*,²³⁰ *ochlopoieo*,²³¹ *sumbibazo*,²³² *sunagoge*,²³³ *episunagoge*,²³⁴ *sunago*,²³⁵ *episunago*,²³⁶ *heorte*, *koinon* și *thiasos* conțin toți conceptul de „adunare,” dar cu sensuri sau implicații ușor sau drastic diferite.

²²⁴ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea Împărăția.”

Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc vouă o împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie.”

²²⁵ 58 orice adunare, în special a poporului

²²⁶ 3831 o adunare festivă a întregului popor pentru celebrarea unor jocuri publice

²²⁷ 5166 a culege roade coapte

²²⁸ 4962 a răsuci împreună, a aduna, ... a uni

²²⁹ 4816 *sullego* – a strânge, a aduna pentru a transporta

²³⁰ 4867 *sunathroizo* – a aduna împreună cu alții, a se întruni, a fi adunat...

²³¹ 3792 a aduna o mulțime, a strânge poporul

²³² 4822 *sumbibazo* – a face să se unească, a lega laolaltă, ... a uni în afecțiune

²³³ 4864 *sunagoge* – o adunare ... (inclusiv a roadelor) ... adunarea oamenilor

O *ekklesia* nu este doar o simplă adunare, ci „adunarea legală într-un oraș grecesc liber a tuturor celor care aveau drepturi de cetățenie, pentru gestionarea treburilor publice.”²³⁷ *Ekklesia* era un termen politic, nu religios. În greaca clasică, *ekklesia* însemna „o adunare de cetățeni convocată prin crainic, adunarea legislativă.” Prinții lui Israel erau inițial compuși din bătrânii fiecărui grup familial. Puterea sau autoritatea lor nu era colectivă sau democratică, ci individuală și consensuală. Dacă hotărau ceva, era prin acord și nu prin votul majorității asupra minorității.

În Fapte 7:38 există referință la „Biserica din pustie.”²³⁸ Poporul a fost *chemat afară* din robia guvernului egiptean, iar leviții au fost *chemați afară* din tabăra împrejmuită pentru a sluji lui Israel, Împărăția lui Dumnezeu. Apostolii au fost *chemați* să fie slujitori legați de Hristos Regele, în slujba Împărăției Sale desemnate. Petru urma să mențină o intrare²³⁹ în acea Împărăție, slujindu-i sub *desăvârșita lege a libertății*.²⁴⁰ Isus a venit *să dea libertate celor apăsați*. Slujitorii Săi au aceeași misiune.

Toate acestea nu sunt diferite de Avraam chemat afară din Ur și Haran sau de distincția făcută între cei ce urmau căile lui Cain și ale cetății sale-stat și cei ce umblau cu Dumnezeu ca suflete libere pe pământ.

„Sunt oamenii proprietatea statului? Sau sunt suflete libere sub Dumnezeu?
Această bătălie continuă în întreaga lume.”²⁴¹

Am fost chemați cu toții să ieșim din păcat. Care păcate? Sunt oare păcatele închinării și slujirii altor dumnezei sub forma oamenilor sau a instituțiilor create de om? Sunt păcatele de a pofti și chiar de a lua cu forța de la aproapele nostru sub licența guvernării civile? Este păcatul de a domni peste aproapele nostru, chiar și democratic? Sunt păcatele asupririi, rănirii și chiar uciderii străinilor nevinovați sub scuza autoapărării sau sub presupunerea superiorității ori a îndreptăririi naționale?

Cuvântul „păcat” provine din grecescul *hamartia* și *hamartano*, care poate fi definit în greacă drept „a nu avea parte de.” Are legătură și cu a fi în afara căii sau a țintei, dar în mod specific înseamnă a fi fără parte în moștenirea Împărăției lui Dumnezeu.

„Har” provine din grecescul *charis*, care înseamnă „un beneficiu acordat.” Dacă păcătuiești, nu ai parte de acest beneficiu, căci ai părăsit calea. Harul nu este niciodată datorat sau câștigat, ci este un dar acordat. Păcatul este legat de uzurparea lui Dumnezeu. Înseamnă a decide singur ce este bine și rău, a-i judeca pe alții, a obliga la caritate și a nu ierta, astfel încât să fim și noi iertați.

Isus a trăit și a murit pentru ca noi să *putem fi salvați*. El și-a făcut partea și a dat la o parte piedicile pentru ca noi să învățăm să ne facem partea în salvare. Nu suntem salvați doar pentru că El a murit, ci și pentru că ne pocăim. Unde nu am iertat, trebuie să iertăm acum.²⁴²

Unde nu am ascultat, trebuie acum să căutăm să ascultăm. Unde ne-am abătut de la cale, trebuie acum să îndreptăm cărarea Domnului pentru a putea primi beneficiul harului Său.

Dacă nu facem aceste lucruri pe care Isus le spune, atunci credința noastră în El este o minciună.²⁴³ Relația noastră cu oamenii și instituțiile lor este adesea un semn al stării inimilor noastre și al celui care scrie pe inimile și mințile noastre.

²³⁴ 1997 adunare într-un singur loc

²³⁵ 4863 a aduna împreună

²³⁶ 1996 a aduce împreună cu alții deja adunați, a strânge într-un loc

²³⁷ R.C. Trench, *Synonyms of the New Testament*, ed. a 7-a, pp. 1–2

²³⁸ Fapte 7:38 „Acesta este cel ce a fost în Biserica din pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri; el a primit cuvintele vii ca să ni le dea nouă.”

²³⁹ 2 Petru 1:11 „Căci astfel vi se va da cu bogăție intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

²⁴⁰ Iacov 1:25 „Dar cine privește cu stăruință în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și stăruie în ea... va fi fericit în lucrarea lui.”

²⁴¹ Cecil B. DeMille, regizorul filmului *Cele Zece Porunci*

²⁴² „Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” Matei 18:35. Vezi Anexa 2 – *Iertarea*

²⁴³ Anexa 2 *Lucrurile pe care le-a spus El*

Ordinea în sine nu este scopul guvernării evlavioase, ci întărirea caracterului tuturor, în legături de dragoste și caritate. Trebuie să ne deschidem inimile și mâinile spre căile Domnului și nu doar să le fluturăm în biserici duminica. Sodoma a fost distrusă pentru că *a eșuat să întărească săracii în mijlocul abundenței sale*.

De aceea Dumnezeu a chemat oamenii din belșugul lumii: în speranța că ei se vor întări și că, la rândul lor, vor întări pe alții în căile lui Dumnezeu. Leviții au fost chemați să întărească poporul într-o națiune liberă, iar acea națiune trebuia să fie un preot pentru toate popoarele. Acesta este scopul lui Dumnezeu pentru Împărăția Sa și pentru Biserica ce Îi slujește.

Isus a chemat și a desemnat oameni să-L urmeze în slujirea Împărăției Sale. Aceștia erau oamenii pe care El i-a chemat și i-a desemnat pentru Împărăție. Aceștia erau oamenii pentru care El s-a rugat să poată trăi în lume, fără să facă parte din ea, pe măsură ce slujeau și predau căile Sale ale libertății și iubirii.²⁴⁴ Acești slujitori aparțineau lui Isus, dar erau ca niște frați. Leviții de dinaintea lor aparțineau de asemenea lui Dumnezeu și erau slujitori ai adunărilor poporului.²⁴⁵

Când Isus și-a chemat ucenicii pentru a-i învăța să slujească Împărăția,²⁴⁶ El a aplicat asupra lor și restricții, limitându-le oficiul. Aceasta a fost făcută în condiții remarcabil de asemănătoare cu cele pe care Moise le stabilise cu secole înainte.

Investind în Diana

Cuvântul *ekklesia* nu este întotdeauna tradus prin „Biserică.” O sursă de confuzie provine din faptul că *ekklesia* nu este un nume propriu, ci un substantiv descriptiv. Wycliffe numește toate ekklesiile „*churche* (biserică),” în timp ce Tyndale le numește întotdeauna „congregație.”

Wycliffe a preluat termenul „biserică” din engleza veche *kirke*, care este adesea atribuit unui templu păgân din vremuri mai vechi. El traduce întotdeauna *ekklesia* prin „*churche*,” chiar și în contextul în care Biblia vorbea despre o adunare guvernamentală din Efes, nu despre trupul religios al lui Hristos. În 1526, William Tyndale și în 1535, Myles Coverdale, au tradus *ekklesia* drept „congregație.” Tyndale a folosit cuvântul „biserică” doar în Fapte 19:37 cu referire la templul păgân al Diane, traducând cuvântul *hierosulos* (jefuitori de biserici).

„Căci ați adus aici pe oamenii aceștia care nu sunt nici jefuitori de biserici, nici hulitori ai zeiței voastre.” Fapte 19:37

În Fapte, vedem slujitorii lui Hristos fiind acuzați în Efes că sunt *jefuitori de biserici, vinovați de sacrilegiu*. „Sacrilegiu” provine din latinescul *sacrilegus*, însemnând „cel care fură lucruri sfinte.” Cuvântul include *legus*,²⁴⁷ care este cuvântul latin ce se ocupă cu „legarea împreună,” din care obținem cuvinte precum „legal” și „a legifera.”

„Sacru” este definit ca „dedicat sau pus deoparte pentru închinare...” Iar închinarea²⁴⁸ are legătură cu „loialitatea” și „omagiul.” Înțelegerea noastră asupra unor astfel de termeni diferă față de sensul lor în perioada în care a fost scrisă Biblia.

Ce era această „biserică” care pretindea că fusese jefuită de acești „creștini?” *Adunarea* din Efes era modelată după *doctrinile Diane*, adică Artemis din tradițiile asiatice. Centrul său era un templu masiv, similar în arhitectură cu fațada Trezoreriei SUA. Fiecare dintre cele 127 de coloane fusese donată de un rege diferit, fiind situat strategic pe rutele comerciale majore. Cel mai interesant aspect era scopul său.

²⁴⁴ Ioan 17:11 „...Tată Sfânt, păzește în Numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, ca ei să fie una, cum și Noi suntem una.”

²⁴⁵ Numeri 3:12 „Iată, Eu am luat pe leviți dintre copiii lui Israel în locul tuturor întâilor-născuți...”

²⁴⁶ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.”

²⁴⁷ *Lex, legis* – vezi „Legea vs Legal” sau „The Covenants of the gods”

²⁴⁸ Vezi Anexa 3 – *Ce este închinarea*

Acest templu funcționa în esență mai mult ca o bancă decât ca o instituție religioasă, așa cum o înțelegem azi. „Marele preot” era și un ofițer de credit care acorda împrumuturi, percepea dobânzi, administra bunuri de valoare și se ocupa de securitatea bunurilor depuse în templu în cursul comerțului.

Era și un furnizor de „asigurări sociale” printr-un sistem de qorban sau funcționând ca un subscriitor. Membrii contribuiau regulat și substanțial în speranța unui câștig sigur sau a unui profit. Se bătea moneda și se emitea scriptură (hârtii de valoare). Nu era doar o bancă, ci și o trezorerie la nivel național — la fel ca templul din Ierusalim — dar și la nivel internațional. Era ca o Bancă Mondială.

Această referire la templu ca bancă nu era neobișnuită. Templurile din Egipt funcționau în mod similar: emiteau scripturi, băteau moneda cu dobânzi, acordau împrumuturi și percepeau dobânzi. De asemenea, aceste temple antice funcționau ca și case de investiții pentru minerit, comerț și chiar campanii militare. Profituri mari se puteau obține prin investiții în temple precum Ianus și Diana. Guvernele, la fel ca orice altă afacere, aveau nevoie de bănci.

Templele funcționau și ca sisteme de asistență socială pentru săraci, câștigând popularitate printre oamenii simpli. Contribuțiile garantau securitate socială în caz de invaliditate sau bătrânețe, degrevând familiile sau congregațiile de această responsabilitate. Patronii templelor erau membrii adunării, care se întâlneau adesea pentru a decide termenii și chestiunile afacerilor templului. Templul Dianei putea găzdui peste 24.000 de investitori sau reprezentanți ai acestora, inclusiv bănci membre mai mici sau kirke.

Nimeni nu bănuia că acești creștini ar fi spart seiful Trezoreriei Dianei, dar era clar că ei erau considerați o amenințare. Această idee devine mai puțin ciudată când înțelegem că mesele pe care Isus le-a răsturnat în Templul de Aur al lui Irod erau, de asemenea, „bănci”²⁴⁹ și schimbătorii de bani făceau parte din sistemul băncilor naționale sau al *trezoreriei regale*.²⁵⁰

Acei slujitori ai lui Hristos nu furau bani din seiful Dianei, ci furau inimile și sufletele oamenilor din acel sistem centralizat și uzurar păgân. Acest lucru afecta veniturile, care aveau nevoie de o creștere constantă a investitorilor pentru a prospera.

Iudeea adoptase și ea sistemul roman de contribuții forțate numit *qurban*, pe care îl regăsim în Biblie ca și *Corban*. Aceste fonduri nu stăteau degeaba, ci erau investite pentru a genera profit. Ca orice sistem de tip tontină pentru pensii sau beneficii, fondurile noi intrau constant pentru a acoperi cererile de beneficii din partea templului, în timp ce fondurile investite produceau câștiguri. Se obțineau profituri uriașe, sume imense treceau prin mesele templului, se colectau taxe administrative. Se construiau clădiri publice, inclusiv temple, în alte părți ale lumii din surplus.

Odată cu veniturile garantate, s-a ajuns rapid să se împrumute împotriva viitorului. Dacă investițiile încetau, o depresie economică sau chiar o panică era iminentă.

Nevoia de sisteme sociale de *binefacere și securitate* a fost dintotdeauna parte a societății. Acesta este „brațul stâng” al guvernării. Leviții aveau această funcție, iar *Portarii sau Păzitorii Porților* din Vechiul Testament gestionau fondurile aceluia sistem diferit. Nu era bazat pe bogăție sau putere centralizată, ci pe o rețea de caritate și slujire.

Timp de secole, această mână stângă a guvernării fusese stabilită de către popor în modele de câte zece. Zece familii alegeau un slujitor, zece slujitori alegeau un slujitor, și așa mai departe. Cheia era că sistemul predicat de Moise, apoi de Ioan și Isus, se baza pe libertatea iubirii. Majoritatea actelor de caritate erau gestionate local.

²⁴⁹ Cuvântul grecesc pentru „masă” a schimbătorilor de bani pe care Isus a răsturnat-o este același cuvânt pentru „bancă” (trapeza) în Luca 19:23. În greaca modernă, „trapeza” înseamnă tot *bancă*. „Banca” provine din italianul *banca* – bancă de lemn.

²⁵⁰ Ioan 8:20 „Aceste cuvinte le-a rostit Isus în vistirie, pe când învăța în templu; și nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că încă nu-l sosise ceasul.” Cuvântul *vistirie* este în greacă *gazophylakion* (γαζοφυλάκιον), care înseamnă 1) „un depozit de comori, în special de comoară publică, o vistirie.”

Cei mai mari dintre slujitorii slujitorilor se ocupau de nevoi naționale, solicitând contribuții mai mari. Această rețea de zeci, sute și mii nu era limitată la temple centralizate sau la munți pentru închinarea zilnică și jertfe. Ei puteau răspunde rapid și eficient nevoilor locale sau problemelor naționale. Investiția era în oameni înșiși, care constituiau comoara națiunii.

Simpla retragere a sprijinului putea duce la demiterea unui slujitor de către comunitatea imediată care deținea acest drept. Nu exista o autoritate de sus în jos sau numiri în funcție pe viață. Nu existau *trepte ierarhice de urcat*, nici centralizare a unui tezaur național comun.

Mâna dreaptă a guvernării avea ca rol protejarea tuturor de cei care încalcă legea, atât pe plan intern cât și extern. În vremurile în care *nu exista rege în Israel*, fiecare om făcea potrivit propriei sale conștiințe, date de Dumnezeu.²⁵¹ Israel era o națiune de oameni liberi; *Dumnezeu era Regele lor*.²⁵² Fiecare gospodărie conținea propriul ei rege și mare preot, dar slujitorii aleși adunau poporul ca o națiune legată prin iubire. Pentru că își iubeau aproapele ca pe ei înșiși, puteau susține o societate fără a apela la sistemul pângâr de asistență și ajutor care îi transforma în marfă, resurse umane și supuși ai datoriei.

Un singur Tată

Dreptul Tatălui, sau cum îl numeau romanii, *Pater Familias*, era absolut și dincolo de jurisdicția guvernului. Grecii introduseseră idei diferite, care acum se strecurau în Iudeea odată cu pătrunderea filozofiei elenistice.

În *Viața lui Lycurg* de Plutarh, se predica ideea că copiii nu erau proprietatea părinților, ci *proprietatea Statului*.²⁵³ De asemenea, se cerea colectarea întregului aur și argint, astfel încât fierul să fie folosit ca monedă, și se promova un sistem comun de ajutor social și distribuție de alimente, finanțat prin taxe obligatorii colectate într-un tezaur controlat de guvern. Pământul trebuia să aparțină Statului²⁵⁴ și toți trebuiau să plătească o taxă de folosință (impozit pe proprietate) pentru acel pământ, altfel le era luat și dat altcuiva. Oare aceasta era calea neprihăririi lui Dumnezeu, pe care ni se cerea să o căutăm?

Copiii erau luați din sânul familiei la o vârstă fragedă și instruiți să urmeze învățăturile și directivele Statului. *Pietas* era „simțul datoriei” pe care fiecare copil îl datora tatălui său natural. La naștere, copilul era tradițional așezat la picioarele tatălui. Dacă tatăl îl ridica, era un act de recunoaștere.

Înregistrarea nașterii era echivalentul oficial al așezării copilului la picioarele sau scaunul de domnie al *Patronului Statului, Pater Patriae*.

În guvernarea originară a lui Israel, autoritatea de a governa rămânea în mâinile poporului prin unitatea familiei, reprezentată de cel mai vârstnic membru. Bătrânii sau patriarhii dețineau puterea guvernării, numită de romani *Patria Potestas*. Oameni ca Cain, Nimrod, Faraon și Cezar și-au însușit funcția de Tată.²⁵⁵ Din această jurisdicție derivă multa putere și autoritate a Statului.

²⁵¹ Judecători 17:6 „În zilele acelea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.”

²⁵² 1 Samuel 12:12 „...voi ați zis: Un împărat să domnească peste noi! – când Domnul Dumnezeu vostru era Împăratul vostru.”

²⁵³ „Fiecare copil aparține statului.” William H. Seawell, Univ. Virginia

– „Controlul și custodia principală a copiilor este în mâinile guvernului.” Tillman v. Roberts, 108 So. 62

²⁵⁴ „Proprietatea supremă a tuturor bunurilor este în Stat: ceea ce se numește ‘proprietate individuală’ există doar prin lege, adică prin dreptul de folosire, și trebuie exercitată conform legii și în subordinea nevoilor Statului.” Senate Document No. 43, 73rd Congress, 1st Session (Brown v. Welch supra)

²⁵⁵ „Și să nu numiți pe nimeni tată pe pământ...” Matei 23:9, publicat de His Church

Persecuția creștinilor era, de cele mai multe ori, rezultatul unor reglementări provinciale, numite *mandata*, mai degrabă decât a unor decrete imperiale (*decreta*); însă este clar că politica publică și structura sistemului roman intrau în conflict cu practicile și credințele creștine. Persecuția creștinilor sub împărați ca Antoninus Pius era neobișnuită și considerată neinspirată de către Traian²⁵⁶ și Hadrian.²⁵⁷

Marcus Aurelius Antoninus a fost preot la altarele de jertfă ale serviciului roman și un *patriot înflăcărat*. Avea o minte logică, dar filozofia sa stoică era îmblânzită de blândețe și bunăvoință, fiind *supusă unei iubiri față de omenire*. „*Meditațiile*” sale, încăenerate ca un monument literar al unei guvernări bazate pe serviciu și datorie, au fost laudate pentru „accentul lor desăvârșit și tandrețea lor infinită” și pentru „sfințenia” lor, fiind numite „evanghelia vieții sale” și comparate de J. S. Mill, în *Utilitatea religiei*, cu Predica de pe Munte.

Ca mulți dintre împărații Romei, a fost iubit de popor. Cu toate acestea, în ciuda bunăvoinței, justiției administrate și reformelor sale, adesea nu avea încredere în creștini, supunându-i unei persecuții sistematice și oficiale.

Ce era în neregulă cu creștinii? Libertatea religioasă era garantată în Constituția Romană. Niciun creștin nu era persecutat pentru că el cânta în biserică, îl lauda pe Domnul sau credea în Isus. Problema era că acea credință schimba perspectiva și activitățile creștinului, ceea ce îi aducea în suspiciunea, dacă nu chiar în conflictul direct cu politica publică romană din acea vreme.

Unitatea, independența și succesul creștinilor ca societate îi făceau pe împărați să se simtă neliniștiți, dacă nu chiar rușinați sau invidioși. Când creștinii păreau să pună sub semnul întrebării dorința lui Marcus de a fi un Tată binevoitor al poporului, conflictul era inevitabil. Înregistrarea oficială a persecuțiilor împotriva creștinilor sub acest slujitor public iubitor, tandru și devotat a fost mai mare decât în orice altă perioadă din istoria romană.

Creștinii erau legați între ei într-un sistem de unitate, tărie și eficiență care îi înspăimânta pe cei ce guvernau o putere centralizată înălțată pe mândrie, pompă și o binefacere costisitoare. Focalizarea comunității creștine nu era pe beneficiile oferite de Stat.

De fapt, ei evitau acele beneficii din cauza interdicțiilor scripturistice legate de poftirea bunurilor apropiate prin oameni care se numeau binefăcători, dar care exercitau autoritate în colectarea fondurilor necesare pentru acele beneficii. Responsabilitatea independentă, datoria de a-și iubi aproapele și încrederea în Dumnezeu le ocupau întreaga slujire.

²⁵⁶ Într-o scrisoare către Pliniu, Traian afirmă: „Acești oameni [creștinii] nu trebuie vânați.”

²⁵⁷ Quintus Licinius Silvanus Gratianus, proconsul al Asiei, ... a arătat cât de nedrept era să condamni creștinii doar pe baza unor zvonuri vagi, care erau rodul imaginației populare, fără a putea să-i învinovățească de vreo crimă distinctă, în afară de mărturisirea credinței lor creștine.” *History of the Origins of Christianity*. Cartea VI. The Reigns of Hadrian and Antoninus Pius (117–161 d.Hr.), Capitolul III. The Relative tolerance of Hadrian – The First Apologist.

– „Am primit o scrisoare de la ilustru tău predecesor, Serenus Gratianus, și nu doresc să las fără răspuns cererea sa, astfel încât oamenii nevinovați să nu fie tulburați și acuzatorii falși să nu găsească prilej de jaf. Dacă locuitorii provinciei sunt cu adevărat dispuși să apară în persoană pentru a susține acuzații împotriva creștinilor, adică dacă vin ei înșiși în fața tribunalului vostru pentru a depune acuzațiile, nu le interzic să-i urmărească. Dar nu le permit să vină doar cu rugăminți și proteste. Dreptatea cere ca, dacă cineva dorește să aducă o acuzație, să faceți o anchetă legală corespunzătoare asupra acuzației.

– Dacă o astfel de acuzație este adusă și se dovedește că acuzații au săvârșit ceva ilegal, îi veți pedepsi după cum merită faptele lor. Dar, pentru numele Cerului, aveți cea mai mare grijă ca, dacă un om aduce o acuzație falsă împotriva unuia dintre acești oameni, să pedepsiți acuzatorul, după cum merită răutatea sa, cu pedepse și mai severe.” – Hadrian, Rescript adresat lui Minicius Fundanus, Guvernator al Asiei (124 d.Hr.)

Când creștinii aveau nevoie, apelau la alți creștini și la altarele de piatră vie, precum Ștefan, Filip și Prohor și la bărbații care contribuiau la acestea.²⁵⁸ Ei nu se rugau la altarele Romei sau ale lui Irod. Știau că Domnul urăște pe nicolaiți²⁵⁹ și nu apelau la Tatăl Romei sau Ierusalimului și nici la sistemele lor de Qurban și Corban.

„Și nu numiți pe nimeni de pe pământ Tatăl vostru, căci unul singur este Tatăl vostru, acela care este în ceruri.”
Matei 23:9

A fost întotdeauna o opțiune ca oamenii să solicite cetățenie în cadrul unui Stat în calitate de cetățeni înregistrați. Tații își înregistrau copiii într-un proces triplu de abdicare și eliberare prin Novation, Tutor și Corban,²⁶⁰ renunțând la drepturile lor de tutelă, dar câștigând Statul; mai întâi ca Patron și, în cele din urmă, ca Binefăcător al cetățeanului, investit cu Toga sa.²⁶¹ Acesta fusese întotdeauna un proces voluntar, dar în cele din urmă a devenit necesară o anumită formă de apartenență la Familia Romană.

Marcus Aurelius a cerut tuturor să înregistreze nașterea copiilor lor la Secretariatul Trezoreriei sau la Registratorii Provinciali în termen de 30 de zile, altfel riscau *pedeapsa conform legii*. Sistemul roman era îndatorat și în declin și avea nevoie de mai multă garanție și de mai mulți investitori contribuabili la corporația Statului. *Resursele umane* erau în mare căutare.

Creștinii nu puteau să apeleze la Tatăl statului roman fără a încălca porunca lui Hristos. Gratuitățile și beneficiile aceluia guvern gentil erau rezultatul jertfei poporului către zeul Statului Roman, *Apo Theos*. Trebuia să-l accepți pe Cezar ca Tată al tău pentru a te putea ruga pentru și a primi binefacerea lui.

În *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman* al lui Gibbon, în capitolul XV, el laudă „uniunea și disciplina republicii creștine.” De asemenea, subliniază că „ea a format treptat un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”²⁶² Comunitatea creștină timpurie era o republică recunoscută de Roma prin proclamația bătută pe cruce din ordinul procuratorului roman, Ponțiu Pilat.

Frica, datoria și respectul pentru Stat au devenit mai importante decât dragostea față de familie. „Elita conducătoare” și-a exercitat influența fără ca publicul general, distras, să-și dea seama. Această filozofie necesita divertisment, distragere, un sistem de educație, asistență socială și pensii, toate administrate prin templele corporatiste ale statului.

Cezar Augustus a încorporat multe dintre aceste temple ca parte a serviciilor guvernamentale, iar Iudeea nu a fost diferită, stabilindu-și propriul sistem de Corban. Toate acestea erau în opoziție totală cu ceea ce învățase Moise, iar Isus nu a ezitat să o spună clar.²⁶³

„Tirania nu constă în mici furturi și acte de violență, ci în jafuri pe scară largă, sacre și profane, publice și private. Dacă ești prins comițând astfel de crime pe scară mică, ești pedepsit și discreditat; sacrilegiu, răpire, furt din locuințe, înșelăciune, jaf — acestea sunt numele pe care le dăm acestor fărădelegi. Dar când un om reușește să jefuiască întregul corp al cetățenilor și să-i reducă la sclavie, ei uită aceste nume urâte și îl numesc fericit și norocos, la fel și toți ceilalți care aud de nelegiuirea lui nemărginită.”²⁶⁴

²⁵⁸ Fapte 6:5 „Și cuvântul acesta a plăcut întregii mulțimi; și au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, și pe Filip, și pe Prohor, și pe Nicanor, și pe Timon, și pe Parmena, și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia.”

²⁵⁹ Vezi Anexa 4

²⁶⁰ Apropiere de originator sau tată, un tată substituit onorat.

²⁶¹ Togă [Tog(a)e]. L., înrudit cu *tegere* = a acoperi. *Toga virilis*... purtată de băieții romani la vârsta de paisprezece ani.

²⁶² Rousseau and Revolution, Will și Ariel Durant, p. 801, nota 83 Heiseler, 85.

²⁶³ „Și le-a zis: Bine ați respins porunca lui Dumnezeu, ca să țineți tradiția voastră. Căci Moise a zis: ‘Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta’; și ‘Cine va blestema pe tatăl sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea.’ Dar voi ziceți: ‘Dacă un om va spune tatălui sau mamei sale: Este Corban — adică, un dar închinat lui Dumnezeu — ceea ce aș putea să-ți dau’, atunci nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa, desființând astfel Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiția voastră, pe care ați transmis-o. Și faceți multe lucruri de felul acesta.” (Marcu 7:9-13)

²⁶⁴ Republica lui Plato 344a-c. Traducere de Lee, Penguin Books, 1955, p. 73.

Artele Templului

În Evangheliile, vedem mama fiilor lui Zebedei²⁶⁵ cerând două funcții pentru fiii ei în Împărăția propovăduită de Hristos. Ea dorea scaunele din stânga și din dreapta regelui pentru fiii ei. Știa că Isus era Marele Preot²⁶⁶ și Rege.

Isus știa că a venit ca Rege care *întoarce fiecare om la familia sa și fiecare om la posesiunea sa*.²⁶⁷ Mâna dreaptă a guvernării trebuia să fie întoarsă înapoi poporului, conform planului lui Dumnezeu. Acest lucru avea să întărească poporul. Redobândirea responsabilităților date de Dumnezeu însemna și redobândirea drepturilor lor, făcându-i din nou oameni întregi.

„Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta.” Matei 6:3

Mâna dreaptă a guvernării era numită *imperium* de către romani. Era împărțită în *merum*, care se ocupa cu agresiunea externă, și *mixtum*, care trata „nelegiuții” din jurisdicția statului civil. Aceste puteri erau conferite de popor provinciei Patronului (Tatăl Nostru) Romei. Sub *patronajul* și *tutela* sa, pe măsură ce poporul își înregistra copiii, puterea statului creștea.

Templele făceau parte din mâna stângă a guvernării și se bazau inițial pe darurile de bunăvoie și jertfele de ispășire ale poporului. *Altarele* antice *din lut* erau formate de, prin și pentru popor, în beneficiul aproapelui lor prin caritate și dragoste. Averele sistemului erau păstrate în fraternitate și iubire prin generozitate.

„El le-a răspuns și a zis: Cel ce are două haine să dea celui ce nu are, și cel ce are de mâncare să facă la fel.” Luca 3:11

Comoara națională a Împărăției Cerurilor se află în inimile oamenilor. Caritatea și speranța, extinse dincolo de familie către comunitate și națiune, vor menține libertatea sub Dumnezeu, acasă și în afara granițelor. Așa cum mâna dreaptă a omului este dăruită liber în slujba dreptății față de semenul său, tot astfel și mâna stângă slujește aceleiași nevoi. Ambele elemente ale societății primesc harul lui Dumnezeu și sunt întărite printr-o astfel de frățietate.

„Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta.” Matei 6:3

Isus știa, de asemenea, că regele nu trebuia să numească aceste funcții de sus în jos. Dumnezeu urma să stabilească cine urma să ocupe aceste funcții, iar El avea să le descopere prin popor, în modelul zecimilor și sutelor, alegând slujitori ai slujitorilor, până la cel mai înalt slujitor.

„Dar a șede la dreapta Mea și la stânga Mea nu este al Meu a da, ci *se va da acelora* pentru care a fost pregătit. Când au auzit cei zece, s-au mâniat pe Iacov și pe Ioan. Dar Isus i-a chemat la El și le-a zis: Știți că cei priviți drept cârmuitori ai neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor le stăpânesc. Între voi însă să nu fie așa; ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru. Și oricare va vrea să fie întâiul între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” Marcu 10:40–45, Matei 20:21–26

Dacă Dumnezeu era în inimile poporului, aceștia ar fi făcut alegerile potrivite. Chiar și cel mai înalt slujitor nu avea voie să conducă peste popor, nici să-i întoarcă în Egipt, nici să încheie tratate. Fiecare om avea să aleagă cine va fi *slujitorul său conducător*. Nu putea exista fraudă electorală, nici preluare de putere de către interese speciale. Fiecare conducător era cunoscut în mod intim de zece oameni care la rândul lor fuseseră aleși de alți zece oameni, datorită încrederii, virtuții și slujirii dovedite.

²⁶⁵ Matei 20:21 „Și El a zis către ea: Ce vorești? Ea a zis Lui: Poruncește ca acești doi fii ai mei să șadă, unul de-a dreapta Ta, și altul de-a stânga Ta, în Împărăția Ta.”

²⁶⁶ Ioan 3:30 „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.”

²⁶⁷ Levitic 25:10 „Și veți sfinți anul al cincizecilea și veți vesti libertatea în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să vă fie un jubileu, și fiecare dintre voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare să se întoarcă la familia sa.”

Orice corupție apărută la orice nivel era accesibilă și putea fi înlăturată. Orice dorință de a lua de la aproapele era fundamental interzisă. Protejarea și iubirea aproapelui erau la fel de importante ca protejarea și iubirea de sine. Nu exista niciun impozit, ci doar caritate.

Nu exista o trezorerie centrală de jefuit, nici un birou înalt de putere în care să se facă înțelegeri sau să fie corupt. Fiecare individ trebuia să își asume responsabilitatea pentru sine, familia sa și vecinii săi. Aceasta era creștinătatea. Pe măsură ce oamenii căutau neprihănirea și făceau voia Tatălui din ceruri, împărăția se zidea în ei și în jurul lor. Oamenii de virtute erau atrași de un astfel de sistem, iar cei leneși și lacomi, dornici de putere și control, nu-și găseau locul în el.

Acest sistem străvechi, predicat din nou de Hristos și de ucenicii Săi, despărțea oile de capre și întorcea lumea cu fața în sus.

În vremuri de mari încercări și de grea strâmtorare, nu dictatori îndepărtați, filosofii ipotetice sau doctrine rupte de realitate cultivă loialitatea, curajul și jertfa în oameni, ci sacrificiul personal al frățietății este cel care hrănește natura virtuoaasă a omului. Pâinea împărțită în vreme de foamete, haina donată împotriva frigului, sudoarea, sângele și viața dăruite liber învață dragostea și răbdarea, virtutea și tăria, și leagă sufletele împreună ca un singur trup, o singură națiune, un popor aparte, în numele lui Dumnezeu, în această lume și în cea viitoare. Este jertfa zilnică de sine pentru drepturile celorlalți cea care aduce omul la dorința de a face sacrificiul suprem – de a trăi sau de a muri în slujba Domnului Domnilor.

„Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi.” Ioan 15:13

O națiune unită într-o astfel de frățietate nu poate fi distrusă. Isus știa că o națiune clădită pe forță, control și supunere va eșua, pentru că nutrește puterea și mândria, frica și mânia. Când dragostea dispăre din oameni, oamenii pier. Când caritatea nu este exercitată, virtutea slăbește. Când credința nu se adună, loialitatea se stinge. Folosește-o sau o vei pierde.

Cei care studiau istoriile lui Israel înțelegeau că jertfa sângeroasă și arderile de tot ale fariseilor nu erau altceva decât o parodie, dacă nu chiar o erezie. Cei care căutaseră să înțeleagă tainele străvechi ale Împărăției știau că altarele lui Avraam și Moise erau zidite din oameni, nu din pietre moarte. Acești indivizi nereglementați, de conștiință nobilă, erau oameni ai harului, cărora le erau oferite contribuții de caritate prin voința liberă a poporului. Scopul lor era să îngrijească de cei nevoiași și de nevoile comunității și să hrănească oile împărăției. Ei au înțeles că aceste altare reprezentau o formă de asigurare socială nereglementată care întărea atât pe cel ce primea, cât și pe cel ce dăruia. Acest sistem a fost cel care a adunat întreaga națiune într-o rețea vie de frățietate și iubire.

Nici o persoană nu putea lua ceva de la un israelit sau să-i facă vreun rău fără să rănească întreaga națiune. Nimeni nu putea cuceri o asemenea națiune decât dacă ar fi cucerit fiecare bărbat și femeie din ea. Cu cât erau mai atacați, cu atât deveneau mai puternici și mai hotărâți. Se pare că există o mare putere în ură și frică, dar credința și dragostea, asemenea unei stânci, dăinuiesc.

Aceste sisteme străvechi au fost concepute pentru a menține națiunea puternică și liberă în fața adversităților frecvente. Sărbătorile erau ritualuri ceremoniale. Scopul lor era să țină națiunea unită, ca un singur popor, într-un mod practic. Ele erau menite să întărească comunitatea, aducând împreună familii și congregații de familii într-o comunitate națională a căsătoriei și a frățietății prin caritate și alegere.

Oamenii știau că familia era fundamentul întregii societăți și nu era înțelept să o slăbești, decât dacă speranța ta era tirania. Fiii și fiicele priveau spre tatăl și mama lor pentru a-i învăța lecțiile vieții. Familia era una extinsă, iar comunitatea era interconectată sub legea desăvârșită a libertății.

Fiecare generație știa că trebuie să-și îngrijească proprii părinți, precum și pe cei nevoiași. Cei lipsiți de sprijin familial erau îngrijiți ca o chestiune de obicei și de speranță comună. Într-un sistem al carității dumnezeiești, nu există drepturi dobândite, ci doar har și speranța acestuia.

Moise a întemeiat o adunare a leviților pentru a sluji congregațiilor poporului. În pustie, leviții fuseseră *chemați* de El când poporul a încercat să înființeze o bancă centrală, asemănătoare templelor din Egipt.

Din nou, această idee pare străină pentru majoritatea creștinilor moderni. Este o naivitate istorică să ne imaginăm că acel vițel de aur a fost altceva decât un depozit de bogății, destinat să unească poporul într-o comunitate loială de contributory și investitori. Prin depunerea tuturor averilor lor în Vițelul de Aur, li se garanta că nimeni nu va putea pleca fără a deveni nevoiaș. Se instalau porți, iar oamenii și bogățiile erau ținute atât înăuntru, cât și afară.

Această practică era folosită în cetățile-stat pentru a le proteja împotriva deficitului comercial și pentru a garanta loialitatea. De asemenea, asigura puterea *elitei conducătoare*. Zidurile aveau scopul de a împiedica atât ieșirea, cât și intrarea. Regele Sodomei dăduse mai multă valoare resurselor umane decât comorii cetății sale. Aveau un sistem de evidență a contribuțiilor și depozitelor cetățenilor înrolați și o formă de schimb între *persoanele* cetății era prevăzută, dar reglementată în valoare.

Aaron, cunoscând „meșteșugurile templului,” a dat curs cererii poporului în acest sistem monetar alternativ. El a devenit administratorul templului, mare preot și binefăcător al poporului într-un trust caritabil de tip „*cestui que*.” Moise a fost indignat și a chemat poporul să se întoarcă de la căile lor păcătoase de a încredința averile familiei acestei bogății nedrepte. Leviții, ca popor, au răspuns chemării pentru a menține o intrare și o ieșire din tabără.²⁶⁸ Poporul era din nou liber, iar Vițelul de Aur a fost dezmembrat și consumat.

Totuși, era nevoie de un sistem care să-i învețe și să-i ajute pe oameni în căile Domnului. Leviții erau întâii născuți ai Împărăției, așa cum erau apostolii, cele 120 de familii și oameni ca Ștefan. Moise și Isus știau de unde va veni corupția. *Iubitorii de lucruri moi* și de putere nu erau cei potriviți să conducă. Leviții își dovediseră credința și curajul, dar Moise tot le-a interzis să dețină pământ în nume propriu. Isus a făcut la fel cu cei pe care i-a chemat, cerând ca slujitorii să-și vândă toate *bunurile* și să le dea săracilor, pentru a *nu avea moștenire*.²⁶⁹

Unii spun că Isus i-a cerut doar bogatului să-și vândă lucrurile, dar vedem clar în Luca 12:33 că El spune: „Vindeți ce aveți și dați milostenie...” El le spune acest lucru ucenicilor Săi în legătură cu Luca 12:32: „Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vostru a binevoit să vă dea Împărăția.” El deja insistase asupra acestui lucru în Luca 14:33: „Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce *are*, nu poate fi ucenicul Meu.” Cuvântul „*are*” este din „*huparchonta*,” care înseamnă „proprietate.”

Apostolii cereau ca noii *slujitori* să facă același lucru, așa cum vedem la cei doi slujitori, Iosif, un levit, și Anania. Acești slujitori ai Împărăției lui Hristos depindeau de contribuțiile poporului, care împărțea doar o parte din bogățiile lor în funcție de slujirea oferită de slujitori. Acești slujitori făceau multe pentru a-și ajuta comunitatea să aibă succes. Ei ajutau cu educația, afacerile, agricultura, consilierea în căsătorie. Fiecare aspect al vieții era important pentru slujitorul Împărăției lui Dumnezeu.

Asemenea aranjamente și cerințe stabilite de Moise și Isus ajutau la menținerea slujitorilor onești și devotați. Cei care căutau putere și bogății nu aspirau la asemenea funcții de slujire. Acest lucru garanta slujitori receptivi în guvernarea lui Dumnezeu.

²⁶⁸ Exod 32:27 „Și el le-a zis: Așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: Fiecare să-și pună sabia la șold; mergeți și întoarceți-vă de la poartă la poartă prin tabără și omorâți fiecare pe fratele său, fiecare pe prietenul său și fiecare pe aproapele său.”

²⁶⁹ Numeri 18:23-24, Numeri 26:62, Deuteronom 14:27-29, Iosua 18:7.

Nu era așa în guvernele centralizate, de sus în jos, fie că erau democrații indirecte sau un rege conducător. Cei care aveau putere erau tentați să stoarcă mai mult de la popor oferindu-le beneficii garantate, drepturi dobândite.

„Când șezi să mănânci cu un conducător, cercetează cu luare aminte ce este înaintea ta: Și pune-ți un cuțit la gât, dacă ești om mîncăcios. Nu pofti bucatele lui alese: căci sunt o hrană înșelătoare.” Proverbe 23:1-4

Creștinii nu aplicau pentru beneficii guvernamentale, asigurări sociale și ajutoare de stat în Roma. Astfel de beneficii erau ușor accesibile, dar funcționau foarte diferit față de planul lui Hristos, al lui Moise și al lui Avraam. Biserica din primul secol a ocolit sistemul roman și elenistic al lui Irod și a dezvoltat propriul său sistem conform învățăturilor lui Hristos și ale profeților. Vedem în Faptele Apostolilor 6:1²⁷⁰ că *slujirea zilnică a văduvelor și orfanilor* era neglijată.

Biserica întemeiată de Isus Hristos nu spunea: „Mergeți la biroul de asistență socială al Romei.” Nu spunea: „Intrați în sistemul de *Corban*” oferit de ceea ce Ioan avea să numească mai târziu „*sinagoga lui Satan*.”²⁷¹ Biserica le spunea oamenilor: „Căutați printre voi oameni de încredere și aduceți-i la noi, iar noi îi vom numi peste această slujbă.” Acest ajutor comun era treaba Bisericii, pentru că Biserica era mâna stângă a Împărăției lui Dumnezeu.

Apostolii nu numeau acești slujitori de sus în jos, ci erau doar supraveghetori ai deciziilor luate de popor. Ca și Isus, dacă vedeau că acești oameni acționau corupt, îi înlăturau, așa cum a făcut El în templu. Poporul putea să-i realegă, respingându-L pe Isus, sau putea alege oameni noi care să slujească.

Isus nu a amestecat mâna stângă a guvernării cu mâna dreaptă și, prin urmare, toate contribuțiile erau voluntare. Nu existau taxe, ci doar daruri de bunăvoie. Aceasta nu era situația în Iudeea. Mesagerii de Paște, odinioară numiți „*cântăreți*,”²⁷² erau trimiși din Ierusalim cu o „proclamare emisă” care cerea tributul templului, care putea fi plătit doar cu moneda templului – jumătatea de siclu.

Schimbătorii de bani, numiți și portari sau bancheri, aveau mesele lor instalate prin toată țara pentru a face schimburile necesare pentru aceste monede, care, pentru o scurtă perioadă, erau extrem de căutate și se schimbau la prețuri ridicate.

„Pe 25 Adar, afacerile se desfășurau doar în incinta Ierusalimului și a Templului, iar după acea dată, cei care refuzau să plătească impozitul puteau fi acționați în justiție, iar bunurile lor puteau fi confiscate, singura excepție fiind în favoarea preoților, și aceasta ‘de dragul păcii, ca nu cumva funcția lor să fie disprețuită.’”²⁷³

Darurile poporului în sprijinul guvernării erau întotdeauna voluntare în Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu a vrut ca oamenii să fie liberi. Acesta este motivul pentru care i-a chemat afară din Haran, i-a scos din Egipt și le-a spus să nu se mai întoarcă niciodată și nici ca ail or conducători să facă ceva care să-i aducă din nou în acea stare. O astfel de libertate de alegere punea responsabilitatea guvernării în mâinile *poporului, de către popor și pentru popor*. Oamenii știau, prin bun simț și lecții dureros învățate, că, dacă nu își asumau responsabilitatea de a apăra drepturile aproapelui lor, curând aveau să sufere și ei. Virtutea răsplătea neprihănirea, în timp ce lenea și lăcomia deveneau tovarășii lor. Oamenii învățau să dăruiască cu generozitate și discreție în libertate – sau cădeau în nebulie și faliment.

²⁷⁰ Fapte 6:1 „În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, au început să ceară eleniștii împotriva evreilor, pentru că văducele lor erau trecute cu vederea la slujirea zilnică.”

²⁷¹ Apocalipsa 3:9 „Iată, îți dau din cei ce sunt din sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și să știe că te-am iubit.”

²⁷² Cântăreții erau asemenea vestitorilor regelui care anunțau voia acestuia, dar, în Împărăția lui Dumnezeu, poporul era inițial format din *prinții lui Israel, căci nu exista un rege*. Vestitorii sau *cântăreții* transmiteau mesajul de la slujitorii publici, dar decizia era adusă înapoi de la popor către acei slujitori. Nu exista autoritate pentru proclamări impuse poporului.

Ezra 7:7 „Și s-au suit unii dintre copiii lui Israel și dintre preoți, leviți, cântăreți, ușieri și netinimi la Ierusalim, ...”

²⁷³ În cartea lui Alfred Edersheim *The Temple*, pagina 71, se menționează despre slujbele de la Templu și organizarea acestora, inclusiv rolul cântăreților, care aveau o funcție importantă în cadrul rânduielilor de cult și al comunicării în popor.

Templul lui Satan

Hasmoneii amestecaseră deja mâna stângă și dreaptă a guvernării cu un secol înainte. Ei aveau puterea de a face acest lucru pentru că *vocea poporului* alesese deja un guvern central care devenise puternic și arbitrar, în timp ce poporul devenea din ce în ce mai supus și lipsit de putere. Unii redescopereau căile străvechi, iar alții rămâneau ancorați în fabulele religioase iudaice, în mândria națională și în decadența lor luxoasă.

În jurul anului 78 î.Hr., fariseii, care erau un partid politic, au considerat că au o idee mai bună. Au decis să creeze un stat socialist care să exercite autoritate asupra poporului. Au reușit să adopte o lege asupra oamenilor pentru a impune colectarea tributului templului.²⁷⁴ Mâna dreaptă a guvernului și-a exercitat puterea asupra părții stângi a Împărăției lui Dumnezeu, măbind astfel ambele părți, în timp ce, în același timp, reducea poziția poporului. Nu doar că oamenii erau secătuiți de fonduri, dar își pierdeau și beneficiul maturizator al exercitării responsabilității și dreptului de a alege.

„Mâna celor harnici va stăpâni, dar leneșul va plăti bir.” Proverbe 12:24

La început, averea era din belșug, iar banii circulau liber prin sălile fluide ale comerțului, dar, din nou, odată cu taxarea, corupția și decăderea morală a poporului, au fost introduse noi surse de venit pentru guvern. Practica Romei de a vinde contracte de colectare a impozitelor către companii și acționari era comună, dar, în ultimii ani ai mileniului, Augustus a pus colectorii de taxe pe statul de plată public, ceea ce a evoluat într-un sistem foarte asemănător cu agențiile moderne de taxe și a continuat în perioada Noului Testament și după aceea. Aceste poziții profitabile reveneau adesea persoanelor care puteau extrage cele mai multe fonduri, nefiind mulțumite cu salariile lor și recurgând deseori la forță.

Administrarea acestor programe complexe în Iudeea era făcută de numeroși funcționari ai guvernului. Acum era nevoie de avocați profesioniști pentru a interpreta legea. Aceștia deveneau funcționari ai curților evreiești, dându-și opinia ca fiind lege, reglementând contabilitatea și plata taxelor. Mai multă putere însemna mai multe legi. Cu cât oamenii deveneau mai dependenți de avocați, cu atât înțelegeau mai puțin legea.

„Cu cât statul este mai corupt, cu atât are mai multe legi.” Tacit

Cărturarii ocupau mai multe poziții. Cuvântul grecesc pentru „cărturar” era *grammateus*, însemnând „un funcționar, secretar, scriitor public, a cărui poziție și influență difereau în funcție de stat.” Ei erau funcționarii sau clericii dintr-un sistem complex de contabili și avocați.²⁷⁵ În Talmud există o distincție între două clase de colectori de taxe: *Gabbai* și *Mokhes* sau *Mokhsa*.

„*Gabbai*, sau colectorul de taxe, colecta dările obișnuite, care constau în impozit pe teren (taxă pe proprietate), impozit pe venit și capitație (taxă pe persoană)... Dacă această activitate oferea multe oportunități pentru abuzuri și nedreptăți rapace, *Mokhes* putea impune și mai mari greutăți asupra oamenilor săraci. Există o taxă și un impozit pe toate importurile și exporturile; pe tot ce se cumpăra și se vindea (taxă pe vânzări); taxă de pod, taxă rutieră, taxe portuare, taxe municipale etc.

²⁷⁴ În vremea reginei Salome-Alexandra (în jurul anului 78 î.Hr.), partidul fariseilor, fiind atunci la putere, a reușit să adopte o hotărâre prin care darea Templului trebuia să fie impusă prin lege. Această informație este documentată tot de Alfred Edersheim în *The Temple*.

²⁷⁵ Matei 22:35 „Și unul dintre ei, un învățător al Legii, l-a întrebat, ispitindu-L și zicând,”

Luca 7:30 „Dar fariseii și învățătorii Legii au respins planul lui Dumnezeu pentru ei, nefiind botezați de Ioan.”

Luca 10:25 „Și iată că un învățător al Legii s-a ridicat să-L ispitească și a zis: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

Luca 11:46 „Iar El a zis: Vai și vouă, învățătorilor Legii! pentru că încărcăți oamenii cu poveri greu de purtat, iar voi nu le atingeți nici cu un deget.”

Luca 11:52 „Vai vouă, învățătorilor Legii! pentru că ați luat cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, și pe cei ce voiau să intre i-ați împiedicat.”

Cititorul clasic cunoaște ingeniozitatea cu care se putea inventa o taxă și găsi un nume pentru fiecare fel de impunere, cum ar fi pe osii, roți, animale de povară, pietoni, drumuri, autostrăzi; pentru intrarea în piețe; pentru transportatori, poduri, corăbii și cheiuri; pentru traversarea râurilor, baraje, licențe – pe scurt, pe o varietate de obiecte atât de mare încât nici măcar cercetătorii moderni nu au reușit să identifice toate denumirile. Dar chiar și asta pălea în fața vexațiunii de a fi constant oprit în călătorie, fiind obligat să descarci toate animalele de povară, când fiecare balot și pachet era desfăcut, conținutul răvășit, scrisorile personale deschise, iar *Mokhes* domnea suveran prin aroganța și lăcomia sa.²⁷⁶

Trezoreria Regală

Aceste taxe și colectori de taxe nu existau în Israelul lui Moise, și totuși acea națiune a prosperat. Guvernarea divină a acelui regat, fără un rege, funcționa într-un mod cu totul diferit, iar poporului i se permitea să trăiască sub legea desăvârșită a libertății. Oamenii nu puteau să-și forțeze vecinul să plătească pentru nevoile presupuse ale comunității sau națiunii, și nici nu puteau să aleagă oameni care să extragă astfel de sânge și sudoare de la semeni. Nevoile erau deseori reale și trebuiau rezolvate într-un fel. Fiecare putea avea și exercita toate drepturile date de Dumnezeu, dar trebuia, de asemenea, să-și împlinească responsabilitatea acelei dreptăți prin credință, speranță și caritate.

„Adevărații distrugători ai libertăților poporului sunt aceia care răspândesc în rândul lor daruri, donații și beneficii.”²⁷⁷

Cântăreții ajunseseră de la a fi mesagerii poporului la a fi crainicii *elitei conducătoare*. Au reușit aceasta deoarece poporul devenise leneș și, ca urmare, a centralizat mâna dreaptă a guvernării. Acel braț puternic al unui regat deviat a devenit brațul de forță al mâinii stângi lipsite de caritate, spre oprimarea și coruperea tuturor.

„Și a zis celor ce vindeau porumbei: Luați acestea de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie.”
Ioan 2:16

Referința la „cei ce vindeau porumbei” dă impresia că ar fi vorba doar de negustori de ofrande mici. Nimic nu este mai departe de adevăr. Cuvântul „porumbel” este *peristera*, dar unii au sugerat că s-ar putea citi „*ep aristera*,” adică „pe partea stângă.”

Vorbea oare Isus despre vânzarea de porumbei sau despre vânzarea locurilor bănoase de pe partea stângă? Cei care ocupau acele locuri primeau comisioane considerabile din ofrandele impuse poporului.

Schimbătorii de bani nu se ocupau de mărunțișuri pe care le poți răsturna de pe o masă și rostogoli monedele pe podea. Cuvântul grecesc pentru „schimbători de bani” este *kollubistes*,²⁷⁸ care vine de la un cuvânt ce înseamnă „monedă mică” sau „sumă tăiată.” *Kollubistes* are legătură cu comisionul perceput de cei care dețineau aceste funcții profitabile pe partea stângă a guvernului iudeu.

Acești schimbători de bani cu comision primeau o parte din contribuțiile colectate de la popor sub formă de comision. Acest comision crescuse până la ceea ce azi am numi o „felie mare” sau „o porție regească.”

Tributul putea depăși 7.600.000 de dinari într-o singură lună. Schimbătorii aveau voie să perceapă un *meah* de argint, adică cam un sfert de dinar. Partea lor, doar din acel eveniment, putea ajunge la 950.000 de dinari – echivalentul a peste 9.000.000 de dolari în zilele noastre. „Astfel, imensele ofrande... către Templu treceau prin mâinile schimbătorilor de bani.”²⁷⁹

²⁷⁶ Edersheim, *Life and Times of Jesus (Viața și Timpurile lui Isus)*

²⁷⁷ Plutarh, acum 2000 de ani

²⁷⁸ „*kollubistēs*, (cf. o monedă mică, Clipped; b. curs de schimb, premium), un schimbător de bani, bancher: Matei 21:12; Marcu 11:15; Ioan 2:15.” Thayer’s Greek-English Lexicon of the New Testament (Lexiconul greco-englez al Noului Testament de Thayer), pagina 353.

²⁷⁹ New Unger’s Bible Dictionary (Noul Dicționar Biblic Unger).

Înțelegerea faptului că schimbătorii de bani erau funcționari guvernamentali și ce însemna să fii concediat dintr-o asemenea poziție profitabilă în cadrul trezoreriei naționale oferă o lumină nouă și revelatoare asupra motivației crucificării lui Isus.

„Toți aceștia care au fost aleși ca portari la porți erau două sute doisprezece. Aceștia au fost înregistrați după genealogia lor în satele lor, pe care David și Samuel, văzătorul, i-au rânduit în slujbele lor.” 1 Cronici 9:22

Regele numise aceste funcții din alegerile făcute de popor. Ei nu erau aleși așa cum înțelegem noi astăzi alegerile, ci erau „*socotiți după genealogia lor*,” ceea ce ținea de unitățile lor familiale, sau „generații,” nu de linia de sânge. Cuvântul „sate” este tradus de obicei ca și „curți,” și are legătură cu poziția lor ca slujitori ai zecilor și sutelor. Deși David și Samuel *i-au rânduit în funcțiile lor*, ei nu aveau autoritatea de a-i alege. Regele și marele preot, ca supraveghetori, puteau respinge pe cei aflați în pozițiile respective, dar nu puteau să-și numească propriii favoriți și prieteni.

Fără oameni perfecți nu putea exista un sistem perfect; dar era un echilibru divin. Exista o separare clară între Biserică și Stat, adică între oferirea de caritate și aplicarea legii. Era un echilibru al puterii în mâinile poporului.

„Și Isus stătea în fața vistieriei și privea cum aruncau poporul bani în vistierie; și mulți dintre cei bogați dădeau mult.” Marcu 12:41

Isus era regele și observase practicile din *vistieria publică*²⁸⁰ de ceva vreme. Cuvintele „în fața” provin din *katenanti*, o metaforă care înseamnă „înaintea cuiva, adică fiind judecătorul.” El deja începuse să învețe oameni în cadrul vistieriei regale în Ioan 8. Există numeroase concepții greșite despre ce se întâmpla acolo și unde se întâmpla, de fapt, conform textului.

„Isus... a venit din nou în templu și tot poporul a venit la El; și El a șezut și îi învăța.” Ioan 8:2

Există numeroase cuvinte traduse prin „a șezut” în Noul Testament, cum ar fi *kathemai*, *epitithemi*, *paratithemi*, *histemi*, *duno*, *anakeimai*, *anapipto*, printre altele, dar cuvântul „șezut” din Ioan 8:2 este *kathizo*, care este definit ca „a stabili, a rândui, a conferi un regat cuiva.”²⁸¹

Isus era deja pe tron și Regele Împărăției Sale. Mii de oameni îl numiseră deja „Rege.” Era cel mai popular rege din ultimele secole. În perioada în care stătea la Trezoreria Publică și învăța pe oameni, unii farisei au adus *o femeie* pentru a fi judecată. Isus nu a judecat-o, ci a eliberat-o. Apoi, Isus le vorbește fariseilor adunați, spunându-le că ei *judecă după carne*, pentru că nu-L cunosc pe Tatăl.

„Aceste cuvinte le-a spus Isus la vistierie, pe când învăța în templu; și nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că încă nu-I sosise ceasul.” Ioan 8:20

Prima impresie, transmisă adesea prin filme sau povestiri, este că Isus stătea undeva în *piață*, învățând poporul, când a vorbit fariseilor. Însă toate acestea s-au petrecut în *gazophylakion*. Cuvântul „vistierie” vine din două cuvinte grecești care înseamnă „comoară regală” și „cameră păzită sau seif.”

Isus era în *depozitul tezaurului public*, adică în *vistieria regală*. Foarte puțini oameni aveau acces acolo. Ea conținea milioane de dolari în argint, depozitați în lăzi mari, care țineau contribuțiile *colectate* de la cetățeni pentru funcționarea guvernului și sprijinul celor săraci. Existau de asemenea apartamente luxoase în această zonă de maximă securitate, dintre care unul era folosit de preotul care deținea funcția de încredere, parțial ca plată pentru supravegherea acestor sume mari de bani.

²⁸⁰ **Gazophylakion** – un depozit de comori, în special de comori publice; termenul este adesea folosit în contextul vistieriei Templului.

²⁸¹ **kathizō** (2523) – o formă activă a lui 2516; Traduceri AV: „a sta” – 26 ori, „a se așeza” – 14 ori, „a așeza” – 2 ori, „a fi așezat” – 2 ori, „a continua” – 1, „a zăbovi” – 1.

48 1) a face pe cineva să stea jos 1a) a stabili, a numi, a conferi un regat cuiva 2) în mod intransitiv – a sta, a ocupa un loc

Isus i-a concediat pe mulți dintre acești colectori de taxe ai băncii naționale, lovindu-i cu un bici de șnururi, conform tradiției legate de funcția Sa. Ca Rege, El putea să *le anuleze* numirile profitabile și să le dea unor funcționari mai vrednici, aleși de popor, care acum îl susțineau cu miile. Poporul fusese învățat căile cele vechi ani la rând, iar Ioan îi pregătise pe mulți pe calea Domnului.

Regii Hasmonei ajunseseră să numească oameni în aceste funcții după bunul lor plac. Dacă poporul urma să funcționeze ca suflete libere sub Dumnezeu, trebuia să-și aleagă propriii slujitori, potrivit cu îndemnul lui Dumnezeu din inimile și mințile lor.

Isus avea mii de adepți care înțelegeau acest sistem și era doar o chestiune de timp până când vechea gardă avea să fie uitată, iar cei noi să fie puși în locul lor pentru a gestiona treburile templului. Însă oamenii nu aleg întotdeauna pe Dumnezeu ca Tată. Unii îl urau pe acest Rege care elibera poporul. Judecătorii profesioniști, soldații, contabilii fiscali și juriștii aveau să rămână fără slujbe, iar profitul lor avea să dispară. Ei își doreau beneficiile și *câștigul mârșav*. Erau disperăți. Isus trebuia să dispară.

Când Isus și-a numit ucenicii să slujească în Împărăție, i-a avertizat să nu fie ca acest sistem de guvernare, atât de des întâlnit la neamurile păgâne care se opuneau Evangheliei:

„Și le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele; și cei ce le stăpânesc sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește.”²⁸²

Ideea lui Irod despre împărăție era cu totul diferită. El întreținea și cultiva relații cu profeți esenieni, precum Menahem, care profețise urcarea lui Irod la putere când era doar un băiat. Se spune că Irod ar fi fost de acord chiar să-și împartă domnia cu Mesia, a cărui venire era așteptată și profețită. Popularitatea lui Irod, deși mare, nu era universală, și pe măsură ce economiile se prăbușeau, oamenii căutau țapi ispășitori, reali sau închipuiți.

Acest sistem magic de prosperitate și bunăstare socială era dulce în gură, dar amar în pântec. Orice lucru care pare prea bun să fie adevărat, ajunge într-un final la sfârșit – iar Marea Societate și Experimentul Social al lui Irod nu făceau excepție de la regulă.

„Irod a fost forțat să-i taxeze pe palestinieni peste puterile lor de plată, ajungând, în multe cazuri, să confişte averea altora pentru sine și reducând mulți proprietari evrei la statutul de țărani chiriași (Antichități 17.304–9). Proprietățile (*chrema* și *ousia* sunt cuvintele grecești folosite) au fost confiscate, în plus față de taxe. ‘Tributul’ era impus ‘fiecăruia în fiecare an,’ iar acestea presupuneau ‘contribuții suplimentare extravagante’ (Ant 16.308).”²⁸³

Substanța (*ousia*) unei națiuni odinioară libere devenise suflul și sângele (*chrema*) unei noi societăți civile, cu elite conducătoare și bogați și puternici care luau partea cea mai bună pentru ei.

„Aceasta să fie o lege veșnică pentru neamul vostru, în toate locuințele voastre: să nu mâncați nici grăsime, nici sânge.” Levitic 3:17

Creșterea taxelor, a amenzilor și a legilor de confiscare a devenit o practică proeminentă în schema guvernării, dar nu a fost suficient. Până la sfârșitul secolului, o serie de recesiuni devastatoare s-a răspândit în întreg Imperiul Roman. Popularitatea a scăzut, iar puterea Romei și a statelor sale supuse și clientele și-au pierdut confortul și privilegiile, dar numai după ce poporul a fost epuizat, secătuit și asuprit.

Ideea lui Plutarh de a aduna toate fondurile națiunii într-o vistierie comună și de a emite monede din fier nu era nicidecum biblică.²⁸⁴

²⁸² Luca 22:25-26

²⁸³ Jesus and the Dead Sea Scrolls (*Isus și Manuscrisele de la Marea Moartă*) (1992), p. 170, James H. Charlesworth

²⁸⁴ Levitic 19:36: „Să aveți balanțe drepte, greutăți drepte, o efa dreaptă și un hin drept. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, care v-a scos din țara Egiptului.” [Deuteronom 25:13]

– Proverbe 16:11: „Greutatea și cumpăna dreaptă sunt ale Domnului; toate greutățile din sac sunt lucrarea Lui.”

– Proverbe 20:10: „Greutăți și măsuri diferite, amândouă sunt o urâciune înaintea Domnului.”

– Proverbe 20:23: „Greutățile măsluite sunt o urâciune pentru Domnul, și o cumpănă falsă nu este bună.”

– Mica 6:11: „Să socotesc Eu curați pe cei ce folosesc cumpene nelegiuite și sacul cu greutate înșelătoare?”

Astfel de scheme s-au dovedit istoric dezastruoase, contribuind la robia Egiptului. Regula a fost aceeași din vechime până astăzi: Isus nu a venit să *justify* întoarcerea la un sistem nedrept de greutate și măsuri.

„Să nu ai în punga ta greutate felurite, unele mari și altele mici.” Deuteronom 25:13

Antoniou și Cleopatra au scăzut puritatea monedelor lor. Nero a redus greutatea dinarului de la 3,5 grame la 3,36 grame și puritatea de la 98% la 93,5% argint, stabilind un precedent pentru modificări ulterioare. Până la jumătatea secolului al III-lea d.Hr., monedele mai conțineau doar 40% argint, iar până la finalul secolului – doar 0,02%.²⁸⁵ Prețul unui *modius* de grâu a crescut de la 8 drahme la 120.000.²⁸⁶

În primul an al secolului al IV-lea, Dioclețian a încercat să impună controale asupra prețurilor, dar chiar și sub amenințarea pedepsei cu moartea, aceste măsuri au eșuat complet. Inflația a continuat, de la 600% la peste 40.000%. Societatea a fost zdrobită de o serie de depresiuni economice timp de secole. O livră de aur a ajuns să coste 2,1 miliarde de dinari.

Banca centrală, camăta și devalorizarea monedei erau dovezi ale unei probleme care își avea originea în oameni. Puterile guvernamentale create de popor erau doar o manifestare a aceleiași căderi. Ei se abătuseră de la calea pe care le-o oferise Dumnezeu.

Templul era o bancă națională a Împărăției. Moneda din Iudeea era bătută în templu. Templul era centrul sistemului juridic, monetar și de asistență socială al guvernului. Moneda ar trebui să fie în mâinile poporului, dar face parte din îndatorirea Bisericii să predice un sistem de greutate și măsuri drepte și, prin sistemul ei de „cântăreți” sau „vestitori,” să anunțe poporul atunci când bani nelegiuiți sunt puși în circulație.

Biserica nu este asemenea băncilor lumii sau trezoreriei neamurilor. Ea nu cere depozite, nu stochează averi și nu percepe dobândă. Ea trebuie să ajute la circulația și distribuirea iubirii și a carității benevole a poporului.

Ca slujitori ai Împărăției, ei oferă un sistem prin care oamenii se pot ajuta unii pe alții, pentru a nu fi nevoiți să apeleze la sisteme centralizate de cămătărie și supunere. Nu sunt o bancă centrală, ci o rețea. Ei trebuie să avertizeze poporul atunci când practici periculoase se strecoară în societate.

Guvernele neamurilor au continuat să asuprească poporul, iar poporul a continuat să se întoarcă la acei binefăcători care i-au aruncat în depresiuni fără speranță. Dar unii au avut încredere în Evanghelia lui Isus și au înțeles Împărăția Lui și au căutat-o.

„Și s-a ridicat unul dintre ei, numit Agab, și a vestit prin Duhul că va fi o foamete mare (depresiune economică) peste tot pământul: ceea ce s-a și întâmplat în zilele lui Claudiu Cezar.” Fapte 11:28

Biserica fusese instruită și pregătită pentru decăderea inevitabilă și prăbușirea sistemului lumii romane. Mamona nelegiuită avea să eșueze.

„Atunci ucenicii au hotărât, fiecare după puterea lui, să trimită un ajutor fraților care locuiau în Iudeea. Așa au și făcut și l-au trimis prezbiterilor prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.” Fapte 11:29-30

Cu milioane de dolari în bani, pământ și beneficii în joc, și cu mii de oameni care se alinau la *mesele* pline de roade ale creștinilor, oare e de mirare că Ștefan a fost primul martir înregistrat al Bisericii? Sistemul Bisericii cauza o schimbare a încrederii, a credinței și a bogăției.

²⁸⁵ În anul 1965, conținutul de argint al monedelor a fost redus de la 90% la 40% și a fost eliminat complet în anul 1971.

²⁸⁶ „În timpul domniei lui Claudiu II Gothicus (268-270 d.Hr.), conținutul de argint al denarului scăzuse la doar 0,02%. (Michell 1947: 2). Ca urmare, prețurile au explodat. De exemplu, o măsură de grâu egiptean, care se vindea cu șapte sau opt drahme în secolul al II-lea, costa acum 120.000 de drahme. Aceasta sugerează o inflație de 15.000% în timpul secolului al III-lea.” Bartlett, citându-l pe Rostovtzeff 1957: 471.

Acești slujitori Împărăției nu puteau exercita autoritate asupra poporului. Oamenii puteau alege bărbați dintre ei pentru a rezolva chestiuni civile și dispute. Vedem exemple ale acestui proces voluntar în Rut 4:2, când Boaz a chemat „bătrânii” familiilor să judece cazul lui.²⁸⁷ Acești oameni erau comparabili cu juriile de 12 persoane din jurisprudența americană, care odinioară decideau atât „fapta, cât și legea.”

Mulți dintre cei care astăzi pretind că sunt Biserica întemeiată de Isus nu se ocupă de slujirea zilnică care era atât de prezentă în Biserica din primul secol, cât și în *Biserica din pustie*. Când văduvele și orfanii sunt în nevoie și cer ajutor, aceste biserici îi trimit la guvernele lumii. Aceste guverne colectează tributul de la oameni, contrar căilor Împărăției, și obligă poporul, prin forța legii, să plătească „contribuții.” Guvernele lumii au această putere pentru că oamenii au căutat acele împărății și nu au căutat Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa.

Împărăția lui Dumnezeu este un guvern bazat pe credință, speranță și caritate, nu ca guvernele elenizate, romanizate²⁸⁸ și babiloniene ale lumii. În „lume,” sistemul de caritate a devenit sistem de drepturi (entitlements), oferind guvernelor un drept la moștenirea tributului. Aceste sisteme aveau proprii lor legislatori și zei numiți,²⁸⁹ care judecau poporul și, prin forță, îl constrâneau la supunere față de voința elitei conducătoare.

Acele Biserici care nu predică Împărăția Îl ignoră pe Hristos. Cei care iau zeciuiala și trimit copiii lui Dumnezeu la Qurbanul sistemelor romane, pentru a fi legați sub tribut, așa cum au fost odinioară în Egipt, își trădează oficiul sfânt. Sunt legați în aceste sisteme pentru că slujitorii a ceea ce este deseori numit Biserica au eșuat să predice simpla Evanghelie a Împărăției și să slujească poporul și să se ocupe de *slujirea zilnică*.

„De atunci, Isus a început să predice și să spună:
Pocăiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape.” Matei 4:17

²⁸⁷ Rut 4:2 „Apoi a luat zece oameni dintre bătrânii cetății și le-a zis: ‘Sedeți aici.’ Și ei au șezut.”

²⁸⁸ Vezi *Roma vs SUA*

²⁸⁹ Vezi *Sunt mulți dumnezei, sau Anexa 5 din „Vie Împărăția Ta.”*

Capitolul 10 Două Căi

Domnia lui Dumnezeu de la început

„Și Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Și Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a zis: Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” Geneza 1:27-28

Când omul a primit *stăpânire*, Împărăția Cerurilor pe pământ a fost așezată. Nu era ceea ce înțelegem astăzi prin „împărăție,” unde oameni stăpânesc peste alți oameni și își exercită autoritatea asupra lor. Nu a fost niciodată intenționat să fie așa în Împărăția lui Dumnezeu. Cain a creat o împărăție în opoziție cu Dumnezeu, după chipul său propriu, nu după chipul Creatorului.

„În casa celui drept este o mare comoară, dar în venitul celui rău este tulburare.” Proverbe 15:6

Împărăția lui Dumnezeu sau a cerurilor nu este un loc unde oamenii decid pentru alți oameni ce este bine și ce este rău, și nici un loc unde oamenii fac legi ca și cum ar fi dumnezei peste semenii lor. Este un loc unde oamenii, sub Legea lui Dumnezeu, lucrează și păzesc pământul și se iubesc unii pe alții așa cum Dumnezeu iubește omul.

Dumnezeu i-a dat omului și întregii omeniri un drept indivizibil asupra pământului și un drept absolut asupra propriei persoane. Fiecare om locuia pe un pământ de care avea grijă și drepturile sale asupra aceluia pământ și asupra lucrurilor lucrate erau *corecte și sfinte*. Acestea sunt *drepturile de proprietate*. Vecinul îi proteja drepturile așa cum își proteja propriile sale drepturi, iar dacă veneau uzurpatori, stăteau împreună ca frați, fii ai lui Dumnezeu. Dacă era foamete, chemau frați mai îndepărtați să ajute în nenorocire prin caritate, slujită de voluntari, chemați individual să sprijine. Aceasta era autoguvernarea condusă de Dumnezeu, lucrând prin inima omului, potrivit iubirii lui Dumnezeu.

Într-o lume perfectă, oamenii de pe pământ sunt altarele vie de lut ale lui Dumnezeu, umblând cu El, făcându-l voia și trăind după căile Sale. Omul nu este perfect, dar, dacă este smerit și îl iubește pe Dumnezeu, se va întoarce la Tatăl și va continua în credință și ascultare.

Dar unii oameni nu-l iubesc pe Dumnezeu. Deși au fost creați după chipul Său, ei neagă caracterul Tatălui și decid singuri ce este bine și ce este rău. Chipul lor nu mai este cel al Tatălui și se abat de la căile Sale și urmează căile păcatului, căile celor răi. Sunt făcuți după o nouă imagine.

Venitul celor răi

Care sunt veniturile celor răi? Sunt acelea obținute prin dorința de a stăpâni, de a cumpăra și a vinde pe frații lor, sudoarea acestora, casa și bunurile lor. Ei îi duc pe oameni în robie. Își exercită autoritatea asupra oamenilor pentru câștigul și beneficiul propriu, în detrimentul aproapelui. Ei adună oameni docili într-o singură *pungă comună*, ca resurse umane.

Petru ne-a avertizat:

„Căci, spunând cuvinte mari și deșarte, ei amăgesc prin poftele cărnii, prin desfrânări, pe cei care de abia scăpaseră de cei ce trăiesc în rătăcire. Le promit libertate, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; fiindcă fiecare este robul lucrului de care este biruit. Dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se încurcă din nou în ele și sunt biruiți, starea lor de pe urmă ajunge mai rea decât cea dintâi.

Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprimării, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le-a fost dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: ‘Câinele s-a întors la ce vărsase’ și ‘Scroafa spălată s-a tăvălit iarăși în mocirlă.’” 2 Petru 2:18–22

Multe guverne promet oamenilor libertate, dar, prin aceste oferte de beneficii, îi duc în robia Egiptului. Este împărăția lor sfințită și binecuvântată de Dumnezeu sau doar îngăduită? Căutăm noi împărăția lui Dumnezeu, despre care Isus a spus că este aproape, sau ne-am dezvoltat un *apetit* pentru *bunătățile amăgitoare* ale altarului Nicolaiților,²⁹⁰ pe care Dumnezeu îl *urăște*? Am fost avertizați încă din vechime să nu căutăm punga comună a lui Cain, Babilonului sau Egiptului. Înțelepciunea strigă, dar inimile noastre nu aud glasul celor înțelepți.

„Fiule, dacă cei păcătoși te ademenesc, nu consimți. Dacă zic: ‘Vino cu noi! Să pândim sânge, să întindem fără temei lațuri celui nevinovat; să-i înghițim de vii, ca Locuința morților, întregi, ca pe cei ce se pogoară în groapă; vom găsi tot felul de comori scumpe, ne vom umple casele cu pradă; îți vei arunca și tu partea ta în mijlocul nostru, o singură pungă vom avea toți!’ Fiule, să nu pornești la drum cu ei, abate-ți piciorul de pe cărarea lor! Căci picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge. Dar degeaba se aruncă lațul înaintea ochilor oricărei păsări: căci ei întind lațuri chiar împotriva sângelui lor, pândesc chiar sufletul lor. Așa sunt căile oricărui lacom de câștig: acela ia viața stăpânului său.” Proverbe 1:10–19

Am putea fi atât de ușor ademeniți de promisiunile sistemelor omenești? Suntem oare amăgiți de religii false care pătrund în gândirea noastră fără să ne dăm seama? Cât de ușor suntem înrobiți și totuși ne agățăm de iluzia că suntem liberi? Suntem oare liberi doar pentru că folosim aceleași denumiri ce odinioară erau asociate cu libertatea? Ar trebui noi să poftim casa și bunurile aproapelui nostru prin agenția guvernelor create de noi înșine?

„Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura.” Luca 6:45

Irod cel Mare îi promisese lui Menahem că, atunci când va veni Mesia, îi va ceda o parte din împărăția sa, cea care cuprindea și Ierusalimul, adevăratului Rege Uns. Dar Irod a fost ispitit de puterea funcției hasmoneice și de apatia și lăcomia poporului. A încercat să-L omoare pe Mesia la naștere, dar a eșuat. Acea împărăție a lui Israel, numită pe atunci Iudeea, fusese împărțită în trei părți după moartea lui Irod. Niciun rege nu stăpânea întreaga națiune, iar scaunul care trebuia să guverneze Ierusalimul rămăsese vacant.

Irod Antipa se născuse în Betleem. Mama sa mersese acolo pentru ca fiul ei să împlinească profeția despre nașterea lui Mesia, dar el nu a urcat niciodată pe tronul Ierusalimului. Era un om asemenea tatălui său, frământat și confuz de propriile sale pasiuni. Îl cunoștea pe Ioan, fiul lui Zaharia, și îi respecta devotamentul față de Împărăție. Nu voia să-l execute. Dar, prins între dorința de a-l cruța pe Ioan și aceea de a păstra jumătate din împărăție, ispita puterii l-a făcut să renunțe la dreptate și să-și piardă sufletul.

Bârne în ochii noștri

Se spune că oamenii sunt adesea *constrânși cu viclenie să renunțe la drepturile lor*.²⁹¹ Este ușor să arătăm cu degetul către tirani și despoți, dar nu este oare propria noastră slăbiciune cea care a ispitit oamenii să devină tirani?

²⁹⁰ Vezi Anexa 4

²⁹¹ „Din cauza a ceea ce pare a fi o comandă legală la suprafață, mulți cetățeni, din respect față de lege, sunt viclenește constrânși să renunțe la drepturile lor din cauza ignoranței.” *U.S. v. Minker*, 350 U.S. 179, 187

Dacă oamenii își doresc drepturile, trebuie să accepte și responsabilitatea care le corespunde. Este lenea hoțescă din inimile noastre care ne ispitește. Lipsa de dragoste pentru aproapele nostru ne justifică dorința de a râvni bunurile lui pentru a ne hrăni propriile pofte abundente.

Promotorii și evangheliștii împărăției lui Irod, așa-numita *împărăție a cerurilor* „care era aproape,” ofereau siguranță prin obligarea tuturor să contribuie la nevoile întregului popor. Ei urmau tradițiile lui Israel în *spălarea* noilor membri. Se bazau pe consimțământul și supunerea oamenilor prin cerere și participare. Pe măsură ce acești cetățeni își încorporau drepturile în speranța câștigului, deveneau înfrățiți sub autoritatea regală a lui Irod, *Patronus*-ul Iudeii. Nu au ascultat mustrarea lui Samuel către Saul, când acesta a forțat cu nesăbuintă jertfa, adică contribuția poporului, întorcându-l astfel în robia egipteană:

„Atunci Samuel a zis lui Saul: Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul, Dumnezeul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui.” 1 Samuel 13:13

Acei cetățeni se rugau la altarul mort de piatră al lui Irod pentru dreptate și milă. Guvernul său îi taxa pe fiecare om și pe aproapele său pentru a susține binele comun și salariile administratorilor săi. Mulțimea de funcții publice, plătite din sudoarea oamenilor de rând, asigura salvarea și „harul”²⁹² acelei împărății autoritare, dar le consuma întreaga substanță. Pentru că oamenii luau Numele lui Dumnezeu în deșert, definind binele și răul după propriile pofte, ei extrăgeau jertfa aproapele lor și erau dați în robie.

Dumnezeu nu a creat cetatea lui Cain, dar Cain a folosit legea lui Dumnezeu a contractului pentru a lega poporul în acel *stat civil*. Sub zeii lui Cain, oamenii aplicau și acceptau oferta și contractul său social. Conducătorii și judecătorii cetății lui Cain au devenit „dumnezei,” adică judecători conducători peste oameni, în locul sau în opoziție cu Dumnezeu, Tatăl creației. Oamenii au fost amăgiți de sofismele diavolilor lumii, din cauza duhului diabolic din propriile lor inimi.

„Și acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să-L iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului...” Deuteronom 10:12²⁹³

Legea era despre locul în care se afla inima ta, nu despre ritual și formă. Încă de la început, circumcizia nu era despre mutilare, ci despre inimile oamenilor:

„Să vă tăiați, dar, inima împrejur și să nu vă mai înțepeniți gâtul.” Deuteronom 10:16

Scoaterea bârnei

Împărăția lui Hristos boteza, de asemenea, oamenii prin propriii Săi slujitori.²⁹⁴ Și ei trebuiau să consimtă și să accepte autoritatea unui Rege. Ei deveneau cetățeni înfrățiți²⁹⁵ ai unei alte împărății. Rămâneau oameni liberi sub Dumnezeu Tatăl, care le descoperea voia Sa în inimile și mințile lor prin credință. Toate acestea erau sub conducerea Regelui numit Unsul, Mesia, Hristos, pe numele Său Yeshua, cunoscut ca Isus.

Acest Rege a fost și El ispitit de putere. Adversarul libertății lui Dumnezeu L-a ispitit prin foame,²⁹⁶ dorința de a manipula,²⁹⁷ și dorința de a domni peste toate împărățiile lumii.

²⁹² Harul provine din cuvântul grecesc *charis*, care înseamnă beneficiu, bunătate, servicii, răsplată, recompensă.

²⁹³ Luca 10:27 „El a răspuns: ‘Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.’” [Marcu 12:30, Matei 22:37]

²⁹⁴ Ioan 4:1 „Când a aflat Domnul că fariseii au auzit că Isus face și botează mai mulți ucenici decât Ioan,” Ioan 4:2 „deși Isus nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui,”

²⁹⁵ „Imunitate legală față de servitute, anumite poveri sau alte restricții.” „A face liber...”

²⁹⁶ Matei 4:4 „Drept răspuns, Isus a zis: ‘Este scris: Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.’”

²⁹⁷ Matei 4:7 „Isus i-a zis: ‘De asemenea este scris: Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău.’”

Dar El nu a pus pe nimeni între ascultarea și slujirea față de Dumnezeu Tatăl și față de El însuși.²⁹⁸ El a trecut testul ispitelor pe care toți ceilalți regi și oameni l-au eșuat.

Ambele împărății aveau autoritate; ambele împărății aveau slujitori care trebuiau să lucreze ca slujitori publici, împlinind slujirea zilnică și slujind familiilor din congregația poporului. Ambele aveau un sistem de guvernare, dar erau diferite. În una dintre ele, vocea poporului alegea conducători care emiteau edicte și porunci, făceau statute, impuneau taxe, aveau armate permanente profesioniste, instanțe numite, ofereau beneficii garantate, semnau tratate și își întorceau membrii în robia Egiptului.

În cealaltă împărăție, oamenii au ales un Rege care i-a răscumpărat din edicte, poruncile și legile impuse de Irod și de legislatura sa de reglementare. Ei l-au ales pe Yeshua. Hristos le-a permis oamenilor să se întoarcă la căile milei și ale darurilor de bunăvoie. El a oferit beneficiul înțelepciunii lui Dumnezeu într-o națiune întemeiată pe caritate și iubire, mai degrabă decât pe controlul lacom și oprimarea aproapelui. Slujitorii Săi erau adevărați servitori. El nu a făcut niciun acord și nicio cerere către altă guvernare sau zei numiți ai acestora.

Pilat din Pont era proconsulul Romei. Decizia lui era acceptată ca și cum ar fi fost dată de Cezar însuși. Isus nu a făcut apel la Cezar deoarece Împărăția Cerurilor nu era membră a acelei *ordini lumesti* și constituționale.

„Isus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă Împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.” Ioan 18:36

Împărăția lui Dumnezeu a fost întotdeauna pe acest pământ, acolo unde doi sau trei oameni umblau în căile lui Dumnezeu. Dar Împărăția lui Dumnezeu nu făcea parte din guvernarea romană. Ea nu fusese pusă legal sub autoritatea sa și Isus nu a apelat la Cezar pentru protecție.

Există numeroase cuvinte traduse prin „lume” în Noul Testament: *aeon*,²⁹⁹ *oikoumene*,³⁰⁰ *ge*³⁰¹ și *erets*.³⁰² Cuvântul „lume” din Ioan 18:36 este *kosmos*, care înseamnă „aranjament sau constituție potrivită și armonioasă, ordine, guvernare.”³⁰³ Din cuvântul *kosmos*, grecii au produs alte forme, precum *kosmeo*, folosit de Homer cu sensul de „alinare a trupelor.”³⁰⁴ În viziunea greco-romană, „*kosmos* însemna inițial disciplina unei armate, iar apoi constituția ordonată a unui stat.”³⁰⁵

Probabil că provenea din cuvântul *komizo*, care înseamnă „a avea grijă de, a purta de grijă, a furniza” sau „a lua ce este al tău,” exact ce făceau guvernele și sistemele organizate ale oamenilor ca și Cain, Nimrod, Faraon și Cezar.

Isus nu a apelat la Tatăl Romei, ci doar la Tatăl din Împărăția lui Dumnezeu. De asemenea, El ne-a spus să ne rugăm doar Tatălui nostru din Ceruri. Nu a spus niciodată că Împărăția Sa nu este pe pământ, ci ne-a spus să nu numim pe nimeni *Tată* pe pământ.³⁰⁶

²⁹⁸ Matei 4:10 „Atunci Isus i-a zis: ‘Pleacă, Satano! Căci este scris: Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.’”

²⁹⁹ „Aion” înseamnă o epocă neîntreruptă și este mult mai frecvent tradus în variații ale cuvântului „veac.”

³⁰⁰ „Oikoumene,” care inițial însemna „porțiunea de pământ locuită de greci, în distincție de ținuturile barbarilor,” are în mod obișnuit sensul de „locuit” sau „locuitorii pământului.”

³⁰¹ Cuvântul „ge” este tradus o dată prin „lume,” dar este tradus „pământ” de aproximativ 188 de ori, „țară” de 42 de ori, „sol” de 18 ori, „regiune” de 2 ori. Sensul este apropiat de „planeta Pământ.”

³⁰² „Erets,” dintr-o rădăcină nefolosită care probabil înseamnă „a fi solid,” este tradus „țară” de 1543 ori, „pământ” de 712 ori, „regat” de 140 ori, „sol” de 98 ori, „lume” de 4 ori, „cale” de 3 ori, „comun” de 1 ori, „câmp” de o dată, „națiuni” de o dată – pentru un total de 2504. Înseamnă: 1) țară, pământ, sol – dar nu „planetă.”

³⁰³ 2889 *Kosmos* (din rădăcina „komizo,” care înseamnă „a îngriji, a purta de grijă, a prevedea; a lua sau a ridica pentru a îngriji și a păstra; a lua și a duce deoparte”) este un substantiv masculin tradus în KJV ca „lume” de 186 ori, „podoabă” o dată; total: 187. 1) o rânduială sau constituție aptă și armonioasă, ordine, guvernare...” Online Bible Greek Lexicon

³⁰⁴ Online Etymology Dictionary, © 2001 Douglas Harper

³⁰⁵ Early Greek Philosophy, John Burnet: Secțiunea A: Introducere

³⁰⁶ Matei 23:9 „Și să nu numiți pe nimeni de pe pământ ‘tatăl vostru’; căci Unul singur este Tatăl vostru, acela care este în ceruri.”

Guvernele își bazează mare parte din autoritatea lor pe dreptul de *Parens Patriae*. Împărații Romei și-au asumat autoritatea ca fiind *Părinți ai națiunii*. Împărăția Romei era făcută în imaginea lui Dumnezeu Tatăl, dar nu purta caracterul Numelui Său.

Isus știa că Regele Împărăției lui Dumnezeu, care era „aproape,” nu putea face apeluri, tratate sau legături cu Roma sau cu vreo altă națiune. Isus Se încredea în Domnul și nu ar fi făcut nicio cerere și nici nu s-ar fi rugat zeilor din curțile romane.

Cele două Împărății

Există două împărății pe acest pământ. Ele au fost aici încă de când Cain și Set umblau pe pământul creației lui Dumnezeu. Puterea conducătoare a uneia este încredințată unei autorități unice sau *vocii* colective și corporative a *poporului*, care face jurămintele³⁰⁷ elitelor conducătoare. Cealaltă împărăție strigă în speranță și credință, chemând oamenii să caute adevărul, să-și iubească aproapele ca pe un frate, să asculte de Dumnezeu și să urmeze căile Sale în libertate și caritate.

În prima formă de guvernare, oamenii se adună pentru a da conducătorilor puterea pe care Dumnezeu a dat-o fiecărui om. Ei dau sau vând responsabilitățile care le-au fost încredințate de Dumnezeu, în schimbul unor beneficii oferite de oameni. Acei conducători, ispitiți de putere, seduc pe toți cu scheme ademenitoare și promisiuni de libertate, dar ajung să numească agenți care asupresc pe fiecare om asupra vecinului său.

Duhul care motivează această formă este judecata binelui și a răului, impunerea voinței colective sau individuale asupra altora, exercitarea autorității și judecării asupra celor slabi sau neputincioși. Pe măsură ce oamenii sunt refăcuți după chipul zeilor lor omenești, ei acționează cu un spirit hedonist pentru a-și satisface propria foame de prosperitate, în detrimentul aproapelui și spre pierzarea propriului suflet.

Cealaltă împărăție funcționează după un model fundamental diferit. Oamenii păstrează responsabilitatea pe care le-a dat-o Dumnezeu ca pe un lucru prețios. Ei văd drepturile ca pe datorii, nu ca pe privilegii. Nu caută alt conducător decât pe Dumnezeu Tatăl, nicio dreptate sau milă decât a Lui. Nu caută răzbunare, ci oferă iertare. Sunt un popor al păcii, nu al asupririi. Oamenii se adună pentru că își iubesc aproapele ca pe ei înșiși și nu ar căuta niciun beneficiu care este susținut prin luarea de la alții. Nu doresc să domnească peste aproapele lor nici prin vot, nici prin vreo agenție. Ei caută voia Tatălui. Își aleg slujitorii prin consens, nu prin vot majoritar. Acești oameni au început o călătorie către o împărăție a credinței, speranței, carității și iubirii. Ei sunt Împărăția Cerurilor la îndemână.

„Celui ce va birui îi voi da o piatră albă, și pe piatră este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decât acela care-l primește.” Apocalipsa 2:17

Întoarcerea la Împărăția lui Dumnezeu este asemenea fiului risipitor, care nu s-a întors ca să se bucure de plăcerile casei Tatălui său, ci s-a întors ca păcătos, dorind să fie slujitor, căutând voia și plăcerea Tatălui și nu pe a sa, pentru că inima lui se întorsese de la răutatea care-l ispitise mai înainte. Nu s-a întors pentru răsfăț și confort, ci pentru sacrificiu de sine și slujire față de Tatăl dreptății, cerând mila neprihănită a domniei și guvernării Lui.

Aceasta a fost chemarea lui Ioan Botezătorul. Aceasta a fost spălarea porcului de noroi. Oare bisericile de astăzi îi cheamă pe oameni la împărăția lui Irod, la Roma, la belșugul ei, la principiile și decadența ei, sau la Împărăția Cerurilor propovăduită de Isus și la neprihănirea ei?

³⁰⁷ *Vote* (substantiv). O dorință sau aspirație arzătoare; un jurământ; o rugăciune. Webster's Dictionary, ediția din 1913.

„În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus și L-au întrebat: Cine este mai mare în Împărăția cerurilor? Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și a zis: Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu veți deveni ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.” Matei 18

Când Ioan și Isus *au predicat că Împărăția Cerurilor este aproape* și slujitorii lor desemnați botezau poporul, au existat oameni din guvern care au întrebat despre autoritatea lor de a face acest lucru, nu despre actul în sine. Isus a vorbit despre Împărăția Cerurilor la timpul prezent. A folosit, de asemenea, această expresie, „Împărăția lui Dumnezeu,” interschimbabil, vorbind despre ea ca și cum ar fi fost deja aici, la îndemână, în apropiere, și ar fi fost aici de ceva timp. El a proclamat că o va lua de la cei ce stăteau pe scaunul lui Moise și o va da altora.

„De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui neam care va aduce roadele ei.” Matei 21:43

Ortodocșii căutaseră căile filosofilor romani și greci – și încă o fac. Biserica înrădăcinată, confuză și ignorantă i-a dus adesea pe oameni în robie. Ioan predica o împărăție a iubirii și a carității, *sub legea desăvârșită a libertății*, fără constrângere. Un sistem de împărțire și partășie, nu de coerciție și supunere forțată.

Libertatea fusese un subiect major în învățăturile Bisericii primare, așa cum fusese de la începuturile Bibliei. Libertatea era o temă biblică în Babilon, Ur și Egipt, ca să nu mai vorbim de regii lui Israel, Iudeea și Roma. Isus a cumpărat libertatea lui Dumnezeu pentru noi.

Credința este acțiune

„Luați seama însă ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi.” 1 Corinteni 8:9

A crede în Hristos, în căile Lui, în cuvintele și învățăturile Sale, însemna să te pocăiești, să te întorci, să-ți cureți viața, să netezești calea Domnului. Fiecare individ trebuia să caute Împărăția lui Dumnezeu în viața de zi cu zi, iar nevoile lui urmau să fie împlinite fără a taxa sângele, sudoarea și răbdarea aproapelui său.³⁰⁸

Ți s-a spus să nu numești pe nimeni „Tată” pe pământ, nici în cuvânt, nici în faptă. Ți s-a spus să te adresezi doar Tatălui nostru din ceruri. Trebuia să faci voia Tatălui pentru ca Împărăția Lui să vină la tine.³⁰⁹ Însă Împărăția era mai întâi în tine. Era la îndemâna ta în duh, dar și în adevăr, în măsura în care făceai voia Tatălui.

„Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Ioan 3:17

Isus a murit pentru ca tu să poți fi mântuit. Dar faptul că cineva spune că el „crede în Isus” nu înseamnă automat că este mântuit. El a spus de nenumărate ori că trebuie să facem voia Tatălui, nu că am putea vreodată câștiga mântuirea, pentru că nimic din ce facem nu-L obligă pe Dumnezeu. Mântuirea este un dar care rezultă din credința noastră pusă în practică.

Credința nu este doar un acord mental sau o credință teoretică. Cuvântul grecesc *pistis*, folosit ca substantiv,³¹⁰ înseamnă „fidelitate, credincioșie, loialitate.” Iar această credincioșie include „fidelitate față de îndatoriri, responsabilități sau rânduieli.”³¹¹

³⁰⁸ Romani 13:9 „Căci poruncile: Să nu preacurvești; Să nu ucizi; Să nu furi; Să nu mărturisești strâmb; Să nu poftesti, și orice altă poruncă mai este, se cuprind în această poruncă: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

³⁰⁹ Matei 7:21 „...face voia Tatălui Meu...”; Matei 12:50 „...oricine face voia Tatălui Meu...”; Matei 21:31 „...a făcut voia tatălui său?”; Marcu 3:35 „...oricine face voia lui Dumnezeu...”; Ioan 6:38 „...nu fac voia Mea...”

³¹⁰ *Pistos* ca adjectiv. În Evanghelia după Ioan, autorul nu folosește deloc forma substantivală *pistis* (credință), ci doar forma verbală *pisteuo* (a crede) de aproape 100 de ori, ceea ce indică faptul că credința este o acțiune, nu doar o afirmație verbală sau o acceptare mentală.

Această obligație înseamnă să facem voia Tatălui, să păzim poruncile și să împlinim cele spuse de Isus. Este clar că fără fapte credința este moartă, iar credința moartă nu este credință adevărată, ci doar vorbe goale.

Fariseii mărturiseau că ei „cred în Dumnezeu,” dar nu-L cunoșteau. Își creaseră o imagine a lui Dumnezeu în mintea lor, dar Tatăl lor nu era Dumnezeu, ci Tatăl Romei, pentru că nu aveau alt împărat decât Cezar. Mulți nu au crezut în Isus ca Rege pentru că nu credeau în căile lui Dumnezeu, deși pretindeau că ei cred în El.

Ei credeau în zeciuieli impuse, în taxe ale templului și în sisteme de securitate socială, ca și *Corban*, care făceau Legea lui Dumnezeu fără putere. Credeau în împărăția Romei, cu beneficiile ei finanțate din taxe pe venit și proprietate, și doreau bunurile aproapelui lor.

„Și zicea: S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.” Marcu 1:15

Când Hristos ne-a chemat să credem, a spus mai întâi că trebuie să ne pocăim. Pocăința nu înseamnă doar să-ți pară rău, ci să te întorci, să-ți schimbi felul de a gândi și de a trăi. Cei care spuneau că ei „cred,” dar nu se întorceau din căile lor, nu primeau harul iertării lui Dumnezeu. Credința fără pocăință este o minciună.

„Vă spun: Nu; ci dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” Luca 13:3,5

Este clar că trebuie să credem, dar de asemenea trebuie să ne pocăim. Credința noastră se va vedea într-o schimbare a faptelor și comportamentului nostru, dacă ea nu este moartă. Vom începe să facem voia Tatălui, pentru că Tatăl va fi în noi. Vom zidi împărăția, pe măsură ce ea crește în noi. Dacă vom crede ca un copil și ne vom naște din nou în El, atunci vom începe să ne schimbăm. Vom căuta să facem voia Tatălui. Viețile noastre vor începe să reflecte căile Sale.

„Și de ce-Mi ziceți: Doamne, Doamne!, și nu faceți ce spun Eu?” Luca 6:46

Mulțimile alergau la Isus, așa cum mii l-au urmat și pe Ioan. Cei mai mulți voiau împărăția oferită de Irod, dar unii doreau libertatea și credința³¹² oferite de Ioan și Isus.

Ca în zilele lui Roboam, unii doreau să păstreze puterea și confortul oferit de sistemele civile opuse și l-au lepădat pe Hristos, Regele. Unii și-au dat loialitatea, ascultarea și slujirea lui Cezar și ordinii lui lumesti, dar alții l-au oferit fidelitatea și ascultarea lui Hristos și Împărăției Sale a libertății. Bărbați și femei pot face aceeași alegere și astăzi.

„Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” Iacov 1:27

În Împărăția lui Isus, văduvele, orfanii și nevoile societății erau împlinite prin daruri de bunăvoie. Aceasta era religia dreaptă a lui Hristos – să-și hrănească oile, potrivit legii desăvârșite a libertății, prin credință, speranță și dragoste. Religia națiunilor păgâne este aceea de a forța contribuțiile poporului prin „binefăcători” care stăpânesc unii peste alții. Aceasta este calea lumii lui Cain, a lui Nimrod, a faraonului, a lui Cezar și a guvernului. Urmașii lor se opun religiei lui Hristos, Îi iau Numele în deșert și se întinează.

³¹¹ The American Heritage® Dictionary of the English Language, ediția a patra.

³¹² Sinonime: fidelitate, loialitate, credință (fealty), devotament.

Împărăția rânduită

Isus a luat Împărăția de la cei care nu aduceau roade bune. Credința lor era moartă. Fără credință adevărată în Dumnezeu Tatăl, erau dușmani ai libertății. Ei au complotat și L-au ucis pe Isus, dar El era încă Regele acelei Împărății. Isus a rânduit acea Împărăție a lui Dumnezeu celor care au rămas cu El în credință și au învățat să asculte de Poruncile Lui.

„Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția. ... Și Eu vă rânduiesc o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit-o Mie.” Luca 12:32; 22:29

La Cincizecime, mii s-au întors la acei slujitori rânduiți, care lucrau acum zilnic în templu. Ei, la rândul lor, au uns noi slujitori, împărțeau corect pâinea contribuțiilor, rânduiiau slujitori pentru gestionarea fondurilor slujirii zilnice și răspândeau Evanghelia spunând că Împărăția Cerurilor este aproape. Oamenii se pocăiau și se schimbau în întreaga lume. Credeau și se întorceau. În locul sutelor sau miilor de legi din guvernele celorlalte națiuni, acum erau doar două: Să-L iubești pe Dumnezeu și căile Lui, și să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși.

„În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii.” Matei 22:40

Mai existau și atunci cei care pretindeau că sunt împărăția iudeilor, așa cum există și astăzi, dar ei nu erau *Israel*. Israel este acolo unde Dumnezeu domnește. Creștinii care sunt credincioși și fac voia lui Dumnezeu, aceia sunt Israel. În inima, mintea și sufletul lor începe împărăția. *Am fost chemați la libertate*. Să nu folosim acea libertate în mod greșit, ci *prin dragoste să slujim unii altora*. Nimeni nu trebuie să aștepte ca Împărăția lui Dumnezeu să vină în viața sa.

„...S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia.” Marcu 1:15

Libertatea

În Roma exista libertate religioasă, dar nu toate libertățile erau tolerate de către toți conducătorii *Păcii Romane*, unde domneau vanitatea și gelozia.

„Căci, fraților, voi ați fost chemați la libertate; numai să nu faceți din libertate un prilej pentru firea pământească, ci, prin dragoste, slujiți-vă unii altora.” Galateni 5:13

Isus a avertizat de asemenea să nu jurăm, pentru că astfel de activitate „vine de la cel rău.”³¹³ Isus știa că aceasta este una dintre metodele prin care alte națiuni își extind autoritatea, transformând ceea ce ar trebui să aparțină lui Dumnezeu sub jurisdicția oamenilor. Era un mod de a lega fidelitatea și credința unui om de un alt dumnezeu. În Iacov 5:12 ni se spune din nou: „*Dar mai presus de toate, frații mei, să nu jurați, nici pe cer, nici pe pământ, nici cu vreun alt jurământ; ci ‘da’-ul vostru să fie ‘da’ și ‘nu’-ul vostru, ‘nu’, ca să nu cădeți sub judecată.*”

Pavel, ca jurist, înțelegea bine pericolele și semnificația juridică a jurămintelor, contractelor, legămintelor și învoielilor. În 1 Corinteni 6:12, Biblia spune clar că Pavel nu recomandă să intri sub autorități prin jurământ sau aplicație.³¹⁴ El repetă această idee în 1 Corinteni 7:21: „*Ai fost chemat fiind rob? Nu te îngrijora; dar, dacă poți să fii liber, folosește-te mai bine de libertate.*”

Oamenii știau că Isus aducea Împărăția în duh și adevăr și că El a proclamat aceasta în fața lumii întregi. Ei au văzut venind Împărăția, L-au văzut pe Mesia, Unsul, Hristosul, Regele în trup, și au învățat să lucreze împreună ca o împărăție, ca un guvern sub libertate. Asta însemna să facă voluntar ceea ce este drept.

³¹³ „Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicidecum...; ci cuvântul vostru să fie: da, da; nu, nu; ce trece peste acestea vine de la cel rău.” Matei 5:34–37

³¹⁴ „Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa stăpânit de ceva.” 1 Corinteni 6:12

„Rămâneți, dar, tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți din nou în jugul robiei.” Galateni 5:1

Învățătorii de atunci erau bine familiarizați cu sistemele stabilite de Avraam și practicate de grupuri precum esenienii. Ei știau că oamenii sunt adesea leneși sau egoiști și că au tendința de a neglija nevoile altora.

Filozofia bunului samaritean era esențială pentru supraviețuirea unei republici teocratice, în care oamenii erau liberi să contribuie sau nu la nevoile comunității. Independența este un ingredient esențial pentru o comunitate puternică, dar participarea caritabilă este la fel de importantă.

„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” Evrei 10:25

Când cineva are libertatea de a nu contribui, poate fi ispitit de indiferență sau lăcomie să nu facă nimic pentru aproapele său. Ca să fie o adevărată națiune, oamenii trebuie să fie un singur trup.

„Ca oameni liberi, dar nu folosind libertatea ca un acoperământ pentru răutate, ci ca slujitori ai lui Dumnezeu.” 1 Petru 2:16

Au fost întotdeauna oameni invidioși și geloși pe cei care fac libertatea să funcționeze. Prin scheme ingenioase, despoții profită de oamenii harnici, care neglijează datoria caritabilă. Drepturile sunt responsabilități. Dacă neglijezi obligațiile dictate de Legea lui Dumnezeu, vei pierde drepturile de moștenire și patrimoniul împărăției Lui.

„Și aceasta din cauza fraților mincinoși, care s-au strecurat pe furiș, ca să iscodească libertatea noastră pe care o avem în Hristos Isus, ca să ne aducă iarăși în robie.” Galateni 2:4

De la început, Set, Enos, Avraam și Moise au umblat cu Dumnezeu. Ei căutau *libertatea neprihănită* care îi apropia de Dumnezeu, Creatorul. Credința lor pusă în practică i-a trezit la adevărata natură a lui Dumnezeu și a guvernării Lui.

„De aceea așa zice Domnul: Voi n-ați ascultat de Mine ca să vestiți libertatea fiecare către fratele său și fiecare către aproapele său. Iată, zice Domnul, vă vestesc și Eu o libertate: către sabie, către ciumă și către foamete; și vă voi da spre groaza tuturor împărățiilor pământului.” Ieremia 34:17

Pentru cei care nu vor să urmeze căile lui Dumnezeu, ci își stabilesc propriile regate și guverne prin forță și control, reguli și reglementări, sfârșitul este clar și inevitabil, conform legii Sale și naturii umane. Puterea corupe.

„Și voi umbla cu larghețe, căutând poruncile Tale.” Psalm 119:45

Isus a venit să aducă împărăția libertății lui Dumnezeu în fiecare aspect al vieții noastre. Poruncile și caracterul lui Dumnezeu ar trebui să guverneze atât pe noi, cât și națiunile lumii. Libertatea este favorabilă creșterii și maturizării. Virtutea este calea harului lui Dumnezeu. Credința este un dar care ne aduce la o cunoaștere mai deplină a lui Dumnezeu. Renunțarea la acele drepturi și responsabilități, oferite de Creator, ne face săraci și slabi.

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc Evanghelia săracilor; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” Luca 4:18

Nu există temă mai des întâlnită în Biblie decât libertatea sub Dumnezeu, însoțită de caritate și dragoste pentru Dumnezeu și pentru aproapele. Guvernele voluntare au fost regula în istoria omenirii, nu autoritățile centralizate sau chiar democratice, care sunt atât de comune în administrațiile moderne.

Este puțin cunoscut faptul că, „încrederea noastră modernă în guvern pentru a face legi și a stabili ordine nu este norma istorică.”³¹⁵

Suntem învățați și ajungem să credem că istoria omenirii și a guvernării este istoria guvernelor autoritare centralizate, în timp ce adevărul este că cea mai mare parte a guvernării a fost realizată de oameni care au lucrat împreună în *grupuri* voluntare, uniți prin obiceiuri, respect reciproc și dreptate rațională. Deși formele autoritare *de sus în jos*, între statele create de oameni, au existat încă de când Cain l-a ucis pe Abel, acestea sunt, în sine, o abatere – nu creația lui Dumnezeu.

Clasa conducătoare, acționând ca *izvor al justiției*, este astăzi atât de prezentă în întreaga lume, încât mulți încă mai cred în această definiție: „Statul este în esență un aparat de constrângere. Caracteristica activităților sale este aceea de a obliga oamenii prin aplicarea sau amenințarea cu forța să se comporte altfel decât și-ar dori.”³¹⁶ Se presupune că nu poate exista ordine fără ca oamenii să o impună. Dar, în realitate, puterea lui Dumnezeu, scrisă în inimile și mințile unora, poate aduce ordine în întreaga lume.

„Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvală și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.” Matei 11:12

Unii vor susține că democrațiile sunt guverne ale poporului, prin popor și pentru popor. Deși acest lucru ar putea fi adevărat dacă oamenii ar fi fără viclenie și lăcomie, totuși, se poate spune că, „Statul este, în esență, rezultatul succeselor obținute de o bandă de tâlhari care s-au suprapus peste societăți mici și distincte.”³¹⁷ Acest lucru a fost mereu valabil chiar și în democrații, unde „Cincizeci și unu la sută dintre oameni iau drepturile celorlalți patruzeci și nouă.”³¹⁸

Chiar și oameni precum George Washington au afirmat: „Guvernul nu este rațiune, nu este elocvență — este forță. Ca focul, este un slujitor periculos și un stăpân înfricoșător.”

Orice guvern căruia i se acordă puterea de a *exercita autoritate* va atrage în jurul său oameni însetați de putere. Ei vor acorda beneficii prin luarea de la o parte a poporului, pentru a satisface natura lacomă a susținătorilor lor. Apatia și avariția vor aduce lenea și delăsarea în rândul poporului. Pofta pentru confort și autoindulgență va înlocui jertfa zilnică a fraților și vecinilor unul pentru altul. Drepturile vor fi risipite pe măsură ce responsabilitatea individuală este abandonată. Este doar o chestiune de timp până când elita conducătoare va ține poporul „în ignoranță totală și îi va fura libertatea prin înșelătorie.”³¹⁹

„Și niște brațe se vor ridica din partea lui, vor pângări sfântul locaș, cetățuia, vor face să înceteze jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiirii.” Daniel 11:31

De aceea Hristos a interzis slujitorilor Săi rânduiți³²⁰ să formeze un astfel de guvern, iar Samuel a transmis avertizarea lui Dumnezeu cu privire la acest subiect străvechi și controversat. Natura stăpânirii lui Dumnezeu pe pământ este aceea a unui guvern cu totul diferit față de ceea ce am ajuns să credem că este normal, potrivit sau chiar dorit de Dumnezeu Tatăl, Creatorul nostru al tuturor.

³¹⁵ The Enterprise of Law: Justice without the State [*Întreprinderea Dreptului: Justiție fără Stat*] Bruce L. Benson, Editura: Pacific Research Institute for Public Policy (San Francisco), 1991

³¹⁶ Ludwig von Mises, economist politic austriac.

³¹⁷ *Despre Putere* de Bertrand de Jouvenel, Viking Press, New York, 1949.

³¹⁸ Thomas Jefferson, al doilea discurs inaugural.

³¹⁹ Patrick Henry, în opoziție față de Constituție și avertizând asupra falsității acesteia.

³²⁰ Matei 20:25-27, Marcu 10:42, Luca 22:25

Capitolul 11 Unde este Împărăția

Despre Împărăție

Împărăția Cerurilor este despre smerenie, iubire și ascultare față de Dumnezeu și slujire față de ceilalți. Este despre a fi un frate pentru cei credincioși și o mărturie pentru lume. Suntem noi dispuși să renunțăm la averile noastre, timpul nostru, energia noastră și viața noastră pentru a sluji voii lui Dumnezeu și Împărăției Sale? Suntem noi dispuși să fim asemenea lui Hristos?

„Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: Adevărat vă spun că un bogat va intra cu greu în Împărăția cerurilor.” Matei 19:23

Un om nu trebuie să iubească lucrurile acestei lumi mai mult decât Numele lui Dumnezeu, mai mult decât Caracterul Său, preceptele Sale, Căile Sale. Sunt multe alegeri și sacrificii care vin odată cu căutarea voii lui Dumnezeu și trăirea ei.

„Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau soție, sau copii, sau ogoare pentru Numele Meu, va primi înșutit și va moșteni viața veșnică.” Matei 19:29

Sunt unii care înțeleg natura contractuală a sistemului omului, „Legămintele zeilor.” Sunt oameni care iubesc mai mult puterea, lauda și poziția de autoritate decât își iubesc frații. Aceștia sunt ofițerii, slujitorii și profeții cetății lui Cain, Nimrod, Faraon, Cezar, președinți și secretari generali ai lumii organizate de oameni — un sistem care se opune împărăției lui Dumnezeu.

„Vai de voi, fariseilor! Fiindcă voi iubiți locurile dintâi în sinagogi și salutările în piețe.” Luca 11:43

Biblia ne-a spus cum putem fi prinși de cuvintele gurii noastre, jurăminte și promisiuni, și prin alianțele făcute cu cei care nu cred în preceptele lui Dumnezeu. Suntem avertizați împotriva plăcerilor înșelătoare sau beneficiilor guvernelor.³²¹ Ni se spune că oamenii vor face dificilă evadarea pentru cei care caută să asculte de Tatăl din ceruri și să fie din nou liberi, așa cum a fost Israel la Exod.

„Vai de voi, învățați ai Legii! Pentru că ați luat cheia cunoștinței; voi înșivă n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre i-ați împiedicat.” Luca 11:52

Conducătorii națiunii și bisericile întemeiate prin acel lanț al puterii și autorității neagă Împărăția și libertatea lui Isus Hristos, în timp ce îi predau pe toți sub jugul slujirii autorităților sau jurisdicțiilor conduse de elitele acestei lumi. Ei au luat cheia cunoașterii despre adevărata natură a Evangheliei și a guvernării lui Dumnezeu.

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți Împărăția cerurilor înaintea oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.” Matei 23:13

Aproape că nu mai există loc pentru oameni liberi în lume, așa cum erau definiți în Israelul de odinioară. Toți sunt transformați în supuși în țara nașterii lor naturală. Unii tânjesc după libertatea care altădată era parte a ființei americane. Cei care, în inimile și sufletele lor, își asumă povara credinței și umblă în căile Domnului sunt asediați de ignoranța, lăudăroșenia și lăcomia celor care vor totul sau nimic. Căutând independență și un domeniu liber, nu mai găsesc niciun pustiu spre care să fugă, niciun pământ neîntinat care să nu poarte semnul statului-cetate al lui Cain.

³²¹ „Când stai la masă cu un conducător, ia bine seama ce este înaintea ta; și pune-ți un cuțit la gât, dacă ești un om lacom. Nu pofti bunătățile lui, căci sunt o mâncare înșelătoare.” Proverbe 23:1-3

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că străbateți marea și uscatul ca să faceți un prozelit, iar când a devenit unul, îl faceți de două ori mai vrednic de gheena decât voi înșivă.” Matei 23:15

Unii poftesc bunurile aproapelui lor și cer taxarea pentru a finanța beneficiile și a împlini rugăciunile pe care le-au înălțat către dumnezeii făcuți de ei înșiși. Ei iau Numele Domnului în zadar, spunând că se încred în Dumnezeu, în timp ce, în realitate, se închină la binefăcători care operează, nu prin caritate, ci prin forță și control, exercitând autoritate și opresiune. Ei se pleacă și slujesc zeilor omului în loc să caute împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa.

„Bea apă din fântâna ta și din izvoarele ce curg din puțul tău. Izvoarele tale să se reverse în afară, râuri de ape pe ulițe. Să fie ale tale singur și să nu le împarți cu străinii.” Proverbe 5:15, 17

Sunt mulți care văd răutatea sistemului omului peste om, sistemul conducătorilor neamurilor care exercită autoritate asupra celor ce beneficiază de punga comună a unei democrații sociale și de schemele de Corban ale robiei fiscale. Îi blestemă ei pe acești împovărători ai sistemului în timp ce păstrează o dragoste pentru puterea acestuia? Doresc ei să-l judece, dar, democratic sau altfel, râvnesc la puterea sa? Sunt ei una în duh cu ceea ce pretind că disprețuiesc și urăsc?

„Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce fac asemenea lucruri și le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?” Romani 2:3

Mulți, prin ignoranță și bune intenții, au fost viclenit constrânși să devină parte a unor astfel de sisteme. Le-a lipsit cunoașterea, iar Biserica a eșuat în a-i învăța despre falsitatea căilor acestor sisteme. Sunt adesea cetățeni model care își plătesc bucuroși partea, dar, adânc în inimile lor, caută dreptate și milă pentru toți. Sunt caritabili, răbdători, iubitori și buni. Mulți au urmat căile lor pierzătoare deoarece calea adevărului a fost vorbită de rău.³²² Nu li s-au arătat căile lui Dumnezeu și li s-a predicat o evanghelie ușoară, plină de jumătăți de adevăruri.

„Nu blestema pe împărat nici măcar în gândul tău, și nu blestema pe cel bogat în cămara ta; căci o pasăre a cerului îți va duce glasul, și o făptură înaripată va spune ce ai zis.” Eclesiastul 10:20

Problema nu este ceea ce au făcut cei bogați și puternici, ci ceea ce au eșuat să facă cei care iubesc pe Domnul. Calea neprihănirii este calea spre libertate. Dacă oamenii vor căuta căile Împărăției lui Dumnezeu, *toate celelalte li se vor adăuga*.

Împărăția vine

Nu este de ajuns să urâm tiranii, ci trebuie să disprețuim tirania chiar și în noi înșine.

„Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc; binecuvântați și nu blestemați.” Romani 12:14

Avem nevoie de mai mult decât apă ca să fim spălați și curățați în sufletul nostru. Avem nevoie de pocăință adevărată, o adevărată întoarcere, o lepădare de fiara din inimile și duhurile noastre, și, în inimi, trebuie să căutăm adevărata cale a pocăinței duhovnicești și trupești.

„Cine poate zice: Mi-am curățit inima, sunt curat de păcatul meu?... Nu iubi somnul, ca să nu ajungi sărac; deschide-ți ochii și te vei sătura cu pâine... Nu zice: Voi răsplăti răul! Așteaptă pe Domnul, și El te va izbăvi... Este o cursă pentru om să înghită ceea ce este sfânt [qodesh, pus deoparte], și după fângăduințe să cerceteze.” Proverbe 20

Poate că începem să ne trezim la realitatea planurilor rele ale oamenilor, dar suntem noi dispuși să lăsăm întreaga lumină a adevărului să pătrundă în sufletele noastre? Vom vedea noi propria noastră iubire pentru întunericul care ne-a fost confort în somnolență? Pe măsură ce ne trezim la lumina adevărată a Domnului Dumnezeu, direcția pașilor noștri trebuie să se schimbe.

³²² „Și mulți îi vor urma în căile lor pierzătoare, și din pricina lor calea adevărului va fi vorbită de rău.” 2 Petru 2:2

Vom face noi lucrările Domnului vădite în noi, zidind Împărăția Lui în cuvânt și faptă? Vom umbla cu Dumnezeu sau vom urma căile lui Cain?

„Și judecata aceasta este: lumina a venit în lume, și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu-i fie mustrate faptele. Dar cine lucrează în adevăr vine la lumină, pentru ca faptele lui să fie arătate, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.” Ioan 3:19, 21

Da, poate că suntem chinuiți de biciul și scorpionii stăpânilor acestei lumi, creați din propria noastră poftă sau ignoranță. Totuși, înțepătura pe care ne-o aduc ne-a trezit la propria robie. Urâm noi robia cu adevărat sau doar ne e teamă de a fi sclavi? Este doar trupul nostru cel chinuit sau, cu nădejde, este duhul dreptății care dorește să locuiască în noi și să elibereze pe toți oamenii spre a face voia Tatălui? Iubim noi libertatea apropelului nostru la fel de mult ca pe a noastră?

Conducătorii lumii sunt sclavi ai propriei dorințe de tiranie la fel cum noi suntem victime ale propriei leneviri și lăcomii. Ei au fost corupți prin slăbiciunea noastră. Vom căuta noi să-i eliberăm pe cei ce asupresc, la fel cum dorim eliberarea celor asupriți? Hristos a venit ca toți să fie mântuiți. Dacă se pocăiesc și cred, pot primi acea mântuire și ei.

Dacă nu suntem curățați prin lumina care alungă toată întunecimea, lăcomia, invidia, setea de putere și mândria, ce parte din blestemul lui Dumnezeu ar trebui să nu moștenim? Am iubit noi aproapele nostru sau i-am râvnit bunurile? Am trăit în libertate sau am exercitat autoritate asupra altora? Cine ne va izbăvi dacă nu ne vom pocăi și nu ne vom întoarce de pe calea lui Balaam?

„Și a izbăvit pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a celor stricați. (Căci neprihănitul care locuia în mijlocul lor își chinuia zi de zi sufletul lui drept din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite). **Domnul știe să izbăvească din ispită** pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuiți ca să fie pedepsiți în ziua judecății. Dar mai ales pe cei ce umblă după poftele firii lor, **în necurăție, și disprețuiesc stăpânirea**³²³ [kuriotes – domnia]. Sunt îndrăzneți, încrezuți și nu se tem să vorbească de rău măririle [doxa – demnitățile, judecățile]. Pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nicio învinuire batjocoritoare împotriva lor. Dar aceștia, **ca niște dobitoace fără minte**, din fire sortite să fie prinse și nimicite, vorbesc de rău lucruri pe care nu le cunosc și **vor pieri în stricăciunea lor**, și își vor lua plata cuvenită pentru nedreptatea lor. Ei găsesc plăcere în a se desfăta ziua în desfrâu; sunt pete și rușine, **se desfată în înșelăciunile lor, când mănâncă împreună cu voi**. Au ochii plini de preacurvie și nu pot înceta de a păcătui; **momesc sufletele nestatornice**; au inima deprinsă **la lăcomie**; sunt copii blestemați. Au **părăsit calea cea dreaptă** și au rătăcit, urmând **calea lui Balaam**, fiul lui Beor, care **a iubit plata fărădelegii**. Dar a fost muștrat pentru nelegiuirea lui: un măgar fără glas a vorbit cu glas omenesc și a oprit nebunia prorocului. Aceștia sunt fântâni fără apă, nori mânați de furtună, cărora li se păstrează negura întunericului pe vecie. 2 Petru 2

Cine poate înțelege căile DOMNULUI? Mulți vor pretinde că vin în Numele Tatălui nostru din ceruri, dar nu-L cunosc. Ieșirea din sistemul lumii nu te scoate automat și din întunericul lumii, și nici nu aduce lumină asupra ei.

Oamenii au părăsit *calea cea dreaptă, ospătându-se* din beneficiile nicolaiților și căutând răzvrătirea lui Core. Prin participarea și *dragostea față* de aceste *practici lacome* ale lui Balaam, oamenii batjocoresc pe Hristos, spunând că El nu a fost Rege și că nu a venit în trup ca Rege al acelei Împărății, și că Împărăția Sa nu era la îndemână.

³²³ *kuriotes* înseamnă *domnie, putere, stăpânire; unul care deține stăpânire*; este de obicei tradus „domnie,” dar în acest context este tradus „guvernare.”

Mulți cred că democrațiile sociale și indirecte sunt cea mai bună formă de guvernare – și poate că sunt, pentru cei ce nu vor să urmeze căile neprihănitii. Fiara din inima lor nu poate rezista tentației de a conduce peste alții și de a-și constrânge aproapele să se supună propriei viziuni despre ceea ce este drept. Cei care iubesc Duhul lui Dumnezeu trebuie să caute o altă cale.

„Dar aceștia vorbesc de rău lucruri pe care nu le cunosc; și, ca niște dobitoace fără minte, se strică în ceea ce știu din fire. Vai de ei! Căci au urmat calea lui Cain, s-au aruncat cu lăcomie în rătăcirea lui Balaam pentru plată și au pierit în răzvrătirea lui Core. Sunt pete la mesele voastre de dragoste, ospătându-se fără rușine, păstorindu-se pe ei înșiși; nori fără apă, mânați de vânturi; pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați; valuri furioase ale mării, spumegându-și rușinile lor; stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie... Aceștia sunt cârtitori, nemulțumiți, umblă după poftele lor, gura le vorbește lucruri trufașe și slăvesc pe oameni pentru câștig.”
Iuda 1

Mâncând în Împărăție

Întotdeauna a existat o împărăție a lui Dumnezeu pe pământ. Standardele ei și istoriile despre oamenii care urmează acele precepte drepte, și despre cei care nu o fac, sunt ceea ce cuprinde Biblia. Cei care neagă că Împărăția este aproape au mers pe calea lui Cain, în timp ce declară pasiv că așteaptă pe Domnul. Ei spun că nu există o Împărăție a lui Dumnezeu la îndemână și că aceasta nu a fost restaurată, ci amânată.

„Deci cei adunați laolaltă L-au întrebat: Doamne, oare în vremea aceasta vei așeza din nou împărăția lui Israel? El le-a răspuns: Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.”
Fapte 1:6-7

Ni se spune să credem că puterea³²⁴ împărăției încă nu a venit. Este oare asta ceea ce ne spun Biblia și istoria? Apostolii știau că împărăția a existat întotdeauna. Ei știau că Hristos luase împărăția lui Iuda de la farisei și schimbătorii de bani și o încredințase lor. Ei știau că mii credeau acum. Ei întrebau dacă El avea să „restaureze din nou împărăția lui Israel,” care se separase cu ani în urmă.

Isus le-a spus că vor primi mai întâi puterea acelei împărății:

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” Fapte 1:8

Oamenii au ajuns să creadă că guvernele sunt fixate în locații delimitate de granițe și frontiere. Împărăția despre care vorbea Isus nu era un teritoriu, ci *dreptul de a governa*.³²⁵ Deși adesea există pământ pus deoparte pentru a marca un loc – sediul unui guvern – jurisdicția și autoritatea unui guvern călătoresc împreună cu poporul său, oriunde s-ar afla. Isus era Regele lui Iuda, dar întrebarea era când avea să restaureze tot Israelul, nu doar acea locație geografică unică.

Așa cum a fost în ziua când Moise a dărâmat zidurile taberei Vițelului de Aur și a dat poporului un cort care se deplasa, tot așa și Isus a arătat clar că Împărăția Sa nu va fi limitată la un singur loc centralizat.³²⁶ Același lucru fusese valabil și în vremea lui Avraam, când Dumnezeu a promis țările *negustorilor de oameni* urmașilor credinței lui Avraam:³²⁷

³²⁴ *exousia*: 1) puterea de a alege, libertatea de a face ce dorește cineva... puterea de a conduce sau de a governa... un lucru supus unei autorități sau guvernări; jurisdicție.

³²⁵ *Dicționarul American Heritage* definește „împărăție” drept: „O unitate politică sau teritorială condusă de un suveran.” „Împărăție,” tradus din „basileia,” înseamnă mai degrabă „dreptul de a conduce” decât un „teritoriu.”

³²⁶ Ioan 4:21 „Isus i-a zis: Femeie, crede-mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici la Ierusalim nu veți închina Tatălui.”

³²⁷ Geneza 17:8 „Și voi da ție și seminței tale după tine țara în care ești străin, tot ținutul Canaanului, ca stăpânire veșnică; și voi fi Dumnezeuul lor.”

„Căci făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută prin Lege, ci prin neprihănirea care vine prin credință.” Romani 4:13

Este întreaga lume aceea care trebuie să devină așternutul picioarelor Împărăției cerești a lui Dumnezeu. Apostolii fuseseră deja învățați ce trebuie să facă de către Regele Uns în Faptele Apostolilor 1:4:

„Pe când se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, pe care – le-a zis El – ați auzit-o de la Mine.” Fapte 1:4

După ce au fost asigurați că puterea va veni, s-au întors la Ierusalim și au așteptat, așa cum li se spusese. Nu au avut de așteptat mult:

„Când a sosit ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau. Niste limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt...” Fapte 2:1

Puterea a fost primită de cei *chemați* de Isus, Regele, și au plecat predicând că Împărăția Cerurilor este aproape. În acel moment, *ekklesia* – numită astăzi „Biserica Lui” – a început să predice și să învețe despre Împărăție cu hotărâre.

Împărăția, ca și viața, poate veni fiecăruia în etape de dezvoltare și creștere, dar ea a fost întotdeauna aici. Isus a luat-o de la farisei, cărturari și schimbători de bani care erau neroditori în scaunul lui Moise. El a spus, de asemenea, că era plăcerea Sa³²⁸ să încredințeze această Împărăție ucenicilor Săi – și așa a făcut. Le-a spus la Cina cea de Taină că nu va mai mânca cu ei până când Împărăția lui Dumnezeu va fi împlinită:

„Căci vă spun că de acum nu voi mai mânca din ea, până nu va fi împlinită în Împărăția lui Dumnezeu.” Luca 22:16 (cf. Matei 26:29, Marcu 14:25)

După ce Isus le explică apostolilor că ei nu trebuie să *exercite autoritate* ca binefăcătorii³²⁹ altor guverne, El le încredințează o Împărăție.

„Și vă rânduiesc vouă o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie;” Luca 22:29

Aceasta este o declarație foarte directă, care face parte din împlinirea scopului și mântuirii lui Hristos. Era un element esențial al Evangheliei lui Hristos. Totuși, este ignorată în mod flagrant de religia și bisericile moderne, care sunt încurcate și legate în mod nepotrivit cu guvernele ce exercită autoritate. Aceste biserici moderne trimit oamenii la guverne care exercită autoritate pentru a primi slujirea zilnică. Biserica din primul secol nu a procedat astfel, ci împlinea aceste nevoi ale poporului – deși, chiar și atunci, existau programe guvernamentale disponibile pentru oameni.

Cum își justifică aceste Biserici moderne un comportament atât de neglijent? Susțin că Împărăția este doar spirituală. Și totuși, cer zeciuiala fizică, în timp ce neglijează sau abandonează complet acele slujiri pe care le asigura altădată Împărăția rânduită de Hristos.

Isus le spune apostolilor că vor mânca și vor bea cu El la masa Lui în Împărăție.³³⁰ După înviere, Biblia arată foarte clar că promisiunea lui Isus de a nu mai mânca până când va mânca din nou cu ei în Împărăție avea să se îplinească:

³²⁸ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.”

³²⁹ Luca 22:25 „El le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele; și celor ce au stăpânire peste ele li se dă numele de binefăcători. Dar între voi să nu fie așa...” [Vezi și Matei 20:25, Marcu 10:42]

³³⁰ Luca 22:30 „Ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea, și să ședeți pe scaune de domnie, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.”

„Iar ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, iar El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? Iar ei I-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere. Și luând, a mâncat înaintea lor.” Luca 24:41-43

Acest act fizic de a mânca și bea într-o Împărăție reală este important de înțeles și este reafirmat în Evanghelia după Ioan și în Faptele Apostolilor:

„Și a venit Isus și a luat pâinea și le-a dat lor, și asemenea și peștele.” Ioan 21:13

„Nu la tot poporul s-a arătat, ci martorilor aleși mai înainte de Dumnezeu: nouă, care am mâncat și am băut cu El după ce a înviat din morți.” Fapte 10:41

În acel moment, Isus a început să le deschidă și mai mult înțelegerea cu privire la natura și realitatea Împărăției lui Dumnezeu, spunându-le că vor trebui să aștepte în Ierusalim pentru puțină vreme, până când puterea avea să le fie redată:

„Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile... Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă rămâneți în cetatea Ierusalimului, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus.” Luca 24:45-49

Fiecăruia dintre noi trebuie să i se deschidă înțelegerea pentru a putea pricepe natura Împărăției Sale. Aceasta este ceea ce trebuie să căutăm în comuniune cu preceptele Lui: făcând ceea ce El spune și permițând doctrinei Evangheliei Sale să se împlinescă în noi. Împărăția este aproape și la îndemâna noastră. Trebuie să o căutăm și să aplicăm pentru ea. Să îmbrăcăm deplin caracterul, sau armura, lui Dumnezeu Tatăl, ca să putem cu toții să mâncăm în Împărăția întemeiată de Hristos, Regele.

„I-a zis a treia oară: Simone, fiul lui Iona, Mă iubești? S-a întristat Petru că i-a zis a treia oară: Mă iubești? Și I-a zis: Doamne, Tu toate le știi, Tu știi că Te iubesc. Isus i-a zis: Paște oile Mele.” Ioan 21:17

Spălarea în Împărăție

„Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, căruia nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte: El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” Matei 3:11

Acest botez cu foc de la Cincizecime a fost împlinirea chemării lor în Ierusalim, așa cum a fost promis și acordat de Isus când i-a trimis să *aștepte*.

Cei *chemați* ai Săi, numiți astăzi Biserica, asemenea leviților de odinioară, au fost *chemați* pentru a *menține o poartă de intrare* către Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.³³¹ Împărăția Lui vine pe măsură ce voia Sa este făcută pe pământ așa cum este făcută în cer. Ce ar trebui să facem? Cum ar trebui să arate și să funcționeze acea împărăție?

„Dar voi, preaiubiților, zidindu-vă pe credința voastră preasfântă, rugându-vă în Duhul Sfânt, păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu, așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică. Și pe unii, muștrați-i cu milă, făcând deosebire; pe alții, salvați-i cu frică, smulgându-i din foc; urând până și haina întinată de carne. Iar Aceluia care poate să vă păzească de cădere și să vă înfățișeze fără prihană înaintea slavei Sale cu mare bucurie, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie slavă, măreție, putere și stăpânire, acum și în veci.” Amin. Iuda 1

Ne rugăm și apelăm la Duhul Sfânt sau la dumnezei străini? Care dintre aceste activități zidește credința? Căutăm mila sau judecata? Ascultăm de poruncile lui Dumnezeu sau facem legi noi pentru oameni? Avem compasiune în timp ce facem diferența sau suntem ca neamurile care poftesc bunurile aproapelelui? Ne-am păzit noi de cădere în capcanele conducătorilor? Ne concentrăm doar asupra păcatului celor răi, strigând despre nedreptatea lor, în timp ce ascundem pofta egoistă din inimile noastre? În care împărăție locuim?

³³¹ 2 Petru 1:11 „Căci în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

„Dar, prin împietrirea și inima ta nepocăită, îți aduni mânie pentru ziua mâniei și a descoperirii dreptei judecăți a lui Dumnezeu.” Romani 2:5

Știm că a-L urma pe Domnul înseamnă să fii urât de dumnezeii acestei lumi și de cei care slujesc și sprijină acești dumnezei. Prin credință, avem legea și promisiunea lui Dumnezeu ca asigurare a dreptății și milei Sale prin Sfânta Sa Mână. În vanitate și mândrie, marea omenirei va răzni împotriva celor care caută cu adevărat căile Sfintei Sale Împărății pe pământ.

„Apoi a zis către ucenici: Este imposibil ca prilejurile de păcătuire să nu vină; dar vai de acela prin care vin!” Luca 17:1

Trebuie să căutăm Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Trebuie să permitem lui Dumnezeu să ne schimbe inimile și mințile în smerenie și adevăr. Aceasta ne va schimba și ne va face o făptură nouă în Hristos. Slujitorii lui Dumnezeu nu exercită autoritate peste cei care caută Împărăția, ci sunt slujitori, funcționari și dregători ai acelei binecuvântate Împărății pentru toți cei care trăiesc sub legea desăvârșită a libertății, rămânând în căile Tatălui și ale Fiului, care este Regele.

„Ioan a răspuns, zicând tuturor: Eu vă botez cu apă; dar vine Cel ce este mai puternic decât mine, căruia nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminte: Acela vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” Luca 3:16

Încă de la început, profeția celui botez cu foc a fost predicată de Ioan și de Isus. După primirea numirii lor de către Rege și a botezului cu foc trimis de Tatăl, legământul a fost împlinit și responsabilitatea de a sluji Împărăției a fost transmisă Apostolilor Săi și adunării poporului.

„Eu v-am botezat cu apă; dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt.” Marcu 1:8

Apostolii au plecat predicând Evanghelia, vestea bună că „Împărăția cerurilor este aproape.”

A fost și este o Împărăție veșnică, dar nu este ca împărățiile celorlalte neamuri. Din acea zi până astăzi, mulți au primit continuarea acelei numiri făcute de Hristos, dar puțini au primit botezul cu foc. Mulți au fost unși de oameni să slujească Împărăției, dar puțini au fost unși de Dumnezeu.

Biserica este întemeiată de Isus. Ea nu este întemeiată prin aplicarea la alți tați, conducători sau puteri ca binefăcători ai poporului.

Israelul este *locul unde Dumnezeu domnește*. Biserica nu ar trebui să fie diferită. Cetățenii Împărăției sunt toți cei de pe pământ care se adună în căile și voia Sa, fie liberi, fie robi. Ea este creată, nu prin curățirea exterioară, ci prin scufundarea noastră în Duhul Său de slujire și sacrificiu, căutând să-l ascultăm poruncile.

„Cât despre cele jertfite idolilor, știm că toți avem cunoștință. Cunoștința îngâmfă, dar dragostea zidește.” 1 Corinteni 8:1

Slujitorii lucrării His Holy Church trebuie să-și dea viața și libertatea pentru Împărăție, așa cum au făcut-o Apostolii și Biserica Primară și așa cum au făcut-o odinioară leviții. Ei sunt robi ai Regelui. Potrivit caracterului lui Hristos, ei vin să slujească.

„Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni?” Matei 7:16

Basmele creștine au înlocuit pe cele ale iudeilor care nu au cunoscut și nu au făcut voia lui Dumnezeu. Nu este suficient să spui că ești mântuit, născut din nou, uns de Dumnezeu; trebuie să înveți să manifesti Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, în gând, cuvânt și faptă.

„Să nu luăm aminte la basmele evreiești³³² și la poruncile³³³ oamenilor care se întorc de la adevăr. Pentru cei curați toate sunt curate; dar pentru cei pângăriți și necredincioși nimic nu este curat, ci și mintea și conștiința lor sunt pângărite. Ei mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar prin faptele lor Îl tăgăduiesc, fiind urâcioși, neascultători și nevrednici pentru orice faptă bună.” Tit 1:14-16

Este mult de lucru, căci am fost instruiți de Rege să predicăm Împărăția Sa tuturor neamurilor și să facem poporul întreg din nou, să hrănim oile Lui.

„Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui; și cine va putea sta în picioare?”³³⁴

„Cei răi sunt răsturnați și nu mai sunt; dar casa celor dreți va rămâne în picioare.”³³⁵

Unde este Biserica?

„Domnul te va face cap, nu coadă; întotdeauna vei fi sus, și niciodată jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului Dumnezeului tău, pe care ți le dau astăzi, ca să le păzești și să le împlinești.” Deuteronom 28:13

Poruncile lui Dumnezeu, atunci când sunt aplicate corect în viața noastră, aduc cu ele o serie de efecte diferite. Dacă nu ne ținem de acele porunci, vor apărea alte consecințe. Responsabilitatea finală cade asupra noastră. De aceea Hristos ne-a spus să fim atenți la bârna din propriul nostru ochi.

„Căci păstorii au fost fără minte și nu L-au căutat pe Domnul; de aceea n-au izbutit, și toată turma lor a fost risipită.” Ieremia 10:21

Biserica din pustie s-a schimbat atunci când și-a centralizat influența în jurul unui templu de piatră și a unui guvern centralizat. Au început să folosească puterile de conducere care fuseseră create de apatia poporului și lipsa de dragoste și sacrificiu. Au început să exercite autoritate în mod brutal. Hasmoneii, saducheii și fariseii n-au fost nici primii, nici ultimii.

„Vai de păstorii care pierd și risipesc oile turmei Mele! zice Domnul.” Ieremia 23:1

Când poporul nu exercită credință și răbdare, nereușind să se lege între ei prin dragoste și caritate, atunci, fiind risipiți, alții îi vor lega, îi vor judeca și îi vor stăpâni. Dacă cheamă pe acei conducători să le folosească puterea în calitate de agenți ai poporului, pentru a râvni și a lua drepturile și bunurile aproapelui, atunci vor deveni supuși ai tiranilor și despoților.

„De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel împotriva păstorilor care păstoresc poporul Meu: Voi ați risipit turma Mea, ați izgonit-o și nu v-ați îngrijit de ea; iată că voi pedepsi răutatea faptelor voastre, zice Domnul.” Ieremia 23:2

Isus le-a spus slujitorilor Săi *chemați*, Bisericii Sale, să hrănească oile Sale, să slujească adunării poporului. Dacă cei care sunt slujitorii lasă această responsabilitate pe seama altora sau cauzează dezbinare și slăbiciune poporului, acei slujitori vor deveni victime ale propriei lor dezbinări și decadente.

„Dar El, cunoscând gândurile lor, le-a zis: Orice împărăție dezbinată împotriva ei înseși este pustiită; și orice casă dezbinată împotriva ei înseși cade.” Luca 11:17

Nu există diviziune în Biserica Lui și nici în Împărăția Sa. Toți sunt o singură casă, cu slujiri diferite, întemeiate pe aceleași precepte. Este un singur Dumnezeu, o singură Voie.

„Dar cel plătit, care nu este păstor, și căruia nu-i sunt oile, când vede lupul venind, părăsește oile și fuge; și lupul le răpește și le risipește.” Ioan 10:12

³³² *muthos* (din *mueo*, a iniția) înseamnă o ficțiune, o povestire mitică.

³³³ *entole* – poruncă, ordin, însărcinare, îndrumare, precept.

³³⁴ Apocalipsa 6:17

³³⁵ Proverbe 12:7

Poporul și-a angajat propriii administratori ca să-i slujească. A sluji în Biserica lui Hristos cere dăruire și angajament, credință și speranță. Acei slujitori orânduți ai lui Dumnezeu trebuie să-și vândă toate *bunurile* și moștenirea și să devină slujitori. Aceasta a fost calea lui Avraam, a lui Moise și a lui Isus. Aceasta este calea Slujitorilor din Împărăția lui Dumnezeu și este unul dintre cele mai greu de acceptat precepte pentru biserica modernă.³³⁶

„Când a văzut mulțimile, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor.” Matei 9:36

Hristos a fost păstorul cel bun, dar Biserica Sa trebuie să manifeste caracterul și voia lui Hristos și să nu împartă poporul, ci să-i unească într-un singur neam, o singură Împărăție sub Dumnezeu, cu libertate și dreptate pentru toți.

„Și nu numai pentru neamul acesta, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.” Ioan 11:52

Hristos a venit pentru împărăția ludeii, pentru oile pierdute ale lui Israel risipite prin lume și pentru întreaga lume, care va trăi prin credință, nu prin puterea și forța oamenilor uniți pentru propriile lor cauze și scopuri.

„Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos, către cele douăsprezece seminții care sunt împrăștiate: salutare!” Iacov 1:1

„Biserica” nu este creată sau întemeiată de vreun registru pe care îl putem produce. Ea este un trup invizibil, ales de Dumnezeu, care acționează în conformitate cu Voia Sa. Ceea ce putem face este să oferim vizibilitate Bisericii în moduri care contează, nu doar pentru duh, ci și pentru lume. Toate veșmintele și ornamentele lui Moise, până la lenjeria lor intimă de in,³³⁷ făcute de popor pentru preoți, erau simboluri exterioare ale poziției preoției în supunere față de Dumnezeu și în slujire față de popor.

Timp de secole, Împărăția a prosperat sub slujirea Bisericii Sale, a *ekklesiei* Sale. Deși creștinismul nu a reprezentat niciodată mai mult de cinci la sută din Imperiul Roman, a avut un efect profund datorită unității, disciplinei și succesului său. Fiecare grup de zece familii se întâlnea în case, cu o familie slujitoare care se ocupa de nevoile acelei adunări din cadrul Împărăției, sub domnia lui Hristos. Fiecare slujitor se aduna cu alți zece slujitori, alegând un om bun care să le slujească. Acesta a devenit cunoscut drept episcop. Nu avea autoritate asupra sutelor de oameni pe care îi slujea direct sau indirect. Era un supraveghetor al slujirii. În limbajul nostru modern, numim această poziție „episcop,” în greacă „*episkopos*,” dar funcția și atribuțiile sale erau cu totul diferite de ceea ce creștinii moderni au stabilit pentru ei înșiși.

El se aduna împreună cu alți nouă episcopi ca el, și din miile de episcopi și slujitori din acea Biserică timpurie, alegeau un episcop care să le slujească. Acesta putea fi numit uneori *protos episkopos* și a devenit cunoscut sub numele de arhiepiscop. Cuvântul *protos* poate însemna „primul în rang” sau „șef,” dar, din nou, această funcție nu deținea autoritate executivă, ci, asemenea tuturor episcopilor, era doar un supraveghetor în slujba și pentru popor. De fapt, fiecare om din Împărăție avea responsabilitatea de a veghea asupra celuilalt, fie că era *episkopos*, *leitourgos*,³³⁸ *huperetes*,³³⁹ *diakonos*,³⁴⁰ *poimen*³⁴¹ sau orice alt membru al adunării, numit uneori *laic*, adică poporul³⁴² ca națiune.

³³⁶ Vezi *Clerul și Laicii*, publicat de His Church.

³³⁷ „Și să le faci izmene de in ca să le acopere goliciunea; de la coapse până la genunchi să se întindă.” Exod 28:42

³³⁸ 3011 *leitourgos* – derivat din 2992 și 2041; substantiv masculin. Tradus în versiunea AV: ministru 4, cel ce slujește 1; total 5.
1) un slujitor public, un slujbaș al statului 2) un slujitor, ministru 2a) lucrători militari 2b) ai templului 2c) slujitorii unui rege

³³⁹ 5257 *huperetes* – din 5259 și un derivat al *eresso* (a vâsli); tradus în AV: ofițer 11, ministru 5, slujitor 4; total 20.

1) ... 1b1) în Noul Testament – ofițeri și însoțitori ai magistraților, executori de pedepse 1b2) însoțitori ai unui rege, slujitori, escortă, soldați ai unui rege, slujitorul unei sinagogi

Suntem cu toții regi

Termenul „bătrân” nu era un oficiu în Biserică. Fiecare bărbat din congregația poporului, care era conducătorul cel mai în vârstă al unui grup familial, era numit „bătrân.” Era dintre acești oameni cu experiență că erau aleși și numiți slujitorii. De aceea citim că bătrânii erau numiți sau că un bărbat putea fi numit bătrân.

De fapt, termeni precum „episcop” și „slujitor” nu sunt propriu-zis nume, ci descrieri ale unor funcții sau poziții, exact cum sunt cuvintele „mamă” sau „tată.” Limba ne permite să scriem acești termeni cu majusculă atunci când vorbim despre un anume Tată sau Mamă, Episcop sau Slujitor.

Toți acești bătrâni erau oameni de familie, ceea ce, în mod firesc, aducea fiii, fiicele și soțiile lor în lucrare, de asemenea. Aproape fiecare slujitor din biserica primară era căsătorit, cu puține excepții. Când existau aceste excepții, exista totuși o relație de familie implicată în lucrarea sa, cum a fost cazul lui Pavel cu Acvila și soția sa Priscila. Importanța caracterului bun și a familiei printre acești bărbați și femei care slujeau Împărăției lui Dumnezeu prin slujirea congregațiilor poporului și a altor slujitori este clar subliniată în întreaga Biblie:

„Adevărat este cuvântul acesta: dacă râvnește cineva la slujba de episcop, dorește un lucru bun. Dar episcopul trebuie să fie fără prihană, bărbat al unei singure soții, cumpătat, înțelept, cuviincios, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții; să nu fie nici băutor de vin, nici bătaș, nici lacom de câștig mârșav, ci blând, pașnic, fără dorință de avere; să-și conducă bine casa, ținând copiii în supunere cu toată cuviința – căci dacă nu știe cineva să-și conducă propria casă, cum va avea grijă de Biserica lui Dumnezeu? – Să nu fie întors de curând la Dumnezeu, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor din afară, ca să nu ajungă de ocară și să cadă în lațul diavolului. Diaconii, de asemenea, trebuie să fie oameni de seamă, nu cu două fețe, nu bețivi, nu lacomi de câștig mârșav, ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat. Să fie întâi cercetați, și doar dacă sunt fără vină, să fie puși în slujbă. Soțiile lor, de asemenea, trebuie să fie onorabile, nu clevețitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile. Diaconii să fie bărbați ai unei singure soții, să-și conducă bine copiii și casele. Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc o poziție onorabilă și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus.” 1 Timotei 3

Ni se spun aceste calificări deoarece fiecare individ, în Împărăție, ca prinț în propria sa casă, trebuie să aleagă cui îi va permite să fie slujitorul său. El trebuie să ajungă la un acord cu ceilalți bărbați din congregația sa imediată. Această idee răstoarnă lumea cu susul în jos. În loc ca *vocea poporului* să aleagă regi, senatori, *conscripti patri* sau președinți și legislatori pentru a face legi, a extrage contribuții și a reglementa „altarele zeităților civice,” în Împărăția lui Dumnezeu, fiecare om ajunge la un acord cu privire la cine va fi slujitorul său public personal.

De aceea, „Isus le-a răspuns: Nu este scris în Legea voastră: Eu am zis: sunteți *dumnezei*?”³⁴³ Ai primit de la Dumnezeu dreptul de a alege, dar doar pentru tine însuși și pentru a te conduce pe tine însuși înșivă. Nu ai voie să conduci peste aproapele vostru și nici peste slujitorii tăi, ci trebuie să ajungi la un acord comun. Sistemele de umilință și slujire bazate pe libertate ne oferă multe oportunități să iertăm, pentru ca și noi să fim iertați.

³⁴⁰ 1249 *diakonos* – probabil dintr-un cuvânt învechit *diako* (a alerger în misiuni, cf. 1377); substantiv masculin/feminin. Tradus în AV: ministru 20, slujitor 8, diacon 3; total 31.

1) cel care execută poruncile altuia, în special ale unui stăpân – slujitor, ajutor, ministru 1a) slujitorul unui rege

³⁴¹ 4166 *poimen* – origine incertă; substantiv masculin. Tradus în AV: păstor 15, Păstor 2, pastor 1; total 18.

1) un păstor, în special cel care îngrijește turme 2) figurativ 2a) ofițer conducător, administrator

³⁴² *laos* – un popor ca grup sau națiune; *ochlos* – popor adunat fără ordine; de asemenea: *demos* și *ethnos* – termeni pentru popor, națiune sau mulțime.

³⁴³ Ioan 10:34

Împărăția lui Dumnezeu era un sistem de echilibru și verificare, în care fiecare om trebuia să cântărească adevărul și faptele în lumina Duhului lui Dumnezeu. Fără Dumnezeu care să locuiască în inimile fiecărui om, acest sistem al lui Dumnezeu nu va funcționa. Astfel de sisteme nu sunt atractive pentru oamenii lipsiți de virtute.

Orice sistem poate funcționa într-un mod evlavios dacă toți din acel sistem sunt oameni virtuoși, dar nu orice sistem va atrage oameni virtuoși. De ce ar căuta un om smerit, iertător și iubitor să aibă putere asupra aproapelui său și asupra bunurilor și gospodăriei acestuia?

Fiecare slujitor era ales datorită virtuții sale și a dovezilor acesteia în viața lui. El nu era condus de oameni, la fel cum acele pietre vii ale vechilor altare ale lui Avraam și Moise nu erau cioplite de mâini omenești. Oamenii alegeau pietrele vii, acceptându-le sau respingându-le ca potrivite pentru altarul congregației lor. Acest lucru atrage un anumit tip de om spre slujire. Oamenii alegeau prin consens și sprijin cine va fi slujitorul lor public personal.

Fiecare slujitor trebuia, de asemenea, să fie hirotonit de slujitorii existenți ai Bisericii, cu care avea să colaboreze în numele întregii Împărății a lui Dumnezeu. Slujitorii existenți ai Bisericii îl acceptau prin întinderea mâinilor în semn de acord. Acest lucru putea lua o formă ritualică, cum ar fi ungerea cu ulei sau punerea mâinilor, dar ceea ce este cu adevărat o hirotonisire este venirea zilnică într-un acord, o unificare. Nu ar trebui să ne imaginăm această hirotonisire ca fiind oameni în robe lungi procesionând prin catedrale luxoase cu vitralii sau temple aurite.

Acesta era un sistem în care oamenii nu neglijau adunarea împreună, ci trăiau sub legea desăvârșită a libertății. Aceasta era o Împărăție în care bărbați și femei cu dragoste și virtute erau uniți zilnic prin caritate, speranță și sacrificiu voluntar. Aceasta era Împărăția lui Dumnezeu. Aici fiecare om era prinț și preot în propria sa familie.

Fiecare familie și grup de familii erau *altare de lut*, pe care caritatea personală și zilnică era oferită liber. Aceste familii se adunau împreună în credință și speranță, dragoste și caritate, alegând pietre vii albe ca slujitori pentru altarul comunității lor. Pe măsură ce acești oameni aleși de popor se adunau împreună, formau altarele lui Dumnezeu până când oamenii aleși să reprezinte națiunea stăteau în mijlocul poporului, nu ca stăpâni, ci ca adevărați slujitori publici ai slujitorilor slujitorilor, sub restricțiile constituționale ale lui Dumnezeu.

„Oricare dintre voi vrea să fie cel dintâi, să fie slujitorul tuturor.” Marcu 10:44

„Oricare vrea să fie mai mare între voi, să fie slujitorul vostru.” Matei 20:27

„Dar între voi să nu fie așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic; și cel ce conduce, ca cel ce slujește. Voi sunteți cei care ați rămas cu Mine în încercările Mele. Și vă dau o Împărăție, așa cum Tatăl Meu Mi-a dat-o Mie.” Luca 22:26–29

Acești oameni nu erau prinți și regi conducători în sensul tradițional al guvernului modern. Ei erau ambasadori sau conducători ai poporului prin slujirea lor. Ei erau numiți de Regele slujitor, Hristos, pentru a sluji oilor Sale și tuturor celor care caută Împărăția Sa a libertății sub Dumnezeu Tatăl, și nu oameni care ar fi stăpâni peste frații și vecinii lor.

„Și în zilele acelea, Petru s-a ridicat în mijlocul ucenicilor și a zis (numărul numelor adunate era cam o sută douăzeci)” Fapte 1:15

În Faptele Apostolilor 1:15, vedem doisprezece apostoli și acele 120 de nume. Nu ar trebui să existe nicio îndoială, dintr-un studiu al textului biblic anterior și al istoriei care a urmat, că fiecare apostol reprezenta zece nume sau familii în Împărăția Cerurilor numită de Hristos. Acest model se regăsește de-a lungul veacurilor în nenumărate republici libere, unde oamenii se adunau în părtașii comune ale libertății pentru a supraviețui calamității și catastrofelor, dictatorilor și despoților.

Capitolul 12 Apostazia

Corabia Statului

Imperiul Roman se afla într-o stare aproape constantă de declin, cu o succesiune de recesiuni economice, fără a mai menționa crima, corupția politică, decăderea morală și chiar revoltele. Succesiunea de împărați, începând cu Augustus, fusese o farsă de la bun început, iar acum lupii ce se luptau pentru putere amenințau să sfâșie și ceea ce mai rămăsese din ordinea romană. *Pax Romana*, „Pacea Romană,” fusese menținută cu un pumn de fier.

Inițial, prosperitatea Romei s-a născut dintr-o societate patriarhală care alungase ultimii regi etrusci în anul 506 î.Hr. Etruscii stabiliseră „Roma ca un oraș-stat,” iar localnicii au considerat binevoința regilor de nesuportat.

În locul acestora, au înființat o republică, asemănătoare cu Israelul timpuriu, cu un consiliu de bătrâni tribali numit „Senat.” Cuvântul *Senat* provine din latinescul *senex*, care înseamnă „bătrân.” Datorită „aversiunii față de ideea de a fi conduși de un rege,” această Republică Romană a durat aproximativ cât Republica Ebraică originală a lui Israel.

„Acea virtute publică, denumită de antici patriotism,” era o loialitate voluntară născută din sacrificiu reciproc. Sacrificiul neîngrădit pentru camarazii aflați în suferință sau pentru cei iubiți de acasă este rădăcina oricărui curaj, nu liderii îndepărtați ale căror nume sunt reținute doar în propriile înregistrări istorice. „Un astfel de sentiment, care făcuse legiunile republicii aproape invincibile, avea un efect slab asupra servitorilor mercenari ai unui prinț despotice; devenind necesar să se suplinească acel defect prin alte motive, de natură diferită, dar nu mai puțin puternice: onoare și religie.”³⁴⁴

Roma era într-o stare disperată. Se scufunda în noroiul propriei creații. Populația ei devenise dizolvată și leneșă, imorală și lipsită de virtutea unui popor unit prin dragoste și prin alegerea sacrificiului zilnic. Familiile nu mai produceau fiii și fiicele de casă și vatră din care se formaseră odinioară armatele invincibile. Erau obligați să se bazeze pe mercenari, soldați care luptau pentru patriotism național, plată și profit.

Roma înțelesese de mult nevoia de a comanda loialitate amestecând activitățile de caritate cu cele de putere și control. Binefacerea fusese domeniul templelor filantropice. Roma, Statul, se ocupa cu ordinea și protecția legii, atât externe cât și interne. Inițial, „*imperium-ul*”³⁴⁵ Statului rămânea în familiile individuale. Ofertele acestora susțineau caritatea templelor prin contribuții voluntare. Pe măsură ce *imperium-ul* individual se centraliza, contribuțiile au început să fie impuse, mai întâi celor învinși militar, apoi celor înfrâțiți social.

Statul a crescut în importanță și, firește, în autoimportanță. Cu cât conducătorii aleși acumula mai multă putere, cu atât deveneau mai corupți, având nevoie de legi codificate pentru a exercita controlul cu exclusivitate. Tacitus a rezumat guvernarea romană astfel: „Când statul este cel mai corupt, atunci legile sunt cele mai numeroase.”

Tacitus a trăit în primul secol al Bisericii și al declinului Romei. El a afirmat că „Prosperitatea este măsura virtuții, căci este mai puțin dificil să suporti nenorocirea decât să rămâi necorupt de plăcere.” Tacitus a înțeles că oamenii adesea nu percep că „Mulți care par să lupte cu adversitatea sunt fericiți; mulți, în mijlocul abundenței, sunt profund nefericiți.”

³⁴⁴ The History of the Decline and Fall of The Roman Empire – Volumul 1, de Edward Gibbon, Capitolul 1

³⁴⁵ *Imperium-ul* era responsabilitatea și dreptul de a apăra suveranitatea individuală atât împotriva atacurilor externe cât și interne. Inițial, acesta era investit prin Legea Naturală în mâinile omului liber înainte de decăderea Republicii și ascensiunea puterii centralizate în mâinile Statului legal.

Experimentul social grandios al statului de bunăstare roman, cu „pâinea și cirul,” a adus un val de corupție neegalat până în vremurile moderne. Tacitus știa că puterea împăratului corupea orice om care ocupa acea funcție.³⁴⁶ El spunea: „Romanii aduceau devastare, dar o numeau pace.” Statul devenise lipsit de lege sub o masă de statute și reglementări mereu schimbătoare. Era nevoie de o diversiune, dacă nu chiar de o amăgire, pentru a menține fidelitatea poporului, căci „Dorința de a rezista opresiunii este sădită în natura omului.”

La sfârșitul anilor 1700, Edward Gibbon scria că Roma știa că, pentru a amesteca mâna stângă cu mâna dreaptă a guvernului, era nevoie de mistere și superstiții, adesea găsite în practicile religioase. Nerecunoscând caracterul și restricțiile Împărăției lui Dumnezeu predicate în Evanghelie, Gibbon scria: „Influența clerului, într-o epocă a superstiției, ar putea fi utilizată în mod benefic pentru afirmarea drepturilor omenirii; însă legătura dintre tron și altar este atât de strânsă, încât steagul bisericii foarte rar a fost văzut de partea poporului. O nobilime militară și niște oameni de rând hotărâți, înarmați, atașați de proprietatea lor și reuniți în adunări constituționale, formează singurul echilibru capabil să păstreze o constituție liberă împotriva ambițiilor unui prinț care aspiră la putere.”³⁴⁷

Despre ce Biserică vorbea Gibbon? Adevărații creștini nu aveau nimic de-a face cu altarele civice ale Romei. Deși caritatea, disciplina, independența și libertatea Bisericii primare erau adesea admirate, refuzul lor de a „răspunde cultului civic nominal, fie pentru împărat, fie pentru vechii zei,” îi aducea adesea în conflict cu aspectul autoritar al taxării religioase romane.

Creștinii știau că, oferite de oameni în mod voluntar, contribuțiile de caritate erau extrase cu forța în alte națiuni de către judecători numiți „dumnezei.”

„Și Domnul a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului... căci M-au părăsit și au slujit altor dumnezei, așa cum fac și cu tine.” 1 Samuel 8:7-8

Romanii nu erau diferiți. Pe măsură ce puterea s-a centralizat, nevoile guvernului au ajuns să prevaleze asupra drepturilor oamenilor. La început, poporul a fost sedus să accepte scheme care obligau contribuțiile celor bogați. Așa cum se întâmplă mereu, bogații au întors această povară asupra clasei de mijloc. Pe măsură ce puterea publică a crescut în mâinile statului, curând și bogați și săraci au fost supuși cerințelor despoților pe care propria lor lăcomie și avariție i-au creat. Hristos a redat poporului alegerea liberă de a contribui și puterea de a o face.

Celsus, un platonist care a scris în timpul domniei lui Marcus Aurelius, „s-a opus tendințelor ‘sectare’ prezente în mișcarea creștină, deoarece vedea în creștinism o ‘privatizare’ a religiei, o transferare a valorilor religioase din sfera publică într-o asociație privată.”³⁴⁸ El nu credea că libertatea poate fi cu adevărat trăită doar dacă este întreținută în mod privat.

Vigellius Saturninus, proconsul al Africii în anul 180 d.Hr., a exprimat aparentul comportament antisocial al martirilor din Scillium astfel: „Și noi suntem religioși, iar religia noastră este simplă, și jurăm pe Geniul împăratului nostru, și apelăm la beneficiile lui, așa cum ar trebui și voi.” Creștinii adevărați, precum Speratus, nu puteau și nu voiau să apeleze la acel împărat, căci el îl mărturisea pe Hristos ca fiind „Domnul meu, Regele regilor și Împăratul tuturor națiunilor.” Ca și creștin, se baza pe Geniul lui Dumnezeu-Tatăl, prin conducerea individuală a Duhului Sfânt și a ofrandelor voluntare ale fraților săi creștini în adunare.

În Împărăția lui Dumnezeu există o separare între Biserică și Stat. Din moment ce Împărăția lui Dumnezeu este un guvern al poporului, prin popor și pentru popor, atunci poporul este Statul. Fiecare soț și soție împărtășesc tronul regal în propria lor casă.

³⁴⁶ „Nimeni nu ar fi pus la îndoială capacitatea sa de a domni, dacă nu ar fi fost niciodată împărat.”

³⁴⁷ The History of the Decline and Fall of The Roman Empire - Volumul 1, de Edward Gibbon, Capitolul 3

³⁴⁸ Christians As The Romans Saw Them [Creștinii așa cum i-au văzut romanii], de Robert Wilken, pagina 125

Legătura intimă dintre regi și altarele carității sau Biserică se regăsește în inimile oamenilor, care sunt prinții Împărăției lui Dumnezeu. Poporul este Statul, iar Biserica este alcătuită din slujitorii aceluiași popor, în slujba lui Dumnezeu prin slujirea oamenilor, așa cum Hristos i-a slujit pe ucenicii Săi, după cum Leviții trebuiau să slujească corturile, adică gospodăriile, congregațiilor.

Se înțelegea în mod obișnuit că taxele indirecte (accizele) erau un drept patrimonial cerut de tatăl copiilor săi. Lanțul original al societății patriarhale din Roma fusese înlocuit cu o putere centralizată, concentrată în jurul Împăratului și a birocrăției sale. Roma a urmat pașii greșiți ai apostaziei lui Israel și a suferit în urma războaielor civile, din care s-a născut o putere conducătoare centralizată, susținută prin forță și violență, adesea sub masca legii. Caritatea a fost rănită în inimă.

Rolul Bisericii a fost diminuat de un guvern care se ocupa de administrarea zilnică printr-o autoritate care impunea taxe. Roma, asemenea multor guverne moderne, a estompat separarea divină dintre biserică și stat, caritate și putere. Prin redefinirea caracterului Bisericii, aceasta a fost înlocuită cu propria lor apostazie.

Isus a spus clar că nu trebuie să numim niciun om de pe pământ „tată,” totuși orașul-stat și altarele sale, în complicitate, și-au asumat adesea acest rol. Relatările istorice scrise ne spun că Epoca Patristică a Bisericii a fost formularea naturii Bisericii de către așa-numiții „părinți ai Bisericii.” Dar Biserica nu are alți părinți, căci „Unul singur este Tatăl vostru.” Nu ar trebui oare ca Biserica să manifeste pur și simplu caracterul lui Hristos Isus, Yeshua cel uns, Regele Împărăției lui Dumnezeu pe pământ?

Atracția lupilor

Flavius Salerus Constantinus este prezentat în unele relatări istorice ca fiind primul Împărat Roman care s-ar fi convertit la creștinism. A fost, oare, Flavius, regele și împăratul, cu adevărat un om care răspândea Evanghelia lui Isus? Se spune că o apariție a lui Hristos i-ar fi spus să pună XP (chi, rho – primele două litere din „Hristos” în greacă)³⁴⁹ pe scutul său, în ajunul bătăliei împotriva lui Maxentius, rivalul său imperial din Italia. A schimbat oare Isus poziția Sa față de exercitarea autorității?

„Și El le-a zis: Împărații neamurilor domnesc peste ele; și celor ce au stăpânire peste ele li se zice binefăcători. Dar voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr și cel ce conduce, ca cel ce slujește. Căci cine este mai mare, cel ce stă la masă sau cel ce slujește? Nu este, oare, cel ce stă la masă? Dar Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește.” Luca 22:25, 27 [vezi și Matei 20:25, Marcu 10:42]

A ascultat Constantin această poruncă a lui Hristos?

Constantin era, cu adevărat, un om al viziunilor. El a susținut și o viziune cu zeul-soare în anul 310, într-o pădure sacră dedicată lui Apollo, în Galia. În anul 313 d.Hr., Constantin și Licinius, ca împărați coregenți, au emis împreună „Edictul de la Milano,” care acorda toleranță versiunii sale de creștinism sub autoritatea lor comună. „Ca protector al religiei preferate de Constantin,” anumite biserici și episcopi au fost „înzestrați cu drepturi legale și mari donații financiare.”³⁵⁰

Aceste „donații financiare,” finanțate din prăzile de război și taxele impuse cu forța, au subjugat Bisericile care le-au acceptat acelor *binefăcători care exercitau autoritate*. Creștinilor li se garantaseră deja drepturi legale de către împărați anteriori. Constantin nu a eliberat Biserica, ci a sedus o mică parte a acesteia într-un „statut legal” prin oferirea „bucatelor amăgitoare” și a delicatelor privilegii de la masa sa regală.

³⁴⁹ XP sunt primele două litere grecești din cuvântul *christos*, care înseamnă „unsul,” același sens ca și cuvântul „mesia.” *Christos* este și numele unui zeu grec.

³⁵⁰ Funk & Wagnalls New Encyclopedia, Vol. 7, p.149

Lupta pentru putere a început curând între cei doi comandanți, din care Constantin a ieșit victorios. L-a trădat pe Licinius și a ordonat executarea acestuia împreună cu întreaga sa familie. A ordonat moartea a mii de oameni în exterminări în masă, vizând pe oricine i se opunea.

„Păziți-vă de prorocii mincinoși, care vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni?” Matei 7:15-16

Cu cât studiez mai mult spini detaiați ai vieții lui Constantin și ai acelor slujitori pe care el și succesorii săi i-au numit peste oameni, cu atât mai puțin sunt convins de roadele Duhului Sfânt în așa-zisa lor convertire. Mii peste mii au suferit și s-au trudit sub „exercitarea autorității” lor, zeci de mii pierind sub mâinile lor sângeroase și ucigașe. Mărturia vieților lor vorbește despre puritatea sau impuritatea sufletelor lor.

„Constantin a intervenit în afacerile eclesiastice pentru a realiza unitatea; el a prezidat primul conciliu ecumenic al Bisericii la Niceea în 325.”³⁵¹ El a revendicat titlul de *Pontifex Maximus*, sau Mare Preot, până la moartea sa. În calitate de Mare Preot conducător, a cerut episcopilor Bisericii să vină la conciliul său. La acea vreme existau peste 1800 de episcopi cunoscuți, dar abia 300 au participat. El a stat pe un tron de aur, pretinzând a fi „episcopul episcopilor,” nu slujitorul slujitorilor, ci ca un *dictator*.

Despre cei care au venit, înregistrările istorice arată că au fost recompensați financiar cu prăzile domniei sale imperiale. Daruri extravagante de aur, argint, proprietăți și privilegii au fost oferite acelor episcopi care au acceptat domnia sa de sus în jos. Episcopii care au sancționat binefacerea sa și titlul de „episcop al episcopilor” sunt greu de justificat. Darurile sale fuseseră luate de pe câmpuri pline de cadavre și de la o populație suprataxată. Dacă vreodată a existat un păcat nicolait pus pe fruntea oamenilor, a fost aici, la acest conciliu al ipocriziei. Cum puteau oamenii să justifice această abatere fundamentală de la învățăturile lui Hristos, devenind Biserica de stat a lui Constantin?

Din fericire, acei oameni erau o mică minoritate. Credința creștină adevărată a continuat să prospere printre cei care au rămas în libertatea lui Hristos. Cei care nu au răspuns chemării sau au pus sub semnul întrebării autoritatea asumată a lui Constantin au fost trimiși acasă sau, în anii care au urmat, au fost etichetați ca eretici și excluși din harul acestor „episcopi” despotici sau, pur și simplu, uciși ca eretici.

În anul 381 d.Hr., Conciliul de la Constantinopol a fost convocat de Teodosie I. Doar 150 de episcopi au participat, condamnând diverse grupuri religioase care nu au dat ascultare chemării împăratului. Teodosie a fost la fel de tiranic și, poate, chiar mai ucigaș decât predecesorii săi, omorând mii.

Mai mulți împărați garantaseră anterior protecția Bisericii. Ideea că Biserica a fost „legalizată” nu este departe de adevăr, dar ce înseamnă de fapt acest lucru? Există acum o Biserică oficială a Romei, stabilită de oameni care au găsit favoare la conducătorii Romei, dar erau ei adevărați creștini? Sau luau Numele Domnului în deșert?

Legalizarea Bisericii creștine era, de fapt, mai degrabă o legalizare a unor secte colaboratoare de biserici care pretindeau că sunt creștine și erau dispuse să închidă ochii, sau cel puțin să ofere o privire recunoscătoare, către opresiunea autocratică a acestor manipulatori de stat în schimbul scutirii, dacă nu chiar al bogăției și protecției.

Hristos nu a apelat la Roma ca să-și salveze viața, dar acești oameni l-au rugat pe Constantin și senatul său nu ca să-și salveze propria viață, ci ca să ia viețile altora. Avraam n-ar fi luat nici măcar o curea, dar acești oameni au primit daruri fastuoase de aur și argint. Păreau a fi „iubitori de lucruri moi,” asemenea esenienilor pomeniți în curțile lui Irod.

³⁵¹ Microsoft Encarta 97

Aceste secte și guverne au reușit să controleze scrierea istoriei de-a lungul veacurilor. Dar, poate și mai important, au promovat compilarea cărților pe care le cunoaștem astăzi ca Biblia. „Cele 27 de cărți ale Noului Testament sunt doar o fracțiune din producția literară a comunităților creștine din primele trei secole.”³⁵² Nu există o evidență clară despre cum au fost excluse unele scrieri și cum au fost alese altele pentru a fi plasate în ceea ce unii au numit *canonul*.

Un lucru este clar din înregistrarea istorică: un număr mare de secte creștine au fugit din fața judecății și persecuției *bisericii* „legalizate” și a aliaților lor, prin forță, teamă și violență. Această unire a bisericii cu statul nu a fost una sancționată de Dumnezeu și nici nu a semănat prea mult cu căile predicate, demonstrate și învățate de Isus.

Relația lor de curvie a fost egoistă, mândră, violentă și opresivă. De la Augustus la Constantin, împărații au deținut încă titlul, dacă nu chiar oficiul de *Apo Theos*, Originatorul zeilor.

Este greu de crezut că oamenii care au exclus atât de mult din compilația Noului și Vechiului Testament au făcut-o cu scopuri nobile, dacă nu chiar din intenții rele. Nu înseamnă că scrierile actuale nu mai sunt autentice sau valide, ci doar că relația lor cu statul roman ne obligă să credem că ar fi putut exista excluderi motivate de interese proprii. Cei care au luat deciziile finale privind conținutul Bibliei nu au fost apostolii, ci altcineva, foarte diferit. Totuși, putem crede că ceea ce unii oameni au intenționat spre rău, Dumnezeu a întors spre bine.

Au trecut secole până când acești apostoli au putut încorona conducători care au inițiat o politică agresivă de „reformă” sângeroasă. Cu aceste noi instituții, fiara a renăscut și a adus Inchiziția, anihilarea și extincția a milioane de oameni care căutau Împărăția lui Dumnezeu în duh și în adevăr. Persecuția creștinilor timpurii de către unii împărați a fost nesemnificativă în comparație cu persecuția creștinilor și altora de către această alianță nelegiuită dintre Biserică și Stat.

Biserica

Biserica nu era un grup omogen care mășăluia în pas de gâscă cu uniformitate absolută. Nu-și tundeau colțurile bărbilor pentru a se deosebi de alte grupuri și nici nu erau adânc înrădăcinați în tradiții identificabile de robe și ritualuri. Arătau ca grecii, samaritenii, evreii și neamurile. Arătau ca toți ceilalți, pentru că erau toți și oricine, dar se întorseseră spre căile Împărăției lui Dumnezeu, în locul căilor guvernelor păgâne.

Ei erau eterogeni și diverși. Totuși, prin sistemul lor de slujitori și prin învățăturile lui Hristos, au format o rețea autodisciplinată în tot imperiul și dincolo de el. Acea unire în duh și frățietate era absolut esențială pentru supraviețuirea lor în timpul catastrofelor sociale, politice, economice și chiar geologice care au bântuit omenirea în perioada declinului și căderii Imperiului Roman. Caracterul evlavios și virtutea aceluia sistem se vor dovedi neprețuite pe măsură ce imperiile moderne ale „lumii” continuă să decadă și să se prăbușească într-un destin la fel de înfricoșător.

Identificarea adevăratei Biserici dintre cei care luau Numele Domnului în deșert ține de înțelegerea a ceea ce Biserica era menită să fie și să facă. Ce trebuia să fie Biserica și ce trebuia să împlinească pentru poporul care căuta zilnic Împărăția Lui și dorea să asculte de poruncile Lui?

Au existat oameni în acele vremuri timpurii care au fost numiți scriitori patristici ai Bisericii. Oameni precum Ambrozie, Ieronim, Augustin și Grigorie cel Mare. Ei sunt prezentați de unii drept „părinții” Bisericii. Dar sunt aceștia patroni ai lui Isus Hristos sau au ales un drum diferit? Filosofii lor par adesea să contradică învățăturile lui Isus, precum și tradițiile evreilor antici și chiar ale Bibliei.

³⁵² Funk & Wagnalls New Encyclopedia, Vol. 4, p.47

Ieronim, în jurul anului 400 d.Hr., credea că femeile erau o influență negativă pentru bărbați și că erau necontrolate, excesiv de *pasionale și iraționale*. Deși scrierile și opiniile lui Ieronim și ale altora au avut o influență enormă în definirea a ceea ce a fost considerată istoric Biserica în Evul Mediu, concluziile lor par să contravină instinctelor creatoare ale lui Dumnezeu.

„Și coasta pe care o luase Domnul Dumnezeu din om a făcut-o femeie și a adus-o la om.” Geneza 2:22

Ieronim insinua că femeile sunt inferioare, că „îi degradează pe bărbați.”³⁵³

„Și omul a zis: «Iată în sfârșit ceea ce este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi „femeie” pentru că a fost luată din bărbat.» De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.” Geneza 2:23, 24

Femeile nu degradează bărbații. O femeie bună este o binecuvântare sau un blestem, în funcție de inima și sufletul bărbatului. Doar bărbații slabi, egoiști și mândri își învinuiesc păcatul pe darul lui Dumnezeu. Natura femeii nu este responsabilă pentru păcatul și alegerile bărbatului.

Un alt autor timpuriu al acestei secte bisericești a fost Ambrozie. La vocea poporului, Ambrozie a fost ales episcop al Milanului. Dar aceștia erau „creștini instant,”³⁵⁴ formați la porunca împăratului, nu prin pocăință, ci prin ordinul de a fi botezați. Acești **convertiți** „doar cu apă” aveau să schimbe creștinismul.

Ambrozie era fiul guvernatorului Galiei și fost înalt funcționar roman. Îi ceruse împăratului permisiunea de a deveni episcop de Milano și a primit acest drept de la acest autoproclamat „*episcop al episcopilor*.” Înainte de a accepta această poziție, a trebuit să cerceteze ce este creștinismul, pentru că nu avea idee. S-a întors mai târziu cu propriile sale doctrine.

Ambrozie considera că un episcop este o figură „aristocratică” și a formulat Biserica după „căile Romei, emitând decrete, edicte și porunci,” mai degrabă decât să slujească drept supus, slujitor și slujbaș al poporului. De asemenea, a manifestat o ură înverșunată față de femei, care s-a perpetuat în Evul Mediu. Era intolerant față de alte religii și a pledat chiar în Senatul Roman ca toate celelalte religii să fie eliminate. Acest lucru pare să contravină direct învățăturilor lui Isus. Ideea că alte religii ar trebui persecutate prin forța și politica romană pare să sfideze dreptatea răstignirii însăși.

„Nu atingeți, nu gustați, nu apucați, toate lucruri sortite pieirii prin întrebuițare, după poruncile și învățăturile oamenilor?” Coloseni 2:21-22

Acești oameni, prin vot majoritar, au ales un singur episcop conducător pentru mii de oameni și, la porunca unui tiran și a Edictului de la Milano, nu erau creștini ai pocăinței, deși poate că fuseseră botezați cu apă și fast. Biserica din Milano, cu ierarhia sa autoritară, a fost întemeiată prin spiritul și caracterul lui Constantin, nu al lui Hristos. Mult din ceea ce vedem astăzi drept Biserică a fost transmis prin această religie coruptă și apostată. Pentru a înțelege Biserica și poziția ei în Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să ne întoarcem la originea ei — adică la Hristos, nu la Constantin.

„Cumpărați ați fost cu preț. Nu vă faceți robi oamenilor.” 1 Corinteni 7:23

Biserica Separată

Biserica și congregația poporului au continuat într-o asociere liberă, lucrând la propria lor mântuire cu frică și cu tremur. Ei au impus, prin prezența lor, o forță puternică de libertate și eliberare pentru aproape o mie de ani. Prin frățietatea lor, au reușit să țină regii retrași în castelele lor, astfel încât oamenii liberi să poată umbla pe cărările lui Dumnezeu, trăind în libertate, în duh și adevăr.

³⁵³ World Civilizations, Richard Hooker – <http://www.wsu.edu:8080/~dee/CHRIST/EUROPE.HTM>

³⁵⁴ Creștini instant. Adaugă apă. Atunci Petru le-a zis: **Pocăiți-vă**, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Fapte 2:38

„Cei capturați de pirați și tâlhari rămân liberi.”³⁵⁵

Mulți cred că America a fost odată o țară liberă și că și-a pierdut mare parte din acele libertăți. Această țară este la fel de liberă cum a fost dintotdeauna. Când strămoșii mei au venit aici în anii 1600, era un pământ liber. Existau păduri de nepătruns, urși, lei și aborigeni sălbatici necivilizați. Erau pericole, primejdii și greutăți la tot pasul, dar libertatea se găsește, precum Împărăția lui Dumnezeu, mai întâi în inimile și mințile voastre. Libertatea nu este confort sau comoditate. Omul este legat de cuvintele lui, de pofta sau frica lui, de loialitatea lui, dată sau cumpărată, de propria lui lăcomie și lipsă de credință, nu de circumstanțele din jurul lui. Este viciul tău care te leagă și virtutea ta, prin Hristos, care te face liber.

„Lucrurile capturate de pirați și tâlhari nu-și schimbă proprietarul.”³⁵⁶

Retragerea solitară și postul, ca Hristos în pustie, joacă un rol important în dezvoltarea sufletului. Dar adevăratul post este despre abținerea de la auto-indulgență, nu despre pedepsirea trupului prin lipsuri și neglijență. Chiar și leviții, care aveau casele lor printre oameni pentru slujire, aveau suburbii și pământuri comune pentru retragere.

Monahismul a jucat un rol important în dezvoltarea Bisericii, dar monahismul nu a fost cu adevărat definit în sens general așa cum îl cunoaștem astăzi până în Evul Mediu târziu. Până atunci, au existat o varietate de practici și tradiții. În cele mai multe studii ale unor subiecte largi și diverse, este adesea convenabil pentru profesor să grupeze oameni și obiceiuri în categorii și clase, uneori în detrimentul adevărului.

Da, au existat călugări *eremiți* care trăiau vieți solitare de rugăciune și studiu ca oameni sfinți, respingând toate plăcerile lumii în sărăcie absolută. Dar ei nu erau regula. Ei au fost amintiți datorită naturii dedicate a vieții lor și, precum esenienii, deoarece clădirile lor comunitare au supraviețuit testului timpului. Adevărul scopului și practicii lor poate fi pierdut în relatările părtinitoare despre ei.

Pare să existe suficientă suferință într-o viață de slujire încât să nu fie nevoie să căutăm și mai multă durere și disconfort doar de dragul suferinței. Deși singurătatea pentru anumite perioade poate fi benefică, nu ar trebui să ne imaginăm că Dumnezeu ne-a pus pe pământ doar pentru a respinge și a nega fiecare aspect al existenței și vieții noastre doar pentru că ar putea oferi o anumită plăcere sau confort. Și putem cu adevărat trăi ca slujitori ai omenirii, hrănindu-l oile, dacă nu venim niciodată în contact cu niciuna dintre ele? Aceste centre timpurii de viață monahală erau locuri de instruire și studiu, nu pustnicii de izolare și lipsuri.

Au existat și alți călugări mai comunitari, de mai multe tipuri, precum cei din tradițiile Basiliană și Benedictină. Aceste forme de viață monahală au format, în cele din urmă, ceea ce vedem ca monahismul în Europa, dar, din nou, aceasta a fost în Evul Mediu. Să privim Evul Mediu și să presupunem că Biserica din acea perioadă era măcar similară cu Biserica timpurie ar duce la o imagine profund greșită a ceea ce Hristos a intenționat ca Biserica să fie.

Istoria Bisericii nu prezintă, nicidecum, o singură doctrină a unor zeloți religioși răspândiți pe tot globul. Ideea unei succesiuni petrine de la Petru ca lider al Bisericii era un concept minoritar, mai degrabă o expresie de respect general. Nu existau jurisdicții geografice pentru episcopi, deoarece împărăția, nefiind aici sau acolo, nu este geografică. Slujitorii împărăției erau mai asemănători cu slujitorii publici ai națiunii mobile a lui Israel decât cu Biserica medievală sau modernă.

³⁵⁵ A piraterilor și tâlharilor capturați rămân liberi. *Digesta* 49.15.19.2

³⁵⁶ Bunurile luate de pirați și tâlhari nu schimbă dreptul de proprietate. – 1 Kent, *Commentaries*, p. 108, 184; 2 Wooddesen, *Lectures* p. 258-259

Biserica adevărată a funcționat relativ bine în prima o mie de ani după distrugerea Ierusalimului. A avut foarte puțin de-a face cu autoritatea centralizată până când a intrat în conflict cu persecuțiile venite din secte religioase disparate și despotice, care deseori se bucurau de grațiile generoase ale despoților politici.

Funcția și realizările Bisericii credincioase în slujirea Împărăției Cerurilor pe pământ nu se potriveau bine cu manualele moderne de istorie, care au fost promovate, scrise și cenzurate de promotorii *binefăcătorilor* centrali care *exercitau autoritate unii peste alții*. Preceptele adevărate ale creștinismului au avut atât de mult succes încât niciun rege nu s-a ridicat la putere dominantă asupra Împărăției lui Dumnezeu pe pământ timp de aproape o mie de ani, doborând recordul anterior de patru sute de ani de la Moise la Saul.

Sunt multe povestiri care ne vorbesc despre prinții împărăției, precum relatarea saxonilor care mășăluiau pe un râu european spre castelul unui presupus rege care făcuse, cel puțin, o oarecare nedreptate oamenilor. Ambasadorul său s-a întors, după ceea ce uzurpatorul considera a fi negocieri lungi, doar pentru a raporta că nu a găsit pe nimeni cu care să negocieze, căci „ei spun că toți sunt regi.”

Biserica adusesese acestor oi pierdute vestea bună a Împărăției, unde nu era niciun rege, iar fiecare om trăia potrivit propriei sale conștiințe dată de Dumnezeu. Nu era o împărăție nouă, ci era vechea împărăție a lui Israel, unde Dumnezeu domnește în inimile și mințile oamenilor legați prin iubire. Nu avea ritualurile și veșmintele fariseilor. Nu era ca neamurile unde oamenii încoronau oameni pentru a-și garanta siguranța unii altora în detrimentul libertății. Există libertate atât timp cât ei acceptau responsabilitatea de a proteja drepturile aproapelui ca și cum ar fi ale lor.

Oamenii căutau împărăția. Unii erau curați și pioși, iar alții își amestecau căutarea cu mânie, nerăbdare și ostilități. Totuși, căutarea lor și contemplarea asupra mesajului lui Hristos au schimbat cursul națiunilor, al istoriei și al propriilor lor inimi și minți. Dar când oamenii s-au abătut de la legea lui Dumnezeu, au simțit curând biciul conducătorilor corupți și au suferit sub robia despoților.

„Dacă nu vom fi guvernați de Dumnezeu, atunci vom fi conduși de tirani.” William Penn

Isus a fost moștenitorul de drept al aceluia Regat promis, iar poporul s-a adunat cu entuziasm în jurul mesajului Său despre libertate, despre Domnia Sa Liberă sub un singur Dumnezeu, Tatăl din Ceruri, și nu sub așa-zisii „tați” de pe pământ.

„Dar cine își adâncește privirea în legea desăvârșită, care este legea libertății, și stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, acela va fi fericit în lucrarea lui.” Iacov 1:25

Popoarele Europei, cu spiritul lor individualist și neînfricat, au fost un pământ fertil pentru astfel de binecuvântate mesaje aduse de refugiații timpurii ce fugeau de persecuțiile puterilor civile ale Romei. Orașele în decădere ale Imperiului Roman adesea reflectau propria lor formă de corupție. Împărăția lui Dumnezeu este practică și înțeleaptă. Nu garantează perfecțiunea, dar ne arată imperfecțiunea inimii și minții noastre. Ea cere creștere spirituală și morală sau ne arată, prin absența ei, lipsa acestora în viața noastră și în societate. Împărăția trebuie să fie scrisă pe inimile și în mințile noastre — și trebuie să simțim durerea absenței ei dacă nu este. Guvernele oamenilor sunt adesea create pentru a înlătura înțepătura propriei noastre neglijențe față de Dumnezeu.

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Matei 6:33

Alte sisteme, care contravin planului lui Dumnezeu și Evangheliei lui Isus, duc la amăgire, deși pot crea pentru un timp aparențe de succes și ordine. Prosperitatea lor este adesea o minciună clădită pe datorie și întemeiată pe risipirea viitorului generației următoare, pentru confortul, răsfățul și apatia generației prezente. În aproape toate cazurile, ele hrănesc lăcomia și lenevia prin repaus și somnolență.

Cei puternici sunt slăbiți, iar cei slabi devin neputincioși. Credința, speranța și dragostea slăbesc, în timp ce poftele și aviditatea cresc.

Mulți au spus că ei sunt Biserica. Mulți au spus că ei caută Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu este Judecătorul. Cunoașterea adevărată și roadele bune ne ajută să vedem adevărul despre Împărăția lui Dumnezeu și despre Evanghelia lui Isus Hristos, care ne spune că Împărăția Lui este aproape. Deși înțelegerea Împărăției este, într-o oarecare măsură, rodul predicării adevărului în cuvânt și faptă, în realitate este revelația divină a lui Dumnezeu în inimile și mințile noastre care ne dăruiește credința și harul de a cunoaște și a face voia Tatălui.

„Ci căutați mai degrabă Împărăția lui Dumnezeu, și toate acestea vi se vor adăuga.” Luca 12:31

Principiile Împărăției lui Dumnezeu au rămas aceleași, pentru că Dumnezeu a rămas același. Ceea ce oamenii văd ca fiind nou este adesea doar o întoarcere la principii uitate sau răstălmăcite până la forma de nerecunoscut. A căuta Împărăția necesită întotdeauna o măsură de pocăință. Este nevoie de smerenie pentru a ne întoarce de la ceea ce am fost învățați că este adevăr, spre ceea ce, în adâncul ființei noastre, știm că este adevărat.

Explicațiile istorice, examinarea cuvintelor și expresiilor pot mărturisi despre principiile Împărăției lui Dumnezeu, dar carnea și sângele nu le pot revela. Cineva poate recunoaște Împărăția doar atunci când vede adevărul care i-a fost deja descoperit în inimă prin harul lui Dumnezeu. Modelul Împărăției este la fel de recurent în istorie precum degetele de la mâini și de la picioare pe trupul unui om.

Acolo unde două până la zece familii, care iubesc căile lui Dumnezeu, se pot aduna în congregație, iubindu-se unii pe alții așa cum îl iubesc pe Dumnezeu și pe ei înșiși, acolo începe Împărăția. Dacă își trăiesc credința în Hristos și în calea Lui, atunci dragostea și caritatea lor îi vor lega și îi vor sigila împotriva răului. Asemenea scândurilor de pe Arca lui Noe, pecetluite pe dinăuntru și pe dinafară, ei vor înfrunta furtunile mileniului, plutind peste valurile necazurilor, iar fiara va muri pe pământ, așa cum moare și în inimile lor.

Timpul de a începe călătoria spre Împărăție începe cu întoarcerea inimii tale către Dumnezeu și cu îndreptarea mâinilor și picioarelor tale spre slujirea Lui. Slujind unii altora în credință, speranță și dragoste, conform voii Sale, vom găsi drumul spre Împărăția Sa veșnică, care este la îndemâna noastră.

„Biserica. În sensul ei cel mai general, societatea religioasă întemeiată și stabilită de Isus Hristos, pentru a primi, păstra și propaga învățăturile și orânduirile Sale.”

„Un corp sau o comunitate de creștini, uniți sub o formă de guvernare prin mărturisirea unei singure credințe și prin respectarea aceluiași ritualuri și ceremonii.”³⁵⁷

³⁵⁷ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, pagina 325. De asemenea în edițiile a 4-a, a 5-a și a 6-a.

Capitolul 13 Împărăția Cerurilor

Starea Națiunii

Isus a predicat o Împărăție, iar Apostolii lucrau zilnic în templu, slujind poporului, pentru ca aceștia să poată fi oameni liberi sub Dumnezeu.

Roma a fost o republică care s-a schimbat de-a lungul anilor. Există multe republici astăzi, dar și ele s-au schimbat. Ne imaginăm că sistemele moderne sunt *guverne ale poporului, prin popor și pentru popor*. În cel mai bun caz, ele sunt guverne *pentru și de către* majoritatea poporului care exercită autoritate asupra aproapelui său.

Adesea, securitatea este confundată cu libertatea, permisiunea cu libertatea reală, iar confortul cu bunăstarea. Vanitatea și lăcomia întunecă înțelegerea noastră asupra influenței pozitive create prin asumarea responsabilității personale necesare pentru a păstra libertatea, nu doar pentru noi înșine, ci și pentru ceilalți. Frica și mândria întunecă mintea noastră în fața luminii libertății și a exercițiului liber al virtuții. Oamenii se supără, dacă nu chiar se înfurie, la sugestia că libertatea lor este o minciună, bunăstarea lor o iluzie, iar virtutea lor religioasă o apostazie.

Unde găsim planurile pentru un guvern al libertății, înrădăcinat în popor? Timp de secole, oamenii s-au autogovernat și au adus pace și prosperitate comunității și națiunii lor, conform virtuții și curajului pecetluit în inimile lor. Cu ajutorul „zecimitorilor” și „sutașilor” aleși de ei, primeau și distribuiau caritate, respingeau invaziile și mențineau ordinea. Nu existau statute, avocați sau reglementări, dar fiecare om cunoștea legea comună a oamenilor liberi. Doisprezece oameni liberi, *de-ai lor*, stabileau *faptele și aplicau legea* pentru cei care apăreau în instanță, pentru a dovedi „paguba și răul.”

La aproape o mie de ani după distrugerea Ierusalimului, William Cuceritorul a cucerit o parte din Anglia învingându-și vărul și s-a autoproclamat „Izvorul Dreptății.” El persecutase deja poporul care se răzvrătise împotriva domniei sale opresive din Normandia și a început același lucru în Anglia. A fost încoronat de lucrătorii bisericii autoritare și a început să ceară Jurământ de Credință, iar pământul celor pe care îi învinsese a fost înregistrat. Treptat, toate titlurile de proprietate au fost înscrise în „Cartea Judecății” (Doomsday Book), sub puterea sa patrimonială de a impune taxe. A înființat propriile curți și poliție. Ca și regii despre care Samuel îi avertizase pe oameni, William și alții s-au ridicat pentru a împlini profețiile antice.

Un popor odinioară liber acum deținea pământul doar printr-un simplu „titlu legal,” fără „interes benefic.” O taxă sau un tribut asupra pământului era acum impus de guvern. În cele din urmă, nu mai rămăseseră oameni liberi în țară, iar statutele au înlocuit legea comună. Nu mai existau decât supuși ai suveranilor. Lupta a fost acerbă. Costul în vieți omenești a fost uriaș. Fiara s-a ridicat din groapa ei pentru a stăpâni din nou lumea și a fost încoronată de amanta ei.

Amanta acestor regi naționali a binecuvântat „exercitarea autorității” lor, în opoziție cu porunca lui Hristos și, așa cum fusese profețit în 1 Samuel 8, *vocea poporului* L-a respins pe Dumnezeu.

„Și când se vor împlini o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui.” Apocalipsa 20:7

Trei sute de ani mai târziu, oamenii încă mai căutau un răspuns la această tiranie reînviată. Atunci, John Wycliffe a introdus traducerea sa a Bibliei în 1382, cu cuvintele: „Această Biblie este pentru guvernarea poporului, de către popor și pentru popor.” O idee veche a răsărit în mințile tinere. Amintirea libertății a început să strălucească din nou în inimile oamenilor.

Profeții adversarului nu puteau lăsa captivii să fie eliberați. Wycliffe a fost imediat închis de guvern, unde a murit brusc în custodia lor. Trupul său a fost apoi dezgropat de biserica ortodoxă și ars pe rug.

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! pentru că voi închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor: căci voi înșivă nu intrați și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre.” Matei 23:13

Un altul care a adus la lumină acest manual de bună guvernare, chiar la cererea regelui, a fost Tyndale. El a fost în cele din urmă vânat și ars pe rug. Cărțile lui au fost cumpărate de biserica ortodoxă și de asemenea arse. Dar prea multe fuseseră deja dezvăluite și, odată cu presa de tipar și hârtia devenind mai accesibile, era esențial să se facă ceva pentru a menține ordinea și controlul. A devenit necesar să se învețe poporul o *formă de evlavie, dar să se nege puterea ei*.³⁵⁸ Prin învățături înșelătoare, cereri lacome și contracte constructive, puterea Împărăției a căzut din mâinile poporului în mâinile celor care exercitau autoritate. În loc să întoarcă pe fiecare om la moștenirea sa și la familia sa, i-au întors în robia Egiptului.

Profeții vrăjmașului au început să predice și să învețe din Biblie, dar au oferit o interpretare neadevărată a ceea ce oamenii trebuiau să înțeleagă. Acești învățători falși i-au învățat devreme pe oameni minciuni, astfel încât să nu-și poată găsi calea. Le-au predicat o Evanghelie ușoară, dulce în gură, dar amară în pânțele; i-au învățat că Împărăția va veni prin observație³⁵⁹ și că tot ce trebuie făcut este *să crezi*, făcând cu ochiul la necesitatea pocăinței, pe care au numit-o „penitență.” Învățătorii mincinoși nu le-au spus oamenilor ce înseamnă cu adevărat să crezi. Oamenii nu au fost învățați că doar cei ce fac voia Tatălui sunt frații Lui.³⁶⁰ Li s-a spus că păcatele le sunt iertate, dar nu li s-a reamintit că trebuie și ei să ierte pentru a fi iertați.³⁶¹ Religia a fost organizată în mintea lor de sus în jos.

Hristos a predicat o Împărăție, și „Orice guvernare fără consimțământul celor guvernați este chiar definiția sclaviei!”³⁶² Oamenii, nu Dumnezeu, îi fac pe oameni sclavi. Roma a predicat o împărăție sub Părinții Romei. Hristos a predicat o împărăție în care fiecare este prinț în propria sa casă, sub un singur Tată în ceruri. Legea romană susține, *consimțământul face legea și că acordurile trebuie respectate*. Dumnezeu și Hristos nu sunt în dezacord cu această idee.

Am fost cumpărați cu un preț, și ceea ce aparține lui Dumnezeu nu poate fi luat fără consimțământul nostru. Profeții mincinoși învață că trebuie să consimțim față de neamurile care exercită autoritate, în timp ce Hristos și Dumnezeu ne spun să nu consimțim, să nu jurăm, să nu fim de acord.

Biserica modernă îți spune să aduci zeciuiala la altarele lor, dar să-ți obții administrația zilnică de la altarele lumești ale puterii. Rugăciunea nu mai este o *cerere* la altarele nicolaitane ale guvernelor civile, ci doar cuvinte șoptite cu capul plecat în catedrale și biserici fastuoase. Închinarea nu mai este supunere, ci a devenit cântare. A-ți ridica mâinile spre Domnul nu mai înseamnă a lucra pentru vecinul tău în nevoie, ci a le flutura în Biserică. A râvni la bunurile aproapelui tău este acum acceptabil, atât timp cât este făcut prin intermediul taxelor guvernamentale; iar a fi în jug inegal este permis, atât timp cât se face prin licențe și înregistrări.

Dumnezeu nu i-a scos pe israeliți din Egipt doar pentru ca Biserica să-i ducă înapoi în robie. Dacă Biserica și-ar face datoria, oamenii nu ar mai avea nevoie să apeleze la scheme autoritare de Corban și securitate socială.

³⁵⁸ „Având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de astfel de oameni.” 2 Timotei 3:5

³⁵⁹ Luca 17:20 „Fariseii l-au întrebat când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: Împărăția lui Dumnezeu nu vine așa ca să izbească privirile;”

³⁶⁰ Matei 7:21 „Nu orișicine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.”

³⁶¹ Marcu 11:25 „Iar când stați în picioare și vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre.”

– Matei 6:14 „Dacă iertați oamenii greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre.”

– Matei 18:35 „Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său.”

– Luca 11:4 „Și ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm oricui ne este dator; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.”

³⁶² Jonathan Swift

Prin cerere sau consimțământ, binefăcătorii Romei stabileau o relație contractuală cu poporul, care impunea anumite datorii și obligații atât poporului, cât și guvernului. Dumnezeu și Hristos ne-au spus să nu aplicăm și să nu consimțim. Astfel de relații sunt create prin construcții legale, prin aplicare și acceptare.

„Un contract este lege între părți, odată ce a fost obținut consimțământul lor.”³⁶³

De mii de ani, guvernele au obținut autoritate și putere prin consimțământul și cererile oamenilor. Drepturile, date nouă de Dumnezeu, nu pot fi luate decât prin consimțământ, în cuvânt sau faptă.³⁶⁴ Aceste maxime de drept erau bine înțelese atunci când oameni virtuoși au traversat marea în corăbii găurite pentru a scăpa de regii datori și judecătorii tiranici ai Europei. Au înfruntat sălbăticia în speranța că ar putea fi liberi.

Adu-ți aminte, „Cetățeanul obișnuit, trăind pe ferma sa, proprietar deplin, netulburat de relicvele feudalismului, taxat doar de el însuși, rostind cuvântul său lumii întregi în adunările orașului.” Căci el „dobândise o nouă încredere în sine. Luptând cu sufletul și cu plugul în timpul săptămânii și cu nenumăratele puncte ale predicii pastorului duminica și la adunări, devenise o nucă greu de spart pentru orice sistem imperial.”³⁶⁵ Ethan Allen și alții au luptat pentru ca toți oamenii să poată deține astfel de *titluri de proprietate*, ca oameni liberi pe pământul lor, sub autoritatea lui Dumnezeu. Ei și-au câștigat libertatea în acest nou pământ, chiar înainte de revoluție, și au declarat doar independența lor față de acea autoritate regală despotică care le „impunea taxe fără Consimțământul nostru.”³⁶⁶

Pelerinii erau numiți Separatiști. Ei studiaseră cu ceea ce se numea Biserica Străveche. Au venit în America pentru a poseda laptele și mierea țării cu un titlu alodial care nu putea fi taxat și confiscat de către preinșii conducători ai oamenilor.

De la acele zile curajoase de individualism neînfricat, când primii americani își făceau timp să studieze ce înseamnă cu adevărat libertatea, oamenii s-au întors, treptat, în robie. Bărbați și femei, prin ignoranță, lăcomie și aroganță, au apelat la binefăcătorul autoritar al statului pentru a le oferi beneficii. Au făcut toate acestea știind că acele daruri erau oferite prin sacrificii forțate luate de la aproapele lor. Acum, robia lor este mai mare decât cea a Egiptului și Romei, iar ziua lor de judecată nu este departe.

Israel, cât timp s-a aflat în Egipt, a fost unit în robie, dar nu în libertate. Până când poporul a început să învețe să trăiască și să se miște ca o singură națiune, într-un singur cuget, nu era pregătit pentru libertate. În timpul plăgilor și al opresiunii faraonului, poporul a fost întărit prin sfatul lui Moise și prin caritatea și virtutea cerute de acele vremuri grele.

Fără consimțământul faraonului, Israelul nu putea fi eliberat. Odată obținut, ei au plecat chiar în aceea zi. La fel ca ziua Cincizecimii, a fost doar o zi, dar au existat multe zile de pregătire și pocăință înainte și după călătoria lor spre Împărăția lui Dumnezeu.

Căutând Împărăția

Cum să căutăm Împărăția? Ce putem face într-o lume atât de amăgită de propria sa *religie deșartă*?³⁶⁷ Ce speranță mai are o societate în care *oamenii construiesc cetatea-stat a lui Cain, disprețuiesc domnia liberă a individului și vorbesc de rău demnitățile*?

³⁶³ Consensus facit legem. Consimțământul face legea. Branch, Prine, Black's.

³⁶⁴ „Ceea ce este al meu nu poate fi luat fără consimțământul meu.” (*Quod meum est sine me auferri non potest.*) Jenk. Cent. Cas. 251.

³⁶⁵ History of the US, de John Truslow Adams, pagina 44.

³⁶⁶ Declarația de Independență.

³⁶⁷ „Dacă cineva dintre voi se crede religios și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religia unui astfel de om este zadarnică. Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” Iacov 1:26-27

Ei se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu ca Rege al lor, precum Core [Korah] în pustie. Oamenii se ospătează cu o falsă caritate care se va agăța de ei ca o piatră de moară atârnată în mărire învolburate ale popoarelor.³⁶⁸

A citi și a medita la Împărăție nu este suficient. Dumnezeu este un Dumnezeu al acțiunii, iar noi suntem făcuți după chipul Său. Împărăția lui Dumnezeu nu este o împărăție a inactivității. Este roditoare și activă. Cei care caută Împărăția se *străduiesc*. Sunt harnici și sârguincioși.

Dacă Îl iubești pe Dumnezeu, atunci când te aduni cu alții, nu întreba ce poate face Dumnezeul tău pentru tine, ci întreabă ce poți face tu pentru oile Sale. Nu face niciun legământ cu nedreptatea. Nu râvni bunurile aproapelui tău, nici beneficiile dobândite prin sacrificii constrânse. Fii la fel de preocupat de drepturile fratelui tău ca și de propriile tale drepturi date de Dumnezeu.

Nu părăsi adunarea și caută neprihănirea Lui:

„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” Evrei 10:25

Legea lui Dumnezeu

Dumnezeu ne-a dat poruncile pentru a ne ajuta în creșterea și maturizarea noastră, iar Isus ne-a spus să le ascultăm. Moise și Mesia au dezvoltat acele porunci pentru ca noi să le înțelegem mai bine și să le aplicăm cu rod în viața noastră.

„Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța astfel pe oameni, va fi numit cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi numit mare în Împărăția cerurilor.” Matei 5:19

Trebuie să-L iubim pe Dumnezeu și să nu avem alți dumnezei înaintea Lui. Știm că Pavel spune că sunt *mulți dumnezei*, iar Isus spune că *și voi sunteți dumnezei*. Știm, de asemenea, că un „dumnezeu” este cineva care poate face legi și poate exercita autoritate asupra altora. Când a fost scrisă Biblia, cuvântul „dumnezeu” era titlul unui judecător în tribunalele de drept și administrație.

Știm că Dumnezeu ne-a spus să nu *ne închinăm și să nu slujim acelor dumnezei*³⁶⁹ pe care oamenii și-i fac singuri. Ni s-a spus să nu facem *legăminte cu oamenii sub acei dumnezei, nici cu dumnezeii lor*, adică judecătorii lor.³⁷⁰ Apelând la *acei dumnezei ne va deveni o cursă*.³⁷¹ Ne-a spus să nu spunem că ne punem încrederea în Numele Său și, în realitate, să ne încredem în altcineva.³⁷²

³⁶⁸ „Tot așa și acești visători necurați își pângăresc trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile. Dar Mihail, arhanghelul, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, ... Vai de ei! Căci au urmat calea lui Cain, s-au aruncat **cu lăcomie în rătăcirea lui Balaam** pentru plată și au pierit în răzvrătirea lui Core. Ei sunt **pete la ospețele voastre de dragoste**, când prăznuiesc împreună cu voi **fără teamă, hrânindu-se pe ei înșiși**; nori fără apă, purtați încoace și încolo de vânturi; pomi fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați; valuri sălbatiche ale mării, care spumegă rușinile lor; stele rătăcitoare, cărora le este păstrată întunecimea întunericului pentru vecie.” Iuda 1:8-13

³⁶⁹ Exod 20:5-6 „Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsec nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.”

Exod 23:24 „Să nu te închini zeilor lor, nici să le slujești și să nu faci după faptele lor, ci să-i dobori cu desăvârșire și să le dărâmi cu totul stâlpii.”

³⁷⁰ Exod 20:2 „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele de sub pământ.”

³⁷¹ Exod 23:33 „Să nu locuiești în țara ta, ca nu cumva să te faci să păcătuiești împotriva Mea; căci, dacă vei sluji dumnezeilor lor, aceasta va fi o cursă pentru tine.”

³⁷² Exod 20:7 „Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.”

Ne-a spus aceasta pentru că ne-a scos dintr-un *sistem de guvernare numit Egipt*, unde nu dețineam nici munca noastră, nici pământul nostru. De asemenea, ne-a spus să nu ne mai întoarcem acolo niciodată.³⁷³ Dacă dorim să ne bucurăm de beneficiile oferite de acele guverne, ar trebui să ne punem *cuțitul la gât*.³⁷⁴

Când israeliții erau în Egipt și Moise a venit să-i elibereze, nu a spus: „Nu ascultați de Faraon.” Când Isus a venit să elibereze captivi de sub farisei și despoții străini, nu a spus: „Nu plătiți taxele către Cezar pe care le datorați.” A spus că trebuie să dați Cezarului ce este al Cezarului și să dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.

Îți jertfești tu serviciul pe care ar trebui să-l dai lui Dumnezeu, către Cezar? Îi datorezi tu lui Cezar slujirea ta și, dacă da, cum s-a întâmplat acest lucru? Ai jurat sau ai aplicat la Cezar pentru a obține beneficiile sau protecția lui? L-ai făcut pe el Tatăl moștenirii tale, al statutului tău?

Israelii au fost în robie în Egipt deoarece, cu gelozie, și-au aruncat fratele într-o groapă a sclaviei. Lumea este supusă unui bir, numit impozit pe venit și pe proprietate, pentru că oamenii au dorit să-și forțeze vecinii, bogați sau săraci, să plătească pentru bunurile și avantajele publice dorite. Au poftit darurile și beneficiile promise de sistemele create de ei și nu i-a deranjat că acea caritate pătată a „altarului civic” era extrasă prin forță. Prin propria lor lăcomie, au fost transformați în resurse umane.³⁷⁵

În Egipt, ei aduceau jertfe dumnezeilor Egiptului, care erau judecătorii conducători ai țării. Acei dumnezei numeau ofițeri și supraveghetori peste oameni și îi forțau să contribuie la altarele civice ale lui Faraon. În Împărăția lui Dumnezeu, oamenii alegeau să jertfească lui Dumnezeu pe altarele viei, în funcție de slujirea slujitorilor aleși. Ceea ce oamenii trebuie să facă este să învețe ce înseamnă a jertfi pentru Domnul. Trebuie să învețe ce înseamnă să hrănești și să îngrijești oile Sale și ce înseamnă să-ți iubești aproapele fără a râvni la bunurile sau dreptul său de alegere. Nu există mântuire doar prin botezul trupului. Trebuie să ne pocăim și să fim botezați în inimile și mințile noastre.

Dacă Biserica și poporul ar fi îngrijit de treburile lui Hristos, oamenii nu ar fi avut niciodată nevoie să apeleze la Cezar. Nu i-ar fi datorat nimic și ar fi rămas liberi. Împărăția este încă aproape și pocăința este primul pas spre mântuire.

„Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea; după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.” Ioan 15:10

Celelalte porunci ne oferă indicii despre ce înseamnă toate acestea. Aceste legi de bază au multe aplicații în viața noastră, căci, asemenea legilor creației lui Dumnezeu, ele se repetă la multiple niveluri în moduri similare și recurente.

Trebuie să fim harnici și să muncim șase zile, iar în a șaptea să ne odihnim, și nu trebuie să privăm pe nimeni de cea odihnă. Unii pun mare accent pe ziua a șaptea, dar adesea uită cele șase zile de muncă roditoare care fac ca cea zi de odihnă să fie cu adevărat deosebită.

Trebuie să ne cinstim Tatăl și Mama, așa cum Îl cinstim pe Tatăl nostru din ceruri. Impozitul pe venit este un „drept patrimonial” al Părinților. Fiecare fiu și fiică trebuie să-și aducă darurile pe altarele lor domestice. Apoi, potrivit discernământului individual al capului familiei, se oferă o contribuție de bunăvoie altarului slujitor al Împărăției Sale.

³⁷³ Deuteronom 17:16 „Dar să nu-și înmulțească caii, nici să întoarcă poporul în Egipt ca să-și înmulțească caii; fiindcă Domnul v-a zis: Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.”

³⁷⁴ Proverbe 23:1-3 „Când șezi să mănânci cu un stăpân, să te gândești bine ce este înaintea ta; Pune-ți un cuțit în gât, dacă ești lacom; Să nu poștești mâncărurile lui alese, căci sunt o momeală înșelătoare.”

³⁷⁵ 2 Petru 2:3 „Prin lăcomie, vor căuta să vă exploateze cu cuvinte înșelătoare; dar osânda lor de mult timp nu zăbovește, și pieirea lor nu dormitează.”

Să nu ucizi și nici să nu fii cauza morții sau vătămării prin intenție sau neglijență, ci fiecare om este responsabil pentru viața fiecărui alt om de pe pământ. Nu vei lua carnea, sângele sau sudoarea unui om fără permisiunea lui și nu vei aduce pagubă nimănui printr-un plan sau o schemă de a lua sângele ori sudoarea aproapelui tău sau a străinilor dintre voi, prin agenții sau guvernele pe care le-ai putea concepe pentru tine.

Să nu preacurvești. Evident, adulterul sexual este o trădare a soțului/soției tale, dar și o trădare față de Dumnezeu. Jurămintele matrimoniale sunt făcute înaintea lui Dumnezeu, nu doar unul față de celălalt. Dar Dumnezeu ne-a dat și trupurile noastre ca să le îngrijim ca pe niște temple vii ale sufletelor noastre.

Să nu-ți alterezi propriul trup sau pe cel al familiei tale sau al altei familii. Nu vei consuma niciun adulterant, poluant, agent contagios, contaminant sau substanță otrăvitoare, și nici nu vei contribui la vătămarea vreunui alt individ prin niciun fel de adulterare. Aceasta poate include lucruri evidente precum consumul de droguri și fumatul sau lucruri aparent inofensive, precum mâncatul excesiv, dieta săracă sau băutul în exces.

Ieremia vorbește despre o întreagă națiune care comite adulter în capitolul 3. El spune că au pângărit țara și au comis adulter cu pietre și lemne. În capitolul 7, el asociază acest adulter național cu furtul național, crima și jurămintele false sau jertfele aduse lui Baal,³⁷⁶ alături de urmarea altor dumnezei sau judecători.³⁷⁷

Să nu furi. Nu vei lua de la nimeni ceea ce el nu dorește să-ți dea. Nu vei avea agenți și complici care să ia de la alții. Nu vei permite nimănui să ia de la aproapele tău fără permisiunea și acordul lui, fie direct, fie prin înșelăciune, fie prin intermediul vreunui agent sau administrație. Aceasta poate include impunerea de taxe, dar și aplicarea pentru beneficii finanțate prin astfel de taxe impuse. Sistemul modern de impozitare este nicolait și implică un element de teamă și forță.

Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău. Nu vei minți oamenii, nu îi vei induce în eroare, nu vei ascunde adevărul de ei. Nu vei fi parte din nicio fraudă, înșelătorie sau dintr-un sistem de măsuri și greutăți nedrepte care erodează bunăstarea sau averea oamenilor.

Caveat Emptor, *Să fie atent cumpărătorul*, nu ar trebui să fie un principiu în Împărăția Cerurilor. Nu trebuie să profiți de ignoranța altora, nici direct, nici prin agenții. Cunoscând adevărul, nu îl vei ține ascuns, ci vei promova cunoașterea adevărului. Vei expune toate minciunile celor care au urechi de auzit și ochi de văzut.

Să nu poftești casa aproapelui tău. Nu vei lua din gospodăria unui om sau vreo parte a casei lui. Nu vei lua din casa aproapelui tău amenințând că o vei lua cu forța dacă nu plătește dobândă ție sau conducătorilor tăi, indiferent de beneficiul pe care îl obții.

Aceasta ar include școlile gratuite pentru copiii tăi, protecția oferită de poliție sau pompieri sau orice serviciu pentru care aproapele tău este obligat să plătească și este lipsit de alegerea de a dăruia. Nici nu vei dori sau spera să primești vreo parte din beneficiile finanțate prin astfel de sisteme de pofte.

Să nu poftești soția aproapelui tău, nici vreo parte din munca slujitorilor săi, nici vreo parte din bunurile lui, nici ceva ce îi aparține aproapelui tău. Tot ce este al aproapelui tău îi aparține lui și tu, sau slujitorii tăi, fie publici, fie privați, nu vei lua nimic ce este al aproapelui tău fără dorința sa liberă de a ți-l da. Nu vei recruta fiii lui, nici nu vei forța fiicele lui să muncească pentru tine sau pentru agenții tăi aleși, și nici nu vei dori sau spera să iei ceva ce este al aproapelui tău.

³⁷⁶ Baal înseamnă „domn” sau „cetățean suprem” ori „conducător al unui guvern care deține autoritate.”

³⁷⁷ Ieremia 7:9 „Furați voi, ucideți, comiteți adulter, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal și mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți?”

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat când oamenii au ales un conducător centralizat sau un rege în zilele lui Samuel. Dumnezeu și Samuel ne-au avertizat că aceasta este ceea ce se va întâmpla dacă Îl respingem pe Dumnezeu și alegem ca oamenii să ne conducă și să fie făcătorii noștri de legi. Oamenii continuă să repete aceeași greșeală, iar soluția nu s-a schimbat niciodată. Hristos ne-a arătat calea, dar și profeți precum Neemia.

„Și ceilalți din popor, preoții, leviții, portarii, cântăreții, netinimii și toți cei ce se despărțiseră de popoarele țărilor pentru a ține Legea lui Dumnezeu, nevestele lor, fiii și fiicele lor, toți cei ce aveau cunoștință și pricepere, s-au unit cu frații lor cei mai de seamă și au intrat într-un blestem și într-un jurământ de a umbla în Legea lui Dumnezeu, care a fost dată prin Moise, slujitorul lui Dumnezeu, și de a păzi și împlini toate poruncile Domnului, Stăpânul nostru, legile și hotărârile Lui.” Neemia 10:28–29

Neemia și poporul s-au întors la preceptele lui Dumnezeu și s-au separat, fiind diferiți de neamurile pământului, așa cum a spus și Isus. Cu înțelegere și cunoaștere dreaptă, ei s-au adunat cu frații lor și au contribuit de bunăvoie la altarele lui Dumnezeu, așa cum vedem în Biserica din primul secol. Ei au renunțat la tribut și nu au impus o taxă, ci au spus că doar ei înșiși se vor obliga să contribuie.³⁷⁸ Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu și subiectul pe care Biserica ar trebui să-l predice tuturor celor care spun că ei cred în Hristos.

Dacă căutăm să-i eliberăm pe toți oamenii, atunci vom deveni oameni liberi sub autoritatea lui Dumnezeu.

„Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este cel care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu; și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” Ioan 14:21

Din nou și din nou, Hristos a spus: „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele.” Dacă am păzi poruncile, viața și drepturile aproapelui nostru ar fi la fel de importante pentru noi ca și ale noastre. Am putea să ne trimitem copiii la școli publice când acele școli sunt finanțate prin forță și frică? Am putea vota pentru mărirea unei taxe pentru școli și profesori pe seama aproapelui nostru? Am putea impune taxe pentru a sprijini proiecte civice, precum înfrumusețarea orașului, cimitirele, finanțarea pompierilor, sau ajutorarea surzilor, bătrânilor, săracilor sau celor nevoiași?

Nu există nicio clauză în care Dumnezeu să spună că poți lua de la aproapele tău dacă este pentru o cauză nobilă. Puterea nu face dreptate în Împărăția lui Dumnezeu. Scopul nu justifică mijloacele. În libertatea lui Dumnezeu, aproapele tău poate da sau nu poate da. În Împărăție există libertate.

Într-o democrație, fiecare om este rege, dar nu doar peste sine, ci și peste aproapele său. El își guvernează aproapele prin puterea votului său. O democrație este o pungă comună de drepturi și *duce la moarte*. Legile pentru rege se aplică și mulțimii ca rege, numită democrație.

Toate astfel de politici de a dori să beneficiezi de pe urma bunurilor din casa aproapelui tău sau orice încălcare a celor Zece Porunci nu ar trebui să fie o ispită pentru noi dacă L-am primit cu adevărat pe Hristos în inimile noastre.

Cum putem spune că El este Domnul nostru și să continuăm o politică ce nu face lucrurile pe care El ne-a spus să le facem? Cum putem pretinde că L-am primit dacă nu știm și nu facem potrivit cu spusele Lui?

În *Legămintele zeilor*, detaliem cum obligațiile impuse de sistemele lumești de putere sunt rezultatul numeroaselor încălcări ale celor Zece Porunci de către noi. Ceea ce spun aceste porunci este că nu ai voie să dorești beneficiile care vin din aceste contribuții impuse, pentru că aceasta ar însemna să poftesti bunurile aproapelui tău. Nu spune că nu le datorezi.

³⁷⁸ Neemia 10:32 „Am rânduit și porunci pentru noi, să ne obligăm să dăm în fiecare an a treia parte dintr-un siclu pentru slujba Casei Dumnezeului nostru: pentru pâinile punerii înainte, pentru darul de mâncare, pentru arderea de tot, pentru jertfele pentru păcat...”

S-ar putea să le datorăm pentru că am eșuat să urmăm Cuvântul lui Dumnezeu și învățăturile lui Hristos. Căile lui Dumnezeu nu dau greș, nici nu duc oamenii în robie. Noi suntem cei care am eșuat în a ne conforma neorihării Împărăției lui Dumnezeu.

Unii propagă minciuna că cele Zece Porunci au fost desființate la cruce. Dacă aceasta ar fi cât de cât adevărat, atunci Isus nu ar tot spune: „Păziți poruncile.”

„Iar El i-a zis: De ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” Matei 19:17

Dacă unii nu ar minți, înșela sau induce în eroare poporul în legătură cu evanghelia, mulți oameni ar rămâne fără ocupație. Întregi sisteme s-ar prăbuși. Nimic nu i-a jefuit mai mult pe oameni decât sistemele monetare uzurare care epuizează valoarea averii personale zi de zi.

Scoțând argintul din monede a fost un act necinstit. A crede că argintul are aceeași valoare ca fierul este înșelăciune. Totuși, mulți oameni au adunat sferturi de argint și au dat în schimb monede de fier ca și cum ar fi avut aceeași valoare. Economistii guvernului știau că nu sunt la fel, dar au încurajat poporul să creadă contrariul. Motivul pentru care au scos argintul este că valora mai mult decât monedele de fier pe care le dădeau în loc. Au jefuit în cunoștință de cauză poporul, iar oricine nu dezvăluie acel adevăr face parte din acea minciună și înșelăciune. Dar acesta este doar un mic exemplu al întinderii uriașe a iluziilor moderne.

„Cunoști poruncile: Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” Luca 18:20

Cum ar putea o administrație să fi înrobit o întreagă populație și totuși să se numească „creștină” este greu de conceput. Oamenii spun că avem nevoie de taxe pentru a susține guvernul. Da, avem nevoie de fonduri pentru a susține guvernul, dar avem nevoie să forțăm acele fonduri de la oameni ca să îi facem să contribuie? Este aceasta Împărăția Cerurilor sau Babilon? Este aceasta de la Dumnezeu și Hristos, de la Avraam și Moise, sau este de la Cain și Nimrod, Faraon și Cezar?

„Cunoști poruncile: Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, să nu înșeli, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” Marcu 10:19

Dacă Isus avea de gând să desființeze cele Zece Porunci sau să creeze o mântuire ușoară, prin care să rostești câteva cuvinte, să te emoționezi și să faci un apel trist la altar, atunci ce spune Hristos când afirmă: „*Dacă Mă iubești, păziți poruncile Mele?*” Ioan 14:15

„Iar Isus i-a răspuns: Cea dintâi dintre toate poruncile este: Ascultă, Israele: Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn. Și să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta: aceasta este cea dintâi poruncă. Iar a doua este aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.” Marcu 12:29–31

Nu poți să îți iubești aproapele și în același timp să îi iei drepturile. Thomas Jefferson a spus-o cel mai bine când a afirmat: „*Democrația este domnia mulțimii, în care cincizeci și unu la sută dintre oameni iau drepturile celorlalți patruzeci și nouă.*”

Aceasta ne spune că, cel puțin, 51% dintre votanți nu îl iubesc pe Hristos ca politică. Aceasta nu înseamnă că ceilalți patruzeci și nouă nu sunt și ei păcătoși. Doar că nu au fost blocul majoritar al păcătoșilor în timpul votului. Chiar dacă un lucru este legal, poate fi totuși un păcat împotriva lui Dumnezeu. Desigur, nu toată lumea votează pentru a lua de la aproapele lor. Unii oameni votează constant pentru a opri pe aproapele lor să fure.

Așadar, care este soluția? Nu mai putem fugi într-o lume nouă; nu mai există o lume nouă unde să mergem. Răspunsul este că trebuie să fugim spre o cale nouă. Isus a vorbit despre ea încă de la început. Nu este fără povară, dar este ușoară în comparație cu celelalte opțiuni.

„Ci căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui;
și toate acestea vi se vor da pe deasupra.” Matei 6:33

Cum arată Împărăția?

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” Matei 6:24

Mamona nu este bani, deși banii pot reprezenta o formă a mamonei. Mamona este *avuția încredințată*.³⁷⁹ Am văzut că statul corporatist și cetățenii săi încorporați sunt părți ale corpului statului. La fel ca în tabăra vițelului de aur, toată bogăția este legată sub autoritatea statului civil. Isus compară pe *Dumnezeu și mamona* ca doi stăpâni, ambii cerând slujire.

„Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu Mamona nedreptății, pentru ca, atunci când veți lipsi, să vă primească în corturile veșnice.” Luca 16:9

Dacă ești legat de mamona sau de *corpul* statului civil modern, ți se oferă o alternativă similară astăzi. Isus ne spune să fim prieteni cu mamona nedreptății, căci atunci când va cădea, vom fi primiți în *corturile* veșnice, sau tente [o formă de auto-guvernare familială – zece familii și un slujitor]. Cu alte cuvinte, dacă ești un trișor egoist și neascultător sub sistemul mamonei nedrepte, probabil vei face la fel și cu Dumnezeu.

Un alt indiciu cu privire la „mamona” apare în această afirmație. El vorbește despre căderea acesteia ca despre un lucru sigur. Din acest motiv, la fel de mult ca oricare altul, ar trebui să căutăm Împărăția și neprihănirea ei. În loc să caute Adevărul Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, oamenii nu iau în seamă avertismentele profetice și urmează căile lor pierzătoare. Dacă ar ști că aceste sisteme ale Mamonei au bântuit istoria omenirii încă de dinainte de Corban-ul lui Irod și Qorban-ul lui Cezar sau *oalele cu carne* ale Egiptului, poate ar fi urmat o altă cale.

Pavel ne spune ce să facem dacă ne aflăm slujitori ai mamonei sau ai oricui altcuiva:

„Ai fost chemat când erai rob? Să nu te îngrijorezi; dar dacă poți să fii liber, folosește-te mai bine de aceasta.” 1 Corinteni 7:21

Adunarea unei congregații

În mod clar, libertatea este de preferat, dar poate necesita timp și muncă pentru a o atinge, în funcție de locul în care ne aflăm când începem să căutăm această libertate și cât de mult suntem dispuși să ne scoatem bârna din propriul ochi în acest proces. Trebuie să ne amintim că Împărăția este despre neprihănirea Lui, nu a noastră.

Poate nu vom fi niciodată drepți, dar putem și trebuie să căutăm o neprihănire care să depășească pe cea a fariseilor, ca politică de viață. Dacă Îl iubim pe Hristos și pe Tatăl, acest lucru este posibil.

Putem începe prin a ne aduna în congregații de familii, așa cum au făcut israeliții și primii creștini. Dacă nu poți găsi zece familii în apropiere, găsește câte poți. Ajută-i pe slujitorii care lucrează pentru Împărăție să găsească mai mulți oameni și să-i adune împreună. Ajută-i să propovăduiască Evanghelia Împărăției care este aproape. Contribuie după cum îți dictează inima, implică-i și pe alții, investește în ceilalți cu speranță, credință și dragoste. Trebuie să predicăm Împărăția și să-i ajutăm pe alții să facă același lucru, după darurile noastre.

³⁷⁹ „Mamona, un cuvânt aramaic *mamon*, însemnând ‘bogăție’... derivat din *Ma’amon*, ceea ce este încredințat spre păstrare.” Encyclopedia Britannica.

Întărește-ți relațiile de familie. Educă-ți copiii acasă și ajută-i și pe alții să facă la fel. Învăță despre sănătatea și îngrijirea la domiciliu, industrii și afaceri de familie. Primele congregații creștine au făcut ca băncile, ca cea din Efes, să devină inutile.

Dezvoltă abilități și cunoștințe pentru o viață independentă și autosuficientă. Ai grijă de ceilalți. Vizitează, îngrijește și susține pe cei în vârstă și bolnavi, pe cei răătăciți și singuri. Află cum funcționa o Biserică liberă în rețeaua internațională din primul mileniu și cum ar trebui să fie formată astăzi pentru a sluji oamenilor.

„Pe acel ogor, capul fiecărei familii își conducea fiii și rudele; fiecare zece familii (sau zeciuală) erau unite sub propriul căpitan ales. Fiecare zece zeciuieli aveau, din nou, un conducător mai înalt, drag poporului în vreme de pace; și așa se răspândea cercul sfânt de la familie, cătun, oraș – până când, toți combinați, ca un județ sub un Conte, războinicii luptau sub privirea rudelor și vecinilor lor, sub conducători aleși! Ce mirare că erau curajoși?”³⁸⁰

Începe un studiu biblic acasă. Împărtășește și lucrează împreună pentru a învăța și a crește. Începe proiecte de caritate. Relaționează cu alții în grupuri de zeci, sute și mii. Asigură cele necesare pentru familie, congregație și congregația congregațiilor, ca și cum nu ar exista alt guvern pe care să te bazezi. Învăță să stai singur și împreună. Fii roditor și înmulțește-te în virtute și număr. Nu impune percepția sau dogma ta religioasă altora. Fii răbdător.

Află despre Evanghelia Împărăției așa cum era în primul secol și cum exista în lume, printre legile, regulamentele și instituțiile ei, fără a fi din lume.

Fiecare congregație de zece familii este o părtășie neîncorporată, unită printr-o rețea de slujitori sau funcționari publici ai împărăției. Slujitorii se adună, de asemenea, în grupuri de zece, alegând un conducător care să le slujească. Fiecare bărbat dintr-o adunare aduce expertiză, talent sau dar, iar fiecare adunare ministerială adaugă mai multă înțelepciune și cunoaștere întregului. Congregația se adună pentru a-i întări pe cei slabi, pentru a-i educa pe cei neștiutori și pentru a face ca poporul și națiunea lui Dumnezeu să fie din nou întregi și sănătoși.

Sfatul fraților și al slujitorilor pe orice subiect era disponibil rapid printr-o rețea de comunicare și slujire. Serviciile de sănătate, educație și bunăstare ale Împărăției pot lua multe forme, luminând oamenii despre traiul independent, energie de casă, grădinărit, agricultură, medicină veterinară, igienă și sănătate. Informațiile și asistența pot fi găsite prin această rețea națională. Dacă câțiva slujitori vorbesc cu cei apropiați lor, mii de oameni pot fi consultați și pot participa la sănătatea întregului trup.

Cu cât ajuți și muncești mai mult, cu atât Împărăția va fi mai mare și mai doritoare să te ajute. Investiția ta nu este într-o bancă sau trezorerie națională, ci în aproapele tău, în congregațiile și adunările tale, și în Împărăția Dumnezeului tău.

Devii legat de cei mai neegoisti, harnici și dăruți oameni din lume. Dragostea și caritatea te leagă de oameni care au legea lui Dumnezeu scrisă în inimile și mințile lor. Bărbați și femei din toate categoriile sociale, care au fost chemați și caută împărăția, sunt imediat atrași de Împărăție și neprihănirea ei.

Împărăția nu este pentru egoiști și leneși; este pentru cei sânguincioși și harnici.

„Mâna celor harnici va stăpâni, dar cei leneși vor fi supuși birului.” Proverbe 12:24

Împărăția lui Dumnezeu face toată lucrarea guvernelor. Israel a fost o națiune de frați în libertate, formând un domeniu liber. Când au avut loc deportări sau crize, calamități sau urgențe naționale în primul secol, pe măsură ce Roma decădea, Biserica creștină avea legături în întreaga lume și locuri de refugiu în afara orașelor. Se hrăneau unii pe alții, aveau grijă de orfani și văduve și se slujeau unii pe alții, așa cum a învățat Hristos.

³⁸⁰ Harold, Cartea 12, de Edward Bulwer-Lytton, *Ultimul dintre Regii Saxoni*.

Mulți oameni au început deja să caute independența și libertatea care se găsesc în Împărăția lui Dumnezeu, dar încă sunt risipiți. Încă mai caută și învață ce înseamnă Împărăția. Sunt oile Lui, dar nu au văzut întreaga natură a Păstorului și a Împărăției Lui. Ei pot continua să se adune, pas cu pas, fără a-și pierde libertatea de alegere. Căutarea Împărăției este o călătorie infinită de iubire și speranță, jertfă și caritate.

Mulți cred că sistemele actuale trebuie urmate până când Hristos va veni din nou, dar va veni El și te va găsi făcând voia Tatălui din Ceruri sau a altui tată de pe pământ? Ai căutat Împărăția sau ai aplicat la altarele nicolațiilor? Contractele Romei, care leagă poporul prin cerere și participare, pot fi desființate prin noul legământ cu Dumnezeu și Împărăția Lui. Acea putere a contractului te poate lega pe pământ sau în cer. În Împărăția lui Dumnezeu, Îi slujim lui Dumnezeu având grijă de oile Lui și iubindu-ne aproapele, urmându-l căile. Acest lucru cere răbdarea, umilința, caritatea și dragostea Lui, împlinind în mod activ evanghelia Împărăției în fiecare zi, în toate felurile.

De unde să începi căutarea Împărăției lui Dumnezeu

Roma nu a fost construită într-o zi, ci cărămidă cu cărămidă. Împărăția lui Dumnezeu nu este nici ea construită într-o zi, ci cu piatră, după piatră. Pietrele Împărăției nu sunt așezate una peste alta, ci sunt adunări libere de pietre vii. Aceste pietre ale adevăraților urmași ai lui Hristos formează altare vii ale credinței, speranței și dragostei.

Ni s-au predat multe forme de guvernare, dar nu și guvernarea lui Dumnezeu. Ni s-a spus că Împărăția nu este aproape, contrar cuvintelor lui Hristos. Ni s-a spus că cererile și contractele noastre cu alte guverne nu au nimic de-a face cu mântuirea noastră. Poate că nu vom ajunge niciodată complet în Împărăția infinită a lui Dumnezeu, dar nu este vorba despre a ajunge; este vorba despre a te întoarce prin pocăință și a porni pe cale. Este vorba despre căutarea Împărăției.

„Și dragostea stă în aceea că umblăm după poruncile Lui. Aceasta este porunca, după cum ați auzit de la început: să umblați în ea.” 2 Ioan 1:6

Mântuirea este, mai întâi, despre pocăință și întoarcerea pe o altă cale – calea lui Dumnezeu. Este despre urmarea lui Hristos și ascultarea de poruncile Sale pentru că Îl iubim pe El și pe Tatăl care L-a trimis. Este despre a-L căuta pe Hristos în Împărăția Sa, prin slujirea lui Hristos, prin hrănirea oilor Sale și prin iubirea aproapelui. Este o călătorie, o cale, un drum.

Fiecare bărbat și femeie trebuie să decidă zilnic cum vor face această călătorie, lucrându-și propria mântuire cu frică și cutremur. „Ca să fiți fără vină și curați, copiii ai lui Dumnezeu, fără pată în mijlocul unui neam stricat și pervers, în care străluciți ca niște lumini în lume.”³⁸¹

„...S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.”

Marcu 1:15

³⁸¹ Filipeni 2:12-14 „Astfel dar, prea iubiților, după cum întotdeauna ați fost ascultători, nu numai când eram de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea, duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cu cutremur, căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și voința, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără îndoieli.”

Anexă 1. Împărăția Cerurilor și Împărăția lui Dumnezeu sunt una și aceeași

Împărăția Cerurilor și Împărăția lui Dumnezeu	
Evangelia după Matei	Alte Evanghelii
Matei 4:17 Din vremea aceea, Isus a început să propovăduiască și să zică: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.”	Marcu 1:15 și zicea: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.”
Matei 5:3 Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor .	Luca 6:20 Ferice de voi, cei săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră.
Matei 11:11 Adevărat vă spun că dintre cei născuți din femei, nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.	Luca 7:28 Vă spun că dintre toți cei născuți din femei nu este niciun proroc mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el.
Matei 13:11 El le-a răspuns: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor , iar lor nu le-a fost dat.”	Luca 8:10 El a răspuns: „Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu , dar celorlalți li se vorbește în pilde...”
Matei 13:31 Le-a pus înaintea o altă pildă, zicând: „ Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar...”	Luca 13:18-19 Și a zis: „Cu ce se aseamănă Împărăția lui Dumnezeu ?... Se aseamănă cu un grăunte de muștar...”
Matei 13:33 Le-a spus o altă pildă: „ Împărăția cerurilor este asemenea aluatului pe care o femeie l-a luat...”	Luca 13:20-21 Și a mai zis: „Cu ce voi aseamăna Împărăția lui Dumnezeu ? Se aseamănă cu aluatul...”
Matei 13:24 Le-a mai spus o altă pildă, zicând: „ Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânță bună...”	Marcu 4:26 El a mai zis: „ Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când un om aruncă sămânța în pământ...”
Matei 18:4 De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor .	Luca 18:16 Dar Isus i-a chemat la El și a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine... căci a unora ca ei este Împărăția lui Dumnezeu .”
	Luca 18:17 „Adevărat vă spun că oricine nu primește Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, cu niciun chip nu va intra în ea.”
Matei 19:23 Isus a zis ucenicilor Săi: „Adevărat vă spun că un bogat va intra cu greu în Împărăția cerurilor .”	Marcu 10:23 Isus s-a uitat împrejur și le-a zis ucenicilor Săi: „Cât de greu vor intra cei bogați în Împărăția lui Dumnezeu! ”
	Luca 18:24 Isus, când a văzut că s-a întristat foarte tare, a zis: „Cât de greu vor intra cei bogați în Împărăția lui Dumnezeu! ”

Anexa 2. Lucrurile pe care le spune El

„Și de ce-Mi ziceți: Doamne, Doamne! și nu faceți ce spun Eu?” Luca 6:46

AUTORITATE

Matei 20:25-27 „Isus i-a chemat și le-a zis: «Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele și cei mari le stăpânesc cu putere. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob.»”

Marcu 10:42-44 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: «Știți că cei priviți ca domnitori ai neamurilor domnesc peste ele și mai-marii lor le stăpânesc cu putere. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru. Și oricare dintre voi vrea să fie cel dintâi, să fie robul tuturor.»”

Luca 22:25-27 „Isus le-a zis: «Împărații neamurilor domnesc peste ele și celor ce le stăpânesc li se dau numele de binefăcători. Voi însă să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic, și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci care este mai mare: cel ce șade la masă, sau cel ce slujește? Nu este, oare, cel ce șade la masă? Eu însă sunt în mijlocul vostru ca unul care slujește.»”

PORUNCI

Matei 19:17-20 „El i-a răspuns: «De ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. Dar, dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.» El l-a întrebat: «Care?» Și Isus i-a răspuns: «Să nu ucizi; să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta; și: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» Tânărul l-a zis: «Toate aceste porunci le-am păzit din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?»” Matei 22:40 „În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii.”

Marcu 7:9 „Și le-a mai zis: «Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră.»” Marcu 10:19 „Cunoști poruncile: «Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, să nu înșeli, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.»”

Luca 18:20 „Cunoști poruncile: «Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.»”

Ioan 14:15-14 „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc.” Ioan 14:21 „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” Ioan 15:10 „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.”

1 Ioan 5:2 „Prin aceasta știm că iubim pe copiii lui Dumnezeu: când iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui.” 1 Ioan 5:3 „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele.” 2 Ioan 1:6 „Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui. Aceasta este porunca, după cum ați auzit de la început: să viețuiți în ea.”

CONSIMȚĂMÂNT

Matei 5:25 „Caută de te împacă degrabă cu pârâșul tău, câtă vreme ești cu el pe drum, ca nu cumva pârâșul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul pe mâna temnicerului, și să fii aruncat în temniță.” **Matei 18:19** „Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri.”

FACE (FĂPTUIEȘTE)

Matei 7:21 „Nu oricine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” Matei 7:24 „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.” Matei 7:26 „Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip.” Matei 16:27 „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui.” Matei 12:50 „Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă.” [Vezi și: Matei 6:2,3; 8:9; 21:28-31; 18:23-35; 19:16-21; 20:1-28, 25-29; 21:28-31, 43; 22:29-33; 23:1-33; 24:46-51; 25:14-46; 26:13, 42; Marcu 3:35]

Luca 6:31 „Și după cum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” Luca 6:46, 49 „Și de ce-Mi ziceți: ‘Doamne, Doamne!’ și nu faceți ce zic Eu? Oricine vine la Mine, aude cuvintele Mele și le împlinește, vă voi arăta cu cine se aseamănă. Se aseamănă cu un om care, când a zidit o casă, a săpat adânc și a așezat temelie pe stâncă. Când a venit o viitură, râul s-a năpustit asupra acelei case, dar n-a putut s-o clatine, pentru că era zidită pe stâncă.” Luca 13:24 „Luptați-vă să intrați pe poarta cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea.”

Ioan 3:20-21 „Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele. Dar cine lucrează adevărul vine la lumină, pentru ca faptele lui să fie arătate, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.” Ioan 5:20 „Căci Tatăl iubește pe Fiul și-l arată tot ce face; și-l va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă mirați.” Ioan 9:31 „Știm că Dumnezeu nu ascultă pe păcătoși; dar dacă este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă.” Ioan 13:15 „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca, așa cum am făcut Eu vouă, să faceți și voi.”

Efeseni 6:8 „Știind că fiecare, fie rob, fie liber, dacă face un bine, va primi răsplată de la Domnul.”

Coloseni 3:25 „Dar cine face o nedreptate, își va primi răsplata pentru nedreptatea făcută, și nu se are în vedere fața omului.”

Iacov 1:22 „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.” Iacov 2:17 „Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.” Iacov 4:17 „Așadar, cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat.”

1 Petru 1:14 „Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință.” 1 Petru 1:17 „Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire, după fapta fiecăruia, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre.”

1 Ioan 2:17 „Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” 1 Ioan 2:29 „Dacă știți că El este drept, să știți că oricine face dreptate este născut din El.” 1 Ioan 3:7 „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine face dreptate este drept, cum El însuși este drept.” 1 Ioan 3:10 „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: oricine nu face dreptate nu este de la Dumnezeu, nici cine nu iubește pe fratele său.” 3 Ioan 1:11 „Preaiubitule, nu urma răul, ci binele. Cine face binele este din Dumnezeu; cine face răul n-a văzut pe Dumnezeu.”

Romani 12:2 „Să nu vă conformați chipului veacului acestuia, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi care este voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.”

Tit 2:14 „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curățească un popor care să-l fie deosebit, plin de râvnă pentru fapte bune.”

Evrei 10:24 „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.” Evrei 10:36 „Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să puteți primi ce v-a fost promis.”

Iacov 2:22 „Vezi că credința lucrează împreună cu faptele lui și prin fapte a fost desăvârșită credința lui.”

Apocalipsa 20:12-13 „Și s-a deschis o altă carte, care este cartea vieții; și morții au fost judecați după faptele lor, după cele scrise în cărți. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele; și fiecare a fost judecat după faptele lui.”

CREDINȚĂ

Luca 7:50 „Și i-a zis femeii: «Credința ta te-a mântuit; du-te în pace!»”

Matei 8:10 „Auzind acestea, Isus s-a mirat și a zis celor ce-L urmau: «Adevărat vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit atâta credință.»” Matei 9:22 „Isus S-a întors, a văzut-o și i-a zis: «Îndrăznește, fiică! Credința ta te-a mântuit.» Și femeia s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

HRĂNEȘTE

Ioan 21:16 „A doua oară i-a zis: «Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?» Petru l-a răspuns: «Da, Doamne, știi că Te iubesc.» Isus i-a zis: «Paște oile Mele!»” Ioan 21:17 „A treia oară i-a zis: «Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?» Petru s-a întristat că-i zisese a treia oară: «Mă iubești?» și l-a răspuns: «Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc.» Isus i-a zis: «Paște oile Mele!»”

URMEAZĂ

Ioan 12:26 „Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.”

IERTARE

Matei 6:14-15 „Căci dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta vouă; dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” Matei 18:35 „Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său.” Marcu 11:25-26 „Și când stați rugându-vă, iertați, dacă aveți ceva împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.”

Luca 6:37 „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta.” Luca 11:4 „Și ne iartă nouă păcatele noastre, căci și noi iertăm oricui ne este dator. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.” Luca 17:3 „Luați seama la voi înșivă: Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l; și dacă se pocăiește, iartă-l.”

VINDECARE

Matei 10:8 „Vindecați pe cei bolnavi, curățiți pe leproși, înviați pe morți, scoateți dracii; în dar ați primit, în dar să dați.”

JUDECATĂ

Matei 7:1 „Nu judecați, ca să nu fiți judecați.”

Luca 6:37 „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta.”

Ioan 7:24 „Nu judecați după înfățișare, ci judecați cu judecată dreaptă.”

A PRIVI ÎNAPOI

Luca 9:62 „Nimeni care pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.”

DRAGOSTE

Ioan 13:34 „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.”

Ioan 15:12-14 „Aceasta este porunca Mea: Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este dragoste mai mare decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.” Ioan 15:17 „Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții.”

UN SINGUR DUMNEZEU

Marcu 12:29 „Cea dintâi dintre toate poruncile este aceasta: Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn.”

PREDICAȚI

Matei 10:7-14 „Și pe când mergeți, predicați, zicând: Împărăția cerurilor este aproape. Vindecați pe bolnavi, curățați pe leproși, înviați pe morți, scoateți afară demonii: pe gratis ați primit, pe gratis să dați. Să nu luați nici aur, nici argint, nici aramă în brâiele voastre, nici traistă pentru drum, nici două haine, nici încălțăminte, nici toiag: căci lucrătorul este vrednic de hrana lui.”

Marcu 16:15 „Și le-a zis: Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura.”

Luca 9:60 „Isus i-a zis: Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu du-te și vestește Împărăția lui Dumnezeu.”

PUNGĂ ȘI PROTECȚIE

Luca 22:36 „Apoi le-a zis: Acum, cine are pungă, s-o ia, și tot așa și traista; iar cine nu are sabie, să-și vândă haina și să-și cumpere una.”

MÂNTUIREA

Matei 10:22 „Și veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit.”

Matei 24:13 „Dar cine va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit.”

Marcu 13:13 „... dar cine va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit.”

Marcu 16:16 „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.”

Luca 13:23-24 „Doamne, sunt puțini cei ce se mântuiesc? El le-a zis: Străduiți-vă să intrați pe poarta cea strâmtă; căci mulți, vă spun, vor căuta să intre și nu vor putea.”

Ioan 14:12 „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” Ioan 3:17 „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Ioan 5:34 „Dar Eu nu primesc mărturie de la om, ci spun aceste lucruri ca voi să fiți mântuiți.”

CĂUTAȚI

Matei 6:33 „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Luca 12:31 „Căutați mai degrabă Împărăția lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”

VINDEȚI

Matei 19:21 „Isus i-a zis: Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde ce ai și dă la săraci, și vei avea comoară în cer; apoi vino și urmează-Mă.”

Marcu 10:21 „Isus s-a uitat țintă la el, l-a iubit și i-a zis: Îți lipsește un singur lucru: du-te, vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea comoară în cer; apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.”

Luca 12:33-34 „Vindeți ce aveți,³⁸² și dați milostenie. Faceți-vă pungi care nu se învechesc, o comoară neîmputănată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” Luca 14:33 „Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.”

Luca 18:22 „Când a auzit Isus aceste lucruri, i-a zis: Îți mai lipsește un singur lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci, și vei avea comoară în cer; apoi vino și urmează-Mă.”

JURAȚI

Matei 5:34-37 „Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicidecum: nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea Marelui Împărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur fir de păr alb sau negru. Ci cuvântul vostru să fie: Da, da; Nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.”

ÎNVĂȚAȚI

Matei 28:19 „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”

Marcu 6:2 „Când a venit ziua Sabatului, a început să învețe în sinagogă. Mulți care-L ascultau erau uimiți și ziceau: De unde are El aceste lucruri? Ce înțelepciune este aceasta care l-a fost dată? Și cum se fac astfel de minuni prin mâinile Lui?”

Ioan 17:17 „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.”

Marcu 7:7-11 „Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățători niște porunci omenești. Căci voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina oamenilor. Și le-a mai zis: Frumos desființați voi porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră. Căci Moise a zis: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta; și cine va blestema pe tatăl sau pe mama lui să fie pedepsit cu moartea. Dar voi ziceți: Dacă un om zice tatălui său sau mamei sale: Orice ajutor ai putea primi de la mine este Corban (adică dat lui Dumnezeu), nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl sau mama sa. Și așa ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră pe care ați dat-o mai departe. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta.”

AVERTIZARE

Matei 10:16-20 „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți, dar, înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbelii. Păziți-vă de oameni; căci vă vor da în judecata soboarelor și vă vor bate în sinagogile lor. Din pricina Mea veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea Neamurilor. Dar, când vă vor da în mâinile lor, să nu vă îngrijorați gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus vă va fi dat chiar în ceasul acela. Fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.”

³⁸² 5224 *huparchonta*; participiu verbal, tradus în AV (KJV) ca bunuri (7), ceea ce (cineva) are (4), lucrurile pe care (cineva) le posedă (2), substanță (1); total 14.

1) posesiuni, bunuri, avere, proprietate.

Anexa 3. Ce este închinarea?

Creștinii moderni au ajuns să creadă că închinarea adusă lui Dumnezeu constă în cântece și rugăciuni săptămânale, precum și în oratorii și predici ale predicatorilor în catedrale, biserici și săli. Dar ce înseamnă cuvântul „închinare” în Biblie?

În Anglia, în timpul primului exod din Europa către America, era obișnuit să se folosească cuvântul „worship” (închinare) ca formă de adresare pentru magistrați, primari și alți demnitari,³⁸³ care erau numiți „dumnezei” în Vechiul și Noul Testament.

În Dicționarul Biblic Easton din 1897, „închinarea” este definită drept: „omagiu adus lui Dumnezeu, care este păcat (idolatrie) să fie adus vreunei ființe create (Ex. 34:14; Isa. 2:8). O astfel de închinare a fost refuzată de Petru (Fapte 10:25,26) și de un înger (Apoc. 22:8,9).”

Spre deosebire de Petru, există oameni care acceptă omagiul și închinarea poporului și exercită judecată asupra aceluiași popor, cerându-le loialitate și slujire. Easton clarifică această omagiere prin explicația că era de asemenea o „recunoaștere ceremonială de către un vasal a loialității față de stăpânul său conform legii feudale.”

Asocierea cu *aplecării către pământ*, ca formă de închinare, este pur și simplu o ceremonie care demonstrează rangul superior și inferior, trăsătura esențială a omagiului. Cuvântul aramaic *seg-eed'* corespunzător lui *saw-gad'*, înseamnă „a se prosterna,” fiind tradus cu „a se închina” în Daniel, dar are sensul de „a se prosterna, a aduce omagiu.”

Cuvântul „închinători,” ca în „închinătorii lui Baal” din 2 Regi, provine din *abad*, care înseamnă „a munci” sau „a fi constrâns să lucrezi” ori „a fi ademenit să slujești.” Chiar și cuvântul *Baal*, care înseamnă „stăpân,” exprimă un rang superior care cere o slujire constrânsă ca formă de închinare. „Baal” colectează un tribut. În Noul Testament, cuvântul *latreuo* este tradus „a se închina” și „închinător,” dar provine din *latris*, care înseamnă „un slujitor angajat, un lucrător salariat.” Cuvântul *latreuo* este definit ca „a sluji pe bani” și include conceptul de omagiu. În Cele Zece Porunci, Dumnezeu asociază de asemenea ideea de *aplecare* cu actul de muncă și *slujire* în Exod 20:5: „Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești...”

Cel mai comun cuvânt tradus cu „închinare” în Noul Testament este *proskuneo*, care era folosit pentru omagiul arătat oamenilor și ființelor de rang superior. **Literalmente** înseamnă „a săruta mâna.” La orientali, includea ideea de a cădea în genunchi și era pur și simplu un *semn de reverență prin îngenunchere sau prosternație, pentru a aduce omagiu sau a face plecăciune.*

Rangul, omagiul și slujirea sunt concepte politice. Nimrod conducea un guvern; Avraam a părăsit cetățile-stat din Ur și Haran. Moise a părăsit jurisdicția civilă a Egiptului, iar Isus predica o Împărăție „la îndemână,” sub legea desăvârșită a libertății, nu sub jurăminte de loialitate față de oameni. Sensul cuvântului „închinare” are o temă și o semnificație comună în Biblie. Închinarea are legătură cu omagiul, loialitatea, slujirea și recunoașterea rangului superior și inferior în cadrul unui stat politic.

În vremea lui Hristos, exista o plângere cu privire la elenizarea tradițiilor ebraice. În *Laws On Musical Worship* a lui Plato, pentru Apollo, el afirmă:

„Pentru ca sufletul copilului... să se supună legii... spun că pentru a produce acest efect, au fost inventate cântecele, care realmente fermecă și sunt menite să planteze acea armonie despre care vorbim... Și în mod similar adevăratul legiuitor va convinge și, dacă nu poate convinge, va constrânge...”³⁸⁴

³⁸³ The American Heritage® Dictionary of the English Language, ediția a patra.

³⁸⁴ Tradus de Benjamin Jowett.

Transformarea modernă a cuvântului „închinare,” dintr-un act politic de omagiu, loialitate și slujire în recunoașterea unui rang superior, este o conformare față de filozofii greci, nu față de Hristos. Cu siguranță, predicile moderne au mai mult în comun cu oratorii greci decât cu întrebările și răspunsurile din predicile lui Hristos.

Israel era un guvern, nu doar o religie. Iudeea era rămășița acelei împărății, cu uzurpatori și apostatați ocupând scaunul lui Moise, adică funcțiile aceluia guvern. Isus a venit predicând Împărăția lui Dumnezeu la îndemână și era Regele ei. El a rânduit slujitorii publici, care nu trebuiau să *exercite autoritate*, să impună contribuții, nici să ceară omagiu sau loialitate. Închinarea în Împărăția Cerurilor nu este doar un serviciu de buze cu laude repetitive și goale, ci este o manifestare a unui omagiu armonios de slujire datorat lui Dumnezeu Tatăl, prin slujire caritabilă unii altora.

Cuvântul „liturghie” provine din greacă și înseamnă „serviciu public.” În Biserica primară, era *forma prescrisă de închinare publică*, fidelă închinării prescrise de Dumnezeu în Împărăția Sa, unde se aplicau legile fundamentale ale Lui, fără rugăciuni către alți dumnezei, iubindu-ți aproapele ca pe tine însuși, fără a râvni bunurile aproapelui.

A-ți iubi aproapele înseamnă că drepturile lui date de Dumnezeu sunt sigure. Nu vom lua de la aproapele nostru, nici nu vom permite altora să facă asta. Interdicția serviciului public impus, exprimată de Isus slujitorilor Săi, era că ei nu trebuiau să exercite autoritate, precum prinții și conducătorii celorlalte națiuni.³⁸⁵ Un regat sau un guvern unde slujirea este impusă de oameni care fac legi, cerând omagiu și loialitate, nu este de la Dumnezeu. Slujitorii lui Dumnezeu și poporul Său nu caută să impună slujirea și munca altora, ci se supun liturghiei lui Isus Hristos și închinării aduse lui Dumnezeu, rămânând credincioși căilor și caracterului Lui.

³⁸⁵ „El le-a zis: Împărății neamurilor domnesc peste ele; și celor ce le stăpânesc li se dă numele de binefăcători. Dar între voi să nu fie așa...”
Luca 22:25; Matei 20:25; Marcu 10:42.

Anexa 4. Cine sunt nicolaiții?

„Dar ai lucrul acesta: că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.” Apocalipsa 2:6

Care era doctrina „nicolaiților”? Există o legătură între ei și Balaam. *Balaam* provine din cuvântul ebraic *Baal*, care înseamnă „domn” sau „stăpân,” iar *am* face referire la popor. Este o expresie a unei poziții de rang superior față de popor, contrară poruncii lui Hristos, Împăratul.

„Fiindcă au părăsit calea cea dreaptă și au rătăcit, urmând calea lui Balaam, fiul lui Beor, care a iubit plata nelegiurii;” 2 Petru 2:15

Nike este cuvântul grecesc pentru „învingător,” iar *nikos* înseamnă „victorie.” *Laos* este un cuvânt pentru „popor.” *Nicolait* și *Balaam* sunt două forme diferite ale aceleiași idei. Ambele includ ideea de rang, domnie și supunere față de o autoritate care exercită putere, capabilă să judece poporul. Sunt sisteme care fac zei, conducători judecători, din oameni, cărora alți oameni trebuie să le aducă omagiu — omagiu însemnând credință și loialitate.

Nicolaiții erau oameni „acuzăți că țin greșeala lui Balaam, punând o piatră de poticnire înaintea Bisericii lui Dumnezeu, susținând libertatea de a mânca lucruri jertfite idolilor, precum și de a comite desfrâu.” Au fost prinși în capcana propriilor poftes pentru beneficii pe seama aproapelui. Poporul este devorat în cazanul cetății, din carnea și sângele lor propriu.³⁸⁶

Lucrurile jertfite idolilor erau programele de asistență socială administrate de altarele civice sau autorizate ale diferitelor guverne. Cineva putea deveni eligibil pentru acele beneficii printr-o cerere de apartenență. Această cerere includea adesea un acord de a contribui regulat și de a se supune acelor altare încorporate ale statului. De obicei, se cerea și un jurământ, sub sancțiunea instanței, atașat acelor sisteme.

Atât Împărăția lui Dumnezeu, cât și împărățiile lumii aveau slujitori (funcționari, birocrăți, cler, miniștri) care gestionau instituțiile sau altarele de contribuții. Problema apare în deosebirea sistemului nicolait sau balamit de cler și laici față de ceea ce a stabilit Hristos. Unele sisteme de credință au un cler ierarhic, care exercită autoritate, constrânge la contribuții și servicii, dar acest lucru este contrar Împărăției lui Dumnezeu.

„Vai de ei! Căci au urmat calea lui Cain, s-au aruncat cu lăcomie în rătăcirea lui Balaam, pentru plată, și au pierit în împotrivirea lui Core.” Iuda 1:11

Este clar din textul biblic că Isus a numit oameni să slujească poporului. Acei indivizi au făcut, de asemenea, numiri de bărbați aleși de popor.³⁸⁷ Clerul este pur și simplu funcționariatul Împărăției, robii legați ai Împăratului, în slujba laicilor sau a poporului care trăiește după legea desăvârșită a libertății, cu povara responsabilității individuale.

În „Declinul și prăbușirea Imperiului Roman,” Gibbon a lăudat „unitatea și disciplina republicii creștine.” Această disciplină personală includea drepturile și responsabilitățile libertății. Era o împărăție care depindea de credință, speranță și caritate. De asemenea, a subliniat că „a format treptat un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”

³⁸⁶ „Acest oraș nu va fi cazanul vostru, nici voi nu veți fi carnea din mijlocul lui; ci vă voi judeca la hotarele lui Israel.” Ezechiel 11:3, 11. Vezi și Exod 16:3; Proverbe 1:10, 33; Mica 3:1, 4; Zaharia 14:21.

³⁸⁷ Fapte 6:3 „Alegeți, dar, dintre voi, fraților, șapte bărbați cu nume bun, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care să-i punem în slujba aceasta.”

Motivul pentru care primii creștini se adunau împreună era pentru a se ocupa de treburile Împărăției lui Dumnezeu. Constituția romană garanta libertatea religioasă. Nu era persecuție acolo unde oamenii se iubeau unii pe alții. Problema era diferența dintre aceste două sisteme de guvernare. Hristos întorcea lumea cu fața în sus. Cei care nu voiau să se schimbe, îi acuzau pe urmașii Lui că întorc lumea cu susul în jos.

„Dar am câteva lucruri împotriva ta: pentru că ai acolo pe unii care țin învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, să mănânce lucruri jertfite idolilor și să se dedea la desfrâu.” Apocalipsa 2:14

Birocrații sistemului nicolait sau balamit de guvernare atrag poporul să-și dea loialitatea cu promisiuni de beneficii, dar apoi exercită autoritate, impun taxe și fac legi și reglementări. Funcționarii Împărăției lui Hristos oferă slujirea lor într-un sistem care funcționează doar dacă ne iubim unii pe alții prin credință, speranță și caritate. Creștinii nu ar fi cerut ajutor romanilor și nici iudeilor care nu-L urmau pe Hristos. Ei nu ar fi atins beneficii plătite prin sacrificii forțate ale poporului. Dacă ar fi făcut asta, ar fi fost nicolaiți.

„Când șezi să mănânci cu un conducător, ia bine seama ce ai înaintea ta: Și pune-ți cuțitul la gât, dacă ești un om dornic de mâncare. Nu poți bunătățile lui, căci sunt o hrană înșelătoare.” Proverbe 23:1-3

Anexa 5. Cine este un dumnezeu?

„Căci chiar dacă ar fi așa-numiți dumnezei, fie în cer, fie pe pământ (după cum sunt mulți dumnezei și mulți domni),” 1 Corinteni 8:5

În Geneza 50:19, Iosif întreabă dacă el este în locul lui Dumnezeu. Avea puterea de a judeca, dar a lăsat acea judecată în mâinile lui Dumnezeu Tatăl. Iosua oferă o alegere în capitolul 24, versetul 15: „Iar dacă nu vi se pare bine să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: dumnezeilor cărora le-au slujit părinții voștri dincolo de Râu sau dumnezeilor amoriților în al căror ținut locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.” Iar poporul a răspuns: „Departate de noi gândul să părăsim pe Domnul ca să slujim altor dumnezei!”

Cine sau ce sunt acești dumnezei? Exod 22:28 spune: „Să nu vorbești de rău despre dumnezei și să nu blestemi pe cârmuitorul poporului tău.” În Vechiul Testament, cuvintele „dumnezei” și „Dumnezeu” sunt traduse dintr-un singur cuvânt ebraic, *elohiyim*, care este definit ca și „conducători, judecători” și este „aplicat ca formă de respect față de magistrați.” Vedem în Exod 21:6 și Exod 22:9³⁸⁸ cum același cuvânt este folosit cu referire la judecatori. În Noul Testament, cuvintele „Dumnezeu” și „dumnezei” sunt traduse din cuvântul grecesc *theos*, care în mod figurativ înseamnă „magistrat.”³⁸⁹ Cuvântul „dumnezeu” denotă o *funcție* și înseamnă „judecător conducător.” Era un titlu folosit pentru a se adresa oamenilor care aveau dreptul de a *exercita autoritate* sau judecată în instanțe. A înțelege că, pe vremea lui Hristos, un judecător era adresat ca „dumnezeu” în instanțele ebraice, romane sau grecești ar trebui să schimbe complet modul în care citim Bibliile moderne. Acesta este motivul pentru care există „mulți dumnezei.”

„Totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate și pentru care suntem, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate și prin El suntem și noi.”³⁹⁰ Împărăția lui Dumnezeu este unică pentru că, având un singur Dumnezeu, Isus ne-a spus: „...Împărății neamurilor domnesc peste ele; și celor ce le stăpânesc li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește.”³⁹¹

Ioan 10:34: „Isus le-a răspuns: Nu este scris în Legea voastră: Eu am zis: sunteți dumnezei?”

Ceea ce spune El este că fiecare dintre noi este un dumnezeu — adică un judecător conducător — al propriei noastre alegeri și acțiuni, dar nu suntem dumnezei ai altor oameni sau ai aproapelui nostru. Nu ar trebui să stăpânim peste alți oameni și nici să facem pe alții stăpâni peste noi, ci să rămânem suflete libere sub autoritatea lui Dumnezeu Tatăl.

³⁸⁸ Exod 21:6 „Stăpânul să-l ducă la judecatori; și să-l ducă la ușă sau la ușorul ușii și stăpânul lui să-i străpungă urechea cu un sfredel, și el îi va sluji pe vecie.”

Exod 22:8-9 „Dacă hoțul nu se găsește, stăpânul casei să fie dus înaintea judecătorilor, ca să se vadă dacă n-a întins mâna asupra bunurilor aproapelui său. În orice fel de nelegiuire... cauza amânduror părților să vină înaintea judecătorilor; și pe cine vor osândi judecătorii, acela să dea înapoi îndoit aproapelui său.”

³⁸⁹ Concordanța Strong.

³⁹⁰ 1 Corinteni 8:6

³⁹¹ Luca 22:25; Matei 20:25; Marcu 10:42.

Dacă facem lucrurile pe care Isus le-a spus și ascultăm poruncile lui Dumnezeu, atunci nu vom avea alți dumnezei care să stăpânească peste noi.³⁹² Dar, dacă facem legăminte,³⁹³ jurăm jurăminte,³⁹⁴ ne rugăm către alți tați de pe pământ pentru a obține beneficii de la oameni care exercită autoritate unii asupra altora,³⁹⁵ sau încălcăm legile lui Dumnezeu prin faptul că poftim bunurile aproapelui nostru,³⁹⁶ atunci vom ajunge sub puterea³⁹⁷ dumnezeilor „lumii” și a conducătorilor lor. Apoi, se împlinește versetul: „Mergeți și strigați către dumnezeii pe care vi i-ați ales! Să vă izbăvească ei în vremea necazului vostru!”³⁹⁸

³⁹² Exod 20:3 „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.”

³⁹³ Exod 23:32 „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” Deuteronom 7:2

³⁹⁴ Matei 5:34...; Iacov 5:12

³⁹⁵ Matei 6:9 „Iată dar cum trebuie să vă rugați: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău...”

Matei 23:9 „Și să nu numiți pe nimeni de pe pământ tatăl vostru; căci Unul singur este Tatăl vostru, Cel din ceruri.”

³⁹⁶ Ioan 14:15 „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.”

³⁹⁷ Romani 13:1 „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte. Căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu; și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu.”

³⁹⁸ Iudecători 10:14

Anexa 6. Jurămintele și a Jura

„Dar cele ce ies din gură ies din inimă și acelea spurcă pe om.” Matei 15:18

O mare parte din persecuția creștinilor s-a datorat faptului că ei refuzau să depună jurământ de *loialitate și supremație*. Acest lucru era valabil și pentru israeliți.

„Dacă un om face o juruință Domnului sau face un jurământ ca să se lege cu un angajament, să nu-și calce cuvântul, ci să facă tot ce i-a ieșit din gură.” (Numeri 30:2)

Când oamenii își dădeau Alianța și jurământul de Suprematie altor oameni, se legau astfel de omagiu și slujire față de acei regi sau legislatori. Ei urmau acum să fie protejați și guvernați de zidurile instituțiilor și guvernelor făcute de oameni. Totodată, urmau să fie regulați și restrânși în acele ziduri pentru slujire și să fie supuși judecății lor.

„Te-ai prins cu cuvintele gurii tale, te-ai prins cu cuvintele gurii tale.” (Proverbe 6:2)

Isus nu a anulat această avertizare a profeților, ci a întărit-o:

„Iarăși ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu juri strâmb, ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale. Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicicum; nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur fir de păr alb sau negru. Ci vorbirea voastră să fie: Da, da; Nu, nu: ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.” (Matei 5:33-37)

Accentul pus de Isus asupra evitării jurămintelor este întărit de Iacov într-un mod foarte clar, ca o poruncă pentru toți creștinii:

„Mai presus de toate, frații mei, să nu jurați nici pe cer, nici pe pământ, nici cu altfel de jurământ; ci da-ul vostru să fie da, și nu-ul să fie nu, ca să nu cădeți sub osândă.” (Iacov 5:12)

Mulți martori din acele vremuri au înregistrat această controversă:

„... să nu iubiți un jurământ mincinos.” (Barnaba, Epistola lui Barnaba, sfârșitul secolului I)

„Să nu jurați deloc; ci da-ul vostru să fie da și nu-ul să fie nu, căci tot ce e mai mult decât acestea vine de la cel rău.” (Justin Martirul, Apologia întâi, Capitolul XVI: Despre jurământ. A.D. 165)

„... le-a poruncit nu doar să nu jure fals, ci nici măcar să nu jure deloc...” (Irineu, Against Heresies, Cartea 2, sfârșitul secolului II)

„Cel ce este cu adevărat Dumnezeu spune: 'Să nu jurați deloc...'" (Irineu, Against Heresies, Cartea 4)

„Mai presus de toate, să fie departe de voi un jurământ în legătură cu ce vindeți. Și să fie interzisă jurarea în alte privințe.” (Clement din Alexandria, A.D. 195)

„Despre sperjur nici nu mai vorbesc, întrucât nici măcar jurământul nu este îngăduit.” (Tertulian, A.D. 200)

„Ești forțat să juri, ceea ce nu este îngăduit.” (Ciprian, A.D. 250)

„Nu trebuie să jurăm... asupra acestui subiect, conform lui Matei...” (Ciprian, A.D. 250)

Și comentarii și mai vechi au fost consemnate:

„Orice om care îl predă pe altul la moarte prin legile neamurilor va fi el însuși osândit la moarte.” The Essene's Cairo Damascus Document, potrivit lui Geza Vermes

„Faptul că este necesar un jurământ presupune că adevărul nu poate fi garantat fără el, și că minciunile pot fi spuse, așteptate și tolerate în lipsa lui! Un astfel de sistem ignoră că minciuna este la fel de ofensatoare pentru Dumnezeu, cu sau fără jurământ!” (Allon Maxwell, What Jesus said about Oaths, Bible Digest, Numărul 60, August 1996)

„Anabapțiștii au găsit interdicții explicite în Biblie împotriva jurămintelor (Matei 5:34 și Iacov 5:12). Doar acest lucru îi făcea cetățeni răi, deoarece nu puteau participa în juriuri și nu puteau depune jurăminte de loialitate. De asemenea, nu puteau deține funcții publice.” (Dr. E.L. Skip Knox, Anabaptist Beliefs – the Christian and the State, History of Western Civilization, 18 octombrie 1998)

„Ne angajăm să spunem adevărul, să dăm un simplu da sau nu, și să evităm jurămintele.” (Mărturisirea de credință menonită, Herald Press, 1995)

„Războiul era privit ca fiind contrar voinței lui Dumnezeu, iar jurământul era interzis.” (Uxbridge Quaker Heritage, de Allan McGillivray, 1996)

Creștinii erau persecutați pentru că refuzau să depună jurăminte, afirmații de loialitate, în ascultare de Hristos. Acum, însă, bisericile predică propria lor versiune de creștinism, care este o adversară a învățăturilor lui Hristos. Prin doctrinele și obiceiurile lor private, au adus poporul în robie. Prin tradițiile lor, ei fac Cuvântul lui Dumnezeu fără putere.

Pot sau ar trebui creștinii, care cred că Hristos este Rege și că Dumnezeu este Cel căruia trebuie să-i slujim, să depună jurămintele moderne de loialitate și fidelitate cerute de Statele Unite? Creștinii obișnuiau să meargă la moarte mai degrabă decât să-L renunțe pe Hristos ca Rege și Prinț al Împărăției lui Dumnezeu.

Jurământul de Naturalizare de Credință față de Statele Unite ale Americii

„Prin prezenta declar, sub jurământ, că renunț absolut și în totalitate și abjur orice loialitate și fidelitate față de orice prinț, potentat, stat sau suveranitate străină, de care am fost anterior supus sau cetățean; că voi sprijini și apăra Constituția și legile Statelor Unite ale Americii împotriva tuturor dușmanilor, interni și externi; că voi purta credință adevărată și loialitate față de acestea; că voi purta arme în numele Statelor Unite atunci când legea o cere; că voi presta servicii necombatante în forțele armate ale Statelor Unite atunci când legea o cere; că voi efectua lucrări de importanță națională sub conducere civilă atunci când legea o cere; și că asum această obligație în mod liber, fără rezerve mentale sau intenții de eschivare; așa să-mi ajute Dumnezeu.”

„Și Isus, răspunzând, le-a zis: Aveți credință în Dumnezeu.”³⁹⁹ „Mai presus de toate, frații mei, să nu jurați, nici pe cer, nici pe pământ, nici cu alt jurământ; ci da-ul vostru să fie da, și nu-ul vostru, nu, ca să nu cădeți sub osândă.”⁴⁰⁰ „Dar cine își va apleca privirea spre legea desăvârșită, care este legea libertății, și va stăruî în ea – nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor al lucrării – acela va fi fericit în lucrarea lui.”⁴⁰¹ „Așadar, preaiubiților, după cum ați fost întotdeauna ascultători, nu numai când eram de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea, duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cutremur.”⁴⁰² „Să nu furați, ci să dați dovadă de toată credincioșia, pentru ca în toate să faceți cinste învățaturii despre Dumnezeu, Mântuitorul nostru. Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat.”⁴⁰³

„Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi cu toți. Amin.”⁴⁰⁴

³⁹⁹ Marcu 11:22

⁴⁰⁰ Iacov 5:12

⁴⁰¹ Iacov 1:25

⁴⁰² Filipeni 2:12

⁴⁰³ Tit 2:10-11

⁴⁰⁴ Geneza 2:15 — „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească.”

Anexa 7. Romani 13

Romani 13, în versiunea King James a Bibliei, începe astfel:

„Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte. Căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; și cele care sunt, de Dumnezeu sunt rânduite.” (Romani 13:1)

O interpretare comună a acestui verset apare în *The Living Bible*: „Ascultați de guvern, căci Dumnezeu este Cel care l-a pus acolo. Nu există niciun guvern oriunde în lume pe care Dumnezeu să nu-l fi pus la conducere. Așadar, cei care refuză să asculte de legile țării refuză de fapt să asculte de Dumnezeu, și pedeapsa va urma...” (Romani 13:1-3)

Dunamis, dunamai, didomi, arche, ischus, ischuros, kratos și energeis sunt toate traduse în Noul Testament prin „putere,” dar cuvântul folosit aici este *exousia*. Acesta provine din *ex*, care înseamnă „din” sau „de la,” iar *ousia* înseamnă „ceea ce are cineva, adică proprietate, posesiuni, avere.” Cuvântul este definit astfel: „puterea de a alege, libertatea de a face ce dorește cineva.”⁴⁰⁵

Omul a fost înzestrat de Dumnezeu cu dreptul la voință liberă, care este puterea de a alege, cu condiția să nu-L respingă pe Dumnezeu și să se supună autorității lui Cain, Nimrod, Faraon, Saul⁴⁰⁶ sau Cezar.⁴⁰⁷

Dumnezeu dorește ca fiecare om să fie un suflet liber sub conducerea Sa directă, având acest drept divin de a alege neafectat. El, asemenea lui Pavel, nu dorește ca noi să fim sub puterea altuia.⁴⁰⁸

Cuvântul *exousia* este tradus și prin „drept” în Evrei 13:10 și Apocalipsa 22:14, și ca „libertate” în 1 Corinteni 8:9:

„Dar luați seama ca nu cumva această **libertate** a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi.” (1 Corinteni 8:9)

Dacă am traduce *exousia* din Romani 13 prin cuvântul englezesc „libertate”, apare un sens nou:

„Orice suflet să fie supus **libertății** superioare. Căci nu este **libertate** decât de la Dumnezeu; și **libertățile** care sunt, de Dumnezeu sunt rânduite. Așadar, cine se împotrivesc **libertății**, se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu; iar cei ce se împotrivesc își vor atrage osândă asupra lor. Căci conducătorii nu sunt o groază pentru faptele bune, ci pentru cele rele. Vrei dar să nu te temi de **libertate**? Fă binele, și vei avea laudă de la ea.” (Romani 13:1,3)

A susține că Pavel spune de fapt că ar trebui să fim în **libertate** și nu **supuși** voinței altor oameni este o acuzație curajoasă împotriva doctrinelor creștinismului modern. Trebuie să examinăm cum era folosit cuvântul *exousia* în acele vremuri.

Glosarul Grecesc al Termenilor Aristotelici afirmă că *exousia* înseamnă „drept.”⁴⁰⁹ Aristotel chiar exemplifică utilizarea lui *exousia* în afirmația: „Dreptul (*exousia*) de a face orice dorește cineva...”⁴¹⁰

În notele lui Plato, „cuvintele grecești pentru libertate sunt *eleutheros* (liber), *exousia* (libertatea/puterea de a face ceva)...”⁴¹¹

⁴⁰⁵ Lexicoane Ebraic-Englez și Grec-Englez, OnlineBible.com

⁴⁰⁶ Geneza 4:16; Geneza 10:9; Deuteronom 7:8; 1 Samuel 8:7

⁴⁰⁷ Ioan 19:15 „Dar ei au strigat: ‘Ia-L, ia-L! Răstignește-L!’ Pilat le-a zis: ‘Să răstignesc pe Împăratul vostru?’ Preoții cei mai de seamă au răspuns: ‘N-avem alt împărat decât pe Cezar!’”

⁴⁰⁸ 1 Corinteni 6:12 — „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.”

⁴⁰⁹ <http://plato.stanford.edu/entries/aristotle-politics/>

⁴¹⁰ *Legiuitorii și oamenii obișnuiți în Aristotel*, de Paul Bullen (1996): <http://paul.bullen.com/BullenLawmakers.html> (VI.4.1318b38-1319a4)

⁴¹¹ <http://www.uiowa.edu/~lsa/bkh/lla/plato>

În *Bryn Mawr Classical Review* citim: „Brancacci observă că termenul folosit de Enomaos pentru a desemna libertatea umană nu este cel tipic cinic (*eleutheria*), ci *exousia*, care exprimă ‘noul concept de libertate în opoziție cu *eleutheria*, deja perimată și nefolositoare.’”⁴¹²

Oare Pavel ne spune că ar trebui să fim supuși *libertății și legii perfecte a libertății* și că a te opune libertății înseamnă a te opune voinței lui Dumnezeu pentru oameni? Biblia a fost întotdeauna o carte despre guvernare și relația omului cu ea — și cu Dumnezeu. Isus a venit să ia împărăția de la cei care îi conduceau pe oameni în robie și să-i răscumpere din nou — nu diferit de ceea ce a făcut Moise în Egipt. El chiar le-a spus celor care conduceau poporul care era planul Său:

„...Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.” (Matei 21:43)

În versetul 3 din Romani 13 vedem cuvântul grecesc *archon*, care este tradus de 22 de ori prin „conducător,” de 11 ori prin „prinț” și de două ori prin „căpetenie.” Îl mai regăsim tradus și ca „magistrat” și „conducător principal.” Acest termen este folosit de Hristos atunci când El a rânduit o împărăție apostolilor. Au fost apostolii cu adevărat rânduiți ca *prinți* ai împărăției lui Dumnezeu cea „aproape?” Ca *ambasadori*, ei formau un guvern, dar nu erau ca „binefăcătorii” care stăpânesc unii peste alții, ci erau o formă de guvernare care opera după legea perfectă a libertății, spre deosebire de cea „a lumii.”⁴¹³

„Avem un altar, de la care n-au dreptul să mănânce cei ce slujesc cortului.” (Evrei 13:10)

„Altarele” lumii forțează contribuțiile poporului – să mâncăm, dar, oare, dintr-o astfel de jertfă? Dacă templul trebuia să fie făcut din pietre vii, atunci și altarele din vechime trebuiau să fie făcute din pietre vii? Oare chiar a dorit Dumnezeu ca oamenii să adune pietre, să junghie oi și să le ardă? Sau am fost amăgiți? Jertfele aduse pe altarele lui Dumnezeu aveau un scop și trebuiau să includă alegerea liberă. Pentru a înțelege cum Hristos, apostolii Săi și Biserica Lui întorceau lumea cu susul în jos, trebuie să întoarcem unele credințe religioase moderne cu susul în jos – sau să le aruncăm de tot.

„...s-au strecurat printre voi unii oameni, hotărâți de mult pentru această osândă, oameni nelegiuiți, care schimbă harul Dumnezeului nostru în desfrânare și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos.” (Iuda 1:4)

De ce ne spune Proverbe 23: „Când stai să mănânci cu un conducător, ia bine seama ce ai dinaintea ta; pune-ți un cuțit la gât dacă ești mîncăcios. Nu pofti bunătățile lui, căci sunt o mîncare înșelătoare?”

Ce a vrut să spună Isus când ne-a învățat să ne rugăm (să cerem) Tatălui nostru din ceruri și să „nu numim pe nimeni tată pe pământ”?

De ce repetă Pavel avertismentul lui David: „Masa lor să li se prefacă într-o cursă, într-un laț, într-un prilej de cădere și într-o pedeapsă.” (Psalmii 69:22; Romani 11:9) – „ceea ce trebuia să fie pentru binele lor, [să] devină o capcană?”

Împărăția lui Dumnezeu îi leagă pe oameni prin credință, speranță și dragoste. Apostolii, asemenea lui Ghedeon,⁴¹⁴ nu aveau să domnească peste popor. Moise a condus poporul afară din robie, spre un loc unde nu erau regi care să *exercite autoritatea* unii peste alții. Slujitorii lui Dumnezeu sunt conducători titulari ai unui *popor aparte*. Ei nu sunt ca Nimrod sau Cezar.

⁴¹² *Bryn Mawr Classical Review* 2001.08.19. Vezi și S. Bobzien, *Determinism and Freedom in Stoic Philosophy*, Oxford 1998, cap. 6. <http://ccat.sas.upenn.edu/bmcr/2001/2001-08-19.html>

⁴¹³ Matei 20:25.; Marcu 10:42...; Luca 22:25...

⁴¹⁴ Judecători 8:23 „Dar Ghedeon le-a zis: ‘Eu nu voi domni peste voi și nici fiul meu nu va domni peste voi; Domnul va domni peste voi.’”

Edward Gibbon a lăudat „unitatea și disciplina republicii creștine” în cartea sa *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman*, și a explicat că Biserica „a format treptat un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”⁴¹⁵

Creștinilor li s-a spus: „Ascultați de guvern, căci Dumnezeu este Cel care l-a pus acolo. Nu există guvern oriunde în lume pe care Dumnezeu să nu-l fi pus la putere.” Atunci de ce au fost creștinii persecutați de guverne? De ce au fost acuzați că *spun că este un alt împărat, anume Isus?*⁴¹⁶ Guvernarea lui Dumnezeu făcea pe creștini liberi de legăturile de binefacere ale lui Cezar.

„Dați, deci, fiecăruia ce-i datorăți: tribut cui i se cuvine tribut; vamă cui vamă; frică cui frică; cinste cui cinste. Să nu datorăți nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe altul a împlinit legea.” (Romani 13:7,8)

De ce îi datorăm atât de mult lui Cezar? Cum de suntem sub tribut, când ni se spune că: „Mâna celor harnici va stăpâni, dar cel leneș va fi pus sub bir?” (Proverbe 12:24) Guvernele oamenilor sunt create de oameni. Puterea dreaptă a guvernului de a taxa poporul vine de la popor, prin consimțământ. Când *glasul poporului* a cerut un conducător care să domnească peste ei, în zilele lui Samuel, alegerea poporului a fost o respingere a lui Dumnezeu.⁴¹⁷ Poporul trăise fără astfel de binefăcători autoritari timp de secole.⁴¹⁸ Când poporul a cerut profetului Samuel să înscăuneze un conducător care să numească judecători, să facă legi și să-i conducă în război, Dumnezeu a spus că Îl resping pe El. Înainte de aceasta, binele poporului era împlinit de popor și pentru popor, prin caritatea și speranța poporului.⁴¹⁹ Bisericile erau sistemul de caritate pentru îngrijirea celor nevoiași ai societății timp de secole. Aceasta era *religia curată*⁴²⁰ – de a-ți iubi aproapele ca pe tine însuși. Sistemele necurate ale „lumii” ne încurcă din nou în robie. (Romani 8:15; 2 Petru 2:19-20)

„Adevărații distrugători ai libertăților poporului sunt cei care răspândesc printre ei daruri, donații și beneficii.” Plutarh, acum 2000 de ani.

Omenirea a fost prinsă în mod repetat în capcana desfrâului și a poftei, a lăcomiei și a dorinței neîngrădite, în dauna aproapelui său. Când John Wycliffe a introdus traducerea sa a Bibliei în anul 1382, el a scris: „Această Biblie este pentru guvernarea poporului, de către popor și pentru popor.” El și-a dorit să înlocuiască ierarhia care *exercita autoritate* cu „preoții săraci” care trăiau în sărăcie, dar slujeau poporului. *Conciliul din Konstanz* l-a declarat eretic pe Wycliffe în data de 4 mai 1415 și i-a interzis scrierile. Trupul său a fost ars.

Cuvântul „vânător” din Geneza 10:9⁴²¹ este din *tsayid*, care este tradus mai des prin „provizie, hrană, mijloace de trai.” Nimrod era un „mare furnizor,” în *locul DOMNULUI*. Aceasta se potrivește cu mărturiile lui David, din Proverbe, Pavel, Ioan și Isus despre rugăciunea și ospătarea la mesele conducătorilor și despre cum acestea pot deveni capcane pentru cel ce ar trebui să fie îngrijit de ele.

⁴¹⁵ Rousseau and Revolution, Will și Ariel Durant, p. 801, nota 83 Heiseler, 85.

⁴¹⁶ Fapte 17:6-7

⁴¹⁷ 1 Samuel 8:7 „Domnul a zis lui Samuel: ‘Ascultă glasul poporului în tot ce-ți spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei.’”

⁴¹⁸ Judecători 17:6 „În vremea aceea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea.”

⁴¹⁹ Apoi Ioan Wycliffe a introdus traducerea Bibliei în 1382 cu cuvintele: „Această Biblie este pentru guvernarea poporului, de către popor și pentru popor.”

⁴²⁰ Iacov 1:27 „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume.”

⁴²¹ „El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; de aceea se zice: ‘Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului.’” (Geneza 10:9)

Astăzi ni se spune că este bine să apelăm la „binefăcători autoritari,” care *forțează* contribuțiile și jertfele poporului – deși atunci când Saul a făcut aceasta, Samuel l-a numit „nebun” și călcător al poruncilor DOMNULUI Dumnezeuului tău.⁴²²

„Căci știți bine că niciun desfrânat, niciun necurat, niciun lacom – care este un închinător la idoli – nu are moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.” (Efeseni 5:5)

David a numărat poporul pentru a-i înrola în armata sa, dar mai târziu a recunoscut că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Astăzi, aceasta a devenit o practică comună printre cei care pretind că îl iubesc pe Dumnezeu.⁴²³

Poporul nu trebuia să se întoarcă în robia Egiptului, și conducătorii nu trebuiau să facă nimic care să readucă poporul în acea stare.⁴²⁴ Când poporul era în robia Egiptului, tot aurul se afla în vistieria guvernului, nu se mai bucura de dreptul de proprietate asupra pământului, iar oamenii trebuiau să plătească o parte din munca lor anual guvernului. Acea condiție duce întotdeauna la corupție și abuz. Când guvernul a devenit corupt, poporul a strigat după libertate:

„Și în ziua aceea veți striga din pricina împăratului pe care vi l-ați ales, dar DOMNUL nu vă va asculta în ziua aceea.” (1 Samuel 8:18)

De ce l-ar fi trimis Dumnezeu pe Moise să-i elibereze pe oameni de sub acel guvern, ca apoi să-l trimită pe Isus să întemeieze o biserică care să-i ducă înapoi în aceeași robie? Dumnezeu *niciodată* nu a dorit ca oamenii să ajungă în robie. De la Avraam până la Isus, Dumnezeu a încercat să-i călăuzească pe oameni să iasă din sistemele de guvernare în care își pierd dreptul de alegere.⁴²⁵ Dumnezeu dorește ca omul să fie supus unei libertăți superioare, căci toată libertatea vine de la Dumnezeu și nu există libertate decât de la Dumnezeu. Dreptul de a alege a fost instituit de Dumnezeu ca omul să poată crește în virtute și în Numele lui Dumnezeu. Pentru ca poporul să fie liber, trebuie să învețe să-și iubească aproapele ca pe sine, ocupându-se cu sârguință de nevoile societății prin caritate, nu anulând cuvântul lui Dumnezeu prin sisteme lumești.⁴²⁶ Pedepsa pentru păcatul lenei în această chestiune sfântă este că poporul va fi pus sub bir.⁴²⁷

„Răscumpărarea este eliberarea din puterea unei stăpâniri străine și dobândirea libertății rezultate. Ea implică ideea restaurării către cel ce posedă un drept sau un interes mai fundamental. Cel mai bun exemplu al răscumpărării în Vechiul Testament este eliberarea copiilor lui Israel din robia Egiptului.”⁴²⁸

Ieșirea din Haran, din Egipt și Cincizecimea au marcat răscumpărarea poporului.⁴²⁹ Petru ne spune că vom fi transformați în „mărfuri” sau „*resurse umane*” pentru că poftim bunurile apropielii noastre.⁴³⁰ Pavel întreabă:

⁴²² „Și Samuel a zis lui Saul: ‘Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul Dumnezeuul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel.’” (1 Samuel 13:13)

⁴²³ „Inima lui David l-a mustrat după ce număruse poporul. Și David a zis Domnului: ‘Am săvârșit un mare păcat făcând lucrul acesta! Acum, Doamne, îndepărtează nelegiuirea robului Tău, căci am lucrat în totul ca un nebun!’” (2 Samuel 24:10)

⁴²⁴ Deuteronom 17:15, 20

⁴²⁵ „Ce este libertatea? Libertatea este dreptul de a alege; dreptul de a-ți crea pentru tine însuși alternativa alegerii. Fără responsabilitatea și exercițiul alegerii, un om nu este un om, ci un membru, un instrument, un lucru.” Archibald Macleish (1882–1982), Secretar de Stat sub F.D. Roosevelt

⁴²⁶ Marcu 7:13 „Și ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră pe care ați dat-o mai departe. Și faceți multe lucruri de felul acesta.”

Cuvântul „tradiție” este din grecescul „paradosis,” care înseamnă și „predanie,” „ordin”, adică „ceea ce este dat sau transmis mai departe.”

⁴²⁷ Proverbe 12:24 „Mâna celor harnici va stăpâni, dar mâna leneșului va plăti bir.”

⁴²⁸ Zondervan’s Pictorial Encyclopedia of the Bible (Enciclopedie ilustrată biblică publicată de Zondervan – folosită ca sursă contextuală)

⁴²⁹ Ioan 9:22, 34–35

⁴³⁰ 2 Petru 2:3 „În lăcomia lor vor căuta să vă exploateze cu cuvinte înșelătoare; dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește, și pierzarea lor nu dormitează.”

„Și ce legătură este între templul lui Dumnezeu și idoli?” (2 Corinteni 6:16). Chiar și în Vechiul Testament ni se spune: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” (Exodul 23:32) pentru că: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni... Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Matei 6:24)

Mamona nu înseamnă bani, ci *bogăție încredințată*.⁴³¹ Sisteme precum Egiptul, vițelul de aur, sau punga comună supun poporul prin eliminarea dreptului de a decide asupra averii și bunurilor proprii. Aceste sisteme eșuează întotdeauna, din cauza corupției, lăcomiei și răsfățului, de aceea Isus ne-a spus să căutăm Împărăția și neprihănirea Lui.⁴³²

„Și eu vă spun: faceți-vă prieteni cu Mamona cea nedreaptă, pentru ca atunci când veți cădea, ei să vă primească în locuințele veșnice.” (Luca 16:9)

În procesul de eliberare din robie, s-ar putea să continuăm să plătim Faraonilor, Irozii și Cezarii acestei lumi, dar nu ar trebui să mâncăm din lucrurile jertfite acestor „dumnezei ai forței și fricii.” Dar dacă Îl respingi pe Dumnezeu și „...faci răul, atunci teme-te... De aceea trebuie să fiți supuși... Căci din această pricină plățiți și tribut, fiindcă ei sunt slujitorii lui Dumnezeu, îndeplinind neîncetat slujba aceasta. Dați, deci, fiecăruia ce-i datorati: tribut cui tribut; vamă cui vamă; frică cui frică; cinste cui cinste.” (Romani 13:4,7)

Evanghelia Împărăției este pentru cei ce trăiesc acum, la îndemână. Trebuie să o căutăm și neprihănirea ei, și să nu fim ca guvernele neamurilor. Împărăția și neprihănirea Lui sunt o cale care poate mântui poporul Său în viața aceasta și în cea viitoare.

Adevărata libertate sub Dumnezeu cere o practică iubitoare a responsabilității caritabile, care susține dreptul dat de Dumnezeu și hrănește Duhul și virtutea lui Hristos în noi. Suntem mântuiți prin „Euharistia” lui Hristos, cuvântul grecesc pentru *mulțumire*. Această *mulțumire* este opusul lăcomiei, invidiei și poftelor. Este dragostea de a dăruia, este practica zilnică a carității și a credinței, speranței și iubirii.

Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie liber. El vrea ca ei să: „fie supuși dreptului superior de a alege.” Căci nu există drept de a alege decât de la Dumnezeu, și drepturile noastre de a alege sunt rânduite de Dumnezeu. Așadar, oricine se împotrivesc acestui drept de a alege, se împotrivesc rânduiei lui Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc își vor atrage osândă asupra lor.

⁴³¹ *Mamona*, un cuvânt aramaic ce înseamnă *bogăție*... derivat din *Ma'amon*, adică *ceea ce este încredințat spre păstrare*.” *Encyclopedia Britannica*

⁴³² Luca 16:9 „Și Eu vă zic: faceți-vă prieteni cu bogățiile nedrepte, pentru ca, atunci când veți fi lipsiți, ei să vă primească în locuințele veșnice.”

Vie Împărăția Ta Când voia Ta se va face pe pământ...

Vie Împărăția Ta tratează natura Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, din generație în generație, din veac în veac. Era o împărăție pentru cei vii, nu pentru cei morți, o împărăție „aproape” pentru cei care o căutau împreună cu neprihănirea lui Dumnezeu. Este un loc unde Dumnezeu domnește, găsit în inimile și mințile oamenilor care Îl iubesc.

De la Avraam la Constantin, adevărul despre Împărăție, minciunile fariseilor și corupția adusă în fiecare epocă sunt descoperite. Înșelăciunile istoriei și rânduielele lui Dumnezeu sunt dezvăluite, iar legea perfectă a libertății care îi face pe oameni liberi este revelată. Domnia Dumnezeului cerurilor, nu a *dumnezeilor mulți* ai „lumii” este relatată, explicată și exemplificată pentru cei care au ochi să vadă și urechi să audă.

Pentru a găsi răspunsul corect, trebuie puse *întrebările grele* și nici o piatră nu trebuie lăsată neîntoarsă. Care sunt diferențele dintre comuniunea omului cu Dumnezeu și relația sa cu guvernele și dumnezeii creați de el însuși? Cum a fost abordată această întrebare în temele comune ale Bibliei, de la Adam la Avraam, de la Moise la Mesia? Cum se raportează evanghelia și rânduielele Bisericii Primare întemeiate de Hristos la devierile și dogmele comunității bisericești moderne?

„De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască și să zică: Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.”
Matei 4:17

Dacă oamenii s-ar pocăi și ar urma căile lui Hristos, Împărăția lui Dumnezeu ar fi la îndemâna lor.

Despre His Holy Church

His Holy Church a fost întemeiată prin numirea făcută de Yeshua Mesia, cunoscut și ca Isus Hristos, acum 2000 de ani. Este a Lui, este separată și este *ekklesia*, cei *chemați afară*, adică Biserica. Este Împărăția lui Dumnezeu aproape, rânduită de Fiul pentru scopurile Sale și sub autoritatea Lui, prin credință, speranță și dragoste – care este caritate.

Slujitorii lucrării His Holy Church sunt cei care se conformează lui Hristos, acceptă numirea Lui și doresc să fie sânguincioși în slujirea lui Dumnezeu, a Împărăției Sale și a celor care o caută și dreptatea Lui. Ei trebuie să predice și să publice adevărul evangheliei Împărăției și mântuirea noastră comună prin viața și sângele lui Hristos.

Anumiți oameni s-au strecurat pe ascuns, care fuseseră mai dinainte hotărâți pentru această osândă, oameni neevlavioși, care schimbă harul Dumnezeului nostru în desfrânare și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos. His Holy Church a fost rânduită să fie o lumină și un far pentru căile lui Hristos, Moise, Avraam și toți profeții lui Dumnezeu care caută să urmeze căile lui Dumnezeu Tatăl. Este un altar viu al unor oameni dedicați, care Îl slujesc pe Dumnezeu slujind sufletele celor care caută Împărăția lui Dumnezeu în această lume și în cea care vine, în veci de veci. Amin.

Despre Autor

Fratele Gregory s-a născut în America în 1948. Tatăl său a fost avocat practicant, iar mama sa, fiica unor imigranți norvegieni. A crescut în sud-estul Texasului și a urmat o școală privată.

În tinerețe, a intrat în seminar, unde a studiat latina, greaca și teologia. În timpul studiilor sale, a început să înțeleagă scopurile și practicile unice ale Bisericii Primare. Piese din acest puzzle au fost ascunse timp de secole în biblioteci antice, umbrite de părtinirea istoricilor, acoperite de doctrine și dogme impuse de oameni, uitate în hățișul societății moderne. Odată cu dezvăluirea acestor simple adevăruri și a contextului lor în istorie și limbaj, *Evangelhia Împărăției lui Dumnezeu aproape și neprihănirea lui Dumnezeu* încep să iasă la lumină.

Această căutare a adevărului i-a oferit o perspectivă iconoclastă asupra legii, istoriei, limbajului și a opiniei moderne despre profeți. Prin dărâmarea altarelor superstiției și înlăturarea înșelăciunilor și minciunilor, plinătatea evangheliilor Împărăției este dezvăluită într-o examinare revelatoare a ritualurilor, rânduielilor și religiilor.

Gregory este autorul mai multor cărți, zeci de broșuri, înregistrări audio și video. A apărut la radio și televiziune predicând evanghelia Împărăției lui Dumnezeu aproape și legea perfectă a libertății aflată la îndemâna noastră. Cărțile sale controversate includ *The Covenants of the gods, Thy Kingdom Comes, The Free Church Report, The Higher Liberty și Contract, Covenants and Constitution*, toate oferind o nouă perspectivă asupra Împărăției lui Dumnezeu și a relației omului cu Dumnezeu Creatorul și dumnezeii „lumii.”

Căsătorit în 1973, este tatăl a șase copii și are un număr tot mai mare de nepoți. Locuiește acum lângă Summer Lake, Oregon, unde continuă să îngrijească de familia sa și să vegheze asupra formării și zidirii Bisericii întemeiate de Hristos. His Holy Church se găsește în inimile și mințile celor care caută Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui cu toată inima, mintea și sufletul și își iubesc aproapele ca pe ei înșiși.

Despre coperta cărții Vie Impărăția Ta

Elixirul Dragostei este o schiță realizată de George John Pinwell, care redă elementele societății: bărbați și femei, tineri și bătrâni, bogați și săraci, înțelepți și nebuni. În centrul pieței unui sat se află un om care oferă ceva spre vânzare – un *elixir al dragostei*. Unii sunt nepăsători, alții curioși, iar alții flămânzi, chiar dornici.

Ce este acest Elixir al dragostei? Poate fi el ținut în mâini sau capturat într-o sticlă? Poate fi transmis de la unul la altul ca un duh într-un borcan? Putem să-l bem sau să-l aplicăm din afară? Poate fi cumpărat sau vândut?

Nu avem dragoste atunci când suntem iubiți de alții. Avem dragoste doar când o oferim altora. Dragostea este un flux, o energie vie, care merge dintr-o inimă în alta. Elixirul universal al dragostei este dragostea dăruită liber. Cu cât o oferi mai mult, cu atât ai mai mult din ea.

„...să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” Ioan 13:34-35

Dragostea înflorește în lumina carității, iertării și jertfei.

Împărăția lui Dumnezeu este *locuința mai dreaptă a dragostei*.

„Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.” (1 Ioan 4:19)

Ca să fim ca El, trebuie mai întâi să-i iubim pe ceilalți. Trebuie să iertăm, să dăruim și să trăim sau să murim pentru alții.

„...Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.” (Marcu 12:31; Levitic 19:18)

„...nu ca și cum ți-aș scrie o poruncă nouă, ci una pe care o avem de la început: să ne iubim unii pe alții. Și dragostea stă în faptul că umblăm după poruncile Lui. Aceasta este porunca, după cum ați auzit de la început: să umblați în ea.” (2 Ioan 1:5-6)

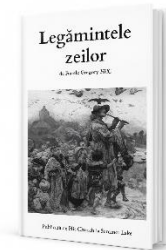
O societate care trăiește și se iubește unii pe alții cu iertare și recunoștință, care se îngrijește de viața și drepturile celuilalt așa cum se îngrijește de ale sale, făcând toate lucrurile sub legea perfectă a libertății, este o societate care caută Împărăția lui Dumnezeu și răscumpărarea Lui cea dreaptă.

Dragostea începe în suflet... se răspândește în familie, în comunitate și în lume prin congregații intime de familii care trăiesc prin caritate și speranță, fără inimă sau mâini lacome.

Din congregație în congregație, dragostea formează și reformează veșnic Împărăția cerească a Lui – acel guvern al lui Dumnezeu, care este pe pământ precum este în cer. Trebuie să ne pocăim și să ne spălăm inimile și mințile, ca să devenim adevăratul vas care să poarte elixirul Său al dragostei, adică Dragostea.

„Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.” (Matei 6:10)

C

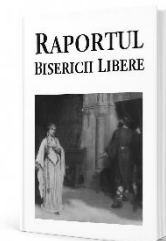
Publicații Disponibile:

Legămintele zeilor

Legămintele zeilor este o expunere iconoclastă care dezvăluie o apologie unică a profeților și scopurilor lor. Cartea examinează natura contractuală a guvernelor oamenilor printr-o progresie de precepte legale în contextul lor istoric, lingvistic și juridic, în relație cu textele biblice antice.

Cecil B. DeMille întreba în filmul *Cele Zece Porunci*: „Sunt oamenii proprietatea statului sau sunt suflete libere sub Dumnezeu?” Aceeași luptă continuă în întreaga lume.

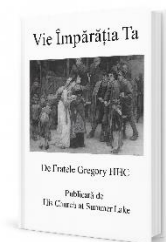
Vanitatea îl determină pe om să dea vina pe alții pentru starea sa nedorită, „dar leneșul va fi supus dărilor.” Dacă dorești să fii eliberat, trebuie mai întâi să cunoști întregul adevăr: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” Exod 23:32

Raportul Bisericii Libere

Raportul Bisericii Libere prezintă o cale unică pentru Biserica modernă, conform naturii Bisericii din primul secol, explicând datoria și scopurile instituției rânduite de Hristos. În timp ce Roma decădea sub inflație galopantă, guvern corupt, lege marțială și amenințări continue de război, creștinii au găsit o alternativă la cei care „se numeau binefăcători, dar exercitau autoritate unii peste alții.”

Creștinii timpurii știau că drepturile și responsabilitățile sunt indivizibile. Ei căutau dreptul de a fi guvernați de Dumnezeu, mărturisind *un alt Rege, pe Isus*, prin reluarea responsabilității de a se autoguverna, prin slujirea slujitorilor „chemați afară” care trăiau *în lume, dar nu din lume*. Drepturile lor erau dăruite de Dumnezeu. Beneficiile guvernamentale veneau printr-o rețea divină instituită în inimile și mințile lor prin credință, speranță și caritate, sub legea perfectă a libertății, ca *Qorban*, în timp ce mamona nedreaptă eșua în societatea romană.

Vie Împărăția Ta

Vie Împărăția Ta este o examinare a stăpânirii lui Dumnezeu din generație în generație, de la Avraam până la Biserica timpurie. Curăță o fereastră a istoriei pentru a dezvălui ce făceau cu adevărat Avraam, Israelul timpuriu și primii creștini și cum au început să se abată de la cale.

Avraam, Moise și Isus au promovat un sistem de autoguvernare care a eliberat oamenii și i-a menținut liberi sub Dumnezeu, în ciuda urgiilor Egiptului, greutăților din pustiu, apostaziei fariseilor și declinului și căderii Imperiului Roman. Preceptele acelei credințe, autocontrolul spiritual al inimii și minții lui Hristos, i-au călăuzit pe oameni în voia Tatălui și au protejat societăți credincioase în libertate pentru cei care caută cu adevărat *domnia lui Dumnezeu* și neprihănirea Lui.

„Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.” Matei 6:10

Libertatea Superioară

Libertatea Superioară este o analiză iconoclastă a Romani 13 și a altor învățături discutabile care incriminează Biserica modernă, revelând o evanghelie mai deplină a Împărăției pentru această lume și cea viitoare. Avertismentele constante ale profeților și scopul Bisericii rânduite de Hristos ca *formă de guvernare* oferă o nouă lumină asupra apostaziei moderne. Adevărul simplu despre cum Dumnezeu ne-a creat suflete libere, slujindu-L în Duh și Adevăr, este comparat cu cei care acționează împotriva căilor lui Dumnezeu și fac Cuvântul Său fără efect, readucându-ne în robia *dumnezeilor* acestei lumi prin *erezii pierzătoare*. Înarmați-vă cu adevărul Lui care vă va face liberi.

Contracte, Legăminte și Constituții

Contracte, Legăminte și Constituții dezvăluie natura contrastantă a unui guvern liber și a celor întemeiate prin contract. Aduce Constituția originală a Statelor Unite în context istoric și oferă o perspectivă unică asupra schimbării în guvernarea americană modernă. De asemenea, analizează în detaliu interdicția biblică privind guvernarea prin contract; elementele delegate biblice pentru constituții; și datoria și robia care rezultă mereu din eșecul de a adera la preceptele lui Dumnezeu.

